

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

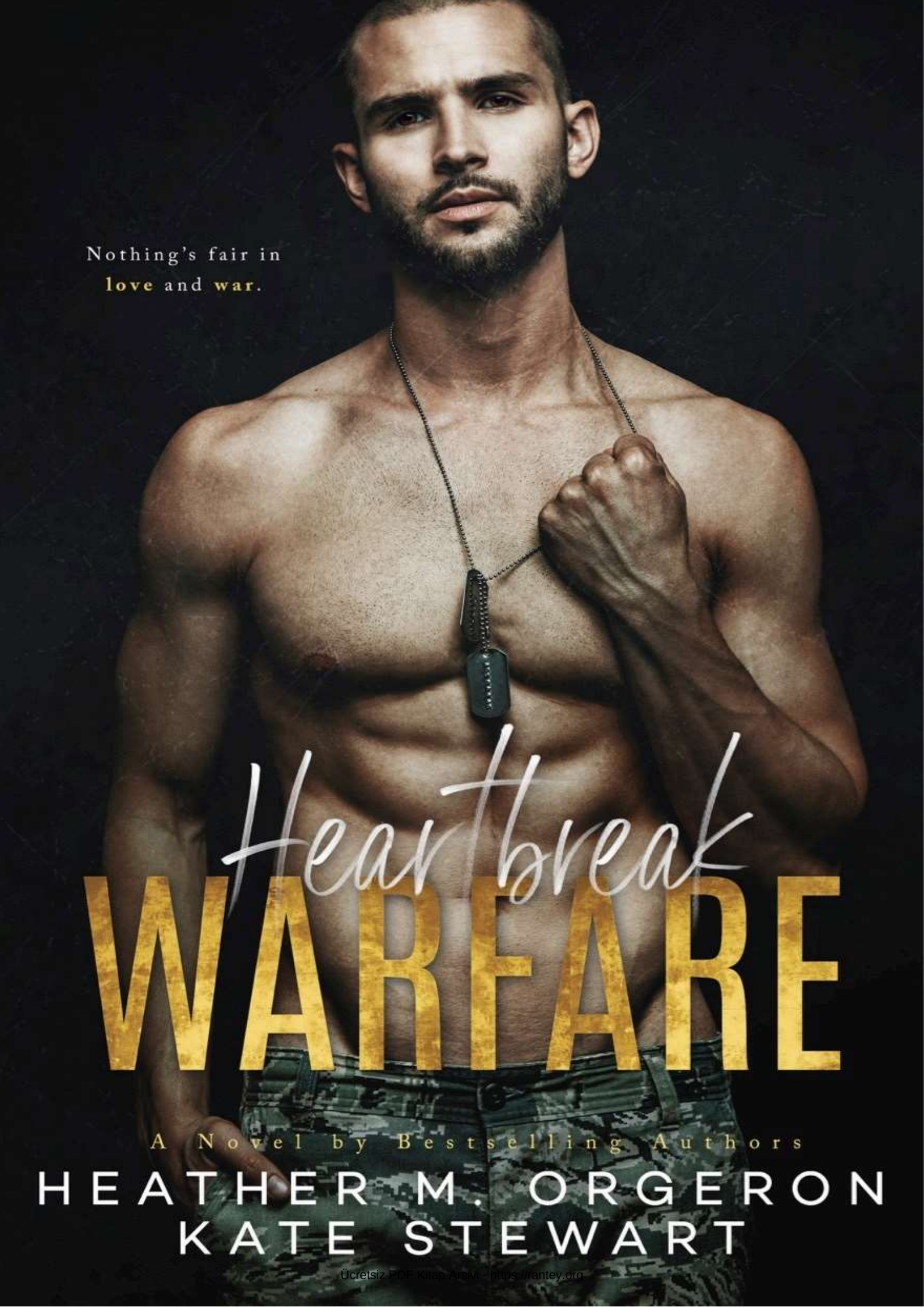
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Nothing's fair in
love and war.

Heartbreak WARFARE

A Novel by Bestselling Authors

HEATHER M. ORGERON
KATE STEWART

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Heartbreak **WARFARE**

A Novel by Bestselling Author

HEATHER M. RIGER. N
KATE STEWART

İçindekiler

<u>İthaf Birinci</u>
<u>Bölüm İkinci</u>
<u>Bölüm</u>
<u>Üçüncü Bölüm</u>
<u>Dördüncü</u>
<u>Bölüm Beşinci</u>
<u>Bölüm Altıncı</u>
<u>Yedinci Bölüm</u>
<u>Sekizinci</u>
<u>Bölüm</u>
<u>Dokuzuncu</u>
<u>Bölüm</u>
<u>Onuncu</u>
<u>Bölüm</u>
<u>On Birinci</u>
<u>Bölüm On İkinci</u>
<u>Bölüm On</u>
<u>Üçüncü Bölüm</u>
<u>Bölüm On Dört Bölüm</u>
<u>Bölüm On AltıOn Beş</u>
<u>On Bölüm Yedinci</u>
<u>Bölüm Bölüm</u>
<u>Yirminci BölümOn</u>
<u>Sekizinci On</u>
<u>Dokuzuncu</u>
<u>Bölüm Yirmi Bir Yirmi</u>
<u>İki Yirmi Yirmi Bölüm</u>
<u>Bölüm Bölüm Yirmi</u>
<u>Bölüm Yirmi AltıÜç</u>
<u>Dört Beş</u>
<u>Yirmi Yedinci Bölüm</u>
<u>Yirmi Sekizinci Yirmi</u>
<u>Dokuzuncu Bölüm</u>
<u>Otuzuncu Bölüm</u>
<u>Bölüm Otuz Bir</u>
<u>Bölüm Otuz İki Otuz</u>
<u>Otuz BölümÜç Bölüm</u>
<u>Dört</u>

Bölüm Otuz Beş Bölüm
Otuz Altı
Otuz Yedinci Bölüm
Otuz Sekizinci Otuz
Bölüm Dokuzuncu
Bölüm Kırkınıcı
Bölüm Kırk Bir
Bölüm Kırk Kırk
Kırk Kırk Kırk İki
Bölüm Üç Bölüm
Bölüm Bölüm
AltıDört Beş
Kırk Yedi Bölüm Kırk
Bölüm Kırk Dokuz
Sekiz Elli
Bölüm Elli Bir Elli
İki Elli Elli Elli Elli
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
AltıÜç Dört Beş
Elli Yedinci Bölüm Elli
Sekizinci Elli Bölüm
Bölüm Altmışınıcı
BölümDokuzuncu
Bölüm Altmış Bir
Bölüm Altmış Altmış
Altmış Altmış Altmış
İki Bölüm Üç Dört
Bölüm Bölüm
AltıBeş
Altmış Yedinci Bölüm
Altmış Altmış
Dokuzuncu Sekizinci
Bölüm Yetmişinci
Bölüm
Sonsöz

Teşekkür Yazarlar
Hakkında

OceanofPDF.com

Kalp Kırma Savaşı

Telif Hakkı© 2018 Heather M. Orgeron & Kate Stewart tarafından.

Kapak tasarımı: Letitia Hasser, [RBA Designs](#) Format:

Juliana Cabrera, [Jersey Girl Design](#) Düzenleme:

Kiezha Ferrell

Christine Estevez ve Donna Cooksley Sanderson tarafından yayına hazırlandı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarların hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya yalnızca sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen Amazon.com'a geri dönün ve satın alın.

OceanofPDF.com

*Bu kitap, hem parçalanmayı hem de
insan ruhunun dayanıklılığı. Bu romandaki bazı sahneler dehşet verici olarak
değerlendirilebilse de, bu eserin yararına şekilde
Bu konuların ciddiyetini ve sonrasında yaşananları mümkün olan en gerçekçi
şekilde temsil etmek. Senaryoların tasvir edilmesini sağlamak için elimizden
geleni yaptık
bir kurgu eserinin parçası olarak kalırken doğru bir şekilde.*

*En büyük saygımızla, Amerikan askerine yazdığımız bu aşk mektubunu sizlere
sunuyoruz.*

Heather & Kate

Spotify [OceanofPDF.com](https://open.spotify.com/playlist/37i9dQZF1DX0XUx1ueaW7Z)'daki çalma listesi ile birlikte

dinleyin

"Travma, sizin seçmediğiniz bir değişim yaratır. İyileşme, seçtiğiniz değişimi yaratmakla ilgilidir."

- Michelle Rosenthal

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

Katy

Sekiz yıl önce askerlik belgelerini imzaladığım günden beri savaşın kesin bir olasılık olduğunu biliyordum ama korkmuyordum. Bir asker çocuğu olarak büyümüştüm ve damarlarımda Amerikan gururu akıyordu. Hayatımda başka bir şey yapacağım fikri aklıma bile gelmemişti. Babamın büyük savaş botlarıyla evin içinde dolaşan küçük bir kız olduğumdan beri, bir gün benim de asker olacağımı biliyordum.

Acemi birliğinden mezun olduğum gün babamın söylediği sözleri asla unutmayacağım: "Eğer bir sınava tabi tutulursan, meydan okuma ile cesaret arasında fark olduğunu unutma. Merhametinizi bu işin dışında tutun ve onlara daha büyük, kıramayacakları bir şeyin parçası olduğunuzu gösterin. Askerlik yeminini hatırlayın."

İçimdeki asker hazırlıklı, öyleyse neden hoparlörden gelen sesle kalbim bir anda milyonlarca parçaya ayrılacakmış gibi hissediyorum?

"Beş dakika içinde yüklemeye başlıyoruz, askerler. Vedalaşın."

İçimdeki anne, askerin kararıyla savaş halinde. kırıştıırarak küçük oğluma bakıyorum, kolları belime sıkıca sarılmış ve onu nasıl bırakabileceğimi anlayamıyorum.

Geçen yıl yeniden askere yazılırken ne düşünüyordum ki?

Çaresiz kollarını ayırıp bebeğimin önünde diz çöktüğümde, Noah'nın yüzündeki yıkım ifadesini görüyorum ve baraj tamamen patlıyor.

"Noah..." Onu göğsüme çekerken nefes nefese kalıyorum. "Sen farkına varmadan dönmüş olacağım, tamam mı? Annen için büyük bir çocuk ol ve babana iyi bak." Sert olmak için yetiştirildim ve duygularımın beni yenmesine nadiren izin veririm, ama bu acıyı bastırmak mümkün değil. Acıdan zar zor nefes alabiliyorum.

Hıçkırıklar arasında bağırırken Noah'nın küçük bedeni titriyor.

"Gitme! Anne, gitme! Onun yerine babam gidebilir mi? Lütfen?" Boynumu sıkıca kavırıyor, neredeyse beni boğacak ama bu dokunuşu hoş karşılıyorum çünkü bir daha hissetmeden önce uzun bir süre geçeceğini biliyorum. Nefes alıyorum.

derinden, küçük adamımın kokusunu hafızama kazımaya çalışıyorum-hindistan cevizi şampuanı ve güneş ışığı.

"Ben bir askerim oğlum," diyorum ona, uzaklaşıp omuzlarını kavrayarak. "Peki askerler ne yapar?"

Bana altı yaşındaki bir çocuğun şaşkınlığıyla bakıyor. "Cesur olarak özgürlük için savaş."

Ona gururlu bir gülümseme veriyorum. "Bu doğru."

"Ama artık asker olmanı istemiyorum." Arkamdaki askerler otobüse doluşmaya başladığında yüzü düşüyor.

Destek için kocama bakıyorum ama onun yerine kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Onu tanıdığım yedi yıl boyunca Gavin'i hiç bu kadar üzgün görmemiştim. İfadesi soğukkanlılığını koruyor ama oğlumun omzunun üzerinden buğulu ela gözleriyle buluşmak için başımı kaldırdığımda, söylemediği her şeyi görüyorum. Dizlerinin üzerine çöküyor ve hem Noah'yı hem de beni sert kollarıyla sarıyor. Ve biz orada oturuyoruz - sertlerin en serti ve cesurların en cesuru olmak için eğitilmiş iki asker - bedenlerimiz hep birlikte korkudan titriyor.

Gavin başımı ellerinin arasına alıyor ve gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümü öpüyor. "Sen bunun için yaratılmışsın, Katy. Sadece oraya git ve ne yapmak için eğitildiyse onu yap ve eğer iş başa düşerse..." Gözleri benimkilerle yalvarıyor. "Eve, bize dönmek için ne gerekiyorsa yap."

Yutkunmaya çalıştıkça boğazım düğümleniyor. "Geri döneceğim," diye söz veriyorum. Bu sözlerle boğuluyorum, sözümün bir yalana dönüşebileceğini bilerek boğuluyorum ve oğlumun önünde bu korkuları açığa çıkarmamak için umutsuzca çabalıyorum. Sertçe yutkunuyorum ve binlerce bıçağın göğsümü kestiğini hissediyorum.

"Hey, dostum," diye fısıldıyor Mullins diz çöküp Noah'nın omzuna dokunarak. "Benim için sarılmaya ne dersin?"

Noah isteksizce onun kucağına dönüyor ve Gavin'le o anı yakalıyoruz, dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce birbirimize umutsuzca sarılıyoruz. Sıcak dili ağzımın kenarını yalıyor ve ben de ona doğru açılıyorum. Ağzımın içinde hırlarken dillerimiz şiddetle birbirine dolanıyor, ellerini kısa, sarı buklelerime düğümlüyor. Gözyaşlarımdan tuzunu tadararak inliyorum. Alınlarımı birbirine bastırarak, bu anı katlanılabılır kılan tek kelimeyi fısıldıyorum. "Sonsuza kadar."

Umutsuzca, önümdeki yalnız aylar boyunca elimde tutabilmek için her bir ayrıntıyı özümsemeye çalışıyorum.

Sıcak bir el omzumu sıkıyor. "Vakit geldi Scott," diye fısıldıyor en iyi arkadaşım Mullins üzüntüyle. Geri çekilerek bize yer açıyor ve ben de küçük maymunumu kollarımda sıkıca tutarak ayağa kalkıyorum.

Noah'nın başını omzumdan hafifçe iterken dudaklarım titriyor. "Annenin şimdi işe gitmesi gerekiyor, bebeğim," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

Ağlamaları acınası. "Hayır, anne, lütfen."

Ah, kalbim.

"Özür dilerim. Çok üzgünüm, Noah. Seni çok seviyorum." Kirli sarı buklelerini yüzünden uzaklaştırıyorum ve alnını, yanaklarını, burnunu, dudaklarını öpüyorum.

Gavin oğlumuzu kollarımdan çekip alıyor ve onu uzaklaştırmaya başladığında, artık ulaşamayacağı bir yere gelmeden önce oğlumun eline son bir öpücük konduruyorum. Babasının kollarında çılgınca çırpınışını izliyorum ve ona gitmek istiyorum... onu rahatlatmak için. İkisini de binlerce kez daha öpmek istiyorum.

Mullins kolumdan tutup beni neredeyse dolmuş olan otobüse doğru çekiyor. Yol boyunca öpücükler gönderiyorum, *seni seviyorum* ve *özür dilerim* diye fısıldıyorum.

İsteksizce merdivenleri çıkıyorum ve otobüsün arkasındaki son koltuğa doğru ilerliyorum, hemen dönüp onları kalın camın arkasında buluyorum. Boğuk hıçkırıklarla elimi cama koyuyorum ve onlar gözden kaybolana kadar aileme bakıyorum.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Katy

BAGHDAD

Gecenin bir yarısı üssümüze vardık. Jeneratörlerin gürültüsü dışında ürkütücü derecede sessiz ve beklediğimden biraz daha serin. Botlarım kuma değer değmez nabzım hızlanmaya başlıyor ve vücudumda bir ürperti dalgalanıyor. Bunun esintiden mi yoksa burada olmanın verdiği endişeden mi kaynaklandığından emin değilim. Burnumu ovuşturuyorum, havada ağır bir barut kokusu var.

"Sonunda burada olduğumuza inanamıyorum," diyor Mullins, yanıma zıplayarak iniyor ve inişi kumların havalanıp gözlerime girmesine neden oluyor.

"Yerde otuz saniye kaldım ve şimdiden lanet olası kumdan nefret ediyorum," diye yakınıyorum, yumruklarımınla döküntüleri ovuyorum.

"Özür dilerim Scott. Düşünemedim."

Omuz silkerek başımla takip etmesini işaret ediyorum. Yataklarla dolu bir çadırdan başka bir şey olmayan yaşam alanlarımıza götürüldük. Alanı diğer birkaç kadın askerle paylaşacağız. Saatin geç olmasına rağmen yataklar neredeyse hiç dolu değil.

Bizimle birlikte gelen diğer kadınlar uyumayı tercih ediyor ama Mullins ve ben uyumak için fazla heyecanlıyız. Ailelerimizden ayrıldığımızdan bu yana geçen haftaları bekletme istasyonunda ekipman hazırlamak ve evrak işleriyle uğraşmakla geçirdik. O kümeden hiç çıkmayacakmışız gibi hissetmeye başlamıştık ve artık burada olduğumuza göre ikimizin de yapmak istediği son şey uyumak.

Çantamı boşalttıktan sonra botlarımın bağcıklarını çözmek için karyolamın kenarına oturuyorum ve ağrıyan, terden sıırılsıklam olmuş ayaklarımı kim bilir kaç saattir hapsoldükleri deri hapishaneden kurtarıyorum. Çoraplarımı çıkarıp bacaklarımı uzatıyorum ve ayak parmaklarımı aşağı yukarı oynatıyorum. Rahat bir iç çekişle çatlıyorlar. O kadar iyi hissettiriyor ki, ben durduramadan bir inilti kaçıyor.

Ne kadar utanç verici.

Kim senin beni duymadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum ama çadırın bu tarafında sadece Mullins ve ben varız ve o da kendi çantasını açmakla meşgul. I

Beni duyan o olsaydı bile umurumda olmazdı. Acemi birliğinde tanıştığımız ve ortak Teksas gururumuzla birbirimize bağlandığımız günden beri ayrılmaz bir ikili olduk. Konuşlandırılmış olmak söz konusu olduğunda o benim tek tesellim. Göğsümde her daim var olan bu sızı bir gösterge ise, alabileceğim her türlü teselliye ihtiyacım olacak.

Çöl ACU'larımı çıkardıktan sonra, beni biraz daha sivil hissettiren PT üniformamı ve tenis ayakkabılarımı giyiyorum. Amerika'dan ayrıldığımdan beri asker rolümü benimsemiş konusuna biraz isteksizdim. Değişimin yaklaştığını biliyordum ama bunu elimden geldiğince erteliyordum. Alışkanlıktan ötürü, başparmağımın iç kısmını yüzük parmağımın iç kısmına, genellikle alyansımın bulunduğu yere sürüyorum. Onsuz kendimi çıplak hissediyorum ama ona bir şey olmasını istemediğim için evde bırakmayı tercih ettim. Göğsümdeki batma hissi beni bu kararımın pişman ediyor. *Uzun bir on iki ay olacak.* Mullins'le buluşmak için çadırda yürürken ellerimi saçlarıma daldırıp şapkamın altında düzleşmiş bukleleri silkeliyorum.

Çalışacağımız kliniğe yürüyerek gitmeye karar veriyoruz, sadece etrafi kontrol etmek için. Mullins her zaman doktor olmayı hayal etmiş ama ailesinin tıp fakültesine gidecek parası yokmuş. İlk askerliğini yaptıktan sonra okula gitmesini bekliyordum ama yeniden askere gittiğimde o da yanımdaydı. Asker olmayı seviyor. Ortak noktamız bu.

Tabanı birkaç dakika taradıktan sonra, çadırımızdan çok da büyük olmayan bej renkli bir karavan olan kliniği görüyoruz. Buradaki diğer her şey gibi kuma karışacak şekilde tasarlanmış. İçeride ışıklar yanıyor ama Mullins'in önerisiyle ekibimizin geri kalanıyla tanışmak için sabaha kadar beklemeye karar veriyoruz. Tahminimce o da benim gibi rolleri değiştirmekte tereddüt ediyor. Düşman topraklarında yaşamak için hayatının on iki ayından vazgeçmek kolay değil. Ve bu bizim ilk konuşlanmamız. Ama gerginse, belli etmiyor.

Tam ayrılmak için döndüğümüzde, ön kapılar açılıyor ve üç asker dışarı çıkıyor.

Kendi aralarında konuşmakla o kadar meşguller ki henüz burada durduğumuzu görmediler. *Tanrıya şükür.* Belki fark edilmeden sıvışabiliriz.

Mullins bana dirsek atıyor ve iki elini ağzına götürmeden önce göz kırpmıyor. *Olamaz.*

"Hey!" El sallıyor. *Onu yumruklamak istiyorum.*

Mullins alışlagelmiş bir şekilde bekârdır ve bana çok açık bir şekilde buraya gelmek için sabırsızlandığını bildirmiştir.

askerleri selamlıyor. Onun sözleri, benim değil. Keşke beni bu saçmalıkların dışında bıraksa.

Konuşmaları kesiliyor ve üçünün de kafası bize doğru dönüyor. *Harika.*

"İyi akşamlar hanımlar. Sizin için ne yapabiliriz?" diye soruyor uzun boylu olan. Sonra ellerini aramızdaki korkuluklara koyuyor ve üzerinden atlayarak tam önüme iniyor. *Bu benim şanslı gecem değil mi?*

Başımı kaldırıp, gözlerime kum attığı için ona haddini bildirmeye hazırlanıyorum ama güzelliği dikkatimi dağıtıyor. Teni açık şekerleme renginde, saçları ise uçları daha açık kumral. Gözleri bal renginde ve bana gülümsediğinde sağ yanağında bir gamze beliriyor. Tanrı yardımcım olsun, *şaşırtıcı* derecede yakışıklı ve Mullins'in yüzündeki aşık bakış bana onun da kesinlikle fark ettiğini söylüyor.

Uzun, siyah atkuyruğunun ucunu parmaklarının arasında döndürmeye başladığında gülmemeye çalışarak yanaklarımı emiyorum. Göğsü dikleşiyor ve poposu dışarı fırlıyor. En iyi arkadaşım ortalama bir boya, ince bir bele ve tüm doğru yerlerde kıvrımlara sahip. Geniş dudaklarını anne tarafındaki Latin genlerinden alıyor. Uzun, kalın kirpiklerini ona fırlattığında, dudaklarımı çekiştiren sırtışa engel olamıyorum.

Tüm büyük silahlarını çekiyor.

"Bu gece geldik ve etrafa bir göz atmak istedik. Herkes nerede? Çadırımız neredeyse bomboş," diye soruyor. "Siz klinikte mi çalışıyorsunuz?" Mullins'in ses tonu utanç verici derecede umutlu.

"Hayır, sadece birkaç malzeme bıraktık. Siz yeni sağlık görevlileri olmalısınız," diyor elini çenesindeki hafif kirli sakala sürterek. "Ben Çavuş Briggs. Şu ikisi de" -başparmağını omzunun üzerinden geçiriyor- "arkadaşlarım Uzman Jones ve Çavuş Morrero. Yeni oda arkadaşların muhtemelen dinlenme çadırında takılıyordur."

"Onbaşı Mullins," diye karşılık vererek elini onun elinin içine koydu. "Bu da Başçavuş Scott."

"oldum Scottie," diyor Briggs elime uzanarak. Onu düzeltirken gözlerim doluyor. "Sadece Scott."

Ağzının kenarları bir başka megawatt gülümsemeyle kıvrılıyor ve göz kırıyor. O yalnız gamze bir kez daha ortaya çıkıyor. "Duydum." Yanıtına şeytani bir sırtış eşlik ediyor.

Aman Tanrım.

Yine gözlerimin dolduğunu hissediyorum. O yürüyen bir stereotip. Memlekette duyduğum hikayelere göre, yabancı üslerdeki hisler tamamen sivil,

ve seks partileri Olimpiyat Köyü'ndekileri yansıtıyor. Çoğunlukla daha genç ve daha şövalye ruhlu bekâr askerler için bir çöl alemi gibi.

O kadar uzun süredir evliyim ki bu tiplere ve onların utanmaz flörtlerine karşı çok az toleransım var. Bir zamanlar bundan zevk alırdım... Gavin'den önce. Her kız ara sıra egosunun okşanmasından hoşlanır. Gavin'le aramızda bir şeyler olmaya başladığında, üsteki erkeklerin hepsi ilişkimize saygı duyarak geri çekildiler. Ama bu üçünün kocama karşı hiçbir sadakati yok.

Şimdiden kendimi yabancı hissetmeye başladım. Döndüğümde Mullins'in kendini tanıttığını ve diğer iki adamla derin bir sohbeta dalmış olduğunu görüyorum. Bu durumda Flörtçü Çavuş'u eğlendirmek bana kalıyor.

Harika.

"Peki... senin ne?" Zayıf bir konuşma çabasıyla soruyorum. "İyi eski 11B," diye parlıyor. Bunu büyük bir gururla söylüyor.

"Piyade mi?" *Adrenalin bağımlısı.*

"O çirkin piçlerin gördüğü ilk güzel yüz olmayı seviyorum." Gülümsemesiyle tüm yüzünün aydınlanması bana yaptığı işi gerçekten sevdiğini söylüyor ve bunun için ona saygı duymam gerekiyor.

Belki de onu çok erken yargıladım.

Bu onun için sadece bir iş ya da ücretsiz bir eğitim aracı değil. Burada olmak istediği için burada ve heyecanı bulaşıcı.

Kendini beğenmiş tavrını görünce gülümsemesine karşılık vermekten kendimi alamıyorum. "Yani... sen bir homurdanansın," diye takılıyorum kollarımı göğsümde kavuşturarak.

Briggs benim şakama gülüyor.

O kehribar gözlerdeki susuzluğu hayal mi ediyorum?

"Evet," diyor alt dudağını dişlerinin arasından kaydırırken. "Bir homurtu."

"Hey, birinin o kurşunları yakalaması lazım," diye şaka yapıyorum ama kelimeler ağzımdan çıkıyor. İnsan içine çıkmama *gerçekten* izin verilmemeli. Lanet olası bir savaş bölgesi, vurulmakla ilgili şaka yapılacak bir yer değil. "Öyle demek istememiştin. Ben, şey... umarım sana kurşun isabet etmez." Kulaklarım ısı yayıyor ve karnımda mide bulantısı çalkalanıyor.

"Kızarıyor musun? Bu çok sevimli, Scottie."

"Sadece Scott. İ-e yok."

Gözleri beni yavaşça süzerken, "Demek öyle diyorsun," diye söylendi. Kesinlikle hayal . "Ve bu konuda endişelenme. Sırf bu duyarsız sözün için kendini kötü hissetme diye bir şey yakalamamak için elimden geleni yapacağım." Bana yine o sıcak bal gözlerinden birini kırptı. Bunlar bir silah olarak düşünülebilir. Gittikçe daha da rahatsız oluyorum.

Boğazımı temizlerken yüzüm ısınıyor. "Özür dilerim. Bu gerçekten uygunsuzdu. Sosyal beceri eksikliğimi tüm boş zamanımı altı yaşında bir çocukla geçirmeme bağlıyorum."

İşte. Belki Noah'dan bahsetmem onu benden uzaklaştırır.

"Çocuğun mu var?" Ağzı açık kalır, gözleri şaşkınlıkla büyür. Çoğu insan benzer bir tepki verir. Savaşta çok fazla anne yoktur. Çoğumuz yeniden askere yazılmayacak kadar akıllıyız. Şimdiki şirket hariç tabii.

"Evet," diye gülümsüyorum, hüznle. "Noah." Adını anarken bile kalbim sıkışıyor.

"Bu harika. Ondan ayrılmak zor olmuş olmalı," diyor kaşlarını çatarak. "Ama eminim annesiyle gerçekten gurur duyuyordur."

"Gurur duymak nedir bilmem," diye alay ediyorum. "Şu anda oldukça kızgın. Ama umarım bir gün anlayacak ve evet... belki biraz gurur bile duyacak."

"Seninle gurur duyuyor Scott," diye araya giriyor Mullins, belli ki konuşmalarımızı dinliyor. "Sadece seni özlüyor, hepsi bu." Beni yeni fetihleriyle tanıştırmak için yanına çekerken uzanıp kolumu nazikçe sıkıyor. "Bu arkadaşım Başçavuş Scott," diye anons etti, eli omzuma kenetlenmişti. "Ve bu güzel örnekler de Çavuş Morrero ve Uzman Jones."

Jones elini uzatarak, "Memnun oldum Scott," diyor. "Mullins bana bir oğlunuz olduğunu söyledi?"

Başımı sallıyorum, bir duygu yumağını yutuyorum. "O altı yaşında."

"Oğlum dört yaşında ve kız kardeşi de birkaç hafta içinde bir yaşına basacak." Gözlerimde umutsuzca saklamaya çalıştığım parıltıyı fark etmiş olmalı ki, "Gittikçe kolaylaşıyor," diye ekliyor.

Jones benim 1.80'lik boyumdan sadece birkaç santim daha uzun. Teni soluk beyaz, saçları ise ateş topu kırmızısı. Yüzünün ve kollarının her santimini kaplayan yüzlerce, hatta belki de binlerce açık kahverengi çili var. Gülümsemesi kalbimi sıcaklıkla dolduruyor. Neler yaşadığımı çok iyi anlıyor.

Ondan hoşlandım.

"Kum havuzuna hoş geldiniz," diyor Morrero çocuksu bir sırıtışla. Yaklaşık bir metre boyunda, Briggs'ten bir iki santim kısa duruyor, ikisi de zavallı Jones'u cüceleştiriyor. Latin kökenli, kısa siyah saçları, koyu kahverengi gözleri ve yüzüne göre biraz fazla büyük ama yine de bir şekilde oturan kulakları var. "Buralarda bakacak güzel bir şey bulmanın zamanı geldi." Kaşlarını sallıyor.

"Bu hiç uygun değil Asker," diye çıkışıyorum. Dudaklarımı dişlerimin arasına alıp başımı sallıyorum ve en iyi arkadaşımın yanakları al al parlarken sinirlenmemeye çalışıyorum.

Morrero tepkime odaklandı ve bunu yakıt olarak kullanan Briggs'in aksine, kaşları endişeyle burnuna doğru eğildi.

"İltifat olarak söyledim; her zaman bu kadar gergin misin?" Soru bana yöneltilmişti ama cevap veren Mullins oldu.

"Evet, şey, hayır," diye düzeltti, gözlerini bana doğru kıсарak. "Scottie o kadar uzun süredir evli ki, nasıl eğleneceğini unutmuş."

Haksız değil ve verdiğim tepki için kendimi kötü hissediyorum. Ne zamandan beri bir iltifatı kabul edemiyorum? "Özür dilerim," diyorum ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırarak. "Sadece berbatlığı kabullenmeye çalışıyorum."

Yüzü rahatlıyor. "Seni rahatsız etmek istememiştim." "Sorun yok," diye onu temin ediyorum. "Ben sadece biraz..."

"Gergin mi?" Briggs sırtarak tedarik ediyor. "Artık Amerika'da değiliz Scottie. Protokolün sahada bir yeri var ama burası farklı bir dinamik."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Öyle mi?"

Briggs . "Öyle. *Vahşi, vahşi* Doğu'ya hoş geldiniz."

"Dostum, kes şu saçmalığı." Morrero bunu söylerken Briggs'in omzunu itiyor ve çikolata kahvesi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Üzgünüm Scott. Bu tam bir domuz."

"Fark ettim," diye kestirip atıyorum, Briggs'e ters ters bakarak. Adam kanımı kaynatıyor. Taşaklarını tekmelemek için içimde güçlü bir istek var. Yıllardır bu kadar çocukça bir şey yapmak istememiştim.

Morrero kıkırdıyor ve İspanyolca bir şeyler geveliyor. Ne dediğini bilmiyorum ama görünüşe göre Briggs biliyor, yüzündeki kızgınlık yeni şampiyonumu daha çok sevmeme neden oluyor.

Beşimiz kliniğin önündeki demir banklarda oturup birbirimizi tanımaya çalışıyoruz. Mullins gibi Briggs ve Morrero'nun da bekâr olduğunu ve yakın zamanda bu durumu değiştirmeyi düşünmediklerini öğreniyorum. İnsanların bekar hayatı yaşarken nasıl yalnızlık çekmediklerini hiçbir zaman anlayamadım. Ama akıllı olanlar onlar değil mi diye merak etmeye başladım. Jones ve benim aramızdaki en yalnız kişiler olduğumuzu herkes görebilir. Diğerleri utanmazca flört ederken ikimiz zamanımızı çocuklarımızla ilgili hikayeler anlatarak geçiriyoruz. Elimde değil ama biraz kıskanıyorum.

Lazımlık eğitimi ve Jones'un oğlunun Lowe's'taki teşhir tuvaletlerinden birine işemesiyle ilgili bir hikâyenin ortasında, izlendiğime dair yoğun bir hisse kapılıyorum. Kafamı kaldırdığımda, gözlerim Briggs'inkilerle birleşti. Beni izlediğini bilmek kalbimin bu kadar hızlı çarpmasına neden olmamalıydı. Neredeyse anında başını çeviriyor ve beni nefessiz, biraz şaşkın ve her ikisine de kızgın bırakıyor.

Güneş ufukta belirmeye başladığında bütün gece burada olduğumuzu fark ediyoruz. İsteksizce vedalaşıp biraz uyumak için kendi çadırlarımıza geri dönüyoruz. Dönüş yolunda, Mullins erkeklerin ne kadar seksi olduğunu anlatırken, kendimi yeni bulduğumuz arkadaşlarımız için şükrederken buluyorum. Omuzlarım daha az gergin hissediyor ve göğsümdeki yükün bir kısmı hafifliyor.

Belki de bu görev düşündüğüm kadar kötü olmaz.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Katy

THREEWEEKSLATER

"Scott, uyan artık," diyor Mullins, ben kıpırdanmaya çalışıp başaramayınca. Sanki birkaç saniye önce karyolama yığılmışım gibi geliyor.

"Siktir kadın," diye inleyerek ince battaniyeyi üzerime çekiyorum, o da hemen yırtıp atıyor.

"Hemen kalk. Sıkıldım."

Doğrulup ellerime bakarak iç geçirdim. "Askeri bir üste bekar bir kadınsın, eminim yatakta rahatsız edecek başka birini bulabilirsin."

"Bekârlığımla atmaya niyetliyim. Bir bahsin seni bağlayıp hamile bırakacağını kim bilebilirdi?" Bacaklarımı

karyolanın kenarına atıyorum. "Bana göremediğim ailemi hatırlattığın için teşekkürler."

"Özür dilerim," diyor kolayca, ama ciddi biliyorum. "bebeğim, toparlan. Bugün planlarımız var."

"Bugün planlarımız var."

İç çekerek yanıma uzanıyor. "Üç haftadır buradayız ve ben şimdiden deliriyorum. gel." Beni dürtüyor, badem biçimli gözleri bana doğru bakarken dudakları yukarı kalkıyor.

"Peki, nereye gidiyoruz?"

"Dövüşü izlemeye."

"Ne kavgası?"

"Giyin."

Dövüş, üssün spor salonunda bir boks maçına dönüşür.

"Harika," diye mırıldanıyorum içeri girerken. "Sanki etrafımızda yeterince testosteron yokmuş gibi."

"Evet kızım, içine çek. Bu adamların hepsi en iyi dönemlerinde." Taze pişmiş kurabiye koklar gibi derin derin içine çekiyor ve ben gülüyorum.

"Nihayet! Bunun asla gerçekleşmeyeceğini

sanıyordum." "Ne?"

Endişesi yüz hatlarını çiziyor. "Sen... gülüyorsun. Buraya geldiğimizden beri oldukça gerginsin."

"Askerleri tekrar bir araya getiriyorum. Bu kasvetli bir iş, Mullins."

"*Asker olmak* için bir neden daha, Katy."

Ringe doğru ilerlerken bana bakıyor ve kendimi kötü hissediyorum. O arkadaşlarını özlüyor ve ben yürüyen bir zombi gibiyim.

"Onlardan uzak kalmaya alışamıyorum," diye itiraf ediyorum.

"Anlaşılabilir," diyor başka bir dürtmeyle. "Yemin ederim anlıyorum. O küçük çocuğu *doğurmuşum* gibi seviyorum ama toparlanmak zorundayız. Gülümsemek için bir neden bulmaya çalışmalıyız."

"Yapacağım," diye nefesimin altında söz veriyorum ve bir sonrakinde, gözlerim bilekleri bantlanan 1.80 boyunda bir askere takılırken ayağım tökezliyor, onu bantlayan adam onunla sohbet ederken yüzünde bir sırıtma beliriyor.

"Briggs dövüşüyor mu?"

Gözlerim dudaklarının kıvrımından çıplak göğsüne doğru kayıyor. Sırtında tek bir dövme var, bir asker anıtı. Savaş botları ve miğferi destekleyen tüfek, berrak teninde neredeyse gerçeğe yakın görünüyor. Kaslı ama zayıf ve bronz teni terden bir parıltıyla kaplı.

"O ağzını biraz daha açarsan sinekleri yakalayacaksın," diye fısıldıyor Mullins bana. Anında savunmaya geçiyorum.

"Ne be?" Ona çıkıştım. "Düzgün bir vücuda yabancı değilim. Kapa çeneni."

"Hey, Kaptanınızı sevdiğinizi biliyorum, Kaptanınız da öyle, ama Briggs cidden sigara içiyor ve o twang?" Başını sallar. "Kahretsin, *kahretsin*, *kahretsin*."

Ona burnumu kıvırıyorum. "Bu da yeni bir şey değil, o bir Teksaslı."

"Tamam, bağışıklığı oynat, ama onu seni suçlayamam." Gözlerim onun üzerinde gezindi. "Yaşına göre iyi görünüyor."

"O *senin* yaşında," diye azarlıyor. "Evlenmiş olman daha yaşlı olduğun anlamına gelmez."

"Neden yine buradayım?"

"Sen benim kanat sürtüğümsün, hoşuna gitse de de." "Değilim."

"Bu bir soru değildi," diye gülüyor ve bana dönüyor. "Yirmi dakika, tamam mı?"

"Bayanlar," diyor Jones, küçük alüminyum tribünlerde altımızdaki koltuğa oturarak. "Briggs'in ciddi bir kış tekmeleyişini görmeye hazır mısınız?"

Mullins benim sorumu soruyor. "O kadar iyi mi?"

"Hızlı ve sert vuruyor. Maçlarda kaybettiğini nadiren gördüm. Onları her zaman . Çok fazla dayanıklılığı var."

"Dayanıklılık," diye iç geçiriyor Mullins, dili ağzından dışarı fırlarken.

"Tanrım," diyorum başımı sallayarak.

Sırada Morrero var ve ikimize de göz kırıyor. "Bayanlar." Gözlerim doğrudan bana bakan Briggs'e dönerken o da altımızdaki Jones'a katılıyor. Tepkim anında oldu: Dört yaşında bir çocuk gibi el sallayıp ona utangaç bir gülümseme verdim. Eldivenlerini havaya kaldırmış, kendini beğenmiş bir sırıtsıyla beni taklit ederek aynı aptalca el sallıyor, bu da beni daha gülünç gösteriyor. Mullins benim yüzümden kahkahalara boğuldu.

Ayağa kalkmak için hareket ettim. "Ben buradan gidiyorum."

"Sakin ol," diye homurdanıyor ve beni geri çekerek oturmamı sağlıyor.

"Çok ." "Sadece arkadaşça davranmaya çalışıyordum."

Jones bana dönüyor, kızıl saçları pencerelerden süzülen güneşin ışıltısında parlıyor. "Klinikte çok hareket var mı?"

"Biraz," diyorum dürüstçe. Masalarımızı süsleyen askerlerin durumuyla başa çıkmak için elimden geleni yapıyorum. Bir kurşun ve şarapnel eti ve kemiği yapboz tahtasına çevirebilir. İlk hafta sersemlemiştim. Jones söylemediklerimi okuyor gibi görünüyor.

"Hepimizi tekrar bir araya getirmek zor olmalı, haksız mıyım?"

O zaman boynunda bir şarapnel izi görüyorum. O zaman tecrübeli biri, bu görev onun ilk rodeosu değil. Ona olan saygım artıyor.

"Evet, dürüst olmak gerekirse hâlâ alışmaya çalışıyorum."

"İçimden bir ses senden daha çok korktuklarını söylüyor." Yumuşak ses Jones'a değil, az önce aşağılandığım adama ait.

Ben de hemen savunmaya geçiyorum. "Ve bunu biliyorsun çünkü?"

Briggs omuz silkiyor ve ben onun yapısına bakarak hafifçe dikkatimi dağıtıyorum. Ben sadece bir insanım ve onun vücudu etkileyici. İnce belinden göğüs kaslarına kadar her bir kası şişkin ve belirgin. En çok da omuzlarına kadar uzanan yan taraflarındaki kas çıkıntılarını büyüleyici buluyorum. Adam hayatı boyunca hiçbir antrenmanı kaçırmamış. Düşüncelerimi yarıp geçiyor.

"Şu 'bok ye' tavrın yüzünden olabilir Scottie," diyor, onunkine ulaştığımda bakışlarımı tutarak. "Belki de benden aldığın titreşim budur. Bilirsin, bok yemek için."

"Filipinler'de kızarmış kurtçuk yedim. Bunun boka yeterince yakın olduğuna eminim, yani seni koruyorum."

Dudaklarım onunkilerle aynı anda kalkıyor.

"İşte bu kız," diyor, başlığını takarken. "pisliği görüyor musun?" Ringin diğer işaret ediyor. Briggs'ten biraz daha uzun boylu bir adamın bantlandığını görüyorum.

Başımı eğiyorum ve gözlerimi kaldırıyorum, bununla nereye varmak istediği hakkında hiçbir fikrim yok. "Öyle mi?"

"Onun kışını tekmeleyeceğim," diyor, sonra ağız koruyucusunu kaydırıyor, bana doğru bir eldiven uzatıyor ve "Senin için," diye .

"Hayır, teşekkürler," diyerek elimi salladım.

," diye fısıldıyor Mullins alçak sesle. Sinirli bir kahkaha patlatıyorum ve o da patlatıyor. Bu adamın egosu.

Gözleri kararırken omuzlarımı dikleştiriyorum. Kendisine gülünmesinden hoşlanmıyor. Omuz silkiyorum. "Üzgünüm Briggs, ama en iyi repliğini evli bir kadın için harcamaman gerektiğini bilmelisin." Başparmağım bandımın eksik olduğu parmağımı gıdıkıyor.

Korumasını kıkırdayarak tükürür. "Emin ol Scottie, en saf niyetlerle senin onurun için savaşıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Briggs, o çirkin kışını ringe getir!" Diğer taraftaki tribünlerden biri bağırıyor.

Eldivenini o yöne doğru kaldırıyor ve adama parmak gösterdiğinden eminim. Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Amerikan askerinin mükemmel bir resmi: güçlü, erkeksi ve kendinden emin, sağlıklı bir dozda ukala.

Bana geri döndü. "Dediğim gibi-"

Sonra Morrero konuşuyor. "Evet, evet. Adamım, kışını kaldır ve dövüş."

Briggs onu görmezden geliyor ve gözleri beni kısa bir taramadan geçiriyor. "Sana *donmuş* dedi." "Ne dedi?"

"Buz Prensesi," diye mırıldanıyor Morrero.

"Eğer onunla başa çıkamazsan, o zaman o lanet kıcını kendim tekmeleyeceğim." Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan çıktı. Mullins ve Jones gülerək bana dönerken, Mullins dikkatle Briggs'e bakıyor. "Briggs, seninle karşılaşacak, kısasa kısas. Seni aşar."

"Hayır," diyor bana göz kırparak. "Bu lanet olası bir izindi." Briggs cevabımı beklemeden onu bantlayan adama bir işaret yapıyor ve korumayı tekrar ağzına sokuyor.

Dakikalar sonra, ilk yumruğu atarken büyülenmiş gibiydim.

"Vay anasını," diyor Mullins yanımda soluk soluğa.

Yalan bile söyleyemem; adam yumruklarını, mermi attığını hayal ettiğim gibi atıyor. O doğuştan bir dövüşçü. Morrero dikkatle Mullins'e bakıyor. "Bunun etkileyici olduğunu düşünüyorsan, sana daha iyisini yapabilirim." "Öyle mi?" diye soruyor ve gözlerinde bir kıvılcım parıltısı görüyorum. O bakışı bilirim.

"O orta sıklet. Sizi temin ederim, ben ağır sıkletim."

Jones başını sallar. "Az önce ağzıma kustuğuma eminim."

Mullins, Morrero'ya İspanyolca bir şeyler söylüyor ve Morrero'nun gözleri de aynı kıvılcımla parlıyor. Lisede Fransızca dersi almıştım, yani hiçbir şey bilmiyorum.

"Ne dedikleri hakkında bir fikrin var mı?" Jones aşağıdan sesleniyor.

Briggs öldürücü bir sağ kroşe atıp rakibini sersemletirken, "Hiç," diye cevap veriyorum. "O gerçekten iyi," dediğimi duyuyorum.

"Bu sesleri duyduğumda dünyada benimle dövüşmesini istediğim başka bir erkek yok."

Enstantane. Yanından vızıldayarak geçen bir kurşunun sesinden bahsediyor. Kendimi o durumda hayal etmeye çalışıyorum, çünkü Briggs, kıyafetleri olmasaydı nakavt edici bir yumruk atacaktı. Rakibi anında pes ediyor. Karışık askerlerden oluşan kalabalık zaferini alkışlarken, eldivenlerini birbirine vuruyor, altın rengi gözleri gururla doluyor. Şu anda Jones'a inanıyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Dördüncü Bölüm

Katy

"Scottie," diye sesleniyor Jones arkamdan, yorucu bir günün ardından klinikten çıkarken. "Adım Scott," diye gülümseyerek düzeltiyorum.

Başını sallıyor. "Sen nasılsın?" "İyiyim.

Yorgunum. Devriye nasıldı?"

Yemekhanenin önünden geçerken "Aynı bok, farklı gün," diyor.

"Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Evet," diye kabul ediyor. "Bu sefer çıtıtlardan kaçmak için gerçekten çok çalışıyorum." "Ne kadar sıkıcı olursa o kadar iyi, ha?"

"Sen söyledin," diyor. Toparlanmaya çalıştığını söyleyebilirim. İkimiz de evden uzakta zor zamanlar geçiriyoruz ve bana yaklaşmasının nedeninin bu olduğuna eminim.

"Ee, var ne yok?"

"Seni poker oyununa davet etmeye geldim." Gözleri muziplikle parlıyor. "Mullins zaten işin içinde, ben de bize katılmak isteyip istemediğini görmek için uğrayayım dedim."

Şu anda ağrıyor ama geçirdiğim günden sonra uyumaya hiç hazır değilim. "Kulağa eğlenceli geliyor aslında."

"Briggs Ranger'lardan birinden biraz içki çalmayı başardı." "Briggs orada mı?"

"Evet," diyor kaşlarını çatarak. "Bu bir sorun mu?" Kararsız ifadelerimi okuyor. "Güven bana, adamı çok uzun zamandır tanıyorum. Zararsız biridir. Seni sinirlendirmesine izin verme."

"O sadece çok..." Ona karşı hissettiğim düşmanlığı tarif edecek kelime bulamıyorum.

"Künt mü?" Jones araya giriyor. "Evet, saçmalıklarla pek alakası yok, ama ona bir şans verirseniz, size söz veriyorum, onda boşboğazlığından daha fazlası var. Ayrıca içki de var ve sen de bir içki içebilecek gibi görünüyorsun."

"Evet, yapabilirim."

"Hadi," diyor beni üssün içinden Ranger çadırına götürürken. İçeri adımımı atar atmaz adımı duyuyorum. "Scottie!" Briggs selamlıyor. Gözlerim sesini takip ederek onu masanın başında, elinde bir avuç dolusu kart ve bir Gözlerinde şakacı bir ışık. "bakalım. Eminim bu ikisinin şimdiye kadar iyi bir hemşireye ihtiyacı olmuştur."

"Ben çok iyi bir hemşireyim," diye küçümsüyor Mullins, Listerine şişesinin kapağından bir shot atarken. "Ve sen hile yapıyorsun."

"Yalanlarla dolu bir tahtta oturuyorsun," diye cevap verir Briggs, masanın geri kalanı onun kazanan elini görünce inlerken kartlarını yere bırakır. "Siz hanımların hiç şansı olmadı."

"Masada sadece bir bayan var, göt herif." Ben bir sandalye çekerken Morrero Now and Laters zulasını korumak için elini masaya vuruyor.

Briggs, kazanılan şekeri Morrero'nun elinden kaparak, "Bunu," diye cevap veriyor.

Briggs birkaç paket Skittles ve diğer şekerleri bana doğru fırlattı. "Beni geri getirene kadar parayı ödeyeceğim."

Mullins elini omzuma koyarken "Teşekkürler," diyorum. "İyi misin?"

Briggs cevap için beni dikkatle izliyor ve birden tüm gözler üzerime çevriliyor. O zaman daha fazla hazır bulunmam gerektiğini fark ettim. Acıma partim yeterince uzun sürdü. Bu şekilde davranarak kimseye yardım edemem.

"Bundan bir shot alabilir miyim?" Karşımda oturan Briggs'e soruyorum. Bir saniye bile tereddüt etmeden kapağı ağzına kadar dolduruyor ve ben de ondan alıp geri fırlatıyorum. Sonunda cevap verirken içime bir sıcaklık yayılıyor. "Yaklaşık beş dakika içinde geleceğim."

Briggs başını sallar, desteyi altı yöne karıştırarak kolaymış gibi

gösterir. "Korkmalı mıyım?" Mullins'e fısıldıyorum.

Briggs, Jones'un söylediği bir şeye sırtırken komplocu bir tavırla eğiliyor. "Son bir saat içinde sadece iki elini kaybetti."

"Lanet olsun."

"Ona gelmeyeceğini söyledim ama Jones'un seni alması için ısrar etti. Geldiğine sevindim."

Briggs beni burada mı istedi?

Bana sırttığını görmek için başımı kaldırdım.

"Bir tane daha ister misin?"

Yutkunuyorum. "Başka ne?"

Gülümsemesi eğlenceyle genişliyor. "Başka bir atış, Scottie?"

"Tabii, evet." Boş kapağı uzatıyorum ve Mullins beni dürttüğü sırada sırtışına karşılık veriyorum, "Biri sana abayı yakmış."

Sanki Briggs onu duyabiliyormuş gibi, kendi adına konuşur. "Orada kendini öldürüyordun," diyor kulağa saygı gibi gelen bir ifadeyle. "Bir molaya ihtiyacın var."

"Fark ettiğin için teşekkürler ama ben iyiyim." Kartlarımı aldım ve . Elimde sadece bir çift onlu var. Üç tanesini yere atıyorum ve Briggs bana üç tane daha dağıtıyor. "Orada her gün hayatını riske atan ben değilim. Benden kahraman yaratma."

Morrero, her sözünü dikkatle dinleyen Mullins'in yanında oturduğu yerden konuşuyor. "Son zamanlarda gelen trafiği gördüm," diyor kasvetli bir tonda. Önüme bir kadeh daha koyup Mullins'e bakarken, "Takdir ediliyorsunuz," diye ekliyor. "İkiniz de." İçki dolu Listerine şişesini Mullins'e uzatıyor, o da benimle kadeh kaldırdıktan sonra sağlıklı bir yudum alıyor, ben de benimkini geri atıyorum. Burada, kendi hayatları, aileleri ve korkuları olan askerlerle dolu bir masada otururken nihayet biraz daha rahat nefes almaya başlıyorum.

"Gürültülü bir fırtına sırasında," diyor Briggs, "küçük bir kız anne babasının yatak odasına koşuyor. "Lanet olsun!" diye bağırıyor. 'Başparmağımı emdiğim için doktora gitmemi mi istediniz?"

Masanın geri kalanı gülmekten kırılrken ben başımı sallıyorum. Briggs son iki saattir hiç durmadan içki dolduruyor, bir yandan da elleriyle masayı süpürüyor. Şakalarının çoğu sovenist ya da zevksiz ama ona gülmekten kendimi alamıyorum. Dikkatini hepimize eşit olarak dağıtıyor ve bu süre zarfında onun o adam olduğunu fark ediyorum, özenli olan. Kendi tarzında hepimizle ilgileniyor. Onun ruhuna hayran olmamak elde değil - her zaman durumdan en iyi şekilde yararlanıyor gibi görünüyor. Ve o saatler , kafam viskiden vızıldarken ve kahkahalar yükselirken, evimi özlemenin acısını unutuyorum.

Morrero bir kadeh daha alırken, "Karı kocayla ilgili olanı anlat," diye emrediyor. Briggs

kartlarına bakıp sırtarak "Uygun değil," diyor.

"Oh, lütfen," diyorum. "Sanki gerçekten tutuyormuşsun gibi."

Gözleri kayıyor ve bakışlarımı tutuyor. "İnan bana, öyleydim."

Bu dolambaçlı yorumdan rahatsız olarak koltuğumda kayıyorum ve karşılık veriyorum. "Olabilir ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, yeni malzemeye ihtiyacın var."

"Hayır," diyor ve kartlarından birini çekip tekrar eline koyuyor. "Bunu kendime saklayacağım, daha iyisi varsa duymak isterim."

Omuz silkiyorum. "Bana göre değil."

"Onlar şaka, Scottie," diyor kaşlarını çatarak. "Bu tam olarak bir hobi değil."

O anda *kendimi* buz prensesi gibi *hissediyorum*. Neden ona bu kadar yüklendiğimi ya da sürekli savunmada olduğumu bilmiyorum. Belki de onun kaygısız tavrını biraz kıskanıyorum. Ben hiçbir zaman kalabalığa kur yapan biri olmadım, ama o ortaya çıktığımdan beri hepimize hitap etmekten başka bir şey yapmadı.

"Bak ne diyeceğim," diye teklif ediyorum. "Eğer bir hemşireye ihtiyacın olursa, sana tam ne kadar iyi olduğumu göstereceğim." Hiçbir şeyi kaçırmıyor.

"Jones, silahını al ama sakın o mermiyi aletime yaklaştırma." Tereddütlü bir gülümsemeyle başımı sallarken gözlerimiz masanın üzerinde kilitleniyor.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Briggs

"Lanet olsun!" Hollins'in bir Humvee'nin içinde baygın halde yuvarlanışını izlerken ellerimi alnıma götürüyorum. Çok kan kaybetmişti.

Ben olanları hatırlamaya çalışırken Jones elini omzuma koyuyor.

"Çabuk oldu. Aklını başına topla. Bu senin suçun değil," diye uyarıyor kamyonu binip onları üsse kadar takip ederken. Devriyemiz bir silahlı çatışmayla sona ermişti. İşimiz bitmeden önce orospu çocuğunun biri bize kamikaze yapmaya karar vermişti. Koltuğumda iki büklüm, arkamızdaki iki askere bakıyorum, ben onlara iki mick diyorum-McKnight ve McCallister.

"Ne gördünüz?" Ben daha soruyu sormadan kafalarını sallamaya başladılar bile.

McKnight omzumun üzerinden hızla geçen Humvee'ye bakarak, "Hiçbir fikrim yok," diyor. "O pislik bir anda ortaya çıktı."

"Yalnız mıydı?"

"Emin değilim," diye cevaplıyor McCallister. "Ama o şerefsizi indirdiğimiz kadar hızlı bir şekilde, sanırım geri kalanları da kaçırdık."

Jones bizi üsse geri götürürken, geldiğini görmediğim için sinirlenerek yumruğumu gösterge paneline vuruyorum. Frene basar basmaz kliniğe doğru koşmaya başladım.

Kıçımı içeri çekerken, Scottie'nin Hollins'in yanında oturduğunu gördüğümde duruyorum, yüz hatları suçlulukla çarpılmış, cansız bedeni yanındaki masanın üzerinde. Ellerini yüzüne sürüyor ve gözleri benimkilerle buluşmadan önce başını sallıyor.

"Hey."

"Hey," diyorum karnımda kurşunla masaya yaklaşıırken. "Ne oldu?"

"Denedik," diyor Hollins'in üzerine yeni bir çarşaf çekerek. Uzanarak, Hollins'in üzerini tamamen örtmeden önce hareketini durduruyorum. Elimi çekmeden önce bir süre omzunda dinlendiriyorum.

Göğsüm daralırken, "Bir saniye," diye fısıldıyorum. Başımı sallamadan önce bir dakika, belki daha fazla Hollins'i inceliyorum ve o da yolun geri kalanında Hollins'in üzerini örtüyor.

Scottie, Hollins'e "Teşekkür ederim," diye fısıldar. "Çok özür dilerim."

Boğazımdaki yumrunun etkisiyle konuşmadan uzaklaşmak için döndüğümde sesi beni durduruyor.

"Bir ailesi var mıydı?"

Bu soruya sinirlenerek ona dönüyorum ve içimdekileri ancak bu şekilde . "Yaşamakla bitiremediği lanet bir *hayatı* vardı Scottie, bu yeterli değil mi? Yoksa her asker önemli olmak için *bir aile babası* mı olmak zorunda?"

Anında pişman oldum. Tepkisini görmek için yüzüne bile bakamıyorum çünkü zaten kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

Kliniğin iki adım dışında ellerim dizlerimin üzerinde. "SİKTİR!"

"Özür dilerim." Arkamdan konuşuyor. "Elimden gelen her şeyi yaptım. Aslında o buraya gelmeden önce çoktan gitmişti."

Dönüp ona bakıyorum. Pislik yorumum onu etkilememiştir ama duruşunda kaybından duyduğu üzüntüyü görebiliyordum. Deniz rengi gözlerinde yüzen endişe ve sempatiyle bana bakarken güneş ışığı saçlarında parıltıyor. Büyükannemden başka hiçbir kadının yüzünde bunu görmeye alışık değilim ve bunu rahatlatıcı, hatta çekici buluyorum.

"Teşekkür ederim."

Eliyle yüzünün yan tarafını sildi, kendi hayal kırıklığı ortaya çıktı. "Ben hiçbir şey *yapmadım*. *Kimseyi* kurtaramıyormuşum gibi hissediyorum. Çoğu zaman" -duraklıyor- "onlar buraya gelene kadar..." Gözleri yenilgiyle parlıyor. "Özür dilerim. Sana yük olmamalıydım."

"Tanımadığın bir askerin yasını tutmak sorun değil, Scottie. Bence herkes bunu yapmalı. Eminim elinden geleni yapıyorsundur. Buradasın, bu yeterli."

Konuşmak için ağzını açıyor, sonra dudaklarını birbirine bastırıyor. "Ne oldu?" Ona doğru bir adım atarak soruyorum.

Onu fark etmemek çok zor. Yeşiller içindeyken ve makyajsızken bile, kadın dikkat çekici derecede güzel.

Bir adım ileri atmadan önce tereddüt ediyor ve bana bakıyor. "Sadece... orada dikkatli ol, tamam mı? Altına dikkat et, Briggs."

"Benim için endişeleniyor musun?"

"Evet," diyor tereddüt etmeden. "Evet. Lütfen masama gelme." Çok ciddiydi. Ailesinden uzakta zor zamanlar geçirdiğini biliyorum. Muhtemelen son bir ayda gördüğü kadar katliam görmemiştir. O bakışlarını tutarken ben ona bir süre daha bakıyorum.

"Elimden geleni yapacağım, Scottie."

"Bundan daha iyisini yap," diye fısıldıyor arkasını dönüp içeri girmeden önce.

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

Briggs

Yumruklarımı savurarak çantaya bir çentik atmak için elimden geleni yapıyorum ve içimdeki huzursuzluğun yerini yorgunluğa bıraktığını hissedene kadar durmuyorum.

Mullins'in "Sen tam bir irinsin," dediğini duyuyorum. Yüzümde bir sırıtışla arkamı dönüyorum ve kime işkence ettiğini görünce sırıtışım daha da büyüyor.

Scottie tişört ve kamuflej pantolonuyla mekik çekiyor. Mullins dizlerine bastırıyor ve bir eğitim çavuşu gibi ona bağılıyor. Scottie ona çok sevdiğim "bok ye" bakışını atıyor. Hollins'den bu yana birkaç hafta geçti ve söyleyebileceğim kadarıyla o zamandan beri bir seksen yaptı. Morali yükselmiş durumda ve özellikle de beşimiz bir aradayken gülümsemelerini biraz daha özgürce dağıtıyor. Kliniğe malzeme bıraktığımda onu kontrol ediyorum ve en son oraya gittiğimde, doktor kaşığı yemeğine koymadan önce onun tek başına bir adamı kurtarışını izledim. O gün ona hayran kaldığımı itiraf etmek benim için kolay ve o zamandan beri bu durumda olmak için biraz fazla zaman harcıyorum.

"Günaydın hanımlar," diyorum Scottie'nin gözleri beni görünce biraz şişiyor.

"buradan, Briggs," diye bağılıyor Scottie.

"Şimdi, bir asker arkadaşına böyle mi davranılır?" Mullins sıratarak bana döndü. "'Sup, Briggs."

"En sevdiğim konunun tartışıldığını duydum ve bir uğrayayım dedim."

Mullins kaşlarını kırıştırır.

"*Pus-say*," diye tekrarlıyorum. Başını arkaya atıyor ve gülüyor.

"Belli oluyor," diye homurdanan Scottie, ayağa kalkarken gülümsemesini gizlemek için berbat bir iş çıkarıyor.

"Biliyorum, biliyorum." Eldivenlerimi, avuç içlerim dışarıda, savunmak için kaldırıyorum. "Kötü bir form, ama dayanamadım." Scottie nefesini tutmaya çalışırken dudaklarını aralayarak bana bakıyor. Şakağından aşağı ter damlıyor ve hayal gücüm aşırı hızlanıyor.

Scottie ayağa kalkarak, "Bu yüzden 'git başımdan Briggs'," diyor. "Boks yapmalısın," diyorum.

"Öyle mi?" diye sorar. "Nedenmiş o?"

Ona tehditkâr bir gülümseme veriyorum. "Bu eğlenceli. İçindeki bastırılmış saldırganlığın bir kısmını dışarı atacak."

"Bastırılmış bir saldırganlığım yok," diyor yüzünde tuhaf bir ifadeyle.

"O zaman belki de cinsel düşmanlıktır. Ben aynı zamanda oldukça iyi bir öğretmenim."

"Eminim öylesindir," diyor Mullins tomurcuklanan bir gülümsemeyle, Scottie onu tam memesinden vurmadan hemen önce. "Senin *irinini* aldım."

Scottie bakışlarını üzerime dikmeden önce başımı arkaya atıp gülüyorum.

"Benim için endişelenme, Briggs," diyor alaycı bir tavırla. "Ben iyiyim. I benimkini al. Aslına bakarsanız, Yüzbaşım ile görüşme vaktim geldi." Mullins'in at kuyruğunu çekiştiriyor ve kapıya doğru ilerlemeden önce bana bir kuş işareti yapıyor. Kafam karışmış bir halde Mullins'e döndüm.

"Kaptan?"

"Evet," diyor Mullins. "*Amerikan ordusunda yüzbaşı*. Övünmeyi sevmez ama evet," diyor rahatsızlığımın tadını çıkararak, "o biraz belalı biri."

O hızlı tekmenin etkisiyle taşaklarım boğazımda düğümlenirken sertçe yutkunuyorum ve görmemesi için dua ediyorum.

Onu gördü.

Dudağını ısıran Mullins, Scottie'yi kapıdan çıkarken takip etmeden önce omzuma rahatlatıcı bir el koyuyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Yedinci Bölüm

Katy

"Bir bira şişesini açmak için kaç adam gerekir?"

Kendi kendime gülümseyerek istasyonumu silmeye devam ediyorum. Bu tınıyı artık nerede olsa tanırım ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de Briggs'in sesi benim için giderek artan bir rahatlık haline geldi. Sadece tanıdık aksanından mı yoksa her zaman sıcak bir gülümseme ve çok ihtiyaç duyulan mizahın eşlik ettiği gerçeğinden mi bir muamma. Tek bildiğim, son iki ay içinde bana alıştığı.

Mullins ve ben her boş vaktimizde çocuklarla . Bizim için aile gibi oldular. En *azından benim* için. Sormadım, çünkü gerçekten bilmek istemiyorum, ama geçen hafta en iyi arkadaşımın Morrero ile ders dışı aktivitelere katıldığından oldukça eminim. Ve geceleri çadırından kaçan tek kişi Mullins değil. Klinikte dilden dile dolaşanlardan anladığım kadarıyla Briggs tam bir kadın avcısı ve müthiş bir cinsel iştahı var. Bu düşünce beni neden ürpertiyor anlamıyorum.

Briggs kabadayılığıyla beni hâlâ kızdırıyor, ancak sürekli büyüyen egosuyla utanmaz bir flörtçü olsa da gerçekten zararsız olduğunu fark etmeye başladım. Eğer üsse döndüyse ve şakalar yapıyorsa, hepsi sağ salim geri dönmüş demektir, bu yüzden bu neşeli ses tonu kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Tezgâha dezenfektan sıkarken "Isırırım," diyorum. "Bir bira şişesini açmak için kaç adam gerekir?" "Hiç," diye kıkırdıyor. "Sana getirdiğinde çoktan açılmış olmalı."

Başımı sallayarak omzumun üzerinden bakıyorum ve gözlerinin çoktan bana, yani *kıçıma* dikilmiş olduğunu görüyorum. Gamzesi belirip gülümsemesi derinleşince içime bir sıcaklık ve rahatlama yayılıyor.

"Tam bir domuzsun."

"Seni özledim, Scottie." Eğildi, kollarını az önce sildiğim tezgâha dayadı. "Evet, evet..."

Savaş seni yumuşattı mı, Briggs?" Onu iterek alay ediyorum.

"Ben mi? Yumuşak mı?" diye alay ediyor. "Kaya

gibi sert." Onun cesareti karşısında gözlerimi

büyüterek boğuluyorum.

"Bunun içine doğru yürüdün."

"Buraya sadece beni kızdırmak için mi geldin?" diye sordum. Flörtlerinin beni ne kadar etkilediğini biliyor ve beni sinirli görmeye bayılıyor. Benim sorunum bunun bana hissettirdikleri. İlgi karşısında pohpohlanmaktan ancak bu kadar uzun süre kurtulabilirsin. Ondan bunu bekler hale geldim ve kendime karşı dürüst olursam, eğer durursa bunu özleyeceğim ve beni rahatsız eden kısım da *bu*. Onu asla cesaretlendirmiyorum ve o da asla çizgiyi aşmıyor. Bu onun doğasında var ve bunu yaşayan tek kişi ben . Bunu olduğundan daha fazla anlayan kadın olmak istemediğimden eminim. Briggs, Briggs gibi davranıyor. Günün sonunda, en önemli şey bu. Görünüşe göre işinin kaosu, eğlenceli ve bulaşıcı olan savaşı tavrını bozmasına asla izin vermiyor. Hepimizi ona çeken şeylerden biri de bu.

"Seni kızdırırken görmek yeni favori eğlencem olsa da Scottie, sana yarın bir insanı yardım görevine çıkacağımızı söylemek istedim. Gelip biraz erzak ve şeker dağıtmak ister misin? Yerlilerle tokalaşmak ister misin?"

Briggs klinikten çıkmak için ne kadar can attığını biliyor. Kadınların savaş görevlerinde konvoylara eşlik etmesine izin verilmiyor ancak nispeten güvenli olduğu düşünülen yardım görevlerine katılmalarına izin veriliyor.

"Ciddi misin?" Bu fikir karşısında heyecanlanarak soruyorum. Yüzümdeki gülümsemenin yeterli bir kanıt olduğuna eminim.

Bunu gördüğüne memnun olmuş görünüyor. "Evet. Başkası yapmadan git gönüllü ol... rica ederim," diye ekliyor şapkamın kenarını düzeltirken.

O kadar heyecanlıyım ki kendi kişisel alan kuralımı tamamen hiçe sayarak kollarımı onun boynuna doluyorum. "Teşekkür ederim, Briggs," diye bağıryorum.

"Lafı bile olmaz." Kollarını tereddütle bana doluyor, ben de hemen onu bırakıp geri çekiliyorum. Boğazını temizliyor. "Sorun değil. Siz kızlar kadar uzun süre bu kafeste sıkışıp kalmayı hayal bile edemiyorum. Yarın sabah konuşuruz. Bu pis kokuyu temizler temizlemez yatacağım." Tozlu savaş botlarıyla kapıya doğru yürüyor.

Yeni gelmiş olmalılar. Beni görmeye gelmeden önce düş bile almamış. Bu gerçekle ilgili bir şey göğsümde kabul etmemeyi tercih ettiğim bir sıcaklık yayıyor. Sevincimi bastırarak masanın etrafından dolanıyorum ve aramıza biraz mesafe koyuyorum.

"Burada yapacak çok işim var, yarın görüşürüz."

Dolaplardan birini boşaltmak ve yeniden düzenlemek için eğildiğimde gözlerinin tertemiz kliniği taradığını hissedebiliyorum.

Cevabı alaycılıkla dolu. "Çok yoğun olduğunu görebiliyorum."

Bir kahkahayı bastırmak için dudaklarımı ısıtıyorum, bir yandan da kendimi onun bakışlarından saklamaya çalışıyorum.

"Sabah görüşürüz." Kapının gıcirtısı ve onun vedası titrek bir nefes almamı sağlıyor. "Ah, Scottie?" diye sesleniyor, tam ben benimkini eğip kapıyı tutan botunu net bir şekilde görebildiğim sırada başını tekrar içeri uzatıyor. Botun ucundan kafasının tepesine kadar kaskatı bir adam: kazınmış kaslar ve sonsuz miktarda testosteron. Kısa bir süre için kendimi onun dağınık saçlarına, sulandırılmış viski gözlerine ve dolgun dudaklarına bırakıyorum. Briggs yanından geçip gideceğiniz türden bir adam değil; 'uzun boylu, esmer ve yakışıklı' tanımlamasını hafifleten bir ikili.

"Öyle mi?"

"Beni istediğini biliyordum," diye hızlıca takılıyor ve ben cevap vermeye vakit bulamadan kapıyı kapatıyor.

Mullins'i bulmaya gitmeden önce gülerek başımı sallıyorum. Görevdeki o yerleri güvence altına almadan önce tek bir dakikamı bile boşa harcamayacağım. Görünüşe göre üste çok fazla zaman geçirmek kafamı kurcalıyor.

Gavin ve ben monitörün karşısında gülümsememizi paylaşırken Noah bana kitap okuyor. Gözyaşlarımı tutmakta zorlanıyorum ama hiç bu kadar gurur duymamıştım. Noah kitabını kapatıyor. "İyi bir hikâye miydi anne?"

"Mükemmeldi. Çok iyiydin."

"Biliyorum." Noah bana ciddi bir şekilde hitap ederken ikimiz de gülüyoruz.

"Seni özledim." "Ben de seni özledim."

"Yarın eve geliyor musun?" "Hayır

bebeğim, yarın değil."

Yüz hatları tiksintiyle buruşuyor. "Bu çok saçma." Şaşkın bir

kahkaha patlıyor içimden. "Saçma, ha?"

"Evet," diye ciyaklar, "Şimdiye kadar evde olmalıydın. Mikey'nin annesi her gece evde." Gavin iç geçirir ve Noah'ya döner. "Bunu konuşmuştuk dostum. Annenin çok önemli bir işi var." "Biliyorum. Özür dilerim anne."

"değil oğlum, ben de seni özledim. Keşke evde olsaydım." Noah dalgınca başını sallar. "Baba, televizyon izleyebilir miyim?"

Gavin ona inanamayarak bakıyor. "Annenle konuşmak istemiyor musun?"

"Daha ne kadar anlatmam gerekiyor? Ona zaten bir hikaye anlattım!" Tedirgin ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. İsteksizce ona izin veriyorum. "Devam et, ama önce dişlerini fırçala."

"Güle güle, anne."

"Hoşça kal bebeğim. Yakında görüşürüz."

Gavin ekranın karşısında bana gülümsüyor ve parmaklarım yüzüne dokunmak için kaşınıyor. "Yorgun görünüyorsun."

Burnumu kırıştırıyorum. "Bok gibi göründüğümü söylemenin ne kibar bir yolu." "Çok güzel görünüyorsun."

"Artık geri alamazsın. Ama yorgunum. Son birkaç gündür kliniğe çok fazla ceset geliyor." "Durum kötüleşiyor mu?"

"Bu bir savaş; öngörülemmez. Başka bir şey hakkında konuşalım."

"Keşke seni gizlice çıkarabilseydim... o günleri hatırlıyor musun?" Gözleri ısınırken sesi boğuklaşıyor.

"Tanrım, ben de."

"Keşke o dudakları

öpebilseydim." "Dikkatli ol,

Kaptan."

"Eve döndüğünde bir bebek daha yapalım."

Geriye yaslanıp başımı eğiyorum, gözlerim kocaman. "Ciddi misin?" "Neden olmasın?"

Gözlerinin sıcaklığını içime çekerken samimiyeti kalbimi kabartıyor.

"Sadece, bir süredir bu konu hakkında konuşmadık." bakıyoruz. "Bu fikri sevdim."

"Kahretsin, ne kadar zamanın kaldı?" Ellerini gür sarı saçlarında gezdiriyor ve ben onun zümrüt gözlerinde kaybolmak isteyerek iç geçiriyorum. "İlk yaptığımız zamanı hatırlıyor musun? Altında hiçbir şey olmayan pembe bir kazak giymiştin. Külotunu yırtıp attığımda bundan emin olmuşum. Şu anda sana bastırmak ve o iniltiyi duymak için her şeyimi verirdim."

"Gavin..." Kulak misafiri olup olmadığını anlamak için gözlerim haberleşme çadırında geziniyor. "Özür dilerim."

"Olma. Bunu ben de istiyorum."
"Bu bir işkence," diye inliyor. "Seni çok özlüyorum Katy."
"Hislerimiz karşılıklı, Kaptan."
"Orada moraller nasıl?" diye soruyor, masa sandalyesinde sırtını dikleştirerek. Bana gözlerine tam olarak ulaşmayan yarım bir gülümseme veriyor.
"Harika. Yani, olabildiğince iyi. Palyaçolar, GI Joe'lar, birlikte çalışmayı sevdiğim ve nefret ettiğim insanlar var ama hepimiz bu işi yapıyoruz. Farklı ama aynı, eğer bir anlamı varsa. Mullins de homurdananlardan biriyle takılıyor."
Gavin gülümsüyor. "Hiç vakit kaybetmiyor."
"Hayır. Her zamanki gibi iş."
Parmağını kaldırıyor ve yavaşça ekranda yüzünün çizgilerini takip ediyor. "Kahretsin, sana dokunmak için her şeyimi verirdim," diye fısıldıyor.
"Senin tarafından dokunulmak için her şeyimi verirdim," diye fısıldıyorum. "Her yerim ağrıyor..."
"Tanrım, bebeğim." Gavin dudaklarını yalayarak içimdeki alçak ateşi körüklüyor. Kalçalarımı sıkarken ela gözleri her hareketimi inceliyor.
"İhtiyacınız olan her şey var mı?" "Pek değil."
Acıyla gözlerini kapatır. "Neden gidip bir askere aşık olmak zorundaydım ki?" "Benim duygularım da aynen öyle, *pot*. Ben de senin yerindeydim, Yüzbaşı. Bunu sakın unutma." "Bana sağ salım ve tek parça halinde dön, Katy."
"Bana güveniyor musun?"
Fısıldıyorum. "Her zaman."
"Beni hâlâ seviyor musun?" "Sonsuza kadar."

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

Katy

Gecenin ilerleyen saatlerinde kampta dolaşıyorum, burada bulunduğum iki ay boyunca hiç olmadığım kadar huzursuzum. Gavin'le yaptığım konuşmayı tekrar etmeden duramıyorum. Ben günlerimi başkalarının çocuklarını bir araya getirerek geçirirken o başka bir çocuk düşünüyor. Evliliğimizde ilk kez garip bir mesafe olduğunu hissediyorum. Endişe verici bir şey değil ve çoğunlukla suçlu olduğumu biliyorum. Ona karşı dürüst değildim. Bir bakıma, yaşadığım hayatın onunla paylaştığımdan çok daha fazlasını içerdığını hissediyorum. Benden ayrıntıları istedi ve ben de sanki onu gerçeklerden korumaya çalışıyormuşum gibi konuyu değiştirdim. Sanırım bu işin yolu bu. Çoğu asker her gün yaşadıkları dehşeti eşlerine anlatmaz. İyi bir sohbet ortamı yaratmaz, özellikle de bu sohbetler çok az olduğunda. Ama Gavin bir asker. Eğer içini dökecek biri varsa, o da odur.

Beni rahatsız eden şeyi neden açıkça söylemedim?

Bana evdeki gerçekliğimizin bir benzerini göstermesine ihtiyacım vardı, böylece şu anki gerçekliğimle karşılaştırabilirdim. Neyi dört gözle beklediğime dair onun onayına ihtiyacım vardı. Bu hayat bir yalan. Bu bir iş ve geçici. Teksas ve ailemle olan hayatım gerçek, benim geleceğim. Yeniden askere yazılmanın bir hata olduğu her zamankinden daha belirgin hale geliyor. Artık işime aşık değilim. Belki de bu yüzden. Saygı duyduğum bir adam ve asker arkadaşım olan kocama yemin ettiğim görevimden bıktığımı itiraf etmekten utandım. Bir dahaki sefere Gavin'le konuşurken dürüst olacağıma söz veriyorum. Ona Birleşik Devletler Ordusu ile işimin bittiğini söyleyeceğim. Onun eşi, annesi ve yarı zamanlı hemşiresi olmaktan gurur duyacağım ve bu benim için fazlasıyla yeterli olacak. O zamana kadar, berbat olanı kucaklamalı ve Bağdat'ta geçirdiğim zamanı en iyi şekilde değerlendirmeliyim. Eve, gerçek hayatımın beklediği yere dönene kadar elimden geldikince çok kişiye yardım etmek için.

Briggs birkaç adım ötedeki çitten, " fazla düşünüyorsun," diyor. Kafamı kaldırıp baktığımda, sigarasını çizmesinin altında ezerken yüzünü zar zor .

"Bu alışkanlığı bırakmalısın, Briggs."

"Şu anda bir kurşundan ölme ihtimalim daha yüksek Scottie, vaaz vermeyelim." "Bu iğrenç bir şey."

"İçmekten iyidir, ki şu anda tek yapmak istediğim de bu." "Yani bu Briggs'in kasvetli versiyonu mu?"

"Maalesef."

"Bunu gördüğüme sevindim. Seni daha insani gösteriyor."

Üç adımda aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve nihayet komşu çadır ışıklarının sarı tonu sayesinde profilini görebiliyorum.

"Hayalini Adonis'in aksine mi?" "Kendini övmeyi bırak."

"Güven bana Scottie, söz konusu sen olduğunda bunu ."

"Bunu duymak güzel."

Başını eğerek bana bakıyor. "Neden ayaktasın ve kalede volta atıyorsun Prenses?" "Günler uzuyor. Sanırım bunun bu kadar çabuk olmayacağını umuyordum."

"Oğlunu özledin mi?"

"Ve kocam," diye ekliyorum test edercesine.

Bir adım geri çekiliyor. "İyi bir eğlence için flört ama seni gerçekten rahatsız ediyorsa, duracağım." İkimiz de aynı anda konuşuyoruz.

"Hayır, yapmayacaksın."

"Hayır, yapmayacağım."

Gülümsemesini zorluyor ve ben bundan üzüntü duyuyorum. "Çatlaklarını takdir etmeye başladım, inan bana. Beni memnun etmek için değişme."

"Bunun bir şekilde iltifata benzediğini düşünüyorum ve kabul ediyorum." "Sen hala bir domuzsun."

Gölgede kalsa da kıkırdamasıyla omuzlarının titrediğini görüyorum.

"Yalnız değil misin?" Merakla soruyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Yalnız mı? Hayır."

"Hiç yalnızlık çekmiyor musun, Briggs? Yani, ne için savaşıyorsun?" "Senin savaştığın şey için."

"Oğlum mu?"

Omuz silkiyor. "O da en az diğerleri kadar iyi bir sebep." "Bu kadar özverili olduğuna inanmak benim için zor."

"Neden? Ben piyadeyim, Scottie. Bir piyade askeriyim. Ve aktif olduğum sürece, bir başkasını endişelenmesi ve beklemesi için gönüllü olarak kaydetmeyeceğim. Özellikle de değer verdiğim birini. Benim için endişelenme, ben gayet iyiyim."

"Ben de öyle duydum."

Ağzının kenarları kalktı. "Kıskanmış gibisin." "Daha çok öğreniyorum. Hiç utanman yok mu senin?"

"Ne için utanç? Ben sadece sıcak bir bedenim, ordu için bir taşıyıcıyım. Yarın dışarı çıkarsam, en azından sivil kısmını kendi şartlarımla yaşamış olmak istiyorum ve her fırsatta bunu yapıyorum. Aksi takdirde kendi lanet kimliğimi kaybederim."

"Ve cevap seks mi?"

Nefesi kulağıma çarparak ilerliyor. "Sevişmeyi seviyorum, Scottie. En sevdiğim eğlencelerden biri ama bu beni kötü bir adam yapmaz."

"Her neyse."

"Tanrım, bak, anlıyorum, evlisin, uyman gereken ahlaki kurallar var, ama burada, o otobüsten indiğinde seni bekleyen tek bir kişi bile yokken bunlara uymak zor."

Sözleri beni derinden etkiledi ve anında utandım. Hâlâ işine tutkuyla bağlı. Ben kimim ki onu yargılayayım? "Özür dilerim."

"Ne için? Aletini kontrol edemeyen bir pislik olduğumu düşündüğün için mi? Edebilirim, ama kaçınmak için iyi bir neden düşünmüyorum. Bu son konuşmamız olabilir. Daha önce yediğim yemek son yemeğim olabilir."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Ben böyle yaşıyorum. Her ne kadar kulağa Hallmark gibi gelse de, ister ülkede ister olayım, her günü en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyorum. Ve eğer davetkâr bir kadın karşıma çıkarsa, prensip olarak bunu geri çevirmeyeceğim."

"Peki, özür dilerim, haklısın. Senin için hayat bu. *Senin* hayatın."

Kehribar rengi gözler benimkilere bakıyor. "Bana bir şey söyleyin, Bayan Straight and Narrow-eğer evli olmasaydınız ve bir oğlunuz olmasaydı, kendinizi sadece ailenize adamamış olsaydınız, gerçekten cazibenizi inkar edebileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Yüzümdeki tüm kan çekilmeye başladı. "Ne?"

"Demek istediğim, eğer harekete geçme özgürlüğün olsaydı kadar çabuk yargılayacağını sanmıyorum." Ben bir adım geri atarken o öne doğru ilerliyor.

"Aynen böyle, ha? Bu kadar kolay mı?"

"Enerjiyle oynuyorum," diye beğenmiş bir şekilde konuşuyor. "Bir kadının benden etkilendiğini anlarım." Yavaşça yüzümü tarıyor. "Göz bebekleri büyüyor, nefesleri hızlanıyor ve sürekli dudaklarıma bakıyor."

Nefesimi kontrol etmek için elimden geleni yaparken gözlerim başka yöne kayıyor.

"Gördüğüm kadarıyla," diyor, "bunu iki şekilde halledebiliriz. Ya bizi dost yapan diplomatik yolu ya da birbirimizden uzak duracağız."

Tereddüt etmiyorum. "İkinci yolu seçiyorum çünkü sen hayal görüyorsun." "Peki," diye başını sallıyor. "Sabah görüşürüz."

"Kahretsin," diyorum, görevimizi hatırlayarak.

Gülümsemesi belirir. "Evet, bunu , değil mi?"

"Egonu kontrol etmelisin, *pislik herif*. Evde sahip olduklarım, önümde duran her şeyden çok daha değerli."

Sözlerinin ağırlığı üzerime çöktüğünde tepinerek kampın etrafında dönüyorum. Belki ondan etkilenmişim ve belki de cesaretini kıracak bir şey yapmamıştım, ama artık buna bir son vermeliydim. Sabahki görev için erzakları iki kez kontrol etmeye karar vererek kliniğe doğru ilerliyorum. Hızlı bir el sallamayla personeli atlatarak erzak dolabına yöneliyorum. Kapıyı arkamızdan kapatırken Briggs'in eli tarafından kısa sürede durduruldum. Kalplerimiz küt küt atarken, parmaklarımız hâlâ kapının tokmağında kenetlenmişken, Briggs konuşmak için ağzını açıyor ama yüksek sesli bir inilti ve ardından gelen bir homurtu onu kesiyor. İkimiz de sesin geldiği yöne döndüğümüzde Morrero'nun Mullins'in üzerine eğilmiş olduğunu ve yedek ameliyat masalarından birine uzanmış halde kalçalarını pistonladığını görüyoruz. Mullins'in üzerinde çalışırken cırlıçıplaktı, alnından ter damlıyordu. Kadın onun altında inliyor, adam bir meme ucunu ağzına almadan önce göğsünü avuçlarken dudakları ayrılıyor. İçimden şok süzülüyor, donup kalıyorum, meraktan felç oluyorum ve tehditkâr şehvetin üstesinden geliyorum. Briggs arkama doğru eğilirken sabun ve pamuk kokusu burnuma doluyor, yaklaştığını hissedebileceğim kadar yakın ama yine de sınırı aşmayacak kadar uzak.

Briggs bir dizi küfür savururken nefesim kesiliyor, gördüklerimi ve bunun beni nasıl etkilediğini inkâr ederek bir adım geri çekiliyorum.

"Siktir," diye fısıldıyor ve ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor. Onun çerçevesine yaslanma dürtüsüyle savaşıyorum. Morrero bacağını kaldırırken meme uçlarım acı verici bir şekilde geriliyor, kaslı kıcı her hamlede esniyor. Sevişmesi çiğ-ilkel- ve ben gözlerimi ayıramadan bakarken tepkime engel olamıyorum.

İstemsizce bir inilti çıkardım.

"Tanrım, Scottie," diye mırıldanıyor Briggs. Dudakları enseme o kadar yakın ki, nefesi bir okşayışa dönüşüyor ve külotum taşıyor. Gergin ama çok uzakta, bir sonraki nefesini beklerken hareketsiz duruyorum. Ancak arkamdaki katı formunu, göğsünün sertliğini hissettiğimde paniklemeye başlıyorum. Morrero çılgınca itmeye başlıyor ve ben kendimi büyüden kurtararak Briggs'e dönüyorum. Dudakları birkaç santim ötemde, gözleri benimkileri arıyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, zorlukla yutkunarak. "Çıkarın beni."

Kapıyı sessizce açarken bir saniye bile kaybetmiyor ve ikimiz de fark edilmeden klinikten çıkmak için acele ediyoruz. Temiz hava tam da ihtiyacım olan tokadı suratıma indirdi.

Merdivenleri çıkarken Briggs özür dolu gözlerle bana bakıyor. "Çok özür dilerim. Tanrım, şu haline bak." İnkâr edemeyeceğim kanıtları gördüğünü bildiğim için yanaklarımdaki ısıyı avuçluyorum. Gözlerini kapatıyor, sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibi yumruklarını sıkıyor. "Katy."

Adımı dudaklarında duyunca irkildim.

Gözlerinde, içimde hissettiğim her şeyin -tutku, istek, ihtiyaç- açık bir kanıtı var.

"Lütfen bana inanın, sadece özür dilemeye geldim. Orada haddimi aştım. Tam bir pisliktim. Sana karşı çok çabalıyorum."

İtiraf ettiği şeyin anlamı üzerine bir saniye bile harcamam. Düşündüğü şey her neyse gerçekleşmeyecek.

"yok. Ben iyiyim."

"Sadece-" Kehribar rengi ateş ağzıma yerleşmeden önce vücudumun hatlarını izlerken alt dudağını ısırtıyor. "Bir kez olsun, gerçekten ne hissettiğini söyle." Ses tonu bir emir gibi.

Meydan okumam -ve Gavin'e olan sevgim ve sadakatim- galip gelmeden önce aramızda bir nefes geçiyor. "Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım," diye itiraf ediyorum. "Eve gidip hıncımı kocamdan çıkarmak için sabırsızlanıyorum."

Briggs uzun bir nefes verir, başını sallar ve uzaklaşır.

Ertesi sabah huysuz bir şekilde uyandım. Ancak güneş çadırın dikişlerinin altından ışıladıktan sonra uykuya daldım. Görev için heyecanlanmaya bile cesaret edemiyorum çünkü bu Briggs'le yüzleşmek zorunda kalacağım anlamına geliyor. Şaşırtıcı derecede neşeli bir Mullins ve ben Humvee'lere doğru yola çıkmadan önce hızlı bir kahvaltı yaptık. Daha gergin olmalıydım, ama fazla çekincem olmadığını görünce şaşırdım. Briggs'le yüzleşmek dışında. Belki de emin ellerde olduğumuzu bildiğim içindir. Arkadaşlarıma güveniyorum.

Arkadaşlar.

Kasıtlı olsun ya da olmasın, dün gece bu çizgiyi bulanıklaştırdık.

Kamyonlar görüldüğünde uzanıp Mullins'in elini sıkıyorum, nabzının benimki gibi çılgınca attığını hissediyorum.

"Gergin misin?" diye soruyor en iyi

arkadaşım. "Biraz," diye cevap

veriyorum dürüstçe. "Sen mi?"

Omuz silkiyor. "Birazcık. Aslında kusacak gibi hissediyorum."

Yüzüne bir göz atıyorum ve biraz solgun görüldüğünü fark ediyorum. Başım bir o yana bir bu yana dönüyor.

"Yapma bunu kızım. Beni yüzüstü bırakma. Bu göreve *ihtiyacım var*. Her şey yoluna girecek."

Başımı iki yana sallar. "Haklısın... Hadi yapalım şunu."

İşte benim kızım.

Çocuklar kamyonun yanında bekliyorlar. Morrero ve Jones bizi selamlarken Briggs klinik çalışanlarından biriyle konuşuyor ve bazı ekstra malzemeleri imzalıyor. Panodan gözlerini ayırıyor ve bakışlarını yakalıyor. Tereddüt edişindeki bir şey bana konuşmak istediğini söylüyor, ama konuşmaktan kaçınmak için gözlerimi hızla kaçırıyorum. Eğer yine bir özür dileyecekse, bunu duymak istemiyorum ve dün gece neredeyse olan şey hakkında konuşmak istemiyorum. Unutmak istiyorum. Mutlu bir evliliğim var ve daha fazla açıklamaya gerek yok. Eğer konu tekrar açılırsa, bunu ona söylemek çok kolay olacak. Bir çapkını eğlendirmekle aptallık etmişim ve bu zararsız olmamıştı. Aslında, en kötü şekilde geri tepmiş. Kendime duyduğum öfkeyle Gavin'e adanmışlık dolu bir mektup yazmışım, sırf hissettiklerimden kendimi arındırmak için, ki bu suçluluk duygusunun en kötüsüydü. Düşünmek ve yapmak iki farklı şey olabilir ama suçluluk duygusunun aynı hissettirdiğinden eminim. Bunu silemem ama Briggs'ten uzak durabileceğimden eminim. Ve o Humvee'nin sürücü koltuğuna otururken yemin ederim ki bunu yapacağım.

"Selam Jones," selamlıyorum yanındaki koltuğa yerleşirken.
Sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Scottie." Jones başını eğiyor. "Sonunda bu kurtuldun mu?"
Kalbim beklentiyle çılgınca çarpıyor. "Sonunda." Briggs'in gözlerini dikiz aynasında üzerimde hissettiğimde sevimli bir gülümseme bile taklit edemiyorum. İçimdeki her şey ona durması için bağırarak istiyor, bunun yerine botlarıma bakıyorum.
Briggs motoru çalıştırıyor ve tüm vücudum titreşimin gücüyle sarsılıyor.
Başını yana çevirip önce Mullins'e sonra da bana gülümsüyor. "Beş kilo yağı nasıl iyi gösteriyorsun?"
Jones'un vücudunun kahkahalarla titrediğini hissedebiliyorum. Bunu daha önce duyduğuna şüphe yok.
Daha kamyonu vitesine bile takmadı, ama çoktan başladı. Kişiliğinde en çok takdir ettiğim şey çileden çıkarıcı hale geldi.
Yemi görmezden gelerek camdan dışarı bakıyorum ama gözlerini hâlâ üzerimde hissedebiliyorum. Ön koltuktan Mullins'in bakışlarını da hissedebiliyorum. "Nasıl?" diye soruyor, 'en iyi arkadaşım bir pislik' der gibi bir tavırla.
Briggs ön tarafa dönüyor ve onun yelkenini suya indirdiğini ve mesajımın alındığını anlamamı sağlayan bir ses tonuyla cevap veriyor. "Ona bir meme ucu ver."

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

Briggs

Bana bakmıyor ve ben bununla bile başa çıkamıyorum. Ama bok gibi hissettirse de en iyisinin bu olduğunu biliyorum.

Sikeyim.

Bu düşünceleri bir kenara itip odaklanmalıyım. Yapmam gereken bir iş var. O evli.

Neden ağzımı açıp ona görevden bahsetmek zorundaydım ki? Ben ona dikiz aynasından bakarken ve o kendi bakışlarını aşağıda tutarken omuzlarıma pişmanlık dolu kayalar oturuyor.

Kendine gel, Briggs.

Kızların biraz gergin olduğunu söyleyebilirim, özellikle de Mullins'in. Bu yüzden, zaman rahatsız edici derecede ciddileştiğinde her zaman yaptığım şeyi yapıyorum ve bir espri patlatıyorum. Mullins gülerek koluma bir tokat atıyor ama arkadaki sarışın sadece gözlerini deviriyor. Bir gün o şeyler o kibirli kafasından yuvarlanıp gidecek.

Birbirimize hiç benzemiyoruz ama hayatımda hiçbir zaman kötü bir karakter yargıcı olmakla suçlanmadım. O, ailesini ve ülkesini her şeyin önünde tutan, eğer bulacak kadar şanslıysanız evleneceğiniz türden bir kadın.

Bu yüzden çoktan kapıldı ve evlendi, sik kafalı.

Ayrıca zamanın yüzde doksanında kışında bir sopa var. Ama diğer yüzde onunda onu gülümsetmekten sorumlu olduğum için kendimle gurur duyuyorum. Bu sabah hariç. Bu sabah çok kızgındı. Söylediklerimde ciddiydim. Davranışlarım için özür dilerim. Aramızda bir çekim olduğundan emin olsam da, onu rahat bırakacağım. Hiçbir kadın için o lanet yola girmeyeceğim. Özür dilemek ya da benimle konuşmak istemediği çok açık. Bunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, en iyisi bu.

Ama gün boyunca ona göz kulak olmam gerekiyorsa ve benim davetimle geliyorsa, beni görmezden gelmesinin yanına kâr kalmayacağı kesin. "Hadi ama Scottie," diyorum kamyoneti vitese takarak. "Bu iyiydi."

Dudaklarını büzerken bir bakış daha atıyorum. "Elinden gelenin en iyisi değildi, Briggs," diye yarım ağızla alay ediyor. Benimle konuşmasının sadece göstermelik olduğunu biliyorum. Şüphe uyandırmak istemiyor, ama gerçek şu ki, dokunmadık bile ve bu benim bir ton kısıtlama gerektirdi. Yapamam.

Hayatımda aletimin bu kadar sertleştiği bir zamanı hatırlamıyorum. Sadece onun iniltisi bile yıllarca aklımdan çıkmayacak. Ondan ayrıldıktan sonra sakinleşmek için *iki kez* ovalamak zorunda kaldım. Hayır, yakın zamanda arkadaş olamayacağız, aramızda böyle bir ateş varken olmaz.

Meydan okuma kabul edildi.

"Hacılar hindi yerine kedi öldürseydi ne olurdu?

Mullins?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Jones?"

"Hiçbir
fikrim yok."

"ama Scottie," diye takılıyorum dikiz aynasından bana bakarken. "Ne?"

Cevap vermeden önce aynada onunla göz göze geldim, "Am yeriz.
her Şükran Gününde."

Bir an için ağzı açık kalıyor ve ben de birazdan atacağı fırça için kendimi hazırlıyorum. Sanırım Scottie bir kahkaha attığında ikimizi de şaşırtıyor. Neredeyse rahat bir nefes alacaktım. Sonunda. Pencereden dışarı bakarken, "Bu şimdiye kadarki en kötüsüydü," diye mırıldandı.

"Daha iyisini yapacağım, söz veriyorum." Ciddi bir şekilde başını sallamadan önce kısa bir süre gözlerimin içine bakıyor. Fazla bir şey değil ama yine de bir şey. Evli bir kadınla ilişkiye girmeye ihtiyacım yok ve onun da ihtiyacı olan son şey benim. Şu andan itibaren, saçmalıklarımla başlattığım şeyi durdurmaya yemin ediyorum. Scottie gerçekten iyi bir kadın. Ve farklı koşullarda, özgür olsaydı, oyunu benim için değiştirebileceğinden hiç şüphem yok. Ama şu anda her şey çoktan bitti. Elimde uğraşmam gereken yeterince kan var ve bu saçmalığın vicdanımı rahatsız etmesine gerek yok.

Çileden çıkarıcı güzellikteki sarışına karşı yeni eğilimim ne olursa olsun, onu her ne pahasına olursa olsun koruyacağım. Bu iki kadınla tomurcuklanan ilişkim ve onlardan yayıldığını hissettiğim biraz endişe, sadece kadınların savaşta yeri olmadığı fikrimi doğruluyor. İkisinin de nasıl hissettiğinin farkındayım, özellikle de Scottie'nin. Dışarı çıkmak ve ellerini kirletmek istiyor... sahada, aksiyonun olduğu yerde olmak... gerçek bir fark yaratmak. Yetenekli olmadıklarını düşündüğümde değil. Scottie ne düşünürse düşünsün, ben şovenist değilim. Ama o kızların yakınlarda olduğunu bilseydim asla konsantre olamazdım. Onları koruma ihtiyacım kendi performansımı engelleyecekti ve başka görevlere gelemedikleri için içten içe şükrediyorum.

"Neye benziyorlar?" Scottie özellikle kimseye sormuyor.

"Kim?" Sorusu beni şaşırttı. Bu sabahki davranışlarıyla her kelimesi için savaşımam gerekeceğinden emindim.

"Irak halkı. Çoğu İngilizce konuşuyor mu? Bizi gördüklerine sevinecekler mi?"

"Oh, evet," diye onu temin ediyor Jones. "Çocuklar ellerinde ne varsa almak için koşarak kamyonların yanına geliyorlar."

"Bize alıştılar," diye ekliyorum, umutsuzca konuşmanın bir parçası olmak istiyorum. İşleri yoluna koymak için. "Çok fazla İngilizce bilmiyorlar ama temel bilgileri anlıyorlar ve kesinlikle heyecanlılar."

"Sabırsızlanıyorum." Yüksek sesle, rahatlamış bir nefes veriyor ve bir kez daha sessizliğe gömülüyor.

Dördümüz bir saatlik yolculuğun geri kalanında şakalaşırken gözlerim sürekli çölü tarıyor. Bu görevlerde normalden daha rahat hissediyorum ama asla gardımı tamamen indirmiyorum.

"Çocukların nasıl? Son zamanlarda onlarla konuştun mu?" Scottie'nin arkamdan Jones'a sorduğunu duyuyorum.

"İyiler. Mandy bebeğin ilk adımlarını dün attığını söyledi." Sesinde ağır bir pişmanlık var, tıpkı Scott'ın ailesinden her bahsettiğinde olduğu gibi.

"Peki ya sen?" Jones Scottie'ye soruyor ve ben kulaklarımın dikilmesine engel olamıyorum.

Yukarı.

"Küçük oğlum dün gece bana bir hikaye okudu. Bir süredir R'lerini ve N'lerini. Sonunda öğreniyor. Kocam harika biri. Eve döndüğümde daha fazla çocuk yapmayı düşünüyoruz. Başka bir bebek için çalışıyoruz."

"Öyle mi?" Ben içimdeki kıskançlık duygusunu görmezden gelirken Jones o aptal, babacan gülümsemesiyle gülümsüyor.

Buna hakkın yok, sik kafalı. Hiç yok.

Bu ikisini dinlemek, bağlarımın olmamasına şükretmemi sağlıyor. İstedğim hayatın bu olduğunu hep biliyordum. Beni tutan hiçbir şeye ya da kimseye ihtiyacım yok. Korkudan besleniyorum, adrenalin için yaşıyorum.

İçinde bulunduğum durumun ciddiyetinin tamamen farkında olmama rağmen, aslında sadece çocukluk hayallerini gerçekleştiren bir çocuğum... nihai savaş oyununu oynuyorum. Her zaman bir kahraman olmak istemişimdir. Kötü adamları yakalamak için. Bu beni hasta bir pislik yapabilir ama dışarıda benim gibi adamlar olmalı. İçinizde bir şeyleri vurma dürtüsü ve bir şeyleri havaya uçurma arzusu olmadan piyadeye yazılmazsınız.

Otobüsten indiğimde beni bekleyen kimse olmadığını neden kabul ettiğim hakkında hala hiçbir fikrim yok, ama sanırım küçük bir parçam bunu sonsuza kadar yapamayacağımı fark etmeye başlamıştı - eve döndüğümde beni bekleyen birinin olması eninde sonunda güzel olabilirdi. Büyükannemden başka bir kadının sıcaklığına sahip olmak, sarılmak, ev yapımı bir yemek ve ardından anlamlı bir seksle dolu sonsuz bir gece. Alıştığım her şeyi serbest bırakan yaşam tarzına kıyasla bunun o kadar da boktan olmadığını hayal ediyorum. Bir gün yavaşlayacağım ve kendi Scottie' bulacağım. Sanki içimden geçenleri bir şekilde duymuş gibi, gözleri aynada benimkilerle buluşuyor ve o an için, çölün ortasında, okyanus mavisinde kayboluyorum.

"Kahretsin!" Kamyon önümüzde patlarken direksiyonu sola kırarak bağıriyorum. Humvee' sağ tarafı Morrero'nunkiyle çarpışıyor ve patlamanın şiddetiyle geriye savrulurken kızların çığlıkları kulaklarımda çınlıyor.

Sırt üstü, kanlar içinde ve morarmış bir halde uyandım, araçtan ayrıldığımı hiç hatırlamıyordum. Midem bulanıyor ve dirseklerimin üzerine kalkıp yuvarlanıyorum, yüzümden birkaç santim ötedeki kuma kusuyorum. Dilimi ağızda kalan tatta gezdirirken sert bir şey hissediyorum ve bir diş parçasını elime tükürüyorum.

Sersemlemiş durumdayım, kulaklarım uğulduyor ve çevrem bulanıklaşıyor, ta ki havaya sıkılan silah sesleri beni şimdiki zamana geri getirene kadar.

O AK'lerin sesini nerede duysam tanırım.

Tuzağa düşürüldük.

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

Briggs

Silahımı arıyorum, göğsümü yokluyorum ve boş çıkıyorum. Tamamen silahsızım. Botuma uzanarak, elimde kalan tek şeyi, KA-BAR'ımı alıyorum; bu silah göğüs göğüse çarpışırken kesip biçmek için harikadır ama ateş etmek için berbattır. Tüm vücudum korku içinde titremeye başlıyor ve Irak'a geldiğimden beri ilk kez kendimi *çaresiz* hissediyorum.

Zonklayan başımı kaldırdığımda, Morrero'nun kamyonunu saran alevlerin sıcaklığı beni yakıyor.

"Jones!" Herhangi bir destek umuduyla unutulmaya doğru bağıriyorum. O şeyden kimsenin sağ çıkamadığını bilmek içimde giderek büyüyen bir korku yaratıyor.

Morrero.

Gözlerimin arkasında basınç oluşuyor ama duygularımı bastırıyorum. Buradan çıktığımızda yas tutmak için zamanımız olacak. Savaş böyle bir şey. Bize duygularımızı bir kenara itmemiz ve onlarla daha sonra başa çıkmamız öğretili. Üzerinde durmak hiçbir şeyi değiştirmez ama hayatımıza mal olabilir.

Bölgeyi incelerken ciğerlerimdeki dumanı öksürerek atmaya çalışıyorum ve yaklaşık on metre ötede yanan kendi Humvee'mi görüyorum.

Kendimi kolay bir hedef haline getirmeden ayakta duramadığım için, vücudumu şarapnel kaplı zeminde yavaşça sürükleyerek kamyonuma geri dönüyorum. Sağ taraftan yoğun siyah dumanlar yükseliyor ve her an patlayabileceğini biliyorum ama arkamda hiçbir asker bırakmayacağım. Kamyona ulaştığımda kendimi ayağa kaldırıyorum. Bu Herkülvari bir görev. *Her yerim* acıyor. Acıyı bir kenara itip dişlerimi gıcırdatarak sağlam bacağımın üzerinde dengede durmaya çalışıyorum, diğer bacağımda neyle uğraştığımdan emin değilim. Korku dolu bir göğüsle kapıyı çekip açıyorum ve Jones'un bedeninin alevler tarafından tüketildiğini görüyorum. Yaşadığım sürece en iyi arkadaşımın yanan etinin kokusunu hafızamdan asla silemeyeceğim.

Sıcak metal kapıyı iki elimle kavrayarak eğildim ve gözlerimden kontrol edilemeyen yaşlar akarken kustum. Bırakıyorum ve yere yığılıyorum.

Mandy'ye nasıl söyleyeceğim?

Kendi kusmuğumla dolu bir havuzun içinde yatıyordum, hareket edemeyecek kadar acı çekiyordum, en iyi iki arkadaşımı kaybetmenin yıkımını sindiremiyordum. Arka koltuğa bir bakışla o çocuklara babalarını kaybettirdiğimi kabullenemiyordum. *Bu benim hatam.*

Eğer Scottie'ye dönüp bakmasaydım.

Scottie. Scottie ve Mullins nerede?

Ellerimi gözlerime siper ederek gözlerimi kısıyorum ve onları arıyorum ama dumanın arasından görmek çok zor.

Uzakta bir çığlık yankılanıyor ve yüzümün iki adım önünü göremediğim için sesi takip ediyorum. Hâlâ yüzüstü yatarken kendimi yukarı çekip kamyondan uzaklaşıyorum ve Scottie'yi Humvee'lerden birinden fırlamış bir lastiğe yaslanmış, Mullins'in başını kucağına almış halde buluyorum.

Vücudunun üzerine eğilmiş, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, ağzı sessiz bir çığlıkla açık. Onu koruma ihtiyacı bana durumun kontrolünü ele alma gücü veriyor. "Scottie. Benim... Briggs," diye sesleniyorum mesafeyi kapatmayı başardığımda, hissettiğimden daha kontrollü görünmeye çalışarak. "Scottie, bana bak."

Korku ve kederinden beni duyamıyor. Gözlerini kırıştırıyor ve Mullins kollarında sarsılmaya başladığında panik yüz hatlarını bozuyor.

"Scottie!" Şak diye söyledim.

Ona dokunmaya korkuyorum, bunun yerine onu sarsıp kendine getirmek için elimden geleni yapıyorum. "Scott!" diye bağıriyorum ve kafasını bana doğru çeviriyor. "Kendini toparlamalısın Asker. Ateş altındayız."

Sonunda beni gördüğünde gözlerindeki rahatlama, bir saniyeliğine de olsa kendimi bir metre boyunda, yok edilemez hissettiriyor. Bakışlarındaki umut güven veriyor. Onun inancını *iliklerime kadar* hissediyorum ve ben de buna inanmak istiyorum. Harekete geçmeden önce bana keskin bir baş selamı veriyor.

"Briggs... Kamyondan çantamı almam gerekiyor." Bağırarak Mullinsi yan yatırır ve nefes yolunu açmak için parmaklarını ağzına sokar. "Malzemelerime ihtiyacım var."

"Kamyon yanıyor Scottie," diye cevap veriyorum kuma bulanmış bir dille. "Malzemeler gitmiş. Her şey gitti."

Başını sallıyor, sesi korku dolu. "Çok sert nöbet geçiriyor." Scottie, bir kurşun başının yanından vızıldayarak geçerken gözlerini kapatır.

"Buradan *hemen* çıkmamız gerekiyor."

"Onu bırakmayacağım!" Gözleri benimkilere hükmediyor.

"Bırakmayacağız," diye söz veriyorum.

"Kemerini bana ver," diye emretti. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde çıkarıp ona veriyorum. Mullins'in açıkta kalan kalçasına sarıyor. O an için hareketsiz ama bilinci yerinde değil. Aşırı kan kaybından olduğunu varsayıyorum.

"Scottie, hızlı hareket etmeliyiz. Tabancan bizi o makineli tüfeklere karşı koruyamaz. Hiçbir şeyim yok," diyorum, silah olarak sahip olduğumuz her şeyin alevler içinde kaldığını bilerek. "Beni duyuyor musun?" Gözyaşlarıyla ıslanmış çenesini kaldırıp baş ve işaret parmaklarımın arasında titremeye başladığını hissederek soruyorum.

Bölgeyi inceliyorum, çok uzakta olmayan bir kulübe buluyorum, bu bize biraz zaman kazandırabilir. "Şu kulübeyi görüyor musun? Oraya gidiyoruz." Vücudunu tarıyorum. "Yürüyebilir misin?" Yaralarının boyutundan emin değilim ama görünen o ki ikimiz kamyonun sol tarafında olduğumuz için diğerlerinden daha iyi durumdayız. "Yaralandın mı?"

"Bileğim kırıldı ve sanırım birkaç kaburgam çatladı ama idare edebilirim." Sağlam kolunu göğsüne doğru çekerek yüzünü buruşturuyor.

İşte benim askerim.

"Üç deyince," diye fısıldıyorum, Scottie'nin onu kaldırmasına yardım edebilmesi için Mullins'i aramıza yerleştiriyorum. "Bir...İki...Üç!"

Ölü ağırlığı taşıyan iki kırık bedenin kaldırabildiği kadar hızlı kaldırıyor ve koşuyoruz, ama bu yeterli değil. Buradan kurtulmamız için tek şansımız bu ve bu da yeterli değil. Büyük eller beni arkamdan yakaladı ve anında tepki verdim.

Mullins bu sırada tehdit edenin kolunu kırıyor, sonra da onu boğazından tutup boynunu kırıyor. Scottie çılgık atıyor ve ben de bıçağıma uzanıp saldırgana doğru hamle yapıyorum. Bileğimin iki hareketi ve bıçağımın bükülmesiyle onu yere serdim. Dehşet içinde boğulmuş, çaresiz gözlerle bana bakıyor, sonra omzumun üzerinden geçen bir şeyle gözleri açılıyor. Dudakları beni uyarmak için aralandı ama ben çoktan harekete geçmişim.

"Scottie, başka tarafa bak!" İki hamlede, bıçağı şahdamarına saplarken onu yere serdim. Yeni aldığım AK ile ayağa kalkmadan, bir kukuleta tarafından kör ediliyorum ve ardından gelen ilmi hissiyle boğuluyorum. Elimden alınan tüfeğin dipçiğiyle şakağıma vurulmadan önce birkaç metre sürüklendim. Ne yapacağımı şaşırmış bir halde beni yakalayanla yerde boğuşurken Scottie diye bağıriyorum.

Bana hızlıca Arapça emirler yağdırılırken ben de kendi emirlerimi haykırıyorum. "Scottie, onlara hiçbir şey söyleme, beni duyuyor musun?!"

"Briggs!"

"Onlara hiçbir şey söyleme, Scottie!"

"Briggs!" Çığlıkları darbe gibi çarpıyor.

"Çok üzgünüm!" Onu kaybetmiş olmanın, onun düşman ellerde olduğu fikrinin verdiği amansız acı içimde dolaşıyor. Öfkeyle çırpınıyor ve içimdeki tüm güçle savaşıyorum.

"Onlara hiçbir şey söylemeyin!" Beni çalışan bir kamyonun arkasına sürüklerken tekrar bağıyorum.

"Scottie!" cevap verirken çığlık atmayı başarıyorum.

"Buradayım, Briggs! Buradayım."

Mullins kamyonun dibine, ayaklarımın dibine fırlatılmadan önce acı içinde inlerken içimi aynı ölçüde rahatlama ve dehşet kaplıyor.

Bizi esir alanlar konuşuyor ama aynı anda konuşan o kadar çok kişi var ki tek bir kelime bile anlayamıyorum. Zaten pek bir şey anlayabileceğim de söylenemez. Saniyeler sonra, cehaletin mutluluk olduğuna karar veriyorum çünkü birkaç kelime yakalamayı başardığımda midem bulanıyor. "Siktir."

Ellerimi arkamdan bağlayan ipe karşı mücadele ediyorum ve mücadelemle birlikte etimin yırtılmaya başladığını hissediyorum.

"Ne ?" Scottie panik içinde soruyor. "Sadece sakın ol.

Tamam mı?"

"Söyle bana Briggs," diye sertçe fısıldar.

"Onların ordu olduğunu sanmıyorum."

Morrero bizim terpimizdi ve emin olmak için yeterince Arapça bilmiyorum. Ama düşündüğüm doğruysa, başlangıçta düşündüğümünden çok daha kötü durumdayız ve doğrudan cehennemin bağırsaklarına teslim edilmek üzereyiz.

Kamyonun arkası nihayet kapandığında, Scott'ın vücudunun benimkine karşı titrediğini hissediyorum.

"Bizim için gelecekler; bizi bulacaklar," diye *yalan söylüyorum*.

İkimizin de bu durumdan bir ceset torbasının dışında çıkacağımıza bir an bile inanmıyorum. Ama son nefesime mal olsa bile, sahip olduğum her şeyle onun için savaşacağım.

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

Gavin

Matkabımı çıkarıp çalıştırmadan önce güvenli bir mesafede olduğundan emin olmak için yanımda Noah var mı diye kontrol ediyorum. Bütün gün yardım etmem için peşimden koştı ama projenin yarısında sık sık yaptığı gibi sıkıldı. Onu arka bahçenin köşesinde futbol topunu tekmelerken görüyorum. Son vidayı da sabitledikten sonra, koltuğu test etmeden önce zinciri asıyorum. Mükemmel ve Katy eve döndüğünde nihayet çilek şarabını yudumlayıp bahçesini hayranlıkla seyredeceği kendine ait küçük bir cennet parçasına sahip olacağını bilmekten gurur duymaktan kendimi alamıyorum. Katy bana doğum günü için ne istediğini söylediğinde yüzünü buruşturdu; bir veranda salıncağı istemenin kendisini yaşlı bir kadın gibi hissettirdiğini söyledi. O geceyi ona hiç de yaşlı olmadığını hatırlatarak geçirdim. Ertesi sabah internetten sipariş ettim. Konuşlanmasından iki hafta önceydi.

Vedalaşmamızın üzerinden aylar geçti ve o burada değilken bile onu memnun etme ihtiyacına engel olamıyorum. Dört gözle beklediğimiz çok şey var. Son altı yıl, kendi görevimi bir kenara bırakırsak, yeryüzündeki cennet gibiydi, ancak aramızdaki yaş farkı nedeniyle kendimi ona göre ayarlıyorum. Onun hayalleri benim için önemli ve ben kariyer hedeflerime ulaşma lüksüne sahipken, Katy tanıştığımızda hala bir acemiymi. Şimdi, evliliğimizde ilk kez, hayallerimizin aynı olduğu tatlı bir noktaya geldiğimizi hissediyorum - *birlikte yaşamamız, ailemiz, başka bir bebek.*

Ben Nuh'a çitin onarılması gereken kısmından geri çekilmesi için bağırırken cep telefonum cebimde tıkırdıyor. İtiraz etmeden uzaklaşıyor. Birkaç sinir krizi dışında, Katy gittiğinden beri mükemmelden başka bir şey değil.

Ekrana bakıyorum ve cevap vermek için parmağımı kaydırırken tüm vücudum geriliyor.

"Walsh."

"Gavin, ben Roger."

"Siktir," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, salıncağı durdurup bakışlarımı oğluma sabitliyorum. Oğlumuz onun tıpatıp aynısı. O anda aklımdan ve kalbimden en bencilce düşünceler geçiyor: *Onu bir canlı istemiyorum; onu istiyorum. Bunu onsuz yapamam.*

Lütfen Tanrım, eğer beni önemsiyorsan, beni yapma.

Kendimi en kötüsüne hazırlayarak kelimeleri mırıldanmayı başarıyorum. "Söyle bana."

"O kayıp."

Rahatlamam kısa sürdü çünkü haberler pek de iyi değildi. "Bu nasıl mümkün olabilir? O üste." "Bir yardım görevine gitti. Humvee'leri dün buldular."

"Humvee'nin durumu nedir?"

"Havaya uçmuş." *EYP.*

"Pusu mu?" Anlıyorum ve onun sessizliği de bunu doğruluyor. "Lanet olası bir yardım görevinde, bu kimin parlak fikriydi?" "Rutin bir şeydi. İki kamyon dörderli çiftler halinde ayrıldı. Beş ceset sayıldı."

"Yanında kim var?"

"Sahip olduğumdan daha fazlasını açıklayamayacağımı biliyorsun." "Yüce Tanrım."

Söylediği her kelime beni koltuğuma daha da gömüyor. Noah topa vuruyor ve izlediğimden, yani gurur duyduğumdan emin olmak için bana bakıyor. Yüz ifademi okurken masmavi gözleriyle beni süzüyor ve ben de inanmasını umarak gülümsüyormuş gibi yapıyorum. Tek istediğim ona gurur duyduğumu söylemek, ama boğazımı temizlerken onu görmek bulanıklaşıyor.

"Kuşları ." "Onu kim

aldı?" Sessizlik.

"Roger," diye bağırdım. "Kim?"

"Patlama şekli nedeniyle militan radikaller olabileceğini düşünüyoruz." "Milisler mi?" Verandayı adımıyorum ve sırtımı Noah'ya dönüyorum. "Tanrım. Siktir!"

"Her yerde gözlerimiz var. Sıkı durmaya çalışın ve daha fazlasını öğrendiğimde size geri döneceğim." "Anlaşıldı."

"Sizi haberdar edeceğim."

"Anlaşıldı!"

"Sana bilmediğim bir şeyi söyleyemem, Gavin. Seni bilgilendirmeye devam edeceğim."

Hat sessizleşiyor ve kendimi sakinleştirmeye çalışırken bir elimi çenemde gezdiriyorum. Noah çimlerin üzerinden sessizce beni izliyor.

"Baba, neden küfrediyorsun?"

"Bunun için üzgünüm." Alnımda boncuk boncuk soğuk terler. *Onu yakaladılar. Karımı yakaladılar.* Başımı kısa bir süreliğine çevirerek, oğluma seslenmeden önce duygularımı dizginlemeye çalışarak nefesimi içime çekiyorum. *Kendine hakim ol, Gavin.* "Hey, dostum, geceyi Mikey ile geçirmek ister misin?"

Başını sallıyor.

"Eminim seni gerçekten özlemiştir. Hadi sana bir çanta hazırlayalım."

Noah basamakları hızla çıkıyor, iri mavi gözleri ciddi ve dilindeki protestoyu görebiliyorum ama dudaklarından öteye geçmiyor. Sezgileri kuvvetli ve her ruh halimi okuyabiliyor, bu da beni hem gururlandırıyor hem de babamın bana yaptığı gibi ona karşı huysuz bir piç olup her şeyi berbat edebileceğim için korkutuyor. Duyguları kavrama yeteneği onu *annesini gibi* en iyi insan türü yapacak.

Gözlerimi kapatarak, hâlâ tehditkâr olan tepkimi bastırmaya çalışıyorum. O bir savaşçı ve bunu atlatabileceğine inanmam gerekiyor. Bunu atlatabilmemin tek yolu bu.

Tek istediği yaralı askerlere yardım etmek, babasının kızı olmak ve oğlumuzla örnek olmak.

Boğazımı tekrar temizleyerek arka kapıya doğru başımı sallıyorum. Verandanın üzerinden serin bir esinti geçerken çim kaplı spor ayakkabılarını çıkarırken kelimeler ağızından kaçıyor. Salıncağa dönüp baktığımda içimi ürkütücü bir his kaplıyor ve bir anlığına onun bunu asla göremeyeceği düşüncesi beni derinden sarsıyor.

"Hadi dostum, eşyalarını toplayalım."

Ben arabayı en iyi arkadaşının evine doğru sürerken Noah arka koltukta sessizce oturmuş tabletiyle oynuyor. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor ve ben araba sürmeye konsantre olmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum ve başarısız oluyorum. Düşüncelerim yarıyor, bırakmayı reddeden korkuyla boğuluyorum. Aşırılık yanlıları acımasızdır ve Irak ordusundan çok daha radikaldirler. Katy hiç çatışmaya girmemiş; hiç tüfeğin diğer ucunda olmamış. İlk dönemini Amerika'da geçirdi ve yeniden askere alındıktan kısa bir süre sonra aktif hale geldi.

*Bununla başa
çıkamaz. Bununla başa
çıkamaz.*

Asla kaçırmadığım bir tabelada patinaj yaparak duruyorum ve dikiz aynasından Noah'yı kontrol ediyorum. Bana bakıyor ve gözlerini deviriyor. "Dikkatli ol, Kaptan."

Annesinin en sevdiği azarlama yöntemini taklit edince göğsümde bir acı yayılıyor. Ellerimi saçlarımda gezdirerek gösterge panelindeki saate bakıyorum. On dakika daha araba sürdükten sonra tepki vermekte özgür olacağım. İçimden oğluma sarılıp teselli bulmam, güç almam gerektiğini biliyorum ama gerçek şu ki, bununla tek başıma başa çıkamıyorum. Kan kaybediyorum ve kan yüzeye çıktığında onun etrafımda olmasını istemiyorum.

Dakikalar sonra, terk edilmiş bir kilisenin yanaştım ve Noah'ya kontrol etmem gereken bir lastik için bahane uydurdum.

Kıyafetlerimi hızla ıslatan yağmuru tenimde memnuniyetle karşılıyorum. Kendimi masum gözlerden korumak için eğildiğimde hava çok az. Onu hayal kırıklığına uğrattıyorum, ikisini de hayal kırıklığına uğrattıyorum. Katy korkunun kazanmasına ne kadar izin verdiğimi bilseydi çok kızardı.

O benim gizemim, sorum ve cevabım, karım, sonsuza dek yaşama isteğimin nedeni. O kalabalık barda bana yaklaştığı andan itibaren bu gerçeğin yarısını biliyordum.

"Sadece merak ediyordum, birden Amerika'ya kadar bir ölçekte, bu gece ne kadar özgürsünüz?"

Sırıltıyı bastırarak biramdan bir yudum alıyorum ve taburemde dönüp ona bakıyorum, gördüğüm şeye hazırlıksızdım. Tam bir Amerikan güzeli: uzun, kıvrıkcık sarı saçlar, mavi gözler, dolgun dudaklar, mükemmel göğüsler ve ince kıvrımlar.

"Wo bist du hergekommen?" *Nereden geldin güzelim?*

Yüzü şaşkınlıkla buruşmuş bir halde eğiliyor. "Özür dilerim, sizi başka biri sandım." Arkasındaki kokteyl masasında oturan kadına ters ters bakıyor, sonra bana dönüyor. "Bekle, benimle kafa buluyorsun, değil mi?"

"Sprichst du Deutsch?" *Almanca biliyor musunuz?*

"Özür dilerim, sanırım sizi başka biriyle karıştırdım."

Yüzümü sabit tutmaya çalışarak başımı sallıyorum. "İyi geceler, Asker."

Yanakları alev alev yaniyor, geri çekilirken duraklıyor ve ısıltılı bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Tanrım, kendimi aptal gibi hissediyorum." "Böyle bir cümleyle, hissetmelisin."

"Gururunun okşanması seni öldürür müydü?"

Başımı sallıyorum, biramdan bir yudum daha alıyorum. "Biraz daha hayal gücü kullansan ölür müydün?"

"Bunun için beni uğraştıracaksın, ha?"

O güzel dudaklarını büzerken ben yutkunuyorum. Onu kışkırtmaya hakkım yok. Bu kadının benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok.

"Neden olmasın?" Omuz silkiyorum. "Eminim onları terletme konusunda kendi payına düşeni yapmışsındır."

"Vay canına." Barmene işaret ediyor, o da siparişini sormaya bile gerek duymadan shot'ını ve birasını önüne koyuyor. Shot'ı geri atıyor ve birasından bir yudum aldıktan sonra derin bir nefes alıp sinsi bir sırıtışla bana dönüyor.

"Bebeğim, eğer bir sayfadaki kelimeler olsaydın, ince yazı dedikleri şey

olurdun." Başımı sallıyorum, gülümsememi bastırıyorum.

"Zor bir kalabalık." Boğazını temizliyor, konuşurken gözleri bedenimde geziniyor. "Kahretsin, şeker yığınının içinde mi oturdun? Çünkü çok tatlı bir kıçın var."

Ayağa kalkıp cüzdanımı çıkarıyorum ve o da sert bir nefes veriyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Bana yüz dolara mal olmak üzeresin."

"Üzgünüm, daha fazlasını bekliyorum."

Bu sefer bana bakarken kahkahayı patlatıyor.

"Umarım benden daha iyi bir oyunu vardır ya da o sana yaklaşımadan önce o sopayı kıçından çıkarırsın."

Barın üzerine bir yirmilik bırakır ve barmenle konuşur. "Birası benden."

Arkadaşına katılmak için hareket ettiğinde, hayatımı değiştiren beş kelime söylüyorum. "Dans etmek ister misin?"

OceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

Katy

Dudaklarımın arasından sıcaklık süzülürken karanlık içeri sızıyor. Zifiri karanlığın tatlı rahatlamasına yenik düşmeye başlıyorum ama yanağıma değen muştalar beni benden alıyor. Kaçmayı başaramadığım için sinirlenerek gözlerimi açmaya çalışıyorum, tam o sırada şakağıma bir darbe daha iniyor. Kulaklarım çınlıyor ve kör edici acıyla sersemlemişken, kaburgalarımın gelen morartıcı bir tekmeyle kendime geliyorum.

"Astayqiz al'amrikia!"

Omph.

Bir tekme daha.

Acı.

Çılgılığımı bastırmak için kanayan dudaklarımı ısıyorum. Bu pisliklere bu zevki tattırmak istemiyorum. İlaçsız yirmi saat doğum yaptım. Şimdiye kadar bu maratona dokunmaya yaklaşmadılar. Ama nazik davranmanın her şeyi ele vermenin en hızlı yolu olduğunu biliyorum. Yavaşça nefes verirken göğsüm gümbürdüyor ve boğazıma takılan safra ve kan karışımıyla boğuluyorum.

Distal radius kırığım, birkaç kırık kaburgam olduğundan oldukça eminim ve şimdi bu listeye kırık bir burnu da ekleyebilirim. Sürdürülebilir ve iyileştirilebilir yaralanmalar. Bununla başa çıkabilirim.

Asker ol, Katy. Bu daha başlangıç. Tanrım, eğer dinliyorsan, bugün bir yardıma ihtiyacım var, eğer cömert hissediyorsan belki iki.

"Astayqiz al'amrikia! Astayqiz!"

"Uyan, kardeşim." Yumuşak bir el alnımdaki saçları düzeltiyor ve kan çenemden aşağı damlarken hala sessiz kalıyorum. Kanı silmek için hiçbir harekette bulunmuyorum, belki bu görüntü onları biraz tatmin eder ve beni biraz rahatlatır diye umuyorum. Gözlerimi açıyorum ve etrafımı inceliyorum. Kumtaşı ile çevriliyiz. Bir sığınağın içindeyim ve yukarıdaki dört metrelik boşluğa bakılırsa yaklaşık on iki metre aşağıdayız. Bu çevreyle ilgili hiçbir şey beni şaşırtmıyor. Medyada defalarca izlediğim, *başka* askerlerin de başına gelen bir kâbus bu.

Yüzümün yan tarafına aldığım bir darbe daha beni miyavlatı. "Dur! Onu öldüreceksin!"

Briggs.

Onun sesini duyunca sevincimi gizlesem de içime bir rahatlama yayılıyor. Briggs'le ilgili her türlü duygu gösterisi onu bir zayıflık haline getirir. Tükürmeyi başaramadığım kan ve balgamı yutuyorum. Kollarım ve bacaklarım bağlı, ip ağrıyan bileklerimi kesiyor, içinde bulunduğum acı verici pozisyondan dolayı zaten bitkinim. Acıdan uzaklaşmak için umutsuzca hareket etmek istiyorum ama bu kaçınılmaz. Baştan çıkarıcı karanlık tekrar çağırıyor ve ben de kolay kaçış için ona doğru sallanıyorum.

Kalın bir Irak *aksarıyla* "Seni öldüreceğim," dediğini duyuyorum ve bu gözlerimi açmaya zorlamam yeterli oluyor.

Karanlık ve ışık eksikliğine alışmak için birkaç kez göz kırpmam gerekiyor. Siyah gözler bir adım bana hükmediyor. Siyahlar giymiş sakallı adamlar küçük boşlukta onun etrafını sarıyor. Eğer kendi algılarıma güveniyorsam, on kişiler.

"Şşt, sen söyle onlara, kardeşim. Duracaklar. Lütfen, söyle onlara." Başımı kulağımdaki nazik sese doğru çeviriyorum ve karşımda ufak tefek bir kadın duruyor. Siyah bir *ferace* giyiyor ve başı neredeyse tamamen kapalı. Görünen tek şey koyu kahverengi gözleri. Nazik, sempatik gözler.

O bir yalancı, Katy.

"Çok güzel," diye fısıldıyor, başımın tepesinden bir bukleyi kaldırıp parmak uçlarında gezdiriyor. "Onun dediğini yap... yaşa. Kocam güzel gözleri sever." Bana başını sallıyor ve ağzının kenarları beni çileden çıkaran bir gülümsemeyle kalkıyor.

Sinirli bir nefes üflüyorum.

Söylemek mi? Neyi anlatayım?

Safra yükseliyor ve öğürdüğümde, mideme hızlı bir tekme ile ödüllendiriliyorum. Ağzımdan fişkırان kusmukta boğulmaya başlıyorum ve kırık burnumdan fişkırırken yanmayı hissediyorum.

Az önce karnıma basan adam dönüp birkaç adım uzaklaşmadan önce bana tükürüyor. Diğer adamlara Arapça bir şeyler söylüyor ve hepsi dönüp beni takip ediyor.

Biri hariç hepsi.

Vücudum şiddetle titriyor ve gözyaşlarımı tutmak için yanaklarımın içini ısıırıyorum.

Geride kalan adam genç kadına ana dillerinde emirler yağıdırıyor ve sonra dönüp bana mükemmel bir İngilizceyle hitap ediyor. "Döndüğümde cevabını ver, yoksa ikisini de öldürürüm!"

Onun ayrılışının ardından hızla yukarı çekilen küçük ahşap merdivenlerden yukarı çıktığında, kız bir anda ortaya çıkan seramik bir kaseden bir bez çıkarıyor ve yüzümü temizlemeye başlıyor.

"Scottie, konuş benimle..." Briggs sesleniyor.

Şimdi sığınak büyük ölçüde boş olduğu için, ellerim ve ayaklarım hâlâ sıkıca bağlı olarak yattığım yerin karşısındaki duvara onun pazularını zincirlediklerini görebiliyorum. Elleri göğsünde sallanan bir korkuluk gibi gevşek şekilde asılı duruyor. Mullins'i hiçbir yerde göremiyorum. "Briggs... Mullins nerede? Benden ne istiyorlar? O cipten indiğimi bile hatırlamıyorum. Bayılmış olmalıyım."

"Siktir...siktir. Siktir. Siktir!" diye bağırarak ellerini tekrar duvara vuruyor. Sonra sessizleşiyor ve hâlâ yüzümü silmeye devam eden kadına bakıyor. Küçük mekânın akustiği o kadar iyi ki, konuşmak için kendini sakinleştirmeye çalışırken aldığı her nefesi duyabiliyorum. Yaklaşık bir metre uzakta, yüz ifadesini okuyabileceğim kadar yakınımda, ki bu da daha önce bulunduğu dair söylediklerinin yalan olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

"Bizi

bulamayacaklar."

"Bilmiyorum."

"Biliyorsun," diye meydan okuyorum.

Tereddütünü hissedebiliyorum. "Bizi bulmaları pek olası değil. Ama bu bulmayacakları anlamına gelmez."

Ağzıma dolan kanı tükürdüm. "Ne istiyorlar?" Sesim kendi kulaklarıma zayıf geliyor ve bundan nefret ediyorum.

"Önce hangimizin gideceğini seçmenizi istiyorlar... Ben mi, Mullins mi?" diye açıklıyor sıkılmış dişlerinin arasından.

Farkına varıyorum ve hissettiğim fiziksel acı, içimi sarsan şokla kıyaslanamaz bile.

"Beni dinle," diye emrediyor daha önce hiç duymadığım bir ses tonuyla. "Basitçe anlatacağım. Başka seçenek yok."

"Yapmayacağım."

"İkimizi de öldürüp seni satacaklar."

Başım dönüyor, boğazım yutkunamayacağım kadar kalınlaşıyor.

"Ülkemizdeki Amerikalıları sevmiyorlar. Kocam Amerikalıları öldürmek için çok para alıyor. Seni canlı satmak için daha fazla para." Şimdi on beş ya da on altı yaşından büyük olamayacağını görebildiğim kız veriyor. "Şanslısın. Sen güzel bir kızsın."

Söyledikleri yeni şeyler olmadığı için onu görmezden gelerek Briggs'le konuşuyorum. "Mullins nerede?"

"Onunla ilgilenildiğini iddia ediyorlar." Briggs *fokur fokur* kaynıyor. "Çok üzgünüm Scottie."

"Bu senin suçun değil. Özür dilemeni istemiyorum. Sadece bana ne yapacağımı söyle." Hiç tereddüt etmeden konuşur. "Beni seç. Sana daha önce sorduklarında cevap vermeyi reddettin ve seni kadar dövdüler. Sana tekrar dokunduklarını görmektense ölmeyi tercih ederim." Gözlerimiz kilitlenirken sesi çatlıyor. "İ bunu izleyemem."

Başımı yavaşça sallıyorum, "Yapamam, Briggs. Bunu yapamam."

"Seçme şansın yok. Senin için yapıyorum ve sonra eve gitmek için ne yapman gerekiyorsa onu yapıyorsun."

Noah'a, Noah'a geri dönmek için. Söylemedi ama ima etti. Ve oğlum aklıma geldiği anda, içimi büyük bir güç duygusu kaplıyor. Ona geri dönmek için ne yapmam gerekiyorsa yapmaya karar veriyorum. Önemli olan tek şey o.

En son giden adam ilk dönen oluyor, onu Mullins'i aralarında sürükleyen iki adam daha takip ediyor. Onu yanımda yere bırakıyorlar ve ben nefes almak için dinlemeye çalışıyorum ama yeterince yaklaşıyorum.

Gözleri zar zor açılıyor ve mavi dudaklarından kan sızıyor. "Katy," diye mırıldanıyor.

"Anlat bana."

"Yarın gökyüzünün bulutlu olmasını umuyorum."

Başımı sallıyorum. Bu, klinikte geceyi atlatamayacağından korktuğumuz hastalar için kullandığımız bir koddu. Karavanda sınırlı bir alan olduğu için bu şekilde iletişim kurmak bizim için daha kolaydı.

"*Kafy! Aikhtar 'ant,*" diye bağıyor adamlardan biri, Mullins'i bir bez bebek gibi kaldırıp Briggs'in ulaşamayacağı bir yere, duvara yaslıyor. Sinyal sesini duyuyorum ve başımı baktığımda Mullins ve Briggs'in kafalarına silah doğrultmuş iki adam görüyorum ve vücudum korkudan titriyor. Bu Bu olamaz.

...

"Yeter diyor ve sen seçiyorsun," diye tercüme ediyor kız.

Mullins'e bakarken sessiz kalıyorum. Çok fazla kan kaybetmiş. Tıbbi açıdan bakarsak, kıl payı kurtuldu. Bacağındaki yaranın enfeksiyon kapması muhtemel. Dayanılmaz acı bacağına yayılırken başıyla beni onaylıyor.

göğsümde. Onların dikkatini çekmek isterken gözlerimi aşağıya dikiyorum.
"Bana bak, Katy."

Gözlerim onunkilerle buluştu. "Her şey girecek. Eve git." Eve. Noah.

Başımı sallıyorum. "Yapamam."

Kararın ağırlığı altında ezilirken daha fazla bağırış çağırış başladı.

"Alan!" diye bağırın iri yarı bir adam silahının kabzasıyla Briggs'in kafasının yan tarafına vurur.

"Şimdi diyor. Seçimi sen yap," diyor endişeyle. "Acele et."

Tanrı beni affetsin.

Eğer bir seçim yapmazsam, ikisinin de ölümü ruhumu lekeleyecek.

Nefesim kesik kesik geliyor, daha kelimeler ağızımdan çıkmadan kalbim parçalanıyor.

"Üç saniyen var."

Briggs vücudundaki tüm kasları zorlar. "Tanrım, Scottie, yapma!"

"Seni seviyorum Mullins," diye fısıldıyorum, gözlerimi . "Her şey yolunda Katy," diye mırıldanıyor güvenle. "Her şey yolunda!"

"Hayır!" Briggs bağırıyor. Çırpındığını duyuyorum, zincirleri takırdıyor.

"H-o," diyorum suçluluk ve keder boğazıma düğümlenirken. Gözlerimi daha sıkı kapatıyorum ve sessiz yaşlar gözlerimin altındaki toprakta birikirken hıçkırıklara boğuluyorum.

Atış için bekliyorum ama hiç gelmiyor. Daha fazla Arapça.

Ani ve heybetli parlak bir ışık, yeni evim, yeryüzündeki cehennemim olan oyuk zeminde süzülüyor. Yüzüme inen bir tokat gözlerimi açmamı sağladı ve çenem bir avuç arasında acıyla sıkılırken iğrenç sözler fısıldanmaya başladı.

"İzleyeceksin," diye tıslıyor. "İzle, yoksa ikisini de öldürürüm!" Briggs protesto için öfkelenirken Mullins sığınağın ortasına sürükleniyor ve kamera onun yüzüne odaklanıyor. Çaresiz, Mullins'in sessizce başını sallayarak kaderini kabullenişini izliyorum. Gözleri sımsıkı kapalı ve vücudu titriyor. Cesaretin resmiydi. Briggs'in ağzı tıkanığında ürkütücü bir sessizlik oluyor. Bir adam öne çıkar ve hızlı Arapça konuşarak kameraya hitap eder. Şüphesiz prova edilmiş bir konuşmadır, diğerleri de kendini beğenmiş ifadelerle bu manzarayı seyretmektedir. Kamera sığınağın etrafında dolaşüyor ve Briggs'e geçmeden önce bana geliyor. Özgürlük için hâlâ sonuçsuz bir mücadele veriyor. Adam kamerayı işaret ederken söylenmeye devam ediyor, gözleri keskin, yüzü

Bıçağını kaldırırken kayıtsızdı. Ve ben bir sonraki nefesimi alamadan, o gitti.

Bedeni yere düşerken şaşkınlıkla yüksek sesle nefes alıyorum, gözlerim odanın diğer ucundaki Briggs'inkilerle buluşuyor. O sıvı kehribar gözler çok fazla duygu barındırıyor. Öfke, keder, sempati.

Siyah gözler doğrudan kameraya konuşuyor. "Bu sadece başlangıç."

Kamera kapanıyor ve İngilizce konuşan adam kenara çekilirken diğer ikisi bağlarımı kesip üst kollarımı duvara zincirliyor, diz çökebilmem için yeterince gevşeklik bırakıyor ama tam olarak ayakta duramıyorum.

Vücudum kutsanmış bir şekilde uyuşmuş durumda. Ancak kalbim öyle değil. Her dayanılmaz atışı hissediyorum. Her nabız bir hıçkıktır; gözlerimin göremediği yerde kalbim haykırır. Damarlarımda dolaşan kan bir keder akımı. Bu acının maskesi yok.

Dakikalar önce en iyi arkadaşımın ölüm emrini verdim, gözlerimin önünde kafasının kesilmesini izledim ve bu kayba tepki vermemek için sahip olduğum her dürtüye karşı savaşmak zorunda kaldım. Bir çılgılığı bastırırken dişlerim dudaklarımı kesiyor. Bu acıyı serbest bırakmak istiyorum. Bu canavarların her birini öldürmek. Ağlamak. Tanrım, ağlamam gerek ama ben bir askerim ve askerler zayıflık göstermez. Ama nasıl da hissediyorum. Onun kanının ellerimden damladığını hissediyorum. Aylar önce örnek olmak, askerleri *kurtarmak* için yeniden askere yazıldım ve bugün bir katil oldum.

Briggs bakışlarındaki güçle beni bir arada tutarken etrafımdaki kargaşa azalıyor. Bu şekilde ne kadar kaldığımızdan emin değilim. Ama beni esir alanların ayrılmasından çok sonra gözlerimi ayırabiliyorum. Kaybettiğim insanlığın kanıtı karanlığa karışan kanda.

Onu orada, düştüğü yerde bırakıyorlar ve benim artık karanlığa uzanmama gerek kalmıyor; o beni çevreliyor.

On Üçüncü Bölüm

Briggs

Aman Tanrım... Hayatımda çok boktan şeyler gördüm ama bu, listenin en başında yer alıyor.

Gözlerimi Mullins'ten kaçırdım içim tiksintiyle çalkalanıyor, bedeni hâlâ aramızda yerde yatıyor, parçalara ayrılmış. Artık sıcak kan ve atan bir kalp değil, cansız bir dekor, kaderimize bir bakış. Bana ihtiyacı olduğunu bildiğim için gözlerim Scott'ı arıyor ve yemin ederim ki çenesinin titrediğini bir metre görebiliyorum. Kalbimden geçen her şeyi ona aktarmaya çalışıyorum. Onları koruyamadığım için ne kadar üzgün olduğumu, burada olduğumuz için ne kadar üzgün olduğumu. Ona acısını, öfkesini anladığımı o kadar çok anlatmak istiyorum ki. Bir yandan da kendi korkularımı maskelemek için büyük bir mücadele veriyorum; muhtemelen bu sığınakta öleceğiz ve o oğlunu bir daha asla kucağına alamayacak. Tüm bunları ona güç verirken aktarmaya çalışıyorum. Ona güvenli bir yer veriyorum, kaostan uzaklaşmasını sağlıyorum, yalnız olmadığını hatırlatıyorum. Ona elimden geldiğince sarılıyorum ve umarım bu, asla uyanamayacağımız bu kâbusun ortasında ona biraz rahatlık verir.

Sessizce yas tutarken saatler geçiyor, gözlerimiz bağlı, bedenlerimiz kırık, susuzluğumuz arttıkça ve acı başladıkça mücadelemiz azalıyor. Sığınağa geri döndüler ve bu piçlerin bana ana dillerinde bağırarak duyabilsem de, bir tüfeğin dipçığının kaburgalarıma değdiğini hissetsem de tepki vermeyi reddediyorum. Yıldızları görüyorum ve her nefes göğsümde bir bıçak gibi hissediyorum. Ama onu hayal kırıklığına uğratmayacağım. *Bir daha asla.*

Oda temizlendikten uzun süre sonra, sessizce oturuyoruz. Her yutkunuşunda boğazının hareketini izliyorum. Ateş mavisi gözleri, sahip olmadığım cevaplar için benimkileri arıyor.

"Briggs," diye fısıldıyor. "Öyle mi?"

"Buradan , değil mi?"

Hay sikeyim.

Boğazımı temizliyorum.

"Bilmiyorum." Başını yavaşça

sallıyor. "Elin nasıl?"

Omuz silkiyor.

"Hissedemiyorum." "Özür

dilerim..."

"Yapma," diye kesti. "Özür dilemek yok. Bu bir emirdir, Çavuş."

Kıkırdamama engel olamıyorum. "Şimdi de rütbe mi düşürüyorsun patron?" Benden daha kıdemli olduğu için teknik olarak Scottie yetkili.

Gerçi ortada kontrol edilecek pek bir şey yok.

"Bana bacağından bahset," diye fısıldıyor.

"Hasar . Kırık değil ama yarası derin. Sanırım biraz kas yırtılması da olabilir." "Benim için ayağını çevir."

Dişlerimi sıkarak elimden geleni yapıyorum ve kaydettiğim ilerlemeyi dikkatle takip ederken onun eğitimli yüzünü izliyorum. "İyi bir hareket aralığı var gibi görünüyor ama yarayı temizlememiz gerekiyor."

"Şu anda bir kaya ile zor bir yer arasında gibiyim, Çavuş, ayrıca planı duymakla daha çok ilgileniyorum." Dikkatini dağıtmak için onu havadan sudan konuşarak eğlendiriyorum.

Bir an için düşüncelerinde kaybolur. "Yaşamak... Briggs. Yaşamak istiyorum. Kurtarılana kadar hayatta kalacağız. Planımız bu."

Alt dudakımı dişlerimin arasından geçirerek başımı sallıyorum. "O zaman yaşıyoruz."

Birkaç saat sonra merdivenin gıcirtısıyla uyanıyorum. Savaş beni hafif bir uykucu olarak eğitti.

"Sadece ben varım. Dinlenebilirsin," diye fısıldıyor küçük Iraklı kız.

Cehennem gibi.

Elinde bir kase malzemeye Scott'ın yanına diz çöküyor. Scottie'nin gözleri fal taşı

gibi açılır. "Şşşt. Sadece ben, kardeşim. Kolumu temizlemeye geldim."

İkisi konuşurken bakıyorum ve kızın sadece on beş yaşında olduğunu öğreniyorum. Kızın adı Hiyam ve o patronun pek çok karısından biri. Scottie onun çabalarından geri çekiliyor. "Benim kolum iyi. Bacağının bakıma ihtiyacı var."

"Ben ona dokunmam."

"O zaman ona dokunma," Scottie, "bezi kullan."

Kız gözlerini bana çeviriyor ve bacağımın üzerinden yavaşça geçiyorlar. "su dökebilirim." Başımı sallıyorum ve Scottie'nin keskin dili Hişam'ın kararsızlığını ısıtıyor. "Yap şunu. *Şimdi*."

Kız korkuyla yavaşça bana doğru yürüyor ve ben de ona daha iyi erişim sağlamak için bacağımı çeviriyorum. Scottie arkasından . "Yarayı dezenfekte edecek bir şeyiniz var mı?"

Hişam suyu damlatıp yarama değdirmeden önce, "Ben sadece sana yardım etmek için buradayım," diye cevap veriyor. "Yeleğimin içinde bir şey var. Lütfen bulabilecek misin bir bak."

Hişam başını sallarken gözlerini benimkilerle birleştirmemek için aşağıya dikeyyor. Bacağımı sulamayı bitirdiğinde Scottie'ye geri dönüyor ve onun önünde diz çöküyor. "Kardeşim, dudakların kanıyor."

"Hangi ?" Scottie sempatiyi görmezden gelerek sorar. "Size daha fazlasını söyleyemem."

Hişam yarasını temizliyor ve Scottie'nin kırılan yerini acınası bir askıyla sarıyor. Hiçbir şekilde profesyonel bir iş değil ve buradan çıkmayı başarısak nasıl sonuçlanacağını kim bilebilir, ama öncekinden daha iyi olmak zorunda.

"Kocan var mı? Çocuğun var mı?" Hişam soruyor.

Kafamın içinde alarmlar çalmaya başladı. Scott cevap vermek için ağzını açtığında yüksek sesle öksürmeye başlıyorum. İki kadın da bana doğru dönüyor ve ben Scottie'yle gözlerimi kilitleyip başımı öfkeyle sallıyorum.

Bana kaşlarını çatı. "İyi misin, Briggs?"

Hişam elinde bir şişe suyla yanıma geliyor. "Susamışsın," diyor ve suyu ağzıma boşaltıyor. Açgözlülükle içiyorum. Yakalanmamızın üzerinden en az yirmi dört saat geçmişti ve ikimiz de susuzluktan . "Teşekkür ederim."

Başımı sallayıp bana bir parça ekmek uzatıyor. "Sana yemek getirdim."

Yiyecek vaadiyle midemdeki gürültü odada yankılanıyor ama sesimi alçaltarak başımı sallıyorum. "Bunu ona ver."

"Onun için biraz var."

Ekmeği reddettim ve fısıldadım. "Ona ver."

Baş Hişam'ın gözleri gülümsüyor. Dönüyor ve Scott'ın yanındaki yerine doğru yürüyor. "Açsın, ye." Ekmeği uzatmadan önce su şişesinin diğer yarısını Scottie'nin ağzına döküyor.

"İhtiyacı olan şey küçük kırmızı bir paketin içinde. Yeleğimin içinde." "Oradaysa bulurum," diye fısıldıyor. "Rahibe, dinlen."

Küçük erzak kasesini kollarının arasına almasını izliyorum ve duyamayacağından emin olduğumda Scottie'ye dönüyorum.

"O da neydi?" diye homurdanıyor, bana açıkça kızmış.

"Tanrım, Scottie... O kız senin arkadaşın değil." Çok sinirlendim.

"ama Briggs, bana biraz kredi ver. Piyade olmayabilirim ama lanet bir bot olmadığımından da eminim. İki kişi onun oyununda oynayabilir."

Ne kadar iyi bir oyun oynadığını fark etmeden önce birkaç saniye baktık. Ona hak ettiği selamı verdim. "Evet, hanımefendi."

"Briggs. Briggs."

Uyurken fısıltıyla adımlar duyuyorum. Gözlerimi açmaya zorluyorum, karanlığa alışmaları biraz zaman alıyor. Burası benim odam değil, üssümdeki karyolam da değil. Bu bir kâbus ve en kötüsü de tamamen uyanık olmam. Mullins'in nihayet odanın ortasından alındığını gördüğümde içimi bir rahatlama kaplıyor; sandığımdan daha ağır uyumuş olmalıyım. Bacağımdaki ağrı yepyeni bir ıstırap seviyesiyle çılgık atıyor, amansız bir yanma. Pazularımın etrafındaki prangalar derimi yıpratmaya başladı. Çok acı verici. Boynum tutuldu ve uzanmak için zorlukla hareket edebiliyorum.

"Briggs!" diye seslendi yine aceleyle.

"Evet, Scottie?" Sersemlemiş bir şekilde soruyorum.

"Uyanık mısın?"

Kızgınlığımı örtmek için elimi çenemde gezdirme isteğime karşı koyuyorum. "Evet, kalktım."

"İşemem lazım." Sesi titiyor ve bunu ciddi bir ikilem olarak gördüğünü anlayabiliyorum ama elimde değil.

Gülüyorum.

Sesindeki keskinlik aramızdaki mesafeyi aşıyor.

"Hiç komik değil."

Kahkahalarımı tutmaya çalışıyorum. Tutuyorum. Hiç komik değil. Ama her şeye rağmen durumdan mizah çıkarmayı başarıyorum. "Um... tamam, işemek."

Sanki saatlerdir bu kararı düşünüyormuş gibi bacak bacak üstüne atıp açıyor. " dönebilir misin?"

"Hayır. Duvara zincirlenmişim, unuttun mu?" Hatırlatmak için kısıtlanmış pazularımı sallıyorum. "Kahretsin. Sadece yana bak ve gözlerini kapat o zaman."

Küçük inleme sesleri çıkarıyor ve bunların rahatsızlığından kaynaklandığını biliyorum, ama aklım doğrudan yatak odasına gidiyor ve onu zevkle inletmenin nasıl bir şey olacağını merak etmeye başlıyorum. Sonra aklımın oraya gitmesine izin verdiğim için kendimi suçlu hissediyorum.

Yeni bir cehennemdeyiz ve o evli bir kadın. Ve şimdilik benim amirim.

İnlemeler aklımdan en uzak şey olmalı, ama belki de bu gerçeküstü durumda ihtiyacım olan bir dikkat

Başımı çeviriyorum ve Scottie'nin zincirlerinin tıkırtısını, nefes nefese kalışını dinliyorum - bu da hayal gücümün daha da genişlemesine neden oluyor ve sonunda hayatının en iyi işemesi olduğunu tahmin ettiğim sesi duyuyorum. Daha fazla homurdanma ve zincir şakırtısı ve ardından kocaman bir rahatlama nefesi veriyor.

"Tamam, bakabilirsin."

Loş ışıktaki rahatsızlığımı göremeyeceğini umarak yüzümü ona dönüyorum. Hemen solunda, sığınacağın ortasına doğru akan karanlık bir su birikintisi var. Mavi gözleri benimkileri bulmadan önce telaşla ona bakıyor.

"Eğer bu benim alanıma girerse, misilleme yaparım, Scottie."

Bölüm On Dört

Katy

Uyuyamıyorum.

Gözlerimi her kapattığımda onun yüzünü görüyorum ama en iyi arkadaşım olan kusursuz güzelliği değil. Hayır. Mor dudaklar ve şişkin, boş gözler görüyorum. Kan görüyorum. Boynundan akan kanı görüyorum, birkaç metre geride sızan parçalanmış bedenin üzerinde durduğu yerde. Gözlerimi kırıştırıyorum ve tekrar kırıştırıyorum, hayal gücüme Mullins'ten başka bir görüntü bulması için yalvarıyorum. Umudum, onun kim olduğuna dair anılarla onu temizlemek, ama tek gördüğüm onun ölümü. Onları açıyorum ve karanlıkta bile toprağın hala onun kanıyla doymuş olduğunu görebiliyorum. Bundan kaçış yok.

"Scottie?"

"Evet?"

"Uyuyamıyor musun?"

"Hayır." Sesimdeki titremeyi duyuyorum ve kendimi azarlıyorum.

Asker ol, Katy.

"Bana ondan bahset."

"Biraz uyu, Briggs."

"Söyle bana," diye sesleniyor şimdi bir nefes kadar uzakta görünen boşlukta. "Şimdi zamanı değil, Çavuş."

"Mükemmel bir zaman," diye ısrar ediyor. "*Anlat bana.*"

Humvee'leri yakan ateş zihnimde yanıp sönüyor. "Arkadaşını kaybeden tek kişi ben değilim."

Onu caydırma çabamı görmezden geliyor. "Latin kökenliydi, değil mi?" "Lütfen, dur."

"Onu severdim. En azından şaka kaldırabiliyordu." Ona ters ters baktım.

"Vay canına, Scottie, bu acıttı. Karanlıkta bile. Bizi buradan çıkarmak için o lazer ışınlarını kullanabilir misin?"

"Bırak onu."

Bir sessizlik. "Bu daha kolay, tamam mı? Eğer onun hakkında konuşursan, başka bir şeyi hayal etmek daha kolay olur. Bir dene."

"Bana nasıl dans edileceğini öğretti." Nereden geldiğini bilmiyorum ama dudaklarımdan çok kolay dökülüyor. "Acemi birliğinde tanıştık ve en kötü günlerde bile kafamı dağıtmama izin vermedi. Bunun yerine, talepleriyle onları biraz daha yorucu hale getirdi." Gücümün yettiğini bilmediğim bir gülümseme dudaklarımdan döküldü. "Tuvaleti ve yerleri dış fırçalarıyla fırçalamamız gerekirken, bana Tejano dansı yapmayı öğretti. Cumbia benim favorimdi. Çok severdim."

"Cumbia?"

"Basit ama çok seksiydi."

"Dinliyorum," diye fısıldıyor alçak sesle.

Gözlerimin arkasında baskı oluşurken ışıklar söndükten sonra dans ettiğimiz anılar su yüzüne çıkıyor. "O sadece o kıvılcıma sahip olan insanlardan biriydi... bilirsiniz? Hayattan zevk alırdı ve her dakikasını yaşırdı. Tanıştığımızda hayatımın yeniden başladığını hissediyorum."

"Nasıl yani?"

"Sanırım biraz onun özgüveninden beslendim. Her şeyden o kadar emindi ki, özellikle de kendinden. Buna biraz imreniyordum."

"Hafızası için kusura bakma Scottie ama sen kendinden oldukça emin görünüyorsun."

"Bunun bir kısmını ona borçluyum. Onsuz bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bunu itiraf etmemem gerektiğini biliyorum ama o hep yanımdaydı. En başından beri."

"Bunu yapıyorsun."

"Sanki yarımı alıp götürmüşler gibi hissediyorum."

"Hâlâ buradasın. Hâlâ bir bütünsün. Hâlâ bir askersin."

Sessizce oturuyorum.

"Söyle," diye fısıldıyor. "Her ne ise, sadece söyle."

"Kendimi bir asker gibi hissetmiyorum. Yakalandığımızda tek bir el bile ateş çünkü silahıma uzanacak gücü kendimde bulamadım. O dakikalardaki tüm eğitimim boşa gitti. Nasıl bir asker olabilirdim ki?" "Çünkü sen bir sıhhiye eri olarak çatışmaya girdin. Senin bu.

İşte busun."

"İkisi de olmam gerekiyor. Eğer sadece-"

"Hiçbir şey, yapabileceğin hiçbir şey yoktu, bir el ateş etmek bir şeyi değiştirmezdi. Tuzağa düşürüldük. Bunu planlıyorlardı. *yolda* Humvee'leri bulacak ve

Kayıp. Muhtemelen çoktan bizi aramaya başlamışlardır. Bizi bulacaklar ve siz de tekrar dans edeceksiniz."

Başımı sallıyorum, bir daha dans edecek kadar kaygısız olabileceğim bir zamanı hayal bile edemezken sesi duyuluyor.

"Evet, yapıyoruz, plan yapıyoruz, hemen şimdi." Yutkunarak başımı salladım. "Tamam Briggs, seninkiler neler?"

"Şu anda bir saat süren bir duş ve orta pişmiş bir biftekten oluşuyor."

"Kanlı, ha?"

"Evet," diyor. "Boynuzlarını kopar, kıcını temizle tabağa koy." "Sonuna kadar Teksaslı," diyorum iç çekerek.

"Kulağa bir şaka kurgusu gibi geliyor, değil mi?" diye soruyor acı dolu bir nefes vererek. "Üç Teksaslı Irak'ta yakalanır..."

"olmayan."

Sesindeki acıyı hissedebiliyorum. "Bu sefer değil."

OceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

Katy

"Koşmak istiyorum," diye fısıldıyorum. "Çok uzağa ve çok hızlı, sınırsız, hiçbir yanımda hiçbir şey olmadan." Daha fazla plan yapıyorum. Bu acımasız dünyaya, cehennemin unuttuğu bir yere hapsedüğümüzden beri yaptığımız şeylerin çoğu bu.

Dudaklarım su topluyor ve gün boyunca bu üniformanın içinde tuttuğum ısı, acımasız gecede buharlaşıyor. Bacağımdan atmak zorunda kaldığım bir akrebin üzerinde tepinirken tıkalı burnumdan zar zor nefes alabiliyorum.

Bu lanet sığınakta ne kadar zamandır mahsur kaldığımıza dair hiçbir fikrim yok. Zaman benden tamamen uzaklaştı. Tek bildiğim, yerdeki bu delikte mahsur kalmadan önceki hayatı hatırlamanın gittikçe zorlaştığı. Her gün kurtarılacağımız gün olması için dua ediyorum. Ve her gün hayal kırıklığına uğruyorum. Dua etme ritüeli beni bu kadar rahatlatmasaydı dua etmeyi tamamen bırakırdım.

Briggs'in kaslı vücudunun gözlerimin önünde soluşunu izledim ve biliyorum ki o da benim hızlı düşüşümü görüyor olmalı. Pislik içindeyiz. Koku korkunç. İkimiz de sıçtığımız yerde yiyor ve uyuyoruz. Yüzümü buruşturup yanımdaki çöp kovasının etrafında toplanan sinek sürüsünü kovalıyorum. Saygınlık geçmişte kaldı.

Boşluğa bakıyorum, saniyeleri sayıyorum, her seferinde bir kalp atışı. Güç için birbirimize bağlıyız ve hayatımda hiç başka birinin ruh haliyle bu kadar uyum içinde olmamıştım... Gavin'in bile.

Briggs'in sonsuz bir hikaye ve müstehcen şaka rezervi var. Bazen o kahkahalar beni insan gibi hissettiren tek şey oluyor. Köpekler gibi zincirliyiz, günde sadece bir kez besleniyoruz. Duş ya da diş fırçalama yok. Bizi rahatlatan tek şey Hiyam'ın sağladığı bebek mendilleriyle ara sıra tozumuzu almak. Gözeneklerimde ve tırnaklarımın altında biriken kiri hissedebiliyorum. Saçlarım kir ve pislikten o kadar keçeleşmiş ve ağırlaşmış ki buradan çıktığımızda tıraş edilmeleri gerekeceğinden eminim. Eğer... *Eğer* buradan çıkarsak. Bu sığınaktan çıkma umudum hızla azalıyor ama Briggs'in bunu bilmesine asla izin vermeyeceğim.

Gavin ve Noah ile ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara itiyorum çünkü çok acı veriyor ve kırılmayı göze alamıyorum. Yolumuza ne çıkarsa çıksın hazır olmalıyım ve onlar benim en büyük zayıflığım. Şu anda, bu hapishanede Briggs'le yaşıyorum. Zayıf biri ama sözleri görünüşüyle ve hissettikleriyle çelişiyor. Her gün toparlanıyor ve bunun benim iyiliğim için olduğunu biliyorum. Nefeslerim hala acı veriyor ve daha fazla körelmeden kaçmak için her gün bacaklarımı ve kollarımı çalıştırıyorum ve ona da aynısını yaptırıyorum.

"Sen koşucu musun?"

"Olacağım," diye karşılık veriyorum. "Hiçbir zaman bana göre bir şey değildi, ama şimdi benim için bir özgürlük gibi görünüyor."

Güzelce iyileşmiş olan bacağına bakıyorum. Hiyam solüsyonu bulmayı başarmış ve ilk birkaç gün sulamaya devam etmiş. Koku ya da kötü bir renk yok, bu da iyiye işaret.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Duyarsız davrandım."

Özrümü görmezden gelerek dudakları hafifçe yukarı kalktı.

"Yani ." "Kaçacağım."

On Altıncı Bölüm

Briggs

"Briggs?"

"Öyle mi?"

"Tam adın ne?"

"Ben Christopher Paul Briggs."

Dudakları kıvrıldı.

"Bu komik mi?"

"Hayır," diye yanıtlıyor. "Ben beğendim. Sana yakışıyor." "Eee? Seninkini tanımayacak mıyım?"

"Ben Kathryn Nicole Scott."

Birbirimizi ne kadar uzun zamandır tanıdığımız ve birlikte katlandığımız onca şey düşünüldüğünde, bu noktada isimlerimizi değiş tokuş etmek biraz saçma geliyor ve kendimi gülümserken yakalıyorum. "Güzel... ama sen benim için her zaman Scottie olacaksın."

Kirpiklerinin arasından yukarı bakıyor ve mavi gözleri benimkileri tutuyor. "Güzel." "Sana böyle seslenmemden nefret ettiğini sanıyordum?"

"Öyleydi," diyor dudağını dişleyerek, "ama artık değil."

Sözleri göğsüme bir sıcaklık yayılmasına neden oluyor ve aniden rollerimizi tekrar bir perspektife oturtmam gerekiyor. Fazla yakınlaşıyorum, ama hayatta kalmak için kelimenin tam anlamıyla birbirimize bağlıyken, bunu yapmamak zor. "Kocanla nasıl tanıştın?"

"Biz... Fort Hood'daki ilk görev yerime gittiğimde görev yerindeki bir barda tanıştık. O zamanlar Gavin'in kahrolası bir yüzbaşı olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu." Gülüyor ve anısını anlatırken yüzündeki rüya gibi ifadeye dayanmak biraz zor olsa da, bariz mutluluğu beni de mutlu ediyor, her ne kadar acıtsa da.

O senin değil ve asla da .

Boğazımı temizlemek için öksürüyorum. "O zaman daha büyük?"

Başını sallıyor. "Çok yakışıklıydı. Mullins ona yaklaşmam için beni cesaretlendirdi." Gözlerini deviriyor. "Onun tam olarak kim olduğunu biliyordu ve beni bir intihar görevine gönderdi. Tanrı'ya şükür, yeni botu şakaya vuracak havadaydı."

Sertçe yutkunarak devam etmesi için başımı sallıyorum.

"Ne demek istediğimi anladınız mı? O iyi olan her şeyin bir *parçası*, bir parçasıydı. Siktir." Başını sallıyor ve . "Özür dilerim." "Acele etme."

Omuzlarını dikleştiriyor ve gözleri parlıyor. "Ona sevimsiz bir tavlama cümlesi söyledim, o da bana döndü... Almanca konuşmaya başladı, göt herif. Sonra dans ettik. Ayaklarım su toplayana kadar dans ettik ve o gece bardan en son biz ayrıldık. O zamandan beri birbirimizden ayrılmıyoruz."

"Kaç yaşındasın Scottie?"

"Yirmi beş," diye cevap veriyor, bilerek gülümseyerek. "On dokuz yaşındayken Noah'ı doğurdum. Yüzbaşı Walsh ve ben hamile olduğumu öğrenir öğrenmez evlendik."

"Onun adını almadın mı?"

"Hayır... orduda nasıl olduğunu bilirsin. Herkes sizi soyadınızla çağırır. Ben zaten Scott olarak biliniyordum."

Bu yeni bilgi aklımı başımdan aldı ve bilmek zorundayım. "Hamile olmasaydın-" diye başlıyorum ama sözümü acı verici bir hızla kesiyor.

"Zaten nişanlıydık," diyor, bu konuda nereye varmak istediğimi çok iyi biliyor. "Bebek sahibi olacağımızı öğrenmek işleri hızlandırdı."

On Yedinci Bölüm

Katy

"Peki ya sen?" Briggs'in ordu dışındaki hayatını merak ederek soruyorum. Ailesinden hiç bahsetmedi. Bekâr olduğunu biliyorum ama geçmişinde mutlaka biri olmuştur.

Briggs'in eli göğsünü sıkmak için havaya kalkarken rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. "Sana daha önce de söyledim, ben işimle evliyim. Kimse yok."

"Tamam, o zaman bana annenden bahset."

Cevap verirken gözlerinde bir şey parlıyor. "Biliyorsam ne olayım."

Şaşkınlıkla başımı geriye atıyorum ve hayatına burnumu soktuğum için anında pişman oluyorum. Eğer paylaşmak , paylaşırdı. Belli ki bilmiyor.

"Sorun değil," diye teklif ediyor, yüz ifademi mükemmel bir şekilde okuyarak. "Uyuşturucuyla kafayı bulmuştu ve hapse girip çıkıyordu. Devlet beni alıp almayacaklarını öğrenmek için büyükannem ve büyükbabamla temasa geçtiğinde, onunla tüm bağlarını kopardılar. Bildiğim kadarıyla ölmüş olabilir. Onu pek düşünmüyorum."

"Peki ya baban?"

Omuz silkiyor. "Onu hiç tanımadım."

Midemin çukurunda bir düğüm oluşuyor. "Tanrım, Briggs."

Başımı sallayarak endişemi yok saydı. "Benim için üzülme. Harika bir çocukluk geçirdim." Dudakları yıkıcı bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve ben de ona karşılık vermekten kendimi alamıyorum.

"Bana bütün iyi şeyleri anlat." Dizlerimi göğsüme çekip dinlemeye koyuluyorum.

"Büyükannem ve büyükbabamın Chappell Hill'deki çiftliğinde at eğiterek ve boğalara binerek büyüdüm."

"Yalan söylüyorsun." Briggs'i bir kovboy olarak hayal edemiyorum. Söylemesini beklediğim

son şey buydu. İçten kıkırdaması ruhumu dolduruyor. "Neden yalan söyleyeyim ki?"

Omuz silkiyorum. "Gerçekte olduğundan daha havalı ya da seksi görünmek için."

Briggs'in yüzü o sinir bozucu sırtışı geri döndüğünde aydınlanıyor ve ben neyin geleceğini zaten biliyorum. "Sence ben seksi miyim, Scottie?"

"Hayır." *Evet.* "Atının adı ne?" Konuyu değiştirmek için hızlıca meydan okuyorum.

"Houdini."

"Ne? Neden atınıza bu ismi verdiniz?"

"O bir piç, işte bu yüzden." Briggs alt dudağını dişlerinin arasından geçiriyor. Bunu yaptığında, üstü başı pislik içindeyken bile ne kadar muhteşem görüldüğünün farkında olduğunu sanmıyorum. Ya da belki de biliyor ve bu yüzden yapıyor. Dişlerinin görüntüsü de bunu doğruluyor.

"Yani, Houdini."

"O küçük pislik sürekli kafesten kaçıyordu. Büyükbabam onu almam için beni gönderip durdu. Onu satmamız gerekiyordu."

"Ama sen aşık oldun?" Alay ederek sözünü kestim.

"Onun gibi bir şey." Briggs derin düşüncelere dalmış görünüyor. "Ne olduğundan pek emin değilim. O sadece benim oldu."

Göğsümden bir kıkırdama fışkırıyor ve Briggs'in bana eğlenerek bakmasına neden oluyor. "Ben sadece seni Wranglers giymiş ve kemer tokası kafandan daha büyük bir şekilde hayal etmeye çalışıyorum."

"Orada benimle ilgili hayaller kurarken kovboy şapkasını unutma. Bayanlar şapkaya bayılır."

Gözlerimi deviriyorum, bu sohbetten fazlasıyla keyif alıyorum. "Kadınlardan bahsetmişken... hayatında hiç özel biri olmadı mı, Briggs? Buna inanmakta çok zorlanıyorum."

"Çiftlik sahiplerinin kızlarından bazılarıyla samanlıkta sevişirdim. Emma Jo Wiley'i mezuniyet balosuna davet ettim ve şehir parkında Ford pikabımın arkasında kızlığımı bozarken polisler tarafından yakalandım." Hatırladıkça sırıtıyor. "Aşka en fazla bu kadar yaklaşabildim ve o zamandan beri romantik duygular içeren gerçek ilişkim olmadı. Kariyer askeriydim, hatırladın mı? Sanırım her izinde bir gece aşık olduğumu söyleyebilirsiniz."

"Bu beni üzüyor. Bir gün bir kızı gerçekten mutlu edeceksin." "Bir sürü kızı

gerçekten mutlu ettim." Göz kırıyor.

Başımı salladım. "Sen iflah olmazsın."

"Yalan söyleme... hoşuna gidiyor."

"Belki," diye dürüstçe cevap veriyorum çünkü artık onu tanıdığımıza göre, başka türlü olmasını istemezdim. "Beni diken üstünde tutuyorsun."

"Güzel. Biraz rahatlamamanın tam zamanı." Başını sallıyor, acı içinde tıslıyor ve bana hâlâ iyileşmekte olduğu dayığı hatırlatıyor. Bir an için durumumuzun ne kadar vahim olduğunu unutmuştum. Briggs'in bunu yapmanın bir yolu var - beni rahatlatmak ve dikkatimi çevremizden uzaklaştırmak.

"Gergin değilim."

Briggs'in kaşları havaya kalktı. "Tabii ki değilsin. Büyükbabam bir gün geçirirdi, yaşlı bir çapkındı."

Büyükbabası öldü. Göğsümde bir şey sıkışıyor. Briggs hayatı boyunca zaten çok fazla kayıp yaşamıştı. "Görünüşe göre elma ağaçtan çok uzağa düşmemiş," diye takılıyorum.

Hüzünlü, uzaklara dalan bir bakış atıyor.

"Bana ondan bahseder misin?" Israr ediyorum, bu adam hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyorum. Christopher Paul Briggs'i tanımam gerek, her şeyini.

"Ah, Büyükbaba. Tam bir karakterdi. Dışarıda olmayı çok severdi. Eğer yemek yemiyor ya da uyumuyorsa, çiftlikte at koşturur ya da gölette balık tutardı. Hayvanlara karşı sabırlıydı... bana karşı da. Hayal etmekte zorlanacağınızı biliyorum ama ben biraz baktan biriydim."

"Sen değil."

Bir anısını anlatırken kıkırdıyor. "Büyükannemi çılgına çevirdim ve büyükbabam fısıldayarak söylediği birkaç sözle onu sakinleştirdi. Onu dengelerdi. Büyükbaba ona iyi gelirdi." Gülümsüyor. "Ve benim kıcıma. Onda sadece huzur vardı."

"Kulağa harika geliyor."

"Öyleydi. En azından yüzlerce mil boyunca en iyi antrenördü. Ve benim gibi bir çocuğun isteyebileceği en iyi babaydı." Başını sallıyor ve sert bir yutkunmayla adem elmasının sallanışını izliyorum.

"Ne oldu?" Fısıldıyorum, yeterince rahat bırakmam gerektiğini biliyor ama kendimi durduramıyorum. "Anevrizma.

O... uykusunda öldü. Büyükannem bir sabah onu uyandıramadı. Bu çılgınca. Uykudaydı.

"Çok iyi durumdaydı, yavaşlama belirtisi göstermiyordu ve sonra gitti." Onun kaybını fiziksel olarak hissedebiliyorum ve bu beni daha da yakınlaştırıyor.

"'Özür dilerim' kelimesinin ne kadar saçma olduğunu şimdi anlıyorum. Mullins kaybettiğim ilk kişi. Ama ciddiyim, eğer bir önemi varsa. Çok üzgünüm."

Ne diyeceğini bilemez halde başını sallayarak teşekkür ediyor. Onu bu şekilde görmek beni incitiyor.

"Hiç ata binmedim." Uzun bir aradan sonra sessizliği bozma ihtiyacı duyarak düşüncelere daldım. "Belki bir gün, buradan çıktıktan sonra, çiftliğe gelip öğrenebilirim."

Briggs gözlerinde şeytanla bana bakıyor. "Ya da bir atı kurtarabilirsin..." Kaşlarını sallıyor. "Sakin o cümleyi bitireyim deme, göt-"

"Biri geliyor," diye fısıldıyor aceleyle, biraz daha dik oturarak. Korku beni sardıkça ve midemin çukuruna dehşet yerleştikçe tüm rahatlığım uçup gidiyor.

"Katy," diyor usulca, yukarıdan daha fazla gürültü gelirken.

Duruşundaki gerginliği hissedince bakışlarım onu buluyor. Derinliklerinde korku arıyorum. Onun yerine, sıcaklığına kapılıyorum. Ruhum kayıpla çığlık atmaya başlarken, onun gözlerinde, kaderiyle yaptığı barışı görüyorum.

"Hayır," diye yalvarıyorum. "Lütfen söyleme."

"Burada seninle olmak her dakikaya değerdi... sadece seni tanımak için. Seni tanıdığımı çok memnunum."

"Briggs... bilmiyoruz..." Önemli kelimeleri ararken umutsuz nefesler hızlı geliyor ve korku onları boğuyor.

"değdi. Sen buna değersin."

Bana güven verici bir şekilde başını salladığında aramızda anlayış geçiyor.

Onun kararlılığını silkeleyip yerine koyuyorum. Onun için savaşma zamanı.

Merdivenden ilk inen Hiyam oluyor, bu da beni biraz rahatlatıyor, ta ki onun ardından üç kişinin daha geldiğini görene kadar. Mullins'i öldüreni hemen tanıyorum. Gözleri saf şeytani ve etrafını saran bir üstünlük havası var. Kararları o veriyor. Bir kalp atışı boyunca gözlerim onunkilerle kilitleniyor ve tenimde bir ürperti hissediyorum. Sadece gözlerinin içine bakarak bir insan hakkında bu kadar çok şey öğrenebilmeniz çılgınca.

"Misafirperverliğimizden memnun kaldınız mı?" diye soruyor kameraman bakarken. Elini uzun sakalına sürterek yanıma geliyor ve önümde çömeliyor. "Ve artık bize borçlu olduğunuz için, borcunuzu cevaplarla ödeyeceksiniz."

Briggs'le gözlerimi kilitliyorum ve o anda bu yüzleşmeyi, kaçınılmaz olanı beklediğimizi anlıyoruz. Sessizce kabullenişimiz beni en derinden etkiliyor, başım dönüyor ve göğsümden sessiz çığlıklar yükseliyor. Tepkimi kontrol altında tutmak için deli gibi mücadele ederek, bakışlarımı mümkün olduğunca uzun süre tutarken yutkunuyorum.

Burada seninleyim.

Yalnız değilsin.

Saniyeler içinde Briggs zincirlerinden kurtulup ayağa sürüklenirken benim midem kendi içine dönüyor. Maskemi takıp kayıtsızmışım gibi davranırken kalbim göğsüme çarpıyor. Gözleri tekrar benimkilerle birleşiyor ve ben içten içe üzüntüye boğulurken, Briggs kolları ve bacakları güçsüz bir halde sığınağa doğru çekiliyor. Onun için hayatımı verirdim. Artık biliyorum, sadece bir asker olarak değil, bir kadın olarak, bir insan olarak kendimi onun için feda ederdim. Onun hakkında ne kadar çok ve ne kadar az şey bilsem de, onunla bir saniyede yer değiştirdim ve bunu bilmesini istiyorum.

"Briggs," sesimi eşit tutmak için mücadele ediyorum ve sadece tek bir nefes bekliyorum çünkü sahip olduğum tek şey bu. "Eğer kaçarsam..."

Senin için koşacağım.

"Biliyorum." Fısıltısı beni rahatlatırken parmakları yanımdan geçerken saçımın bir tutamını okşuyor. İnce bir dokunuş, samimiyetin yakınından bile geçmiyor ama yeterli. Bir an sonra kendi gerçekliğime geri döndüm.

Cesur muyum yoksa aptal mı tartışılır ama bana saldıran adamın boncuk gibi gözlerinin içine bakıyorum. Öfkeyle dolup taşarken, kendi ölümlülüğümü yutuyorum. "Cevaplarım yok."

"Bu nasıl ? Soruyu duymadın," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdanıyor, içinden nefret fışkırıyor.

Benden, savunduğum şeylerden nefret ediyor. Bu his karşılıklı ve sadece benim gözlerimdeki küçümsemenin onunkini yansıtmaması için dua edebilirim.

Omuzlarım meydan okurcasına kalkıp iniyor. Ayıyı dürtmek için neden bu kadar ani bir istek duyduğumu bilmiyorum. Belki can sıkıntısından, belki de son umudumu da elimden aldıkları için ölmek istiyorum. "Fark etmez, cevabım aynı olacak."

Elini savurarak yüzümün sağ tarafına vurdu. "Konuşacaksın."

Başımı sallıyorum. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor ve boğazımı yakıyor, ama düşmelerine izin vermeyeceğim. Merdivenlerde birden fazla ayak sesi yankılanıyor ve Briggs'in gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Bu bir asker olarak hayatımın en büyük sınavı ve umudum olmadan, ölüm fikrini merhametli buluyorum.

Derinlere iniyorum ve kelimeleri buluyorum, düşmanımın yüzleşiyorum.

"Benim adım Başçavuş Kathryn Nicole Scott, R-S-A-üç, iki, yedi, bir, iki, altı. Sekiz Şubat, on dokuz doğumlu-"

Bir sonraki tokadın sıcaklığı yanağımı yakarken karanlık gözler benimkilere meydan okuyor. "Ben bir Amerikan askeriyim. Ben bir savaşçıyım ve bir takımın üyesiyim."

"Hooah!" Briggs toparlanıyor, ben suratıma bir ters yumruk daha yerken sesi duygusallıktan boğuluyor. "Birleşik Devletler halkına hizmet ediyorum ve Ordu değerlerini yaşıyorum."

Şakağıma inen bir yumruk daha beni sersemletti. Dişlerime dolan ve dilimi kaplayan kanla boğuluyorum.

Briggs'in merdiveni yukarı çekip gözden kaybolmadan hemen önce "Görevi her zaman ilk sıraya koyacağım," diye bağırdığını duyuyorum. O gözden kaybolurken aramızdaki samimiyetin kaybolması nedeniyle daha fazla gözyaşı dökme tehdidinde bulunuyorum ama bocalamak yerine, beni tam da olduğum kişi olmakla suçlayan adama karşı çenemi kaldırıyorum. Bir kadın, bir asker. Ona Briggs'in duyabileceği kadar yüksek sesle ortak beyanımızı veriyorum.

"Yenilgiyi asla kabul etmeyeceğim. Asla pes etmeyeceğim!"

Briggs bir darbe daha aldığı anda üstümden acı dolu bir çığlık atıyor. Kulaklarım çınlıyor, dudaklarımı emiyorum, sertçe ısııyorum ve dişlerimin arasına sıkıştırıyorum. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve kendimi ölüme hazırlıyorum ama ölüm gelmiyor. Yukarıdan gelen bir başka çığlığı içimi paramparça ediyor. Bir soru daha soruluyor, benden gelen sessizlik şeklindeki bir başka inkarın ardından yukarıdan isteksiz bir çığlık daha geliyor. Briggs'in beni bağışlamaya çalıştığını biliyorum ama ağızdan çıkan her acı patlaması ciğerlerinden çıkan bir nefes anlamına geliyor ve bu da ateşi, öfkeyi körüklüyor. Fokur fokur kaynıyorum ve bu beni savaşıma devam ettiriyor. O hâlâ benimle ve onu hayal kırıklığına uğratmayacağım. Dakikalarca ya da saatlerce sürüyor, zaman benim düşmanım. Şakağımdan akan kan görüşümü bulanıklaştırırken, içimde hayal edebileceğimden çok daha fazla mücadele ile mutlulukla bayılıyorum. Yitip giderken beni dehşete düşüren tek şey yukarıdaki sessizlik.

Onu öldürdüklerinden neredeyse eminim. Keşke onun yerine ben olsaydım, şehit olduğum için değil. Hayır, bu duygu tamamen bencilce. Kalbim kırıldı ve aynı zamanda kışkırdım çünkü eğer gerçekten öldüyse, çok daha iyi bir yerde. Kötülüklerle dolu bu karanlık kaleyi, kelimenin en hafif anlamıyla, katlanılabilir hale getirdi çünkü bana eşlik ediyordu. Eğer onsuz bir gün daha kurtarılmayı beklemek zorunda kalırsam... burada olmak istemiyorum.

Karanlık çöküyor. Saatlerce ona seslenmekten sesim kısılınca, sonunda cevap veren sessizliği gerçek olarak kabul etmek zorunda kalıyorum.

Ben de onu kaybettim.

Mullins'ten beri ağlamamıştım ama sonunda kırıldım. İzolasyonun kasvetli gerçekliğinde tek başıma, sahte bir güvenlik hissi duyuyorum ve kendimi bırakıyorum. Gırtlaktan gelen derin hıçkırıklar bedenimi sarıyor. Öfke biriktikçe rahatlamadan, artık beni kimin duyduğunu umursamadan haykırıyorum. "Beni de öldürün lan!" diye bağıriyorum. "Lütfen, Tanrı aşkına, beni de al."

Kimse cevap vermiyor.

O gece atlarla dolu bir otlakta, kehribar gözlü ve göz kamaştırıcı bir gülümsemeye sahip küçük bir çocuğun yanında yürüyorum. Beni bir tarlanın kenarına götürüyor, batan güneşi işaret ediyor ve bana özgür olduğumu söylüyor. Ben koşuyorum, o da benimle koşuyor.

OceanofPDF.com

On Sekizinci Bölüm

Briggs

Yumuşak, boğuk çığlıklar kulaklarımı dolduruyor ve nerede olduğumu hatırlamam bir anımı alıyor, ancak idrar ve ölüm kokuları hızlı bir şekilde hatırlatıyor. *Sığınak*.

Gözlerimi açmak için başımı kaldırmaya çalışıyorum ama bedenim işbirliği yapmıyor. Acı dayanılmaz. Scottie ağlıyor. Benim için ağlıyor ve onu rahatlatmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Duvara yaslanmış, yüzü kan içinde ve gözleri kapalı. Beni çağırırken aklı başında ve ben ona hayatta olduğumu bildirmek için fiziksel olarak hiçbir şey yapamıyorum. Sonunda bayılana kadar saatlerce bunu dinliyorum.

Güneş ışığı mağaramızı aydınlatıyor. Sabah oldu. Cehennemde bir sabah daha, ama varlığımın her hücresinde hissettiğim acı hala hayatta olduğumu bilmemi sağlıyor.

Odanın diğer ucuna baktığımda Scottie'yi tanıdık bir pozisyonda uyurken buluyorum, başı bükülmüş dizlerinin üzerinde. Uyurken bile vücudu ağlamalarıyla titriyor.

Daha fazla dayanamayacağım. Uyumaya ihtiyacı olduğunu biliyorum ama bir dakika daha yalnız olduğuna inanmasına izin veremem. "Scottie," diye mırıldanıyorum. Zayıf bir ses ama yerinden kıpırdamıyor. "Scott!" Fısıldayarak bağırmayı başarıyorum ve çok acıyor. Her şey yanıyor.

Başını kaldırır ve gözlerini kısarak sabahın loş ışığına uyum sağlamaya çalışır. "Briggs?"

Boğazımı temizliyorum. Zımpara kağıdı gibi. "Scottie..." Kendi sesimi zor tanıyorum. Zayıf ve olmadığım duygularla dolu.

Yüzü şaşkınlıktan nefesimi kesen bir rahatlamaya dönüşüyor. Gözyaşları kanla kaplı yanaklarından aşağı süzülürken, gözümü ondan kaçırmamak için deli gibi mücadele ediyorum. Zorlukla tanınabilir durumda. Daha iyi göründüğümü hayal bile edemiyorum.

Boş yere ona doğru ilerlemeye çalışırken irkiliyorum. "Ben buradayım."

Rahatlama yanaklarından aşağı yuvarlanıyor ve o merdivenden yukarı çıkarken hissettiğim her şey tüm gücüyle geri geliyor - saygı, huşu, hayranlık ve hissetmeye hakkım olmayan ama bir saniye daha savaşamayacağım bir şey. Bununla savaşıyordum.

Onu ilk gördüğüm gecedan beri. Doğru ya da yanlış, bunu hissediyorum ve yüz ifadesindeki bir şey bana onun da hissettiğini söylüyor. Doğru ya da yanlış, bir şeyler değişiyor ya da değişti ve ben artık kendime yalan söylemek istemiyorum. O kavga bitti.

"Gittiğini sanmıştım... Gittiğini sanmıştım. Siktir." Hiç espri yapmadan gülerken başını sallıyor. "Ölmek istedim. Ölmeyi ben *istedim*. Sensiz burada olmak istemedim. Bu yanlış, değil mi? *Senden* başka kimseyi düşünmüyordum."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasına akıyor. "Katy..." Yapabileceğimi düşündüğümde daha fazla duyguyu geri yutuyorum. "İyi iş çıkardın, Asker."

Sarışın kafası şüpheliyle bir o yana bir bu yana hareket ediyor. "Gerçekten burada mısınız?" "Buradayım, Scottie. Gerçekten buradayım." Bu ezici dürtüye sahibim

Onu kollarıma sarmak. Dudaklarımı onunkilere bastırmak için. Vücudunun sıcaklığını benimkine karşı hissetmek. Yapamayacağım gerçeği - bu zincirler içinde olmasaydık bile yine de yapamazdım - fiziksel olarak yaşadığım her şeyden çok daha kötü bir acı. Gittim ve bu kadına aşık oldum. Evli ve bir çocuğu var ve neredeyse kesin bir ölümle karşı karşıyayız.

Hayat gerçekten bir orospu çocuğu.

"Sen..." Yutkunuyor, sığınağa girdiğimizden beri ilk kez her duygusunun geçmesine izin veriyor. Gözleri kilitli, o saniyelerde umabileceğimden çok daha fazlasını aktarıyor. Yakalandığımızdan beri ilk kez burada geçirdiğimiz zamanın herhangi bir bölümünü hayal etmediğime dua ediyorum.

Teması keserken burnunu çekiyor ve başını sallıyor, sonra tekrar bana bakıyor, sessizliği sağır edici.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum usulca. "Seni duyuyorum."

Eğer hesaplamalarım yakın bir aralıktaysa, bu Şükran Günü haftasıdır. Ve kesinlikle biliyorum ki, acıya rağmen, ortama rağmen, bir gün daha dayanabilirsek bir dua hazırlayacağım. Duam bencilce olacak - hatta günahkârca - ve biliyorum ki cevapsız kalacak, ama yine de bunun için dua edeceğim. Cenneti görebilmek için dua edeceğim. Onun için dua edeceğim.

On Dokuzuncu Bölüm

Briggs

Önümüzdeki birkaç gün boyunca ara ara uyumasını izledim. Kelimeleri geveliyor ve korkum beyin sarsıntısından uyanamayacağı yönünde. Bu kadar zayıf olduğum için bedenime lanet okuyarak uyuklayıp duruyorum. Hişam onu yıkadığında bile uyanmadı ve bu hareket bile başlı başına beni geriyor. Her geçen gün, onun yırtık pırtık üniforması içinde eriyip gittiğini görüyorum ve yaklaşık iki ay sonra, bir daha asla gün ışığını göremeyeceğimize ikna oldum. Dudakları ayrılmış, sanki kendini düzeltecek gücü kalmamış gibi prangalarının içinde ölümcül bir şekilde asılı duruyor. Göğsümün içinde sadece onun için atan bir kalp çarpıyor. Bu lanet cehennemden çıkmak istiyorum ama o hâlâ nefes alıyor diye savaşmayı bırakmayı reddediyorum. Gözlerini açmasını istiyorum çünkü planlarından daha fazlasını duymaya ihtiyacım var. Tazelendiğimde gözlerindeki ateşi görmeye ihtiyacım var; kısa ömürlü olsa bile gülümsemesini görmeye ihtiyacım var.

Ona ihtiyacım var.

Ona *ihtiyacım* var ve o .

"Scottie," diye yalvarıyorum. Gözlerim odağını kaybedene kadar onu izliyor, herhangi bir yaşam belirtisi arıyorum.

"Hadi, Scottie, benim için hareket et. Hareket et. Lütfen," diye mırıldanıyorum kalbim göğsümde paramparça olurken. "Hadi Scottie, lanet olsun, lütfen benim için hareket et." Ellerini, göğsünü izliyorum ve hareket ettiklerinden mi yoksa hayal mi ettiğimden emin olamıyorum, bu da beni yavaş yavaş delirme noktasına getiriyor.

"Scottie!"

Kaşları acı çekiyormuş gibi birbirine ve ben rahat bir nefes alıyorum.

"Dur," diye fısıldıyor sanki bana kızmış gibi. Rahatlamış kıkırdamama engel olamıyorum. Yarı bilinçli bile olsa, tam bir ateş parçası. Onun ateşinin aşırı korumacı olmasından kaynaklandığını çabuk öğrendim. Keşfetmesi en kolay şey buydu. Konu değer verdiği kişileri korumak olduğunda, kendini koruma güdüsü pencereden uçup gidiyor. Mullins'in ölümü hayatı boyunca peşini bırakmayacak; bundan hiç şüphem yok. Ama o ikimizi de kurtardı ve bize zaman kazandırdı, her ne kadar bunu asla böyle görmeyecek olsa da. Yavaşça gözlerini açıp dudaklarını yaladığında artık savaşamayacağım bir yorgunluk çöküyor.

"Ne zamandır baygındım?"

"Tanrım," diyorum daha fazla rahatlatarak. "İki gün oldu. Nasıl hissediyorsun?"

"Susamış."

"Hişam yakında iner; zaman oldu. Yarım patates ve fasulyeye terfi ettik."

Son üç haftadır bizi daha iyi besliyorlar, bu da beni Scottie'nin son banyosu kadar şüphelendiriyor. Korkum ikimizin de değiş tokuş edilmek üzere olmamız -ben ölümümle, o ise çok daha kötü bir kaderle. Yutkunarak korkumu bastırıyorum.

Scottie'nin gözleri kapanıyor ve itiraz etmemek için elimden geleni yapıyorum. İyileşmek için uykuya ihtiyacı var ve ben onu bundan mahrum bırakmayı reddediyorum. Ne kadar çok uyursa, nerede kapana kısıldığımızın o kadar uzun süre farkında olmayacak. Tehlikeyi atlattığından emin olunca, sonunda ona katılmak için gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.

"Hayır!" Scottie'nin sesi beni sarsarak uyandırıyor. Sabahın erken saatleri ve güneş mağaramıza yeni yeni süzülmeğe başlamış, yumuşak bir parıltı yayıyor. Vahşi köpeklerin havlama sesleri ve uzaklarda patlayan bombalar onun çığlıklarını bastırmaya yetmiyor. Kötü bir rüya görüyor olmalı. Gözlerim alıştığında, artık karşımdaki duvara zincirlenmediğini fark ediyorum ve kalbim korkuyla dolmaya başlıyor.

Bir terslik var. Telaşla bulanıklığımı gidermeye çalışıyorum, sığınacağı arıyorum, ancak onu merdivenin yanındaki tutsaklarımızdan birinin altında sıkışmış halde buluyorum. Felç edici bir korku beni tüketiyor. Scottie'nin kirli pantolonu yerde bir yığın halinde yatıyor, bacaklarının çıplak teni tümüyle sergileniyor. Kendimi ona tecavüz ediyormuşum hissetmeden gözlerimin daha fazla kaymasına izin veremiyorum. Uzun siyah gömleğinin eteklerini kaldırdığında ve kemerinin tokası şingirdamaya başladığında niyetine dair hiçbir soru yok. Nefes nefese kalışı kapalı alanda yankılanıyor ve beni boğuyor. "Bırak onu! Bırak lan onu!" Boşluğa doğru bağıriyorum. O orospu çocuğu beni duyduğunu bile fark etmiyor, işine odaklanmış durumda.

"Briggs! Başka tarafa bakma!" diye emrediyor, avucu yanağına değmeden hemen önce, öfkemi daha da körüklüyor.

"Scottie!" Zincirleri çekerek ona ulaşmak için mücadele ediyorum. "Lanet olsun! Siktir git!" Çıplak ayaklarım Ben dönüp durdukça, kurtulmaya çalıştıkça kum. Sıcak kan kollarımdan aşağı damlıyor, kelepçeler derimi kesiyor.

Lütfen, Tanrım. Hayır, hayır, hayır.

Kalbim inanılmaz hızlı atıyor.

Birdenbire başka bir sakallı saksocu belirdi ve çizmeli ayağıyla tam çeneme tekme attı. "Belki bir dahaki sefere sorduğumuzda sorulara cevap verirsin?"

"Siktir git!" diye bağıyor, sesi dehşet dolu, adam iki kolunu başının üstünde kavrayıp üzerine tırmanırken, pantolonu ona doğru uzanan ereksiyonunu ortaya çıkaracak kadar açılmış.

"Orospu çocuğu, beni öldürsen iyi edersin," diye bağıyorum yanımdaki adama, o da bana hastalıklı bir memnuniyetle gülümsüyor. Zayıf noktamı bulmuşlardı. Bunun olmasını sağladılar. Hiyam bunu ilk gün gördü. Bizi tam da bu amaçla hayatta tuttular: birbirimize bağlanalım diye, duygularımız üzerinde bir güç oyunu. Birkaç gün önce Katy onları alt etmeyi başarmıştı ama ben başaramıyorum.

Her yerim sıcak, saf öfkeyle yanıyorum, damarlarım aşırı ısınmış tenimin altında patlamaya hazır.

Scottie acı içinde haykırıyor ve ben daha önce hiç olmadığı kadar sert bir şekilde savaşıyor ve kırıyorum. Tüm gücümle ileri atılırken omzumdaki patlamayı hissediyorum ve hem acıdan hem de onu kurtaramayacağımı anladığım için acı içinde çığlık atıyorum.

Bir o yana bir bu yana savruluyor. Kız kavga, adam daha da sinirleniyor. Ona çok sert davranıyor.

"Scottie," diye mırıldanıyorum, acımasız saldırıdan başımı kaldıramıyorum. Aramızdaki bağ, sunabileceğim tek şey.

"Scottie, bana bak." Tekrar tekmeleniyorum, bu sefer kaburgalarım. Ama ben hissetmiyorum. Bastırılmış öfkeden başka bir şey hissetmiyorum.

ve hayal kırıklığı ve çaresizlik. Ona yardım edemem. Onu kurtaramam.

Ellerim iki yanımda yumruk oluyor ve onun içindeki tüm mücadeleyi kaybetmesini izlerken yanaklarımdan sıcak gözyaşları süzülüyor. Vahşi ona tecavüz ederken, masumiyetini yok ederken şehvetini tatmin ederken, kadın onun altında gevşiyor. Her homurtusunda safra boğazımda daha da yükseliyor.

"Scottie, bana bak." Başını yana eğiyor, işkence görmüş güzel gözleri, kırmızı çerçeveli ve sessiz gözyaşları damlayan gözleri, sığınağın karşısında benimkileri buluyor. Adımı söylüyor. *Briggs*.

Başımı sallıyorum, zor yutkunuyorum. *Ben buradayım. Buradayım*, ağızla cevap veriyorum.

Bakışlarımıza kilitlenince, diğer her şey kayboluyor. Acı ve korkunun gözlerini terk ettiğini görüyorum. Onların yerini güven, nefesimi kesecek kadar güçlü bir bağ alıyor.

Artık bu sığınakta değiliz. Acı yok. İşkence yok. Sadece bize ait bir yere sürüklendik.

Saatlerdir konuşmadı. Bacaklarındaki kanı yıkamak ve kıyafetlerini giymesine yardım etmek için gelen Hiyam'la da. Benimle de konuşmadı. Ulaşamayacağım bir yere çekildi ve bu anlaşılabilir bir şey.

sallanıyor, ben boş yere ona ulaşmaya çalışırken gözlerini yere dikmiş. Keşke bana baksa, benimle konuşsa. Çığlık atmasını. Ağlasaydı. O boş bakıştan başka bir şey.

"Katy," diye tekrar deniyorum ve sonunda gözleri

benimkilere kayıyor. Bir duygu yumağını yutuyorum.

"Ben buradayım."

Gözleri uzaklara dalıyor.

Yirminci Bölüm

Briggs

"Briggs!" Scottie çılgık attığında şiddetli bir patlama ikimizi de ölü uykusundan uyandırdı. "Briggs, bunu duydun mu?" Patlayan bombaların sesi yeni bir şey değil ama hiç bu kadar yakın olmamışlardı. Üstümüzde çılgınca Arapça konuşulurken tepemizde kuşlar uçuyor. Ya fazla bir tören yapmadan infaz edileceğiz ya da lanet olası bir dost ateşiyle öldürüleceğiz.

"Dostça." Düşüncelerimi yüksek sesle dile getiriyor. İkimizin de inkâr edemeyeceği bir özlemle birbirimize bakarken yukarıdan kalaşnikof ve M16 sesleri geliyor. daha fazla enkaz düşerken irkilmiyoruz bile. Güvendeyiz. Birbirimize bağlı olduğumuz sürece güvendeyiz.

"Çok özür dilerim."

Başımı sallar. "Yapma. Gidiyoruz, Briggs. Bana planlarını anlat." "Hiç planım yok."

"Söyle bana," diye yalvarıyor. "Lütfen."

"Sana ata nasıl binileceğini öğreteceğim."

Üstümüzde yer sarsılırken gözyaşları yüzeye çıkıyor. "Buna güveniyorum."

"Chris!" diye haykırıyor, silah sesleri yaklaşırken. Beni ateşiyle sararken kalbim göğsümde genişliyor; onun sıcaklığı, koruması, sevgisi. Beni hem boğuyor hem de özgürleştiriyor.

Yukarıdaki kusursuz ses ikimizin de diğerine çılgık atmasına neden oldu.

Çatı çöküyor ve bizi bir moloz yığınının altına hapsediyor. Kalın bir toz bulutu görüşümü engelliyor. Gözlerim yanıyor. Ciğerlerim yanıyor. Zincirlerimi çekiştiriyorum, patlamada kopmuş olmalarını umuyorum ama hâlâ duvara bağlıyım, ona ulaşamıyorum. Gözlerimi kapattığımda, kafamdan tek bir düşünce geçiyor, en derin inançla hissediyorum.

Seni seveceğim, Katy Scott.

Enkaza bulanmışken, boğuk sesler ve silah sesleri kulaklarımda çınladığında uyanıyorum. Sonra tozlar yatışmaya başlıyor ve gözlerim en güzel manzaraya açılıyor. Askerler. Amerikan askerleri. *Bu gerçek olamaz.* Kafam çok karışık. korkuyorum. Çünkü tüm bunların hayal gücümün bir ürünü olması çok olası. "Rüya mı görüyorum?" "Christopher Briggs?" Zincirlerim üzerinde çalışan asker soruyor.

Keskin bir şekilde başımı sallıyorum.

"Rüya görmüyorsun. Eve gidiyorsun, Çavuş."

"Scottie?" Törpüledim. Onu göremiyorum. Yakalandığımız günden beri evimiz olan hapishane, taş ve kül yığınlarına dönüşmüş durumda.

"Onu yakaladık," diye duyuyorum harap sığınağın diğer tarafından.

"Scottie, eve gidiyoruz," diye anons ediyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Kurtarma ekibimizden biri "Onu kaybediyoruz, sağlık görevlisine ihtiyacımız var!" diye bağırıyor. Daha önce hiç yaşamadığım türden bir panik, nefes almamı zorlaştırıyor. Onu şimdi kaybedemem. Yaşadığımız onca şeyden sonra olmaz. Yaşadığı *onca* şeyden sonra.

"Scottie!" Bana yardım etmek için ellerinden geleni yapan adamlardan kurtulmaya çalışarak sesleniyorum. Kendimi çaresiz hissetmekten çok yoruldum. Ona ulaşmalıyım. "Scottie!"

Keskin bir ses tiradımı böldü. "Çavuş Briggs, beni dinleyin. İkinizi de en kısa zamanda buradan çıkarıp hastaneye götüreceğiz." Bedenim nihayet prangalardan kurtuldu. "Bu yardımcı olmuyor. O emin ellerde. Sana yardım etmemiz için bize güvenmelisin."

Dişlerimi sıkarak başımı sallıyorum. O haklı. Onu buradan çıkarmalıyız.

Sonunda ikimiz de bekleyen bir kuşa bindirilirken boynumu gererek onu arıyorum. Eli sedyeden gevşekçe düşüyor ve ben onu tutuyorum ve ilk kez dokunuşundaki sıcaklığı hissediyorum. Elimi bırakmadan önce hafifçe sıkıyor.

Helikopterimiz sabahın geç saatlerinde Almanya'daki Landstuhl Bölgesel Tıp Merkezi'ne iniyor. Helikopter kanatlarının vızıltısından konuşulanların çoğunu , ama kapıları açtıklarında,

Scottie'yi acil ameliyata almak için hemen yola çıkarlar. Yanan molozlara çarptığı için kan kaybından dolayı hemorajik şok geçiriyor ve yolculuğun büyük bölümünde bilinci kapalı. Onu alıp götürmelerini izlemek bile beni parçaladı.

"Hazır mısın dostum?" diye soruyor sağlık görevlisi beni sedyeye taşıırken. Bana geniş gözlerle ve kasvetli bir yüzle bakıyor, sanki aynı anda hem şaşırılmış hem de bana acıyormuş gibi.

"Evet," diye törpüledim. "Bana bir iyilik yap dostum, morfini ana hattan ver."

"Tamamdır," diye başını sallıyor.

Scottie'nin iyi olduğundan emin olabilmek için gereken tıbbi müdahaleyi almaya hazırım. Önemli olan tek şey o. Küçük oğluna tek parça halinde geri döndüğü ve onun gülümsemesini tekrar görebildiğim sürece, bana dağıtılan el ne olursa olsun yaşayabilirim.

Gecenin geri kalanı bir bulanıklık içinde geçti. Katy hakkındaki gelişmeleri öğrenmek için ilaçlarla savaşırken makinelerin vızıltısını duyuyorum. "Çıkık omuz, şiddetli dehidrasyon, hafif atrofi" ve kas kaybıyla ilgili bazı melodramatik şeyler duyuyorum. Liste sonsuz ve umurumda bile değil. Kolumdaki yanık damarlarıma yayıldıkça ve ilaçlar beni etkisi altına alıp götürdükçe ne kadar mücadele edersem edeyim kaybediyorum.

Gözlerim kör edici floresan ışıklarıyla irkilerek açılıyor. Gözlerimi kısarak aşağı baktığımda mavi beyaz bir hastane önlüğü giydiğimi ve sağ elimde bir serum olduğunu görüyorum. Boğazım o kadar kuru ki cam kırıkları yutuyormuşum gibi hissediyorum.

"Günaydın," dediğini duyuyorum odanın öbür ucundan. Aksan kalın, Alman aksanı.

"Neredeyim ben?" Birkaç kez gözlerimi kırıştırarak, parlak ışığa uyum sağlamaya çalışıyorum.

Hemşire monitörümdeki düğmelerle oynarken serum standımla uğraşmak için görüş alanıma giriyor. "Landstuhl Bölgesel Tıp Merkezi'ndesiniz." Sempatik gözlerle bana bakıyor.

"Ağrın nasıl?"

Acı mı? Bir bok hissetmiyorum. Neden hastanedeyim? "Uh. İyi hissediyorum. Ne oldu? Neden buradayım?" "Bana adını söyleyebilir misin?"

"Christopher Briggs... Çavuş Christopher Briggs," diye ekliyorum, önlüğündeki isim etiketini okumak için zorlanıyorum. Mila.

Mila dosyama bir şeyler yazıyor. Başını panosundan kaldırıyor ve yeşil gözleri benimkilerle buluşurken ağzının kenarları cesaret verici bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Güzel. Kaç yaşında olduğunu biliyor musun Christopher?"

Kolumdaki iğneyi tutan tıbbi bandı kaşıyorum. *Tanrım, bu lanet şey kaşındırıyor.*

"Yirmi beş." Bu endişeli duygudan kurtulamıyorum ve nedeninden emin değilim.

Boynundaki kordondan sarkan kalemin kapağını açıyor ve yine çizelgeme bir şeyler karalayıp hemen kapağına geri takıyor. "Hayati değerlerini kontrol edeceğim. Herhangi bir ağrı hissederseniz bana haber verin. Doktor birazdan burada olacak."

Hayati değerlerim mi? Irak... Pusu. Jones'un yanan etinin keskin kokusunu hatırladıkça öğürüyorum. Cığerlerimi dolduracak kadar hava bulmaya çalışırken kalbim düzensiz bir şekilde atıyor. Silah sesleri... duman... kızlar... kızlara ulaşmalıyım-

"Çavuş Briggs!" Kafamın içini kasıp kavuran kaostan içinde hemşirenin sesini zar zor duyuyorum. "Scottie!"

Bir kargaşa oluyor ve yatağımın yanında beyaz bir palto belirdiğinde zapt edildiğimi fark ediyorum. Sıcaklık damarlarımda dolaşarak beni tekrar sersemliğe sürüklüyor. Etrafımdaki seslere konsantre olurken oda sessizleşiyor.

Bip. Bip. Bip.

"Christopher Briggs. Ben Dr. Porter."

Sakinleştirici vücudumdan süzülürken "Beni uyuşturmayı bırak," diyorum ve yine uyanık kalmak için mücadele etmek zorunda kalıyorum. "Scottie."

"Başçavuş Scott iyileşme sürecinde."

Tüm vücudum rahatlayarak iç çekiyor. "O iyi olacak mı?"

"Ciddi bir travma geçirdi ve onu yakından takip ediyoruz, ancak bu noktada kaydettiği ilerleme konusunda kendimizi iyi hissediyoruz."

"Onun gelişimi. Ne zamandır ?" "Bir haftadır."

"Bir hafta mı? Tanrım."

"Sizi temin ederim ki en iyi bakımı alıyor." Kalkık beyaz kaşlarıyla bana bakıyor. "Travma geçiren tek kişi o değildi. Gücünü yeniden kazanmak için biraz fizik tedaviye ihtiyacın olacak, ancak yaralanma listene rağmen

Birkaç hafta içinde ayağa kalkıp yürüyecek hale gelirsin. Çok şanslısın." Üstümdeki karo tavandaki küçük deliklere bakıyorum.

"Hastane içi bir danışman için yönlendirmem var-"

"Hayır, teşekkür ederim. Onu ne zaman görebilirim?"

"Vücudu oldukça fazla stres altında." "Anlaşıldı.

Onu ne zaman görebilirim?"

"Şu anda konuşabilecek durumda değil."

Kendimi tutamayıp soğuk gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Lanet olası hava durumu hakkında konuşmak istemiyorum, Doktor." Başını salladı. "Koridorun sonunda. Ama ziyaretlerinizi kısa tutmanızı tavsiye ederim."

Gece hemşiremi yatağımyı tekerlekli sandalyeyle değiştirmesi için ikna etmem yarım saatimi alıyor ve dakikalar sonra pencereden Scottie uyurken ona bakıyorum. Yatağa dönmek zorunda kalana kadar saatlerce onu . Ertesi gece onu izliyorum ve kendine geldiğinde ve sakinleştirilmesi gerektiğinde yüz hatlarını kaplayan dehşeti izliyorum. İlaç etkisini gösterdiğinde gözleri benimkilerle buluşuyor ve çırpınarak kapanıyor.

Günlerim rehabilitasyon koridorlarında volta atmakla, gecelerim ise onun uyumasını izlemekle geçiyor. Scottie'nin patlamadan dolayı karnında ikinci derece yanık oluştu, bileğinin yeniden kırılması ve ayarlanması gerekti ve dehidrasyon ve yetersiz beslenme tedavisi görüyor. Eminim onun da benim bilmediğim kendi listesi vardır, ama onun iyi olduğunu kendi gözlerimle görebildiğim bununla başa çıkabilirim.

Camdan onu izlerken düşüncelerimde kısa bir süreliğine korku titreşiyor ve artık onu göremeyeceğim gün geldiğinde ne hissedeceğimi merak ediyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm Yirmi Bir

Gavin

Gözlerim bulanıklaşana kadar kucağımdaki dokümanları karıştırırken Noah yanımdaki yatakta uyuyor. Okuma gözlüklerimi çıkarıyorum ve göğsümdeki yırtıktan nefes almak için kendime bir dakika veriyorum. Karım elli altı gündür kayıp ve bu günlerin her biri yeryüzünde cehennem gibiydi. Gözlerimi düğün fotoğrafımıza dikip, cep telefonum çalmaya başladığında tekrar aramaya koyuluyorum.

"Walsh."

"Gavin, onu buldular."

"Bekle." Noah'yı tepkimden korumak için yataktan kalkıp koridora koşuyorum. Kalbim gümbür gümbür atarken arka verandaya çıkıyorum ve konuştuğumda sesimi tanıyamıyorum. "Anlat bana."

"Landstuhl'da iyileşiyor. Başaracak, dostum. Eve dönüyor."

Başımı ağızlıktan çekerek, gözlerim yanarken rahatladığımı homurdanıyorum. Ben merdivenlerimizin dibine otururken Roger yaralarının boyutunu anlatıyor.

"Yüce Tanrım," sesim çatlıyor, karıma yaptıkları karşısında duyduğum acıyı gizleyemiyorum.

"Hepsi bu değil." Kendimi en kötüsüne hazırlarken onun tereddütü tüylerimi diken diken ediyor.

"Anlat bana."

İnançsızlık bulutu içinde dizlerimin üzerine çökerken gece gökyüzünün berraklığı benimle alay ediyor. Göğsümü tutarak parçalanırken umut umutsuzluğa dönüşüyor. *Hayır. Hayır. Hayır! Benim Katy'm değil.*

Sonunda "Sorumlu mu?" diye sorduğumu duyana kadar konuşmam dakikalarımı aldı.

"Onları yakaladık. ."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez, değil mi?" "Özür dilerim, Gavin."

"Bu gece gideceğim."

"Onu hâlâ tedavi ediyorlar ve henüz sorgulanmadı. Ne yapacağınızı biliyorsunuz."

Ne kadar acımasız olsa da, o bu süreçten geçene kadar ona ulaşmamın bir yolu yok. Elim kolum bağlı. Hayatımda ilk kez, bağlılık yemini ettiğim orduya kızıyorum.

"Olay gerçekleştiği anda onu uçağa bindireceğiz."

Elli altı gün sonra ilk tam nefesimi alıyorum.

"Teşekkürler, Roger."

"Bunu atlatacaktır. O iyi bir askerdir." "Peki ya şirketi?"

"İyileşiyor da." "Bunu duyduğuma sevindim."

". Yakında onu eve getireceğiz."

OceanofPDF.com

Bölüm Yirmi İki

Katy

Gecenin bir yarısı kendime geliyorum, öne doğru yalpalarken karnımdaki gerginliği hissediyorum. Nefesimi kontrol altına almak için mücadele ederken ter üzerimi kaplıyor. Camın diğer tarafında onu aramak için ani bir dürtüye boyun eğerek başımı çeviriyorum ve gözlerinin bana sabitlendiğini görüyorum. Neredeyse iki haftadır bu odada kapana kısılmıştım, doktorun emirleri bizi ayrı tutuyordu. Yanığım iyileşirken çevremi steril tutmak için etkileşimimi sınırlamak istediler. *Ben* . Ama zihnim az önce yaşadıklarımın dehşeti içinde yüzerken, başım dinlenmeme izin vermiyor.

Hayatta kalan biri gibi hissetmemem dışında. Sığınağın dışı hapishanenin yeni bir şekli. Beni, peşimi bırakmayan anılardan daha fazla aşağı çeken tek şey onunla konuşamamak. Yatakta doğruluyorum ve serum askımı yanımda sürüklüyorum. Briggs niyetimi görüyor ve başını sallayarak beni uyarıyor. Onu görmezden gelerek ayağa kalkmayı başarıyorum ve saniyeler içinde yanımda oluyorum.

"Scottie, dur-ne yapıyorsun?"

Elleri kalçalarımda, yüzümü ona dönüyorum; o kadar yakınız ki nefeslerimizi paylaşıyoruz. Temasta kendimizi kaybederken onun yakınlığının tadını çıkarıyorum.

Gece hemşirem Verna yatağın etrafında dolanırken, "Burada olmaman gerekiyor," diye azarlıyor ve ben onun dokunuşunu kaybediyorum. Bir adım geri atıyor ve ben onun vücuduma dokunan ellerinden, izinsiz girişinden ürküyorum.

"Onu burada *istiyorum*."

Gözleri beni tamamen içine çekerken yüzü endişeyle kaplı. Berbat görüldüğümün farkındayım ve dış fırçasıyla bir koşu yapsam iyi olacak, ama ona yakın olmak için içimdeki zorlayıcı ihtiyaca engel olamıyorum.

"Scottie, iyileşebilmen için kurallara uymak zorundayız." "Ne zamandan beri kuralları umursuyorsun?"

"Sizin için önemli olan onlar."

Hemşire merakla aramıza bakarken "Kal," diye yalvarıyorum. "Uyuyamıyorum. Lütfen, sadece kal."

Verna beni yatağa geri çekiyor ve yanığımı örten yapışmaz dolguyu kontrol ediyor. Briggs bunu fark edince irkiliyorum ve ağzı hafifçe aralanıyor.

"Seksi, değil mi?" Gözleri benimkilere kayarken gönülsüzce şaka yapıyorum. Bana bir daha eskisi gibi, acıma yerine özlem ve açlıkla bakıp bakmayacağını merak ediyorum. Nasıl hissederse hissetsin, onun varlığına olan bu ihtiyaç yok olmayacak. Onun sesini duymadan geçen saniyeler acı verici. Günlerim ve gecelerim uyanamadığım rüyalara hapsolmuş bir şekilde geçiyor. Dört gözle beklediğim tek şey, sonunda kendimi onların elinden kurtardığımda onun yüzünü görmek.

Hemşire odaya bir sandalye getirdi ve yatağımın yanına koydu. "Ellerinizi yıkamanız gerekecek ve ona dokunmayın." Briggs lavaboya doğru ilerlerken hemşire bir bakış bile atmadan yanımdan ayrılıyor. Formuna bakıyorum; vücudu çok ince. Esaret altında geçirdiğimiz ayların ağırlığı omuzlarına çökmüş. Yıkanırken bana doğru bakıyor ve kalbim parçalanıyor çünkü sevmeye başladığım gülümsemesini bile gösteremiyor. Gözlerinde koyu halkalar beliriyor ve ellerine daha fazla sabun pompalıyor. Sadece saniyeler geçmiş olmasına rağmen yanıma dönmesi sonsuzluk gibi geliyor. Onu içime çekiyorum, pislik içinde yaşamının kalıntılarından arınmış bir şekilde. İnanılmaz derecede muhteşem. Kehribar rengi gözleri ışıltısını biraz kaybetmiş ve bana baktığında aynı yenilgiyi görüp görmediğini merak ediyorum. Ben daha fazla dayanamayana kadar sözsüz oturuyoruz.

"Lütfen Briggs, bir espri *falan* yap." Aramızdaki şeylerin garipleşmesini istemiyorum. Bunu kaldıramam.

"Burada deniyorum, Scottie."

"Denemeyi bırak, sadece... sadece ne düşündüğünü söyle." "Nasıl hissediyorsun?"

"Her geçen gün daha iyi." Sertçe yutkunuyorum, onu değerlendiriyorum. "Tanrım, çok iyi görünüyorsun." Gözlerim çenesinin güçlü çizgisini, dudaklarının dolgunluğunu izliyor.

"Sen bir yalancısın."

"Karşılaştırmıyorum. Yani, eğer sakatlıkları karşılaşıyorsak-" Keskin cevabı sözümü kesti.

"Sen kazandın."

"Yapma," diyorum titrek bir sesle. "Yapma. Oraya gitme bile." "Seni üzmemek istemiyorum."

"O zaman beni üzme," diyorum soğuk bir şekilde ve sonunda gözlerimi . "Benimle konuşabilirsin."

"Öyleyim."

"Değilsin," diye azarlıyor. "Ve bunu orada iltihaplanmak için tutamazsın. İtiraf etmelisin."

"Kimin için? Senin için mi? Başıma gelenler konusunda *seni* daha iyi hissettirmem mi gerekiyor?"

"Ne düşündüğümü söylememi mi istiyorsun?" Bu bir meydan okuma. Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve yavaşça başımı sallayarak cevap veriyorum.

"Bence başarısız oldular. Denediler ama başarısız oldular. İşler ağırlaştığında başarısız olduklarını hatırlamalısın. Katy, bana bak."

Yüzeyde gördüğü acının altında öfke kaynıyor. Söylediklerinin bir parçası olmak istemiyorum. Dışarı çıkmasına izin verirsem, durmayacakmış gibi hissediyorum. Bu bok fırtınasına hazır değilim. Odanın turuncu ışığında gözleriyle karşılaşıyorum ve orada kayboluyorum.

"Hâlâ güzelsin, hayat dolusun ve çok güçlüsün. Çok güçlüsün." Sesi çatlıyor. "Bana karşı bile, özellikle bana karşı, ama öyle olmak zorunda değilsin Scottie, bana karşı değil. Güçlü olmak zorunda değilsin. Bu senin suçun değil."

"Bunu biliyorum." Onun bakışlarından kaçıyorum. "Tam olarak ne olduğunu biliyorum."

"Bu benim hatam. Gördüler. Ne olduğunu gördüler..." Sandalyesini daha yakına çekip bir elini yüzünde gezdirirken duraksıyor. "Eğer bu kadar açık olmasaydım..."

"Ve ben değil miydim? Birbirimize ihtiyacımız vardı," diye fısıldıyorum düşündüklerimin dudaklarımdan geçmesine izin vermeden önce. "Sana hâlâ ihtiyacım var, Briggs."

Buğulu gözleri benimkileri delip geçiyor.

"Bunun ne anlama geldiği konusunda endişelenmek istemiyorum; sadece sana ihtiyacım olduğu için iyi olmak istiyorum." Elimi uzattım, o da başını salladı.

"Scottie-"

"Lütfen, *lütfe*."

Elimi kavrayıp dudaklarını elimin arkasına bastırırken boğuluyor. Dudaklarını orada tutuyor ve içimi burkan bir hıçkırık onu terk edene ve vücudu titremeye başlayana kadar bu his karşısında gözlerimi kapatıyorum. Yanığı görmezden gelerek öne doğru eğiliyorum ve kırılırken boştaki elimi ensesinde gezdiriyorum. Göz kapaklarının çırpınısını ve kirpiklerinin kalın siyahını, altlarından ince gözyaşları kaçarken alıyorum. Birleşen ellerimize, aramızdaki yatağa düşüyorlar. Elimi tekrar tekrar, her öpüşünde daha ateşli, daha saygılı öperken, dokunuşumuzda kendini topluyor. Bileğimin avuç içini yukarı çeviriyor ve yumuşak dudaklarıyla onu da kaplıyor. Dokunuşunun farkındalığı omurgamı diken diken ediyor ve daha fazlası için ona yalvarmamak için elimden gelen tek şey bu.

Bakışları benimkilerle buluştuğu anda, hepsi geri geliyor; özlem, açlık, ihtiyaç. Oturup bakıyoruz, kalplerimiz o geri çekilmeye başlayana kadar senkronize atıyor.

"Yapma. Lütfen
yapma." "Tanrım,
Katy." "Lütfen, sadece
kal."

Öne doğru eğilip alnını yatağın kenarına gömüyor. "Beni dışarı atmak zorunda kalırlardı."

"Onlara izin verme," diye mırıldanıyorum arkama yaslanmadan önce, elini hiç bırakmadan.

OceanofPDF.com

Bölüm Yirmi Üç

Katy

"Lütfen kayıt için isminizi söyleyin."

"Başçavuş Kathryn Nicole Scott."

Şeytan ayrıntıda gizlidir. Karşımdaki adama bakıyorum, şüphesiz bir çekmece dolusu göğüs şekeri var. Bakışları ince bir suçlama ve ilginin karışımı. Suçlama kısmı beni diken üstünde tutmak, cevaplarımda dürüst olmamı sağlamak için, ama o lanet ayrıntılara daha fazla girdiğimde yüzü soluyor. Yakasının üstündeki düğmede boğuluyor ve bir noktada gözle görülür bir şekilde ürktüğünü görüyorum. Muhtemelen hepsini savaş esirlerinden birinci ağızdan dinlemiştir ama anlattıklarına bakılırsa bir kadından hiç dinlemediğine eminim. Ellerim titriyor, duygusuz bir sesle konuşuyorum, ancak her kelimeyi ve hatırladığım her eylemi ayrıntılı olarak hissediyorum. Ve özgürlüğümüzü kazanmadan önceki kıyamet gününün gerçeklerini anlatırken yemin ederim ki bu kelimeleri bir daha asla söylemeyeceğim.

Eğer bu uyuşmaksa, hiç yardımcı olmuyor. Hastanedeki geceden beri sadece iki kez gördüğüm Briggs'i özlüyorum. Ziyaretleri kısa sürüyor ve her seferinde personel tarafından yarıda kesiliyor, bakışlarımla buluşamadığı için bağlantımız kopuyor. Odamda baş başa geçirdiğimiz gecenin ardından taburcu edildi ve tamamen iyileştiği için daha mutlu olamazdım ama bencil yanımda hâlâ burada, birlikte olmamızı istiyor. Nihayet bu sabah taburcu edildim ama bu son bilgilendirme toplantısına kadar ayrılamıyorum.

"Teşekkür ederim, Başçavuş. Birleşik Devletler Ordusu adına ben size teşekkür ederim, ülkeniz de size teşekkür eder."

Ben onun dudaklarından çıkacak gereksiz cesaretlendirici sözleri beklerken, o önümüzdeki aylarda uygulanacak prosedürleri sıralıyor. Ordunun benim gibi adanmış askerlere ihtiyacı olduğunu söylüyor. Asker olmak gibi bir niyetim yok ve kendi tercihimle daha uzun süre asker olmayacağım. Görev yaptığım dört ay boyunca çok az şey başarmış olmamın ironisini de unutmuş değilim. Kesinlikle bedeli haklı çıkaracak kadar değil.

Aylar önce kendime sorduğum sorunun cevabı geldi. Ben nasıl bir askerim? Gururla değil, sempatiyle kovulduğumu gözlerinde görüyorum - pek de öyle değil.

Belki de bu fikir, bir askerin gücü beni cezbedi. Ama o olmadan, Briggs, çok az şey hissediyorum. Sonunda özgürüz, prangalarımız olmadan konuşabiliyoruz ve o nerede? Eve dönüş uçağını beklemek üzere bir otele götürülürken damarlarımda öfke dolaşüyor. Sonunda Teksas'ı aramama izin verildi ve bekleyen telefona bakarken, telefonu açacak gücü kendimde bulamıyorum. Noah'nın sesini duymayı çok istiyorum ama benimkini tanımayacağından korkuyorum.

Üzerimdeki üniformayı aceleyle çıkarıp pencerenin yanındaki sandalyeye fırlatırken üniformamın kumaşı beni boğuyor. Yansımda yeni yara izimi fark edince hızla tişörtümü kot pantolonumun üzerine çekiyorum ve kapı çalındığında irkiliyorum.

Briggs giriş kapısının önünde dururken tereddüt eder.

"Hey, ben..." Ben onu sivil kıyafetlerle -tozlu siyah botlar, solmuş Levi's, siyah tişört ve künyesiyle- tararken o başının arkasını avuçluyor. "Sadece kontrol etmek ve nasıl olduğunu görmek istedim."

"Kes şunu," diyorum ona karşı hissettiğim öfkenin bir ipucuyla. "Bana bir yabancıymışım gibi davranma." Gözleri nihayet benimkilere ulaştığında sesim çatlıyor. Gözle görülür nefes verişini gördüğümde tekrar nefes alabiliyorum. Kapıyı açıp içeri girdiğinde bir adım geri atıyorum ve dünyam duruveriyor. Hava artık hareket etmiyor. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor. Gözümü kırpıyormum... Tutarlı bir düşünce üretemiyorum ve yüzündeki ifadeye bakılırsa o da üretemiyor.

Esaret altında geçirdiğimiz haftalar boyunca pek çok kez yaptığımız gibi sessizce birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. Ancak bu sefer ona baktığımda korku değil, ezici bir rahatlama ve daha fazlası var... Yani. Çok. Daha fazla.

O hastanede uyandığım andan itibaren darmadağın olmuştum. Kaybolmuştum ve öfkeliydim. Korkmuş, boş ve yalnız hissediyordum. Mutlu olmalıydım, hatta sevinmeliydim. Ama bir şeylerin eksik olduğu hissinden kurtulamıyordum ve o şeyin karşımda duran, bana büyük bir özlemle bakan ve aşka benzeyen bu adam olduğunu biliyorum.

Birbirimizden birkaç santim uzaktayız, ama onun dokunuşuna duyduğum özlemle aramızda okyanuslar bile olabilir. Eli yanağımı okşamak için kalktığında nefesim boğazımda düğümleniyor. Bu basit dokunuş vücudumdaki tüm sinir uçlarını harekete geçiriyor, nabzımın hızlanmasına ve kanımın başıma hücum etmesine neden oluyor.

Briggs başparmağını gözümün altına sürterek kızgın gözyaşlarımı siliyor. "Seni tanıyorum, Scottie..." İnançsızlıkla başını sallarken sesi kesiliyor. "Seni tanıyorum."

"Lütfen..." Elimi hızla atan kalbinin üzerine koyarak fısıldıyorum, ne sorduğumdan emin değilim ama cevabı bildiğinden eminim.

Briggs'in ifadesi acılı, yüzü kararsızlıkla karışık duygular içinde. Sanki benden o görünmez çizgiyi geçmek için izin istiyor, başka bir adamla -başka bir durumda- asla ihlal edilmeyecek olan o çizgiyi. Benim için artık öyle bir şey yok. Sadece ikimiz varız. Briggs ve ben. Bu odada yalnızız.

Briggs elini kaldırır ve sonra aniden geri çeker, yüzü hayal kırıklığıyla gerilmiştir. "Sana *dokunmam* gerek..." Parmaklarını sıkı bir yumruk haline getirir. "Bana hayır de. Tanrım, Scottie, sadece... sadece bana bunu istemediğini söyle."

Yapamam. Bu her neyse bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum.

Kalan azıcık kararlılığımı da yutarak usulca fısıldıyorum: "Yapamam." Gözlerim onunkilerle buluşmak için kalkıyor; bal ve orman ateşi.

"*Tam olarak* ne diyorsun? Kelimeleri duymam gerek." Geçici bir adım daha yaklaşıyor. "Bana ne istediğini söyle."

O yalvaran kahverengi gözlerle bakarak, bir gram bile çekince duymadan -Sonuçlarını düşünmeden *yalvarıyorum*. "Dokun bana."

Bana doğru hamle yaparken zorlukla ayırdığı dudaklarından bir hırıltı kaçıyor. Eli buklelerime dolanıyor ve yüzümü kendisiyle buluşacak şekilde yukarı kaldırıyor. "Bunu hayal etmiştim." İri kahverengi gözleri büyük bir içtenlikle bakıyor. "Birçok gece o zincirlerden kurtulmanın ve seni kollarıma almanın nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Tanrım, Scottie, bana bunun gerçek olduğunu söyle. Bana rüya görmediğimi söyle."

Dudaklarımdaki nefesinin sıcaklığı neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. Arzuyla başımı döndürüyor. Vücudumun her zerresi canlı ve bu adama olan ihtiyacımınla titreşiyor.

Uzanıp yeni tıraş olmuş yüzünü titreyen ellerimle kucaklıyorum. "Gerçek bu."

Çekime karşı koyamayan bedenlerimiz, ağzı benimkine çarparken çarpışıyor. Dudaklarımı aç bir dille ayırmadan önce dişlerimiz hafifçe birbirine değiyor.

Sonunda.

Neden kafamdan geçen kelimenin bu olduğunu bilmiyorum. Ama şimdi ve burada, dudakları ağzımda ve elleri tenimdeyken... tam olarak böyle hissettiriyor - nihayet.

Sanki haftalardır... aylardır... nefesimi tutuyormuşum ve o açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerimi yeni bir hayatla dolduruyormuş gibi geliyor. Tüm ölü parçalarımı canlandırıyor, tüm

kırık parçalar, sadece kısa bir an için bile olsa.

Dudakları çok yumuşak ve kalın, dili sıcak ve aceleci. Sadece doğru miktarda güç kullanarak ağzımı yutuyor. Bu hayatımın en şehvetli, en hayat değiştiren öpücüğü. Sonsuza kadar bu anı yaşamak istiyorum.

Beni nazikçe kapalı kapıya yaslarırken boğazımdan bir inilti kaçıyor. "Şşt," diye fısıldıyor dudaklarını yukarı kaldırırken. "Bizi yakalatmaya mı çalışıyorsun?"

Göz açıp kapayıncaya kadar ondan uzaklaşıyorum, tam o sırada otelin telefonu çalıyor ve geri çekilmeme neden oluyor. Dudaklarımı önünde gezdirirken Chris'in gözleri benimkileri arıyor. Hat yeniden belirirken parmaklarımın hareketini izliyor. Ona doğru bir adım atıyorum ve telefon tekrar çalıyor. Ben telefonu açarken küfrederek uzaklaşıyorum.

Kalbim hızla atıyor, sesim ancak fısıltıya dönüşüyor.

"Scott." "Katy?"

"Gavin?" Altımdaki zemin sallanırken ve yatağın kenarına çöktüğümde mırıldanıyorum. Ben Briggs'e bakarken Gavin'in çaresizliği duyuluyor, o da sessizce dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatıyor.

Kalbim az önce beni terk eden adama seslenirken bile suçluluk duygusu beni tüketiyor. Her şeye hakkı olan bir adam.

Ben kimim lan?

"Bebeğim, beni duyabiliyor musun? Katy?"

", " diyorum ama *buranın* neresi olduğundan emin değilim.

O anda, sesi boğuklaşırken dünyam altüst oluyor ve zihinsel olarak birlikte geçirdiğimiz hayatın anılarını gözden geçiriyorum. Yakalandığım haberinden beri yaşadığı dehşeti hayal ediyorum. Oğlumuz kayıp annesi için ağlarken onun yatağımızda uyduğunu hayal ediyorum. Benden herhangi bir yaşam belirtisi için evimizi aradığını ve beklerken daha yüksek rütbeli arkadaşlarıyla yaptığı bitmek bilmeyen telefon görüşmelerini hayal ediyorum. Ve bunları yaparken kendimi bir sahtekâr, hak etmeyen bir eş gibi hissediyorum, çünkü beni hayatta tutan bu düşünceler değildi. Gavin değildi, hatta Noah bile değildi. Son yalvarışıyla sesi çatladığında, kaybolduğuma emin oldum.

"Sadece eve gel."

Bölüm Yirmi Dört

Briggs

Son bir haftadır kullandığım küçük banyoda yürüyorum, yetersiz eşyalarımı topluyorum ve onları yeni spor çantama ekliyorum. Bugün Amerika'ya dönüyoruz ve her ne kadar buradan gitmeye hazır olsam da Scottie'ye veda etmeye henüz hazır değilim. Hazır olacağımı da hiç sanmıyorum. Birlikte Fort Bliss'teki görev yerime uçacağız ve oradan da kocası ve oğluyla yeniden bir araya gelmek üzere Fort Hood'a, evine uçacak. Bu da zamanımın hızla tükendiği anlamına geliyor. O evine, ailesinin yanına dönüyor, ben de onun anısıyla eve dönüyorum.

Onu lobide buluyorum, çöl kamufle ve savaş botları içinde herhangi bir askerin görünmeye hakkı olduğundan daha seksi görünüyor. Sarı bukleleri tam da sevdiğim gibi vahşi, omuzlarına kadar uzanıyor. Yaralı kolu, elinin başparmağından önkoluna kadar uzanan bir alçı içinde. Ben yaklaştıkça omuzlarında farkındalık artıyor ve başını çevirip gözlerini benimkilere diyor. O okyanus mavilerinde bir özür görüyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Pişman. Asla o telefon çalmadan, hayatı onu geri çağırmadan önceki halimizden daha fazlası olamayacağız. Bana doğru birkaç temkinli adım atıyor ve konuşmamızın özel olduğundan emin olmak için omzumun arkasından bakıyor. Boğazım yaklaşan kayıptan dolayı acıyor ama kelimeleri çıkarmayı başarıyorum.

"O uçak inene kadar benimsin, beni duyuyor musun Scottie? O tekerlekler yere değene kadar benimsin." Çenesi sallanıyor ve yavaşça başını sallayarak cevap veriyor.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" Ben sorarım.

"Her şeyi yaparım." Duygularımı geri yutuyorum çünkü bunu

kastettiğini biliyorum. "Bana bir fıkra anlat."

Dudakları hafifçe yukarı kalkıyor. Bekleyen cipe doğru yürürken "Hiç bilmiyorum," diyor.

"Belki de bunun üzerinde çalışmalıyız."

Açık kapıda durduğu yerden bana gülümsüyor ve ben yıllar sonra ilk kez gülümsemeyi hak ediyorum. Bu kadarı yeter.

Eve dönmekte olan diğer birkaç yaralı askerle birlikte uçağa biniyoruz. Scottie beni arkaya kadar takip ediyor ve yanımdaki koltuğa oturuyor. Yolculuğun çoğunu odadaki devasa fil dışında her şeyden konuşarak geçiriyoruz. Benim parçası olamayacağım planlardan, bensiz yaşayacağı hayattan bahsettikçe kalbim daralıyor. Hissettiğim tek teselli, sözlerinin prova edilmiş gibi görünmesi, sanki bana yüksek sesle söylemeden önce kafasında bir düzine kez tekrarlamış gibi. Dün gecedен sonra nasıl davranacağından emin değildim ama kaçınma yolunu seçti. Ben de aynısını yapmayı düşündüm ama ona söylemezsem kendimi asla affettirmeyeceğime karar verdim. Havada bir saatten az bir süre kalmışken, şimdi her zamankinden daha iyi bir zaman olduğuna karar verdim.

Kulübe karanlık ve Scottie'nin uyuyan yüzü küçük televizyon ekranımın ışığıyla aydınlanıyor. Uyuyan halini, uzun sarı kirpiklerini ve daha önce fark etmediğim hafif çil tozlarını inceliyorum. Dudakları büzülmüş ve hafifçe seğiriyor. Eğilip dudaklarımı onunkilere bastırmamak için tüm gücümü harcıyorum. Çok huzurlu görünüyor ve onu uyandırmaktan nefret ediyorum ama zamanım tükenmek üzere. Hâlâ benimkilerle kenetlenmiş olan parmaklarını sıkıyorum ve o da sarsılarak uyanıyor.

"Şşşt, sorun yok. Güvendesin. Sadece ben varım. Siktir, özür dilerim."

"Hayır, uyuyakaldığım için özür dilerim." Dudakları gerildi, duygularla savaştığını belli ediyordu. Beni izlerken uyuyakaldı; o kadarını biliyorum. Eğer onu doğru okuyorsam, bir dakikayı bile kaçırmak istemiyordu ve biz de aynı fikirdeydik. Sertçe yutkundum, göğsüm daraldı.

"Tanrım, her zaman bu kadar acı verici mi?" Fısıltıyla söylüyorum.

"Ne?" Koltuğunda doğruldu, gözleri tetikteydi. "Ne acıyor?"

Göğsümü kapatıyorum. "Bu. Hissettiğim şey. Bu. Lanet olsun. Acıtıyor."

Midem bulanıyor ve boğazımda oluşan yumruyu yerinden oynatmaya çalışarak birkaç kez yutkunuyorum.

Başını eğerken yüzü çöküyor. Parmağımın ucuyla çenesini kaldırıyorum. "Ben sadece... Sana nasıl hissettiğimi söylemeden gitmene izin veremem, belki senin de aynı şekilde hissettiğine dair en ufak bir ihtimal bile vardır."

Başı sallanmaya başlıyor ve parmağımı kaldırarak bana bir saniye vermesini işaret ediyorum.

"Yapma. Beni durdurmayın çünkü o zaman asla bitiremeyebilirim ve hayatımın geri kalanını bu pişmanlıkla yaşayamam. Bu tamamen bencilce ve bunun farkındayım." Korkudan titriyorum. Ben savaşa gittim. İnsanları vurdum ve bana ateş edildi. Bir yeraltı sığınağına kapatıldım ve hayatıma ramak kala işkence gördüm ve hiçbir zaman şu anda olduğum kadar korkmadım, çünkü kaybedecek bu kadar çok şeyim olmamıştı.

"Tam olarak ne zaman olduğundan emin değilim ve bunun yanlış olduğunu biliyorum, ama hiçbir şeyden sana karşı hissettiklerimden emin olduğum kadar emin olmamıştım. Zamanlama kötü"- alaycı bir kahkaha atıyorum-"boktan ve asla doğru olmayacak. Evlisin... ve bir çocuğun var. Tanrım, adını biliyorum. Noah. Hepsini biliyorum, her şeyi. Çünkü sordum. Çünkü bilmek zorundaydım. Ve şimdi sana nasıl hissettiğimi söyleyecek kadar bencil bir pislik oldum, çünkü sen aynı şeyi hissetmesen ve bundan hiçbir şey çıkmasa bile... Şu anda benim bir parçam olduğunu, hayatımdaki en değerli şey olduğunu bilmene ihtiyacım var."

Gözleri yaşarırken parmaklarını titreyen dudaklarına götürüyor.

Elini sıktım. "Yapma. Sorun yok. Sadece bilmek zorundaydım, emin olmak zorundaydım. Artık biliyorum." Aptallığıma lanet ederek ondan bakıyorum ve kendimi geri çekilmeye zorluyorum. Bunu kendime saklamalıydım. Lanet olası duygularımı ona yüklememeliydim. Bu yanlış. Ben hatalıyım, o zaman neden yanlış hissettirmiyor? Neden pişman olamıyorum?

Sözleri beni yeniden hayata
döndürdü. "Ben de
hissediyorum."

Bana yorgun bir bakış attı. "Ve ben korkuyorum. Senin için hissettiklerimi hissederek eve gitmekten çok korkuyorum ama bu iş burada bitmeli. Kocamı ve oğlumu hayattan çok seviyorum ve onlar bunu hak etmiyorlar."

Zamanımızın tükenmeye başladığını hissettiğimde panik yükseliyor. Suçluluk duygusu tehdit ediyor, ama her saniyeyi hissederek savaşıırken onu geçici olarak bastırıyorum. "Bunun için cehennemde yanabilirim ama hissettiklerime engel olamıyorum. Hayatta sadece bir şansımız var ve ne kadar acı verirse versin, benimkini kullandığım için mutluyum. O sığınağa birlikte atılmamızın bir sebebi var. Buna inanmak zorundayım. Hayatımın bir parçası olman kaderimde varmış. Beni değiştirdin. Bu yolculuk bizi nereye götürürse götürsün, gözlerimi kapattığımda gördüğüm senin yüzün olacak. Son nefesimi verdiğimde dudaklarımda senin adın olacak. Bunu bilmeni istiyorum, çünkü gerçekten ne kadar inanılmaz olduğunu bilmeni istiyorum. Başka bir hayatta, birlikte mükemmel olacağımızı biliyorum ve eminim sen de bunu hissediyorsun. Gözlerinde görüyorum ve hissettim. Hâlâ da hissediyorum. Ve sırf seninle birlikte olabilmek için hayata o cehennemi tekrar yaşaması için yalvarmak geliyor içimden. Seni yanımda tutmak için her şeyi yaparım."

Yüzü düşünüyor, dudaklarını ısıyor ve pencereden dışarı bakıyor. Yanağından aşağı tek bir damla gözyaşı süzüldüğünü görüyorum. "Bilmek istedim." Bana dönerken gözyaşlarını sildi. "Nasıl hissettiğini. Bunu senden duymak istedim. Ben de bencilim. Ama geri alamayacağım bir şey daha söyleyemem."

Her parçam parçalanıyormuş gibi hissediyorum. Onun için dayanıyorum. Dayanıyorum çünkü o benimle. O gittiğinde parçalanmama izin vereceğim.

"Hiçbir şeyden emin değilim. Ama şunu biliyorum," diye fısıldıyor usulca. "Sadece gerçek olduğunda böyle hissettiriyor. Ve bir de diğer taraf var, senin hak ettiğin ama benim sana veremeyeceğim bir taraf."

Başımı sallıyorum çünkü zaten çok fazla şey söyledim. Kalbimi bana geri verdi ve ben onun yeni bozuk ritmiyle nasıl başa çıkacağımdan emin değilim. Havaalanına doğru ilerlerken ellerimizin arkası rampaya değişiyor. Kapının dışında, sonuçlarına lanet edip onu kendime çekiyorum ve o da beni tutuyor. "Son bir iyilik," diyorum eğilip benden duymas gerektiğini bildiğim sözleri fısıldamadan önce. Beni sıkıca kavrarken başını sallıyor. "Uzağa ve hızlı koş, o seksi dansı yap, ikinci bebeği doğur. Gülümse, Scottie. Neşelen, şakalar yap, uzun ve mutlu bir hayat yaşa, benim için."

"Lütfen benden nefret
etme." "Hiç şansın yok."

Elleri saçlarında, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken geri adım attığında benden geriye kalanlarla geri çekiliyorum.

"Teşekkür ," diye fısıldıyor dönmeden önce ve ben onun uzaklaşmasını izliyorum.

Bölüm Yirmi Beş

Katy

"Kaptanınız konuşuyor. Birazdan Killeen-Fort Hood Bölgesel Havaalanı'na iniş yapacağız. Hava sıcaklığı kırk iki derece ve gökyüzü bulutlu. Umarız uçuşunuzdan keyif almışsınızdır. Evinize hoş geldiniz, askerler."

Gökyüzünün bulutlu olmasını umuyorum.

Mullins.

Duygularımı için dudaklarımı ısırırken başım koltuğa düşüyor. Onun elinden kilometrelerce uzakta, tekerlekler yere inerken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Artık onun değilim ama öyle hissetmiyorum.

Terminale doğru taksi yaparken nabzım beklentiyle atmaya başlıyor. Uçuş görevlisinin talimatları, kulaklarımda gümürdeyen kendi kalp atışlarının sesiyle bastırılıyor. Haftalarca onları bir daha göremeyeceğimi, oğlumu bir daha kucağıma alamayacağımı düşündükten sonra nihayet buradayım ve bu gerçek olamayacak kadar güzel bir his.

Noah.

Zihnim dönüyor, kalbim ağrıyor, oğluma odaklanmaya çalışıyorum ama Briggs'in itirafını aklımdan çıkaramıyorum. Başka bir adam için hissettiklerimi hissederken kocamı nasıl düzgün bir şekilde selamlayabileceğim? Kafam çok karışık. Ona *ihanet* ettim ve yine de bir şekilde... bunun yanlış olduğuna kendimi ikna edemiyorum. Pişmanmışım gibi bile davranamıyorum. Briggs'le paylaştığımız şey çok güzeldi ve hayatımın sonuna kadar bunun değerini bileceğim.

"Dur, sana yardım edeyim," yanında oturduğum ve tüm uçuş boyunca görmezden geldiğim asker. Baş üstü bölmesinden spor çantamı alıyor ve sağlam koluma geçirmeme yardım ediyor.

"Teşekkür ederim."

Merakla bana bakıyor.

"Eve yeni mi

geliyorsun?"

Duygular boğazımın arkasında birikiyor. "Evet."

"Nereden geliyorsun?"

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama ne bilemiyorum. Bu adamın bana ne sorduğu hakkında en ufak bir fikri yok.

"Irak."

Kaşları havaya kalktı. "Vay be. Orada işler nasıl?" Sırt

çantamı ondan aldım. "Yoğun."

"Oraya gitmek için sabırsızlanıyorum."

Cevap vermeye zahmet etmiyorum. Gözlerinde yıldızlar ve çizgiler var ve ben onun içindeki ışığı söndürmeyeceğim. Işık.

Briggs'de bolca vardı.

Belki bu homurtu, en karanlık saatlerinde bir başkası için ışık olur. Jet köprüsünde birkaç adım attıktan sonra duruyorum, derin nefesler alıyorum ve kendimi duvara yaslıyorum. Sadece birkaç adım ötede kocam oğlumla birlikte bekliyor ve ben ayaklarımı hareket ettiremiyorum. Neden onlara doğru koşmadığımı bir türlü anlayamıyorum.

Koltuk değnekli yaralı bir asker çantasını beklerken bana bakıyor ve ben de konuşmamak için elimden geleni yapıyorum. "Yeni mi döndün?"

Bakışlarına karşılık veremeyerek başımı sallıyorum.

"Eninde sonunda alıšacaksınız," diye beni temin

ediyor. Alışacak mıyım?

Alçılı bacağını gösteriyorum. "Nerede görevliydin?" "Suriye'de.

Boktan bir yer. Sen mi?"

"Bağdat." Bu kelime dudaklarımdan düşüp göğsüme saplanan bir hançer gibi. "İlk görevin mi?"

Yutkunuyorum. "Evet."

Teslim aldığı sırt çantasını kavrayıp omzuna atıyor ve bana göz kırıyor. "Kendine biraz zaman ve lütuf tanı. Her şey yoluna girecektir."

"Teşekkürler."

"İyi günler."

"Sen de."

Kendime birkaç kalp atışı veriyorum, son iki saatte ritimim bozuldu. Dün gece Gavin aradığında, Briggs'le olan ilişkiyi bir perspektife oturtacağıma hayatım üzerine yemin etmişim. Bu plan onun veda sözleriyle, onu tekrar sevmem için yalvarışıyla yerle bir oldu.

Ama bana ne kadar acı verse de, bunu ona veremem. Benim aşkım, ben burada bir korkak gibi saklanırken sabırla bekleyen adama ait.

Görevli terminale doğru yürümeye başlarken "Uçakta bir şey mi unuttunuz?" diye soruyor ve ben hızla başımı sallıyorum. Arkasından yavaş adımlarla ilerlerken omuzlarımı geriye atıyor ve oyun suratımı takınmaya çalışıyorum. Şimdi, az önce verdiğim savaşların geride kaldığını biliyorum ama savaş bitmedi. Hem de hiç.

Kapıdan dışarı adımımı atar atmaz, aşırı duygusal yüklemenin üstesinden geliyorum. Beden denizinin içinde aradığım tek bir kişi var. Onu bulmam da uzun sürmüyor, çünkü adımı duyuyorum - gerçek çağrımı, hayatımın amacını - gömülü hançeri katlanılabilir kılan bir kelimeyle.

"ANNE!"

Noah koşarak bana doğru geliyor. Dizlerimin üzerine çöküyor ve küçük bedeni bedenime çarptığında onu kollarımla sarıyorum ve güneş ışığının kokusunu içime çekiyorum. Göğsümdeki ağırlık anında hafifliyor. Ben evimdeyim. O benim evim.

"Seni çok özledim," diye mırıldanıyorum, küçük yüzünü tekrar tekrar öpüyorum.

"Ben de seni çok özledim anne." Bir dişini kaybetti ve ben onu özledim. Dirseğini saran yara bandını takmayı özledim. Gavin'le hindi keserken onu izlemeyi özledim.

Gavin.

Gözlerimi kaldırıyorum ve Noah'nın tam arkasında durduğunu görüyorum ve tuttuğum her duygu yüzeye fırlıyor - üzüntü, rahatlama, *suçluluk*, sevgi.

Noah belime sarılırken ayağa kalkıyorum ve bakışlarım kocaminkilere kayıyor. Yüzümü şefkatle okşarken gözleri yaşlarla dolup taşıyor.

"Katy." Yüz hatları inançsızlıkla kalkarken sesi çiğ. Beni kucaklayıp sararken ellerine karşı başımı sallıyorum. Yüzümü boynuna gömüp kolonyasını, gömleğinin temiz pamuğunu içime çekiyorum ve aşinalığın tadını çıkarıyorum. O artık evimde.

Hareket edemiyorum. Titreyerek nasıl yere yığılmadığımı bilmiyorum.

Gavin'in bedeni neredeyse benimki kadar şiddetli sallanıyor. Bu anı özelemlerle bekliyordum... vücudunu tekrar bedenimde hissetmek için dua ediyordum. Umudumu yitirmiştim ve işte buradayız.

"Bu gerçek mi?" Boynuna doğru fısıldıyorum.

Başımı sallıyor ve cevap verirken sesi çatlıyor. "Evindesin, bebeğim. Güvendesin."

İndiğimden beri ilk defa tekrar nefes alabildiğimi hissediyorum.

Ben onun kucağındaki rahatlamayı içime çekerken Gavin bana küçük bir sonsuzluk boyunca sarılıyor. Birbirimizden ayrıldığımızda, soğukkanlılığımı korurken sulu gözleri yüz hatlarımı tarıyor. Her zamanki kaptan, ela bakışlarıyla bana ihtiyacım olan her şeyi veriyor. İçindeki adamı görüyorum, beni koşulsuz, gurursuz seven adamı; saf ve tam da ihtiyacım olan dürtü.

"Hadi eve gidelim." Noah bir partiden bahsedip dururken Gavin hâlâ biraz tıkanmış bir halde başını sallıyor ve çantamı kapıyor.

Gevezelik etmesine izin veriyorum ama otoparka doğru yürürken gözlerimi onlardan ayıramıyorum, varlıklarını doyaya içime çekiyorum. Gavin çantamı arkaya attı.

"Büyükanne ve büyükbaba da," diyor Noah cipimizin arkasına tırmanırken.

"Evde misiniz?" Gavin'e soruyorum. Yüzünü buruşturuyor ve sürücü koltuğuna tırmanıyor.

"Üzgünüm Katy. Havaalanına gelmelerini engellemek için elimden gelen tek şey buydu. Sana birkaç gün verecektim ama o öğrenir öğrenmez" -gözlerini büyüterek arka koltuğa doğru başını sallıyor- "herkes öğrendi."

Gülümstüyorum ve oğluma bakıyorum. "Ne geze"

ama," diye takılıyor. "Başın belada değilse istiyonculuk sayılmaz."

Karşılık verince kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi,

dostum?" Gavin elimi tutuyor ve ırkılıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldar. "Bebeğim."

"Hayır." Elini sıkıp gülümsemeye çalışıyorum. "Hayır, bu iyi. Tam da ihtiyacım olan şey bu."

Söylemek istediğini bildiğim kelimeleri yutuyor ve onun yerine suları test ediyor. "Buna hazır mısın?" "Kim var orada?"

"Gah, anne!" Noah arka koltuktan seslendi. "Sana zaten söyledim."

"Hey," diyor Gavin, onu azarlamak için koltuğunda dönerek. "O ukala ağzını kapat evlat. Bizden uzun boylu kimseyle böyle konuşmayız, unuttun mu?"

"Ama ya onlar kısa insanlarsa?"

Gavin ve ben kahkahalara boğuluyoruz ve ben Noah'ya bakıyorum. İkimize de dişsiz bir gülümseme veriyor.

Home.

OceanofPDF.com

Yirmi Altıncı Bölüm

Katy

Kolonyal tarzdaki evimize yanaşıyoruz ve cumbalı pencereden mutfak masamıza bakıyorum. Tadilata başladığımızda bir tane olması için ısrar etmiştim. Gavin ve ben maliyet konusunda kavga etmiştik. Şimdi baktığımda tek gördüğüm iyi harcanmış bir para. Bir daha asla penceresiz bir yerde olmak istemiyorum.

"Anne, eve geldik!"

Gavin'in sesi heyecanını yarıda kesiyor. "Hey, dostum, neden içeri girip herkese haber vermiyorsun?"

"Kay! Anne, geliyorsun, değil mi?"

Yine ortadan kaybolacağım korkusuyla sarsılıyor. "Senden hemen sonra."

Gavin bana dönerken Noah ön merdivenlere doğru koşuyor.

"Hepsini hemen eve göndereceğim. Onlara biraz zamana ihtiyacın olduğunu söyleyeceğim. Denedim bebeğim, denedim ama... kız kardeşini *bilirsin*."

Sırıtmama engel olamıyorum. "Bahse girerim düğün günümüzde seni ikinci kez düşündürmüştür."

Gavin gülümsüyor ve ben onun ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmeden edemiyorum. Gözleri bugün kahverengiden çok zümrüt renginde. Uzanıp her zaman yeni tıraş edilmiş olan çenesini avuçluyorum.

"Konu sen olunca hiçbir şeyi ikinci kez düşünmedim."

Elimi çekiyorum ve gözlerindeki acıyı görüyorum. Benimkilerdeki ihaneti görebiliyor mu?

Arıyor, sürekli arıyor ve ben başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum. "Katy, bana sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle."

İç çekerek vizörü indirdim ve aynayı açtım. Kurtarıldığımızdan beri ilk kez kendimi inceliyorum; göreceklelerinden çok korkuyordum. Saçlarım saman rengi, yanaklarım kilo kaybından dolayı hala solgun ve gözlerimin etrafında biraz daha fazla yaş görebiliyorum.

"Onları korkutacağım."

"Noah en büyük sınavdı," . "Hiç ürkmedi."

Ben tereddüt edince Gavin kapının kolunu tutuyor. "Boş ver, ben onları ."

"Hayır," diye fısıldıyorum ve bu onu durdurmaya yetiyor. "Hayır, deneyeceğim. Denemek istiyorum." "Emin misin?" Gavin'in böyle davranmasına alışık değilim. Genelde çok daha iddialı, ama bugün yumurta kabukları üzerinde yürüyor.

Bundan nefret ediyorum. "Eminim," diyorum.

"Tamam, bana bir dakika ver. Hemen döneceğim." Kaşlarımı çattım. "Ne için?"

"Bana güveniyor musun?" diye soruyor ürkekçe ve ben onunla, *bizimle* ilgili anılara geri döndüğümde kalbim paramparça oluyor.

"Her zaman",
yemin ederim.

"Beni hâlâ seviyor
musun?" *"Sonsuza
kadar."*

Eğilip alnını alnıma bastırmadan önce tereddüt ediyor. Nefesi dudaklarımı gıdıklarken sessiz bir süre öylece oturuyoruz ve sonra o cipten çıkıyor ve ben düşüncelerimle baş başa kalıyorum.

Buz sarkıtları evin yan tarafını çevreleyen ağaçların üzerinde ağır ağır uzanıyor ve uzakta bir köpek havlarken ben donup kalıyorum. Yalnızlık ve sessizlik beni . Koltuğuma yaslanıp rahat bir pus içinde bulutlara bakıyorum ve kapım aniden açıldığında sarsılıyorum.

Gavin benim dehşete düşmüş yüz ifademi okuyunca başını öne eğiyor. "Tanrım, Katy, daha iyi biliyorum. Özür dilerim."

"Ve geleceğini biliyordum, Gavin. Sorun *yok*."

"Sinekkuşu," diye fısıldıyor. "Sadece çok fazla olduğunda söyle." Elini tutarken ", " diye söz veriyorum. Eve adımımı atıyorum, gözlerim oturma odamdaki yüzler denizi. Gözlerim kız kardeşim Sammy'babamın yanında kıpırdanan anneme kayıyor. Yavaşça bana doğru ilerlerken "Anne," diye fısıldıyorum. Kollarına girdiğimde, beni ne kadar özlediğine dair teselli sözcükleri fısıldarken sahip olduğu gücü hissediyorum. Dudaklarını alnıma bastırıyor ve nazik parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. Nane ve çiçekli parfüm kokuyor ve ben onun kokusunun verdiği rahatlığın tadını çıkarıyorum. Yıllardır bana bu şekilde sarılmamıştı ama kolları bana çok tanıdık geliyor. Konuşamıyorum. Orada öylece duruyorum, beni kucaklıyor ve ağırlımın bir kısmını dindirmesine izin veriyorum. Uzaklaşmaya başladığımda beni kendine çekiyor ve küçüklüğümden beri bana söylediği eski bir Birinci Dünya Savaşı melodisini fısıldıyor. "K-K-K-Katy, güzel Katy, taptığım tek kız sensin. Ay ahırın üzerinde parladığında, mutfak kapısında bekliyor olacağım." İçindeki korku

Beni kıran onun sesi. Bana gülümsüyor, daha fazla teselli mırıldanırken gözyaşları yanaklarını kaplıyor. "Sen paramparça olduğunda, ben de paramparça oluyorum, bunu unutma."

"Ben iyiyim anne."

İkimiz de bana inanmıyoruz. "İhtiyacın olan her şey için buradayım." "Biliyorum."

Sırada babam var ve beni kollarının arasına alıp sıkıca kavlıyor. Omzunun üzerinden bakınca Gavin'in karışık duygularla bana baktığını görüyorum. Herkes burada: kocam; Noah'yı tutan Sammy; annem ve babam... ve hepsinin yüzünde silmeye can farklı endişe ifadeleri var.

Home.

İhtiyacım olan şey bu. Burada her şey yerli yerine oturacak. Gitmeden önce kim olduğumu ve onlar için yeniden kim olmam gerektiğini hatırlatacaklar.

Ona bu şekilde geri döneceğim.

OceanofPDF.com

Yirmi Yedinci Bölüm

Briggs

Otuz günlük zorunlu nekahat izni.

Ve bu ölüm öpücüğü de olabilir. Göğsümün çökmesi yetmiyormuş gibi, hayatımın son dört ayının her saniyesini 'kayıtlara geçmesi için' yeniden yaşama lüksüne sahip oluyorum. Terapiden kaçmayı başardım ama hemen işe geri dönme isteğimin kırmızı bayrak olduğunu biliyordum. Zorunlu kısımda özel bir değerlendirme istedim ve aniden incelenerek geri adım atmaya zorlandım. Lanet çenemi kapalı tutmalıydım. Her halükarda, üs içinde ya da dışında boku yedim.

Kendimle ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Beni kullanamayan bir ordunun askeriyim. En azından şimdilik.

Elimdeki viski bardağını eğerek sıvıyı döndürüyorum ve dudaklarımdaki kalıntıları emiyorum. Bu bir cevap değil - sıvı formda bir aptallık - ama gerginliği azaltmak için bir yuduma ihtiyacım var. Ve acıyan kısımları uyuşturmak için bir yudum daha. Annem bir bağımlıydı ve ben de o gen varsa, uykuda kalmasını sağlamaya kararlıyım. Ama oturduğum yerde sersemlemiş durumdayım, son birkaç ayın görüntüleri zihnimde dağılmakla tehdit ediyor. Bununla her zaman yaptığım gibi başa çıkacağım, her seferinde bir görüntü. Bazılarını yanımda taşıyacağım çünkü başka seçeneğim yok.

Jones ve Morrero çoktan uygun cenazelerle toprağa verildi. Sonrasının manevi desteğine bile sahip değilim. Yakında Jones'un dul eşiyle yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyorum. Bu sözleri benden duyması gerekecek. Cebimdeki telefonum çalıyor ve arayanın büyükannem olduğunu anlamak için ekrana bakmama bile gerek yok. Saatler önce gelmem gerekiyordu ama bir türlü oraya gidemiyordum ve bu şekilde içtiğim sürece de gidemeyeceğim. Bar dolmaya başladığında biraz sıvı atarak yanmanın tadını çıkarıyorum. Chappell Hill'in yirmi mil dışında, daha önce hiç gitmediğim bir bardayım. Hoparlörlerden rap sesleri yükseliyor ve normalde bu benim gitmem için bir işaret, ama bunun yerine iki kızın dans pistine çıkışını izliyorum. Onların hareketleri ilgimi çekiyor; o kadar kaygısızlar ki, sanki onların dünyası benimki gibi asla durmayacakmış gibi.

Onlar ciyaklayıp kalçalarını sallarken içkimin geri kalanını onlara doğru kaldırıyorum ve sonra geri yutuyorum. "Bir tane daha?" diye soruyor barmen ve ben başımı sallıyorum.

"Katy!" Arkamdan biri bağırıyor ve tüm vücudum geriliyor. Omzumun üzerinden baktığımda, kokteyl masasında ayağa kalkmış bir kadının kapıya doğru seslendiğini görüyorum, "Patty! Buraya gel!"

Ağrılar geçme tehdidinde bulunurken avuç içlerimi hayal kırıklığıyla alnıma tekrar tekrar sürtüyorum.

"Pişman olmayacağım," diye mırıldanıyorum bana işkence eden her ne haltsa. "Elinden geleni yap, ama pişman olmayacağım."

"Bu da ne?" Ayağa kalkıp cüzdanıma uzanırken yanımdaki tabureyi çeken bir adam soruyor.

Faturaları karıştırırken "Hiçbir şey" diye mırıldanıyorum.

"Gitme dostum. Ben de tam sana bir içki ikram edecektim."

"ama bu kadar yeter." Onun sesiyle durdurulduğum için kaldırmaya zahmet etmiyorum. "Haydi, Asker. Daha erken."

Boynumdaki künyeyi fark etmemek zor değil. Tahminleriyle ödül kazanamaz. Kafamı kaldırdım, kesimi gördüm ve hemen anladım, emekli olmuştu.

"Nam?"

Başını sallıyor. "İki tur ve bir içkiyi daha kaldırabilirsin."

"Burada içmeyeceğim."

"Yolun yukarısında bir yer ve yakınlarda bir motel biliyorum." Sadece ona bakarak, ağlamak için bir omuz değil, ihtiyacım olduğunda bir kulak önerdiğini biliyorum. Bu, ailevi bağların ve geçmiş on yılların ötesine uzanan bir kardeşlik. Onun kulağıyla değil, deneyimleriyle ilgileniyorum ve bunun en azından bu gece için kendi kafamdan bir çıkış bileti olduğunu biliyorum.

Ceketimi çekerek kapıya doğru başımı sallıyorum, o da beni takip ediyor. "Hadi yapalım şu işi."

seslendi. "Gece yarısına kadar evde olmalıyım, yoksa karım sikimi askıya alacak." Gürültüden serin havaya kaçarken kıkırdıyorum. "O kadar kötü mü?"

"Bununla uğraşmaktansa Nam'ı yeniden yaşamayı tercih ederim."

Kamyonetini çalıştırdığında kahkahalarımı engel olamıyorum ve o cehennemden çıkmış bir yarasa gibi sürerken arkasından takip ediyorum. En güvenli yerin yakınlardaki bir motel olduğuna karar verdim.

Kimin için güvenli oynuyorsun, Briggs?

Bir anda, meydan okumanın kazanmasına izin verdim ve gaza bastım.

Elimde kumanda, yatağımın başucundaki saat gece 3:00'ü gösterirken motel yatağının üzerinde haber kanallarını karıştırıyorum. Parmaklarım bilmediğim bir numarayı çevirmek için kaşınırken, viskinin neden olduğu kalp atışlarım kulaklarımda hızlanıyor. Kumandayı bir kenara fırlatıp odada volta atıyorum.

Evde, yatağında, onunla birlikte.

Onu kucasına alma *fikri* beni kıskançlığa sürüklüyor - onun yeri olduğunu sürekli hatırlatması da hiç yardımcı olmuyor.

Ona ihtiyacım var.

Onu görmem gerek.

Çıplak ayaklarım ve ruhumla eski yeşil halının üzerinde yürürken yumruklarım iki yanımda sıkılı duruyor.

İhtiyaçtan yanan tenimle tökezleyerek duşa giriyorum, açıyorum ve sıcaklığı soğuk bırakıyorum. Dondurucu su sırtımdan aşağı yuvarlanırken onun dudaklarının, dokunuşunun anısıyla diri diri yanıyorum.

Ona ihtiyacım var.

Sikim kalkıyor ve onu avucumun içinde sıkıca kavrayıp sertçe okşuyorum. Gözlerim yanıyor, bakır tadı alana kadar dudağımı ısııyorum. Bir gram bile rahatlama hissetmeden, uzun ve sert bir şekilde boşalırken umutsuzluk sülük gibi akıyor. Duştan çıktıktan sonra, yansımamı incelemeyen önce zar zor havlulanıyorum. Etiketlerim yeni yanık izimin hemen üzerinde asılı duruyor. Bir sonraki öfke patlamasıyla tepki veriyorum ve yumruğum aynaya çarpıyor. Parmak eklemlerim kanayana, oda içeridekine benzeyene kadar sallıyorum. Yerde yatan kırıklar benden geriye kalanları yansıtıyor.

Bölüm Yirmi Sekiz

Gavin

Masanın başına otururken annesinin bütün gün pişirdiği yemekleri tabağında gezdiriyor. Babasıyla konuşmaya devam edebilmek için elimden gelen tek şey bu. Duruşunda daha önce olmayan bir gerginlik var, sanki sarmalanmış ve her an gevşeyecekmiş gibi. Yaşadığı onca şeyden sonra bu beklenen bir şey ve görünüşüne bakılırsa "yaşadığı" ifadesini hafifçe kullanıyorum. Ailesi etrafında hararetli bir şekilde konuşurken gülümsemeye zorluyor kendini. İhtiyacı olan son şey bu. Dört kez görev yaptım ve sessizliğin ne kadar rahat olabileceğini biliyorum ama aynı zamanda tehlikeli de.

Kendini toparlayana kadar onunla yürümek istediğim ince bir çizgi bu ama bulaşıkların tıktırması bile onu geriyor. Noah ilk lokmasını alıp başını sallarken son birkaç ayın olaylarını aceleyle hatırlıyor. Vücuduna, kıyafetlerinin uyumsuzluğuna bakmamaya çalışıyorum. Ve gözlerinin bizim onayımızı almak için masanın etrafında nasıl dolaştığını fark etmekten kendimi alamıyorum.

Onları kızdırsa bile bu geceyi kısa keseceğim. Onun ne hissettiğini anlayamazlar ve dört ay önce bizi terk eden, hayat dolu kadının bir savaş ganimetine dönüşmesine izin vermeyi reddediyorum. O benim kalbimin evi ve şu anda tek yapmak istediğim onu kendi ailesinden korumak. Katy bir turdan eve döndüğümde kendi içimde biraz kaybolduğumda bana karşı hep sabırlı olmuştur ve ben de ne kadar uzun sürerse sürsün onun için aynı ortak olacağım. Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi bana doğru bakıyor ve ben de biramdan bir yudum alıyorum.

Noah dikkatini çekmek için bacağını okşar ve kız dokununca sarsılır. Noah dehşetle geriye sıçrarken tabakların kaymasıyla tüm masadan sesler geliyor.

Katy pişmanlıkla, "Bebeğim, sorun değil, sadece beni şaşırttın," der. Kaşlarını çatıyor, ona inanmadığını ve bundan ne anlam çıkaracağını bilmediğini söylüyor. Adamın yüzü düşer ve onunki de onu takip eder.

İşte o an benim sinek kuşu dediğim andır.

"Bu gecelik bu kadar yeter. Sanırım hepimiz uzun bir gün olduğu konusunda hemfikiriz." Birkaç dakika içinde masa toplanıyor ve Katy ön kapıda Sammy'ye sarılıyor, o da bana sessiz emirlerle bakıyor. Başımı sallayarak ona iyi şanslar diliyorum.

İyi geceler. Kapı kapandığında, rehberlik için bana döndüğünde Katy'nin omuzlarının sarkmasıyla gözle görülür bir rahatlama görüyorum.

"Banyoya ne dersin?"

Yüz hatlarını endişe kaplıyor ama cevap veriyor. "Kulağa mükemmel geliyor." "Noah'yı yatırmak istersen ben başlayayım."

Başını sallıyor ve ben merdivenleri çıkarken arkamı kolladığını hissedebiliyorum. Şimdiden her şeyi berbat ediyormuşum gibi hissediyorum ve o sadece birkaç saattir evde. Onun üzerindeki hakları ne olursa olsun, bugün şirketi reddetmem gerektiğini fark ettiğimde suçluluk duygusu beni sarıyor. Noah yarın ikisi için planladığı her şeyi sıralarken banyoyu hazırlıyorum ve aldığım taze tuzları döküyorum. Kızımın buna hazır olmayabileceğini ona nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Ama bunu ona bırakmak zorundayım.

En güzel çizgiler.

Sormak için can attığım tüm sorular beklemek zorunda kalacak.

Bana daha önce bir kez geldi ve bunu tekrar yapacağına inanmak zorundayım.

Üzerimizde havai fişekler patlarken tişörtünün arkasını kaldırarak sırtının küçük kısmını öpüyorum. Dudaklarımı narin tenine bastırduğimde nefes nefese adımları fısıldıyor. Bir kadının o noktasına bayılıyorum ve bu kadın beni bardan aldığı andan beri aklımı başımdan alıyor. Üçüncü randevumuzda, aşık bir aptaldım. O nereye giderse ben de peşinden gidiyordum ama sebepsiz değil. Beni öpme şekliydi - sadece dudaklarıyla değil, tüm varlığıyla. Bir öpücükte hiç bu kadar güç hissetmemiştim. İlk öpücüğüyle beni damgaladı ve o zamandan beri onları çalıyorum. Hayatımın son bir ayında onun dudaklarını, gülümsemesini, tenini, dokunuşunu hayal etmekten başka bir şey yapmadım.

Ben tatlı noktama öpücükler yağdırmaya devam ederken, geniş gözleri omzunun üzerinden buluşuyor.

"Etrafta insanlar var."

"Senden başka kimseyi görmüyorum bebeğim," diye fısıldıyorum dudaklarımı ayırıp teninin tadına bakarken.

"Gavin," diye inliyor. Bu sesle sikim şortumun içinde zonklamaya başladı. "Bu şimdiye kadarki en ucuz cümle."

Onu önüme çekip kucaklarımızı battaniyeyle örttüğümde kırmızı ve mavi, üzerimizde ısıltılı bir ateşle patlıyor. Eğildiğimde dudaklarım kulağının kabuğundan bir nefes uzakta ve ince boynuna daha iyi erişebilmem için başını eğiyor.

"Şovu beğendin mi?"

"Mmm," diye mırıldanıyor dudaklarımı nabzının attığı noktaya yapıştırmadan önce. Şortunun düğmesini açıp fermuarını aşağı çekerken istekli parmaklarım belini çevreliyor. Kollarımın arasında oturduğu yerde donup kalıyor ve ben de o içime girene kadar tüm hareketlerini durduruyorum. Parmaklarımı külotunun içine daldırıyorum, tepkimi izlemek için başını çevirdiğinde onu sıırsıklam buluyorum.

"Senin için çok sertleştım." Ben konuşurken dudaklarımız birbirine değiyor ama onu öpmeye kıyamıyorum ve gözlerindeki ateşı kaçıırıyorum. O da en az benim kadar istiyor ve sikecek bir şey bulamayınca, gözlerini gökyüzüne dikmiş vatanseverlerle dolu bir çimenlikle çevriliyken onu boşaltmak için elimden geleni yapıyorum. Bir ağacın örtüsü altında yeterince güvendedeyiz, ama bunu çok daha iyi hale getirecek kadar riskli. Parmaklarımı onun sıcaklığına daldırıyorum ve klitorisini daire içine almak için yukarı kaldırıyorum. Kendinden geçmiş bir halde bana bakarken dişlerinin arasından tıslıyor.

"Gelmek ister misin, bebeğim?"

"Hiç yapmadım ama kulağa hoş geliyor." "Ne?"

Cevap vermeden önce dudaklarıma nazik bir öpücük konduruyor. "Bana bu şekilde dokunan ilk erkek sensin."

Gerçeğı söylediğini anladığımda donup kaldım, aklım başımdan gitti. Ben onun hayatındaki erkeğim. Bu bana verdiği bir onur ve ben aletimin önderlik etmesine izin vererek bunu mahvediyorum. Elimi çekmek için hamle yapıyorum ama beni durduruyor. "Bunu yapmaya devam etmene ihtiyacım olacak."

Sırıtmama engel olamıyorum.

"Bunda komik olan hiçbir şey yok, Kaptan."

Bu kez dudaklarımı dişlerinin arasına alıp içine gömerken kıkırdıyorum. Onu ele geçirilmiş bir erkek gibi öperken yukarıdaki kıvılcımlar aşağıya süzülüyor. Dudaklarıma karşı pantolonunu indirirken parmaklarım hızlanmaya devam ediyor.

"Tanrım, İsa, oh-"

"Şşşt," diye fısıldıyorum, bakarak.

Çerçeveme yaslanıp kalçalarını kamburlaştırarak sürtünmesini sağladığında neredeyse kendimi kaybediyordum. O her yönden mükemmel. Vücudunun titremeye başladığını hissettiğim anda iniltisini ağzımla yakalıyorum. Onun beni öptüğü şekilde, sahip olduğum her şeyle onu öperken vücudu tatlı bir salıvermeyle titriyor. Bana karşı gevşek bir şekilde uzanırken gözleri kapanıyor, nefesi kesiliyor.

"Sanırım sana aşık olabilirim."

Beni izlediğini görmek için aşağıya baktığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Yetenekli parmaklarıma bayılıyorsun."

"Hayır," diye fısıldıyor. "Hayır. Sensin, Gavin."

Her ne sebeple olursa olsun, onun seçtiği adam benim ve bunu bir kez bile hafife almadım. Yatak odasına girdiğinde, beni banyonun kapısını buldu. Hemen dışarı çıktım.

"Hepsi senin."

Tereddüt ediyor. Aradaki uçurumu kapatmak için her şeyimi vereceğimi biliyor ama bunun için onu suçlu hissettirmeyi reddediyorum. Ben örtüleri çekip kitabımı elime alırken o da çekmecelere doğru yürüyüp uzun bir tişört ve erkek şortu alıyor. Kapı tıklanmadan hemen önce onun için bıraktığım düzeni gördüğünde fısıldadığını duyuyorum.

"Teşekkür ederim."

Biraz daha hoşbeş.

Kendimi hareketsiz tutmak için yatak başlığının üst kısmını kavıyorum. İçimdeki her şeyle onu geri istiyorum ve ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğim. Bekleyeceğim.

Bölüm Yirmi Dokuz

Katy

Gavin yanımda yüzüstü yatıyor, ben yatağımızın yanındaki pencereden dışarı bakarken parmakları kalçama dolanıyor.

Ön kapıyı kilitledi mi?

Yataktan kayarak halıda parmak uçlarımla ilerliyorum ve onu rahatsız edilmemiş halde bulmak için arkama bakıyorum. Gözlerim formu boyunca, beline sarılı çarşafa doğru ilerliyor. Kaslı sırtı gevşek duruyor ve çıplak ayakları yatağın kenarından sarkıyor. Ben ayrıldığımdan beri kilo almış, yaşadığı stresin bir işareti. Aylardır hiç olmadığı kadar iyi uyuduğunu biliyorum ve ona imreniyorum. Bir saniye bile uyumadım, bana daha fazlası için baskı yapmadan sarılmasından teselli bulmaya çalışıyorum.

O biliyor mu?

Bu düşünceyi bir kenara bırakarak, cumbalı penceremin önündeki banka kıvrılmadan önce pencereleri ve kapıları kontrol etmek için aşağıya iniyorum. Mahallemiz Fort Hood'dan sadece birkaç mil uzakta. Gavin ve ben birkaç yıl önce ordudan biraz bağımsızlık talep etmek için taşındık. Evdeki ilk günümü atlatmanın telaşıyla komşu evlerin çatısına zımbalanmış Noel ışıklarını fark etmemiştim bile.

Oğlumun çorapları yok.

Tezgahtan kalkıp garaj kapısını açarken gözyaşlarım tehdit ediyor. Yıllardır sakladığım süslemelerle dolu plastik kutular köşede düzgünce istiflenmiş duruyor. Bu Noah için yapabileceğim bir şey. Bunu kaçırmayacağım.

Sağlam elimle kutuları içeri sürüklüyorum, radyoyu açıyorum ve müziğin sesini kısıyorum. Bir konteynırdan plastik dalları alıp oturma odasının zeminine dizerken "Deck the Halls" çalıyor.

Hediyeye ihtiyacı var. Ona listesindeki her şeyi alacağım. Ne isterse alacağım, bedeli ne olursa olsun.

Ağacımızı dirilttikten sonra ışıklarla boğuşuyor, onları çözmeye çalışırken her bir ipi kontrol ediyorum. Dakikalarca hiçbir yere varamayınca hayal kırıklığına uğradım ve paniklemeye başladım. Omurgamdan aşağı ter damlamaya başlarken öfke yüzeyin altında kabarcıklar oluşturuyor. Gavin onları paketlemek konusunda her zaman titiz davranmıştır.

" olsun," diye hırlıyorum, arkamdan kıkırdadığını duyana kadar onlarla boğuşmaya devam ediyorum.

Onunla dalga geçmek yerine, ona sert bir bakış attım.

"Onları hep büküp . Geçen sene neden yapmadın?"

Mutfak girişine yaslanmış, çıplak göğüslü, pijamalı, kollarını kavuşturmuş ve gözleri muziplikle parlıyor.

"Gerçekten iyi düşün, Katy."

Işıklara bakarken alnımda boncuk boncuk terler beliriyor. "Neden düşünmek zorundayım? Neden her zaman yaptığın gibi yapmadın?"

"Çünkü," diye fısıldıyor, onları ellerimden nazıkçe almadan önce aradaki mesafeyi iki adımda kapatıyor. "Onları son işler biraz garipleşti."

Saniyeler sonra, sanki bir ömür önceymiş gibi gelen bir anının içine daldım. Noah o geceyi büyükannesinde geçirmişti ve biz de bundan sonuna kadar faydalanmıştık.

"Ah, evet. Peki, neden bir ağaç dikmedin? Nuh'un ağaca ihtiyacı var."

Sesindeki incinmişlik hissini görmezden gelemiyorum. "Seni beklemek istedi." "Peki ya geri dönmeseydim?" . "O zaman ne? Noel İptal mi edildi? O daha bir bebek."

"Artık değil. Ve senin geri döneceğini biliyordu. İkimiz de biliyorduk." "Ne dediğini bilmiyorsun," diye karşılık veriyorum.

"O zaman söyle bana," diye yumuşakça teklif ediyor.

Sorduğu soruyu duymazdan geliyorum. Hazır olmadığımı nasıl bilmez? Görevlendirmeye yabancı değil, gerçi onun hikâyelerini ayrıntılı olarak dinledim ama benimkilere yakın bir benzerlik bulamadım. Hiç kendi pisliğinde uyumadı ya da bir şeyler *hissedebilmek* için oturup bir akrebin bacağını sokmasını izlemedi. Hiçbir şey bilmiyor.

Işıkları kolaylıkla çözüyor ve bu sadece hayal kırıklığımı körüklüyor.

"Elbette yaptırabilirsin." Özür dileyen bir gülümseme taklidi yapıyorum. Gözleri beni tarıyor ve ben de en sevdiğim tatil filmi olan *A Christmas Story*'deki gibi büyük ampullerle dalları süsleyerek arkamı dönüyorum. Geçen yıl ayaklı lamba bile almıştım. Köşede duruyor, kurulmaya hazır.

"Bu sabah için iyi bir sürpriz olacak. Süsleri takması için ona bırakacağız."

Ben dönüp ona bakarken Gavin sessiz kalıyor.

"Sence de öyle değil mi?"

Başını sallıyor, yüz hatları maskeleyemeye çalıştığı bir acıyla buruşuyor. Ne anlatmaya çalıştığını anlamak mümkün değil.

"Biliyorsun."

"Evet."

"Roger?" Göz göze geliyoruz ve onun bakışından nefret ediyorum - mahvolmuşluk ve sempati- haklı bir tepki, mükemmel bir tepki. Nefret ediyorum.

"Evet."

"Anlaşıldı," diyorum ve dönüp parlayan ağaca bakıyorum. "Konuş benimle, Katy."

"Hazır değilim," diyorum donuk bir sesle. "Ve bunu sen de biliyorsun." "Tamam."

"Şu kutuları yerine koymama yardım eder misin? Yoruldum." Bu bir yalan. Tüm vücudum ter içinde ve onun dikkatli gözlerinden uzaklaşmak istiyorum. Mikroskop altındaymışım gibi hissediyorum.

Gavin sessiz kalır, bekler.

"*Lütfen*, kutuları geri almama yardım edin."

Tek kelime etmeden kutuları topluyor ve garaja götürüyor. Gidişini izliyorum ve eve geri döndüğünde onu bekliyorum.

Niyetim açık bir şekilde beklerken yüzündeki şaşkınlık ifadesi beni bir an için sersemletiyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Tepkisi anında oldu. Beni nazıkçe öperken elleri yüzümü kavırıyor, ağzımı keşfetmek için zaman ayırıyor.

Daha fazlasına ihtiyacım var... bundan daha fazlasına. Sahip olduğumuz şeyi yeniden yakalamalıyım.

Onu teşvik ederek sikini avuçluyorum ve tüm vücudu gerilirken büyüyen ereksiyonunu aşağı yukarı ovuyorum. "Siktir, bebeğim. Katy-"

Daha fazla, fazlasına ihtiyacım var.

Korkunç bir ihtiyaçla kocama saldırırken sırtını yırtıyorum. "Gavin, şimdi," diye emrediyorum. Nefes nefese kendini . "Yapamayız."

Anında öfkelenirim ve ona doğru bir adım attım. "Neden olmasın?" Kafamın içinde yüzen tüm nedenler - *mahvoldum, lekelendim, saf değilim* - onun verdiği nedenler değil.

"Yarından itibaren bir hafta sürecek bir muayenemiz var." Tamamen unutmuşum.

"Tamam." Ayaklarının dibinde diz çöküyorum ve ereksiyonu serbest kalana kadar pantolonunu yırtıyorum.

"Katy," diye tıslıyor onu elimle kavradığımda. "Bebeğim, bekleyelim, tamam mı?"

"Neye hazır olduğuma benim karar vermeme ne dersin?" Aletini elimde pompalıyorum ve ona bakıyorum. Tam ağzımı ona dolayacakken geri çekiliyor, ulaşamayacağım bir yere gidiyor. Hâlâ diz çökmüş, başımı eğiyorum.

"Bunu yapma," diye fısıldıyorum, gözlerimin arkasında baskı oluşuyor. "Yapma."

Çevresel görüşümde, vücudunun titrediğini görebiliyorum. Az önce ona sakso çekmeye çalışarak kaptanımı mahvettim.

"Yapma bunu," diye yalvarıyorum. "Yapma, Gavin."

Sesi binlerce kilometre öteden geliyor. "Sadece sana biraz zaman vermek istiyorum."

Ayağa kalkıp başımı salladım. "Amerikan kahramanları eve döndüklerinde bir geçit töreni ve güzel bir kışla karşılaşılıyorlar. Ben bir savaş esiriyim ve kocama oral seks bile yapamıyorum." Alaycı bir şekilde gülüyorum.

"Seni istiyorum Katy, her zaman olduğu gibi." *Onu* istiyor ama o burada değil. "Sana inanıyorum." Ona bir sahte gülümseme daha gösteriyorum ve onu fark ettiğinde göğsünü.

Onu incitiyorum. İlk gece evdeydim ve onu incitiyordum. Ona ihanet ettim. O bunu hak etmiyor.

"Bana güveniyor musun?" diye fısıldıyor ve sözlerini teselli olarak almak yerine küçümseme hissediyorum. Öfke beni tüketiyor ve cevap vermeden uzaklaşıyorum.

Otuzuncu Bölüm

Gavin

"Gavin!" Sammy onu ön kapıdan takip ederken Katy heyecanla bağıyor, elleri paramızın yetmeyeceği oyuncaklarla dolu en az on alışveriş torbasıyla dolu. Ben hallederim. Sammy de hemen hemen aynı sayıya sahip ve bitkin bir halde koltuğumuza gömülmeden önce onları halının üzerine bırakıyor.

Katy ona "Sakın rahatlama," diyor. "Annem birazdan Noah'ı bırakacak ve bunları göremez!" Poşetlerden birkaç rulo ambalaj kâğıdı çıkarıyor ve içten bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Merhaba."

O manik.

İlk düşüncemin bu olmasından nefret ediyorum. İkinci düşüncem ise kaza geçireceği ve bunun kötü olacağı. Taburcu olalı birkaç gün oldu ve suları test etmek, ona dokunmak için can ama ondan izin bekliyorum.

"Hey, bebeğim, her şeyi aldın mı?" İşe dönmek zorunda olduğum için onu götüremememe rağmen yine de alışveriş yapmakta ısrar etti. Ama önümüzdeki kırk sekiz gün boyunca görevde olmayacağım ve evde sakın bir Noel geçirme ihtimali beni heyecanlandırıyor.

"Anneme dönmem gerekiyor. Dizüstü bilgisayarımı unuttum," diyor Sammy ayağa kalkarken.

"Ne? Noel arifesindeyiz, başka nerede olman gerekiyor?"

"Elimde büyük bir dava var. Sen piyango kazanmış gibi koridorlarda uçarken sana bunu söylemiştim." Sammy uyaran bir bakışla bana bakıyor. O da onun peşinde.

"Peki," diye yanıtlıyor Katy, "ama bu çok saçma. Burada uyanabilir ve onun bunların hepsini açmasını izleyebilirsin."

"Sabah döneceğim. İçecek bir şey var mı?" Sammy onu takip etmem için parmağıyla işaret ederek bana doğru yürürken soruyor.

Katy çoktan görevine odaklanmıştı ve alçısına rağmen hediye sarmayı başardı, ardından makasla kurdeleyi sıyırdı, böylece kurdele kutunun üstünde kıvrımlar oluştu. Sammy buzdolabından bir şişe su alıp kapağını açıyor ve bir yudum alırken mutfığa giriyorum.

"Ne söyleyeceğini zaten biliyorum." "O manik."

"Bildiğimi söyledim," çıkışıyorum, sesimi alçak tutarak, bizi izlemediğinden emin olmak için Katy'ye doğru bakıyorum. Tartışılmış hissetmesini istemiyorum. Sammy ve ben çoğunlukla iyi anlaşıyoruz ama konu kız kardeşine gelince son derece korumacıdır. O hem kız kardeş hem de en iyi arkadaş. Yanımdaki tezgâhta telefon çalıyor ve arayanın kimliğine bakıyorum. *Washington Post*'tu. Telefonu açıyorum ve kapatıyorum, sonra da telefonu kapatıyorum. Dönüşünü öğrenmişler, bu benim için sürpriz değil ve telefonumuz günlerdir çalıyor. Üsse tüm aramalarımı cep telefonuma yönlendirttim. Yakında kapımızın önünde bizi taciz edecekler ama adresimizi bulmak daha zor.

Sinirlenerek Sammy'ye baktım. "Elimden gelen her şeyi yapıyorum."

"Biliyorum ama endişeliyim, tamam mı? Bugün orada değildin. Öğle yemeğinde içti ve sonra turboya gitti."

"Çünkü o manik." Bu bir bahane değil; gerçek. Gözleri benden Katy'ye kayıyor. "Ona ne yaptılar?" "Kendi zamanı gelince anlatır."

Sammy kaşlarını kaldırıyor, yüz ifadesi kız kardeşlerine çok benziyor. "Sana söylemedi." Bir soru değil, bir ifade.

"Henüz değil. Hâlâ kendine gelmeye çalışıyor ve ben de bunu berbat edip onu aceleye getirecek değilim."

"Kitapları okuyan tek kişi sen değilsin," diyor, sesini maskeleyerek sıradan bir ses çıkarıyor. Bu onun açısından bir varsayım, ama haklı. Bulabildiğim her şeyi okudum ama yine de kendimi bilgisiz hissediyorum. Kendi tecrübelerime rağmen, bunu onun için nasıl daha iyi hale getirebileceğimi bilmiyorum.

"Hey, siz iki pislik benim hakkımda konuşmayı bırakıp yardım etmek ister misiniz?" Katy oturma odasından bağılıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, kaşlarımı çatarak Sammy'ye bakıyorum.

"Özür dilerim ve bil diye söylüyorum, o oyuncakların yarısının parasını ben ödedim," diyor yanımdan geçerken sinsice. Taşaklarımı geri kazanmak için elimden geleni yaparak oturma odasında Katy'ye katılıyorum ve çantadan uzaktan kumandalı bir kamyon çıkarıyorum.

"Buna bayılacak," diyorum ona.

Katy başını sallıyor, görevine devam ediyor. O kadar güzel ki. Altın rengi bukleleri bugün daha sıkı. Biraz çaba sarf etmiş, ki bunu iyiye işaret olarak görüyorum. Bol bir kazak ve kot pantolonun içinde, makyajsız haliyle bile dikkatimi çekiyor.

"Seni yalnız bırakayım," diyor Sammy, bana düğün günümüzde attığı "sakın bu işi berbat etme" bakışını atarak.

"Al," diye emrediyor Katy, makası bana uzatarak. "Sen paketlemeye devam et. Ben yukarı çıkıp oyuncaklarından bazılarını temizleyeceğim, böylece bu yüke yer açmış olurum."

"Kulağa hoş geliyor, peki ya bebeğim?" Merdivenlerin altından bana bakıyor.

"Öyle mi?"

"Bu siparişle birlikte bir öpücük alabilir miyim?"

"Kahretsin." Özür dileyen bir sesle çöktü. "Özür dilerim, sadece heyecanlıyım."

"Biliyorum, sorun değil."

"Çok para harcadım." Kız kardeşinin hesabın yarısını ödediğinin farkında bile değil ve bu kalbimi parçalıyor.

"yok."

"Bana güveniyor musun?" diye hafif bir kırılganlıkla soruyor ve birkaç saniyeliğine bundan zevk alıyorum.

"Her zaman."

"Beni hala

seviyor

musun?"

"Çok fazla," söz veriyorum. "Sonsuza kadar. Şimdi bana o lanet dudakları ver."

Gözleri açılıyor ve eğilip beni öpüyor. Dürüst hissettiriyor ve çok kısa sürüyor. O yukarı çıkarken iç çekerek, çok fazla hediye paketlemek gibi imkânsız bir göreve devam ediyorum ve büyük bir kısmını daha sonra uğraşmak üzere dolaba koymak için topluyorum. Ancak işim bittikten sonra yukarı çıkıyorum ve Katy'yi elinde bir çöp tenekesiyle Noah'nın odasında volta atarken buluyorum.

"Burada iyi misin?"

"Bana bebek bakıcılığı yapmak zorunda değilsin," diye iç geçirirken oyuncak askerlerinden birini alıp çöp kutusuna atıyor. "Bunu teşvik etmemeliyiz."

"Zaten çok şeyi var," diye katılıyorum.

"Hayır," diyor sertçe, yeşil plastik bir asker tutarak, "*bu*." "O bir asker çocuğu, Katy. Askeri bir evde büyüyor."

"Tek istediğim onu cesaretlendirmememiz." Sesi zar zor fısıltıya dönüşüyor. "Orada ne yaptıklarını *biliyorsun*," diye uyarıyor, öfkesi yüzeye çıkıyor.

"Söyle bana. Ne yapıyorlar?"

Boyu kadar ayağa kalkıyor, bana bakıyor, içine bir asker atıyor ve çöp kutusunu ileri geri sallayarak askerlerin içeride takırdamasını sağlıyor.

Kaza.

Ona karşı gelmem için bana meydan okurken ne diyeceğimi şaşırdım. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

"Şu andan onu cesaretlendirmeyeceğiz. Bana söz ver, Gavin."

"Katy-"

"Tabii ki savunacaksın. Çünkü ordu harika bir yer, değil mi Yüzbaşı? Çocukların adam olduğu yer, değil mi? Yanlış. Katil oluyorlar. Öldürmeye ya da öldürülmeye zorlanıyorlar. Ve bunların hepsi filmler ve medya tarafından sansasyonelleştiriliyor."

Orduda yüzbaşı olan her parçam savunmaya geçiyor ama koca kazanıyor. "Onun seçme hakkı var."

"Seçmek için," diye tersliyor, "bu yaşam tarzına *teşvik* edilmemek için."

"Katılıyorum."

"Harika!" Askerleri içine atarken çöp sepetini sallamaya devam ediyor. Ses gıcırıyor ve onu durdurmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. "Bebeğim, konuş benimle."

"Deniyorum. Çabalıyorum! Tüm bu pisliğin buradan gitmesini istiyorum, hemen şimdi. Hemen şimdi, Gavin!"

Suçlayıcı bir şekilde bana döndü.

"Oğlumuz için bunu yüceltmeyeceksin, duydun mu beni? Eve gelmeden önce sivil kıyafetlerini giyeceksin. Onları görmek istemiyorum." Fokur fokur kaynıyor. "Bu propaganda. Tanrım, ne kadar aptalız. Bu saçmalığa inandığımız için çok aptalız!"

"Anne," diye soruyor Noah arkamdan, bacağımı tutarak. Arkasına baktığımda Katy'nin annesinin dehşet içinde donup kaldığını görüyorum.

Katy tiradını kesip önünde diz çöktüğünde Noah'nın gözleri doluyor. "Bebeğim, üzülme," diye fısıldıyor ve parmaklarını onun bukleleri arasında gezdiriyor. "Annen sadece Noel Baba'nın hediyelerine yer açmak için odanı temizliyordu."

"Neden askerimi bir kenara atıyorsun?"

Dudağını ısıyor ve ben araya giriyorum. "Noel Baba çok daha iyi bir şey getirecek dostum, söz veriyorum."

"Bağırmanmalıydım ve özür dilerim" diye özür dilerken Katy'nin yüz hatları pişmanlıkla çiziliyor.

"Tamam," diye başını sallar. "Gördün mü, sorun yok anne."

Katy odanın içinde kaybolmuş gibi etrafına bakınıyor, bana bakmadan önce oraya nasıl geldiğini anlayamamış gibi.

Teksas büyüklüğünde bir çatlak göğsümü yırtıyor. O hasta ve şüphelerim yakın zamanda geçmeyeceği yönünde.

"Noah, büyükannene ağacı göster," diyorum parmaklarımı annesinin rengindeki buklelerinde gezdirirken.

Noah her zaman yaptığı gibi geri sıcıyor, karım ise elinde oyuncak bir askerle yenilgiyle sarkıyor. Diğerlerinin yanına atmadan önce ona özlemle bakıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor.

Onunla birlikte yere diz çöküyorum ve asker daha atıyorum. "Böyle hissetmek sorun değil."

"Onu korkuttum."

Başımı salladım. "Bizi daha önce tartışırken gördü, o iyi."

"O bizim gibi olamaz; olamaz. Bunu teşvik etmeyeceğine söz ver."

Yutkunarak başımı salladım.

"Teşekkür ," fısıldıyor, ben gelmeyen gözyaşlarını beklerken.

Bölüm Otuz Bir

Briggs

Parmaklarımı kapıya vurarak, elimde bir kucak dolusu hediye ile kığım donmuş bir halde dubleks eve bakıyorum. Gerçi bu noktada soğuğa bile göğüs gererim, çünkü kapının diğer tarafındakinden çok daha fazla korkuyorum. Kapıyı ikinci kez çaldığımda açıyor ve beni görünce yüzü çatlıyor.

"Hey, Mandy. Mutlu Noeller."

"Mutlu Noeller, Briggs."

"Önce aramadığım için özür dilerim." Bu ziyaret bir son dakika kararıydı. Bu sabah Noel'imi büyükannemle geçirdim, onun da bu akşam kilisede bir etkinliği var. Kendime daha fazla viski içirmek ve asla sevişemeyeceğim kadınlarla flört etmek yerine sorumluluklarımı üstlenmeye karar verdim. Jones ve ben yıllar önce görevdeyken birlikte sarhoş bir Noel geçirmiştik. Güzel bir gece olduğunu söyleyemem. O kadar çok gülmüştük ki işemiştik. En iyi şekilde değerlendirdik; hep öyle yapardık. İnsanlar komik olanın ben olduğumu düşünürdü ama espri anlayışı daha iyi olan oydu. Bugün özellikle zor bir gündü. Onu düşünmeden duramıyorum. Mandy sanki içimde ne olduğunu biliyormuş gibi bana bakıyor. Belki de yanlış karar verdim.

"Geç oldu. Bunları bırakıp başka bir zaman gelebilirim."

"Sorun yok, içeri gel." Yorgun yüzünde acı dolu bir gülümsemeyle beni ön kapıdan içeri soktu. Jones hayattayken buraya birçok kez akşam yemeği için gelmiştim. Mandy her zaman neşeli, mutlu bir kadındı. Küçük ama hem havlaması hem de ısırması güçlü, parlak mavi gözleri ve kulaktan kulağa uzanan gülümsemesiyle güzel bir esmerdi. Kederinden tanınmaz haldeydi.

Ev tam bir enkaz. Her yerde ambalaj kâğıtları ve oyuncaklar var ve bu sadece Noel'den kaynaklanmıyor. Katlanmamış çamaşırlar kanepelerin üzerine yığılmış. Fark etmemiş gibi yapıyorum. Ne diyeceğimi ya da nasıl davranacağımı bilemiyorum. Onun evinde olmak beni boğmuyormuş gibi davranıyorum. Hediyeleri ağacın altına koyarken boğazımı temizliyorum ve ağacın altında Jones'un çerçevesi bir resmini buluyorum. "Keşke burada olabilseydim."

Detaylandırmaya gerek yok. En iyi arkadaşımın cenazesinden bahsettiğimin farkında olduğunu biliyorum.

Başını salladı. "Ben de." Mandy burnunu ovuşturuyor, burnunu çekerek etrafımdan dolaşarak ve çocukların yemek tabaklarının hala masada olduğu mutfığa doğru ilerliyor. Onları alıp lavaboya götürmek için hamle yapıyorum ama o beni durduruyor. "Ben hallederim, Briggs."

"Halı fareleri nerede?" Sohbet başlatmak için bir yol arayarak soruyorum.

"Gabriella'yı çoktan yatırdım ama D.J. odasında iPad'yle oynuyor." Yemek artıklarını kanalizasyona boşaltırken çöp öğütücü çalışıyor. Burada durduğum için kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Gitmeden önce ona bir göz atmam gerekecek."

"Buna bayılacak.," diyor ve dört kişilik mutfak masasında önüme soğuk bir bira .

Bir süre sessizlik oluyor. Boğazımı temizliyorum. Ben evin etrafına bakarken Mandy yıkamaya devam ediyor. Tamire ihtiyacı var - Jones'un eve döndüğünde yapmayı planladığı tamiratlar. Geri gelip onun için yapmaya karar verdim. *Onun* için.

Lavaboda bir tabak tıngırıyor ve Mandy başını eğiyor. Ne biliyorum. Bu yüzden buradayım.

"Tamam, söyle bana. Hazır değilim ama bilmek zorundayım." Elini kaldırıp ağzını kapatmadan önce bir hıçkırık çıkarıyor. Gözyaşlarından utaniyor gibi görünüyor ve bu beni çok etkiliyor. Kederinden utanmamalı. Toplumun ona hissettirmesinden nefret ediyorum. Sadece üç ay oldu. Ama böyle yürümüyor mu? İnsanlar ilk birkaç gün ve hafta içinde tüm sempati ve anlayışlarını kullanırlar ve sonra yollarına devam ederler. Sizin de aynısını yapmanızı beklerler. Birdenbire üzüntünüz herkesi rahatsız eder, bu yüzden onu saklarsınız. İçinizin derinliklerine saklar ve sizi yiyip bitirmesine izin verirsiniz.

"Arabayı kullanan bendim," diye itiraf ediyorum, kendi sesim kısılıyor. Hâlâ her gün kendimi suçluyorum. Eğer direksiyonu bir an önce kırsaydım, arkadaşlarım hâlâ hayatta olur muydu? Bu soru beni sonsuza dek rahatsız edecek.

"Çok özür dilerim." Farkında olmadan öldürdüğüm adamın yeni bekâr annesi ve karısından duymayı beklediğim son sözler bunlar. "Bu senin için çok zor olmalı."

"Yapma. Tanrım, Mandy, benden özür dileme. Kocan benim hatam-" Sertçe yutkunuyorum. "-Onun gitmesi benim hatam. Ne kadar üzgün olduğumu bilmen gerek. Eğer o iki saniye boyunca kafamı çevirmeseydim, burada olabilirdi."

Ona bakamıyorum bile. Battım. Suçluluk duygusu parçalıyor.

Mandy bana bakıyor ve ben oturduğum yerde geriniyorum, masanın kenarını kavrarken parmaklarım bembeyaz oluyor. Bir elimi yüzümde gezdirmeden önce "Siktir," diye fisıldıyorum.

"Tamam, iki saniye kaybettin ama muhtemelen iki saniyeye daha ihtiyacın vardı Briggs. Bu kesin bir bilim değil, savaş. Kendini suçlamayı bırakmalısın ve bunu çok iyi biliyorsun. Bunu senin üstlendiğini bilse çok kızardı. Benim ya da çocukları için bir kahramandan daha az olmayacaksın. Ve yaşadıklarınla, Tanrım."

Dönüş haberimiz her yerde Scottie'nin ve benim fotoğraflarıyla yan yana yayınlanıyordu. Bir noktada o kadar çaresizdim ki sırf ona bakabilmek için ekranın fotoğrafını çektim. Sonra aramalar başladı. Today Show, CNN... herkes ikimizle röportaj yapmak istiyor. Scottie hiçbirini kabul etmedi, ben de etmeyeceğim. Büyükannem çiftlikteki telefonlar yüzünden çılgına döndü.

"Onu sen öldürmedin, Briggs. Bu savaş öldürdü."

Başımı sallayarak sandalyemde kayıyorum ve boğazımı temizliyorum. Tamamen aynı fikirde olmasam da sözleri çok şey ifade ediyor. "Morrero bizimkinin önündeki Humvee'yi kullanıyordu. Bir el yapımı patlayıcıya çarptı." Kazayla ilgili anılar zihnimi dolduruyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. "Direksiyonu çok geç kırdım ve kamyonunun köşesine çarptım."

Elimi tutuyor ve başparmağı parmak eklemlerimin üzerinde ileri geri hareket ederek devam etmem için beni cesaretlendiriyor. Ne kadar acı verici olsa da, bunu duymaya ihtiyacı olduğunu biliyorum. Kapanışa ihtiyacı var. Kocasını son bir kez görememenin bu kadın için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Jones o kadar kötü bir şekilde yanmıştı ki, o kutunun içinde onun olduğunu kabul etmek ve kapalı bir tabut töreni düzenlemek zorunda kaldı. Benim kaçırdığım bir tören.

"Araçtan fırladım. Geri döndüğümde içeride kalan tek kişi oydu ve o sırada araç alevler içindeydi." Vücutumda gözle görülür bir ürtüperi dalgalanıyor. "O çoktan gitmişti, Mandy. Eğer onu kurtarabilme şansım olsaydı-"

"O gün nasıldı? Kazadan önce?" Belki tepkimin yoğunluğundan, belki de daha fazlasını duymaya dayanamadığından konuyu hızla değiştiriyor.

Onunla Scottie arasında kulak misafiri olduğum konuşmayı hatırlayınca gözlerim kapanıyor ve gülümsüyorum. "Mutluydu. Çok mutluydu. O ve Scott çocuklar hakkında konuşuyorlardı. Gabriella'nın yürümeyi yeni öğrendiğinden bahsetti."

Taze gözyaşları yanaklarından süzülüp gülümsemesini keserken başını sallıyor.

Gerçekten ihtiyacı olan şey *bu*.

"Onları çok severdi. Bir askerden çok bir aile babasıydı. Bunu bilmeniz gerekir. O adam senin hakkında o kadar çok konuştu ki hepimizin midesini bulandırdı. Hepimize eve döndüğünde sana nasıl bir bebek daha yapacağını anlatıyordu."

"Bunu o mu söyledi?" Yüzündeki Cheshire sırtışı gözyaşlarının düzenli akışıyla uyuşmuyor.

"O söyledi. Yemin ederim. Son sözleri sen ve çocuklar hakkındaydı."

Masanın üzerinde çapraz duran kollarına sarılıp ağlarken omuzları titriyor. Bu gözyaşları bir şekilde farklı. Sanırım rahatlamış. "Teşekkür ederim, Briggs." Başını kaldırıyor ve parlayan gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin - buraya gelip benimle böyle konuşman."

"Beklediğim için özür dilerim."

"Bu umurumda değil; sadece gelmene sevindim. İyileşmesi gereken kendi yaraların var." Parmakları gözlerinin altında geziniyor, arkasında kırmızı lekeli bir yüz ve gerçek bir gülümseme bırakıyor, kapıyı açtığında bana verdiğiinden çok daha iyi.

"Peki ya Kathryn, seninle birlikte olan kadın? O iyi mi?" Bilmek için her şeyi

yapardım.

"Evde kocası ve oğluyla birlikte. Eminim iyidir." Çenesi biraz

gevşedi. "Onunla hiç konuşmadın mı?"

"Rutinine geri dönüyor. Yakında onu kontrol edeceğim, belki üsse döndüğümde." Bu bir yalan ama gerekli. Onun adını duymak yeterince zor.

"Üsse dönmek mi?" Gözleri kısıldı. "Briggs, ciddi olamazsın."

Onun tepkisi karşısında daha fazla suçluluk duygusu kaplıyor içimi, beklediğimden daha az değil. Savunmam için elimden geleni yapıyorum. "Dürüst olacağım

-Bu noktada, geri dönmezsem muhtemelen keder içinde boğulacağım. Odaklanacak başka bir şeye ihtiyacım var. Tüm olanlara rağmen işimi seviyorum; ben hala bir askerim... sahip olduğum tek şey bu."

"Bir gün bu değişecek." Kendi kendine başını sallıyor. "Bir kızla tanışacaksın ve o senin ayaklarını yerden kesecek ve umarım onu ilk sıraya koyarsın. İşten önce. Siz erkeklerin peşinden koşmaya bayıldığı telaştan önce."

Çok geç, diye düşünüyorum kendi kendime, Scottie'nin yüzünü hayal ederek.

"Chris Amca!" Jones'un mini-me'i yarış arabası yatağından fırlıyor, turuncu-kırmızı saçları her yöne uzanıyor. Odanın öbür ucuna fırlayıp bacağıma yapışıyor. Dört yaşındaki bir çocuk için ufak tefek ama anne babasının cüssesi düşünüldüğünde bu hiç de şaşırtıcı değil.

Onu kaldırıp yakınımda tutuyorum. "Nasılsın dostum? Seni görmeye gelmek istiyordum."

"Seni haberlerde gördüm," yüzümü avuçlarının arasına alarak. "Annem sen olmadığını söyledi ama yalan söylediğini biliyorum."

Mandy gözlerini deviriyor ve omuz silkiyor. "Bir son dakika duyurusuydu. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde kanalı değiştirdim. Bundan bir şey çıkmaz."

"Babam öldü," diyor o kadar basit bir sesle ki, beni derinden yaralıyor. Onaylamak için bana bakıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum ve ona biraz

daha sıkı sarılıyorum. "Biliyorum. Özür dilerim."

"Anneme bir bayrak verdiler."

Acının zayıflatıcı parıltısı yüzünden gözlerim kısa süreliğine kapandı.

En iyi arkadaşının cenazesini kaçırdın.

"O iyi bir askerdi."

"Annem kaskının bende söylüyor ama onunla oynamama izin vermiyor."

"Ah, öyle mi?" Onun önünde kırılmamak için elimden geleni yaparak çırpınıyorum. Mandy'nin arkamdan hafifçe kokladığını ve bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok, her gün onu hatırlatan küçük şeyler görüyorum.

"Kalemi görmek ister misin? Babam ve ben, siz işe başlamadan önce

inşa ettik." Ona sırtıyorum. "İşten çıkarıldım demek istiyorsun."

"Evet," diye başını sallıyor.

Mandy hayal kırıklığı içinde ofluyor, belli ki bu planın hayranı değil. Sonra dönüp koridora doğru yürüdü ve ikimizi yalnız bıraktı.

"Kalenin görmeyi çok isterim."

Onu ayağa kaldırdıktan sonra D.J. yatağının altından bir kontrplak levha çıkarmak için çabalar. "Vay be." Gerçekten etkilendim. Bu şeyi inşa etmek için haftalarını harcamış olmalılar. Tüm zemin yapıştırılmış kumla kaplı. Eminim Mandy bunun için minnettardır. Küçük kum torbaları şaşırtıcı derecede gerçekçi bir tabanı çevreliyor. Tabanın rengi çadırlar ve Humvee'ler var. Küçük askerlerin hepsi çöl ACU'ları içinde.

"Bu babamın."

Bana kafası kırmızıya boyanmış ve yüzünün her yerinde kahverengi noktalar olan küçük bir adam uzattığında neredeyse boğuluyordum. Jones her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmüş.

En iyi arkadaşımın çocuğuyla bir saatten fazla yerde oturup savaş oynadım. Muhtemelen onu cesaretlendirmemeliyim. Babasını kaybettikten sonra olmaz. Benim çektiğim acılardan sonra olmaz. Ama bu beni kendi çocukluğuma, kurduğum hayallere geri götürüyor. Bana yaptığım işi neden yaptığımı hatırlatıyor ve bir şekilde Jones'un bunu sorun etmeyeceğini biliyorum. Bir askerden çok bir aile babası olarak ölmüş olabilir ama o önce bir askerdi.

Ayak sesleri koridorda yankılanırken Mandy, "Pekâlâ çocuklar," diye anons ediyor. "Oyuncakları zamanı geldi. Geç oluyor ve sabah büyükbabamla Noel'e gideceğiz," diyor odaya girerken. "Awwww, anne," diye inleyerek tankını tahtanın üzerine fırlatıyor. "Çok eğleniyorduk!"

"değil," diyorum dizlerimin üzerine kalkarak. "Başka bir gün seninle oynamak için geri

geleceğim, tamam mı?" "Söz veriyorum." Küçük kahverengi gözleri benimkilere kilitleniyor.

Elini uzatıyor ve bekliyor.

"Söz veriyorum," diyorum, çok daha büyük olan elimle kavrayıp iyice .

"Babam gözlerimin içine bakman gerektiğini söylüyor," diye cıyaklıyor, "ama tekrar deneyebilirsiniz." Düzgün bir el sıkışma konusunda eğitildiğim için şaşkınlığım, ikinci seferde daha iyisini yapacağımdan eminim.

Başını sallayarak bana onay veriyor ve oturma odasına gitmeden önce başının üstünü öpüyorum, Mandy küçük oğlunu yatağa yatırırken ben de endişeyle oyuncakları oyuncak kutularına tıktırmaya başlıyorum. Belli ki burada biraz yardıma ihtiyacı var. Oyuncakları yerleştirdikten sonra, atılmış ambalaj kağıtlarını toplamaya başlıyorum. Mandy arkamdan konuşuyor.

"Tutmaya niyetli olmadığın sözler verme, Briggs. Bir sürtük gibi konuşmaya çalışmıyorum ama gerçekten geri döneceğini düşünüyor."

Açık sözlülüğü beni yakaladı ve çöp torbasını yere bıraktım. "Her kelimesinde ciddiydim."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor. Ben onun üzerinde yükselirken, bu bir metre boyundaki cılız kızın bana doğru eğildiğini görmek aslında oldukça komik. "Bekâr askerler olarak her ne yapıyorsanız onun arasında ölü arkadaşınızı çocuğuyla oyun randevuları mı ayarlayacaksınız?"

"Bu aylardır yaşadığım en eğlenceli şeydi. Evet, Mandy. Geri geleceğim. Sizler benim ailem gibisiniz. Bu değişmedi ve değişmeyecek. Söz veriyorum."

Başıyla onaylıyor, dökmekten yorulduğuna emin olduğum gözyaşlarıyla mücadele ediyor. "Teşekkür ederim. Sen iyi bir arkadaşsın, Briggs. Sana sahip olduğumuz için şanslıyız. Bu sözünü yerine getireceğim. Ama bana bir iyilik yapar mısın?"

"Elbette," diyorum deri ceketimi giyerken.

"Kıcını çalış. Küçük oğlumun kalbini kırsan tekmeleyecek bir şeye ihtiyacım var." "Elimden geleni yapacağım."

Bölüm Otuz İki

Gavin

Çarşafın üzerinden ona uzandığımda elim boş dönüyorum. Bu noktada sürpriz değil. Gözlerinin altındaki koyu halkalar yüzünü lekelemeye başladı. Uyumuyor ve pişirdiği yemekleri zar zor yiyor. Sonunda uyuyabileceği noktaya gelebilmesi için günlerce uykusuzluk çekmesi gerekiyor ve o zaman bile panik içinde çırpınarak uyanıyor. Gece terörü yaşıyor, zihni onu kadar vücudunu felç eden rüyalar görüyor. Uyumak yerine geceleri evi gözetliyor, sürekli tetikte, pencereleri kontrol ediyor ve paranoyasını besliyor. Onu rahatlatma çabalarımın rağmen kilitleri *iki kez* değiştirtti.

Senin yanında kendini güvende hissetmiyor.

Her gün elimi uzatıyorum ve o her gün bir adım daha uzaklaşıyor. Yakınlık geçmişte kalmış gibi görünüyor. Sabırlı bir adam olduğum için kendimle gurur duyuyorum ama onu bu kadar yakınımda görmek ve bu kadar uzun süre özgürce hareket ettikten sonra ona dokunamamak acı verici. Bu sabah beni duşta yumruğumu sikerken yakaladı. Noah'ı okula götürdükten sonra beni şaşırtarak banyoya girdiğinde boşalmaya çok yakındım. Beni gördüğünde, kaya gibi sertleşmiş, dişleri gıcırıyordu, yemin ederim gözlerinde kaçıp gitmeden önce bir parça açlık gördüm. Özü beni orada hasta bir sıkık gibi hissettirdi.

Katy tanıdığım en yüksek cinselliğe sahip kadın. Bana kalbine ve bedenine erişim izni verdiğinde, ona olan bağımlılığımı özgürce yaşadım. Sonunda eve döndü ve ben hala o gittiğinde içinde bulunduğumuz kafa yapısında yaşıyorum. Artık sadece aynı sayfada değiliz, tamamen farklı kitaplar okuyoruz. Eve bu şekilde döneceğini biliyor olmam bu daha az zorlaştırmıyor. Karıma deliler gibi aşığım, hep aşık oldum ve aramızdaki mesafeyi kapatma ihtiyacım her geçen gün artıyor. O burada ama sanki bir hayalet gibi; elimi uzatsam ete kemiğe dokunmak yerine parmaklarımın arasından kayıp gidecekmiş gibi.

Boş yastığına bakarken, Bağdat'a gitmeden önceki gece iPad'imde bir şeyler okurken bana gülümsediğini hayal edebiliyorum.

"Ne okuyorsun?"

İlgisini çekmeyi umarak ekranı ona doğru çeviriyorum. "Güncellenmiş ATP, piyade ve pusu taktikleri."

"Dostum, sıkıcı olmaya mı başladın?" diye ve başını omzuma koyarak kolumun altına giriyor. Parmakları göğsümü keşfetmeye başlamadan önce bir dakika boyunca benimle birlikte okuyor.

Anında sikim kalkıyor, bir miktar endişeyle birlikte. Korkum, onun ilk döneminin Amerika'da geçtiğini bilmemden kaynaklanıyor. Bir yüzbaşı olarak, ülkesine hizmet ettiği için onunla gurur duyuyorum. Bir koca olarak, karımın orada olmasını istemiyorum. Birkaç saniye içinde beni anlıyor ve saçmaladığımı söylüyor.

"Ben de sizin gibi acemi birliğine gittim ve sıhhiye olmak için altmış sekiz hafta daha eğitim aldım. Olabileceğim kadar hazırım, Yüzbaşı. Kalifiyeden daha fazlasıyım."

Cevabımla ona korku yerine inanç göstermek için her şeyimi ortaya koymam gerekiyor. "Öylesin."

"Ayrıca, ben üstte, kliniğe zincirlenmiş olacağım," diyor ve boynuma bir öpücük konduruyor. "Ve lütfen asla unutma, kışını tekmeleyebilirim."

Bu ona bir kırkırdama kazandırıyor. Katy boyuna göre inanılmaz derecede güçlü.

"Eminim şimdi bir ev faresiyle evlenmiş olmayı diliyorsundur, ha?" Küçük bir kırılganlık duyuyorum ve onu daha yakına çekerken yere düşürüyorum.

"Sen benim için yaptın; şimdi sıra bende. Başka bir kadına yüzük takmazdım. Ben de bu kadar erken yuva kurmazdım."

"Erken mi? Bunu tam olarak ne zaman yapmayı planlıyordun? Sen çok yaşlısın," diye alay ediyor. "Ve lütfen daha fazla duygusallaşmayın Kaptan."

Saçlarının kokusunu içime çekerek onu sırt üstü yatırıyorum ve nefes alış veriş hızlanan mavi gözlerine bakıyorum. Bunun her parçası benim için.

"Çok eski, ha?" Parmaklarımı baldırında gezdirip kalçasında durmadan önce alaycı bir şekilde papağan gibi ötüyorum.

"Eski mi dedim ben? Bilge, seçkin demek istedim." Nefesi daha hızlı geliyor. "Ve sofistike?" Parmaklarım yanıt olarak yukarı kalktığında, saçmalamaya devam ediyor. "Zeki mi?"

"Bu bir soru mu?"

"Hayır," diye . "Çok zeki."

"Sana ne kadar faydası varsa," diye alay ediyorum. "Taktiksel dersler istemezsin."

"Seksi mi?" diye soruyor.

"Başka bir soru?" Elimi sırlısklam külotunun içine kaydırarak soruyorum, başparmağımı klitorisine bastırıyorum.

"Ve sevgi dolu."

İpeksi kumaşın altında ona masaj yaparken, gözleri ihtiyaçla parlıyordu. "Çok sevecen."

"Siz de duyarlılık istemiyorsunuz, peki tam olarak ne istiyorsunuz Bayan Walsh?"

Uylukları açılıp bana daha fazla erişim sağlamadan önce düşünüyormuş gibi tavana bakıyor.

"Meh, şu anda aklıma bir şey gelmiyor." Bu bir güç oyunu ve kesinlikle kaybedecek, ama pişman olmayacağından emin olacağım.

"Hayır mı?" Göğüs kemiğini bir yandan diğer yana eğip öperken fisıldıyorum ve mükemmel göğüslerini kucaklamak için tulumunu aşağı indiriyorum. Beni orada tutmak için başımı kavrarken gül rengi bir meme ucunu ağzıma alıyorum.

"Gavin," diye fisıldıyor. "Eğer buna başlarsan..." Külotunu aşağı indirebilmem için kalçalarını kaldırırken sesi kesiliyor.

"Ne?"

Parmaklarımla sırlısklam dudaklarını aralıyorum, ikisini sırlısklam ortasına sokup içinde döndürüyorum. Elimde çırpınıyor, başparmağımla klitorisine masaj yaparken tüm kelimeler uçup gidiyor ve parmaklarımla üzerine boşalıyor, dokunuşuma tepkiyi hayranlıkla izlemek için çekilmeden önce beni hararetle öpüyor.

Mavi gözleri çalkantılı, şehvet dolu. İşi bitmek üzere değil. Doyumsuz biri ve ben de bu meydan okumaya fazlasıyla hazırım. "Ne?"

"Ne var biliyor musun?" diye soruyor ve ben kalçalarımı gıcırdatırken, o da şişmiş sikimi kavrayıp ucundan damlayan prekumu kaydırıyor.

"Artık o kadar sıkıcı değil, ha?" Kendimi onun girişine hizalayarak söylüyorum. Sadece ucuyla alay ederek kayganlığını ovuyorum. Bu konuda her zaman iyiydik. Bize çok doğal geliyor.

Kararlılığım kırılırken mükemmel dudakları ayrılıyor "Seni istiyorum."

Tek bir hamlede, kabzasına kadar gömüldüm ve vücudu eğildi. Mükemmel bir uyum sağlıyor ve ben de onun tek aşığı olduğum için kendimle gurur duyuyorum. Geri çekilip içeri girmeden önce bizi hissettiğinde gözlerim kısa süreliğine kapanıyor ve daha fazlası için yalvarırken ağzından dökülen iğrenç kelimeleri izliyorum. Bana alttan biniyor, eşleşiyor

Kalçalarını pompalayarak itişlerim. Beni derinlere çekiyor, daha da içeri çekiyor, kaslı kalçaları sırtımın etrafını sarıyor.

"Daha sert," diye yalvarıyor, ben kalçalarımı döndürüp onun sevdiğini bildiğim şekilde derine vururken.

"Siktir, bebeğim," diye fısıldıyorum, o bana sanki onun Tanrısıymışım gibi bakarken. Onun için hissettiklerimle göğsüm tutuşuyor, onu bileklerinden tutup parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. Ayaklarımın pedlerini iterek, daha önce hiç kadar derine iniyor, bedenlerimizi kaynaştırıyorum. Göğüsleri sürtünüyor ve ter içinde, ona verdiğim her şeyi alıyor.

"Gavin," diye geveliyor etrafımda sıkılaşıırken, uzun ve sert bir şekilde boşalıyor. Ben hızımı artırırken onun iniltisi son kısıtlamamı da ortadan kaldırıyor. Ben onunla birlikte uçarken, onu doldururken sikimin üzerinde sel gibi akıyor. Göğsüne çöktüğümde, dudaklarım bir sonraki emrinde açılmadan önce sadece tek bir nefes alabiliyorum.

"Bunu tekrar yapmanıza ihtiyacım olacak Kaptan."

İkimiz de korkularımızı kelimeler olmadan açığa vurduk, sert ve hızlı bir şekilde seviştik, sonra yumuşak ve yavaş bir şekilde seviştik ve birbirimize sarılmış bir şekilde dünyaya geri döndük. Ertesi sabah, benim uyuduğumu sandığı sırada onu taktik el kitabını okurken gördüm. Başparmağıyla evlilik yüzüğünü parmağında yuvarlarken, konsantrasyon içinde alt dudağını endişelendiriyordu. "Bana öyle bakmayı kes Yüzbaşı," dedi tablette bir sayfayı çevirirken. "Tabii bu konuda bir şey yapmayı planlamıyorsanız." Benim için yapıyor olsun ya da olmasın, bunu yapmasından memnunum. Ve bir anlığına da olsa cesareti beni korkutuyor.

Ateşli, talepkâr, inatçı, amansız, doyumsuz ve cesur. Bunlar aylar önce beni terk eden kadını tanımlamak için kullanacağım kelimelerdi. Ve hala orada olduğunu biliyorum.

Cesurdu. Karım cesurdu.

Bekleyeceğim.

Yataktan kayarak çıkıyorum, üzerime bir sweatshirt geçiriyorum ve terliklerimi giyiyorum. Noah'nın kapısını araladığımda onun derin bir uykuda olduğunu görüyorum ve o anda alt kattan gelen cereyanı hissediyorum. Aşağı inerken, nereden geldiğini fark edince olduğum yerde duruyorum. Arka kapı ardına kadar açıktı. Aceleyle verandaya çıktığımda Katy'nin üniformasını giymiş, arka bahçemizin ortasında oturduğunu görüyorum. Dışarısı yirmi derece ve o dizlerini çekmiş ileri geri sallanıyor, anlayamadığım kelimeler mırıldanıyor. Arka kapıyı sessizce çekip kapatıyorum, sonra da dondurucu soğukta karşıya geçmeye başlıyorum.

Yavaşça yanından geçerken yüzünü görüyorum.

Sallanmasına ara vermiyor. Ne için beklediğini bile anlayamadığım bir şekilde otururken çok uzaklara gitti.

"Lütfen", birkaç adım ötesinde önünde çömelmeden önce yavaşça etrafında dönerken çıkarabildiğim tek kelime.

Gökyüzü açık ve ayın yarım tepe ışığından yüzündeki endişe verici renk tonunu görebiliyorum. Dudakları mavi.

Ne zamandır burada?

"Katy," diye tekrar tekrar fısıldıyorum, o aya bakıp yalvarırken. "Lütfen, *lütfe*."

"Katy," diyorum sertçe, yaklaşarak. Gözleri parlıyor ve yavaşça benimkilerle buluşmak için kayıyor. Sadece adımı söylediğinde suyun sıcaklığının yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissediyorum.

"Yardım edin," diye yalvarıyor. "Bana yardım et. Lütfen, Tanrım, bana yardım et." "Her şeyi yaparım. Her şeyi yaparım, Katy. Bana ne yapacağımı söyle."

Konuşmaya çalışırken çenesi istemsizce titriyor ve gözlerini sımsıkı kapatıyor. Önünde diz çökmeden önce eşofmanımı çıkarıp omuzlarına örtüyorum. "Dışarı çıkamıyorum," diye inliyor. "Dışarı çıkamıyorum."

"Sana ne yaptılar bebeğim?" Gözlerini açıp bana bakarken sesim çatlıyor.

"Artık çok geç," diye fısıldıyor, eli gömleğinin önünü yumrukluyor. "Asla çıkamayacağım." Cehennemine hapsolmuş ve benimle olduğu yerden değil, soğukta oturduğu, parçalandığı yerden konuşuyor.

Bir saniye daha dayanamayarak onu göğsüme çektim ve bana hiç kadar sarıldı, beni sıkıca kavrarken dudaklarından aynı iki kelime tekrar döküldü. "Yardım et bana."

O zaman fark ediyorum ki ben onun ihtiyaç duyduğu erkeğin sadece yarısıyım, çünkü yapamam. Ona yardım edemem. Ve gözyaşları hala gelmiyor.

Bölüm Otuz Üç

Briggs

"Eee?" diye soruyor büyükannem, komutanımla görüşmemden eve dönerken beni kapıda karşılamak için acele ederken. Bana verdikleri otuz günlük zorunlu nekahet izni nihayet sona erdi ve işe geri dönmek için hiç bu kadar istekli olmamıştım. Bu dinlenmenin rahatlatıcı bir yanı yok.

"Özgür bir adam mısın?" Çok umutlu görünüyor, koyu kahverengi gözleri iri ve yuvarlak. Bir sonraki sözlerimle onu ezmek üzere olduğumdan nefret ediyorum. Ama görüntüye göre, bir şey söylememe gerek yok. Yüzüme bir kez bakınca dengesini sağlamak için tezgâhı kavradı. "Christopher, yapmadın mı?"

"Büyükanne," diyorum, omuzlarından tutup beni yetiştiren kadını düşmeden önce bir sandalyeye oturtmaya yönlendiriyorum. "Bu benim işim."

"Burada kalıp çiftlikte çalışabilirsin. Atları seviyorsun." Annem bebekken velayetimi kaybettiğinde büyükannem ve büyükbabam beni yanlarına aldıkları için çok minnettarım. Onların at çiftliği hayatım boyunca evim dediğim yer oldu. Büyükbabam birkaç yıl önce öldüğünde, dışarı çıkıp burayı işletmem için bana yalvardı ama ben hazır değildim. Geçtiğimiz otuz gün beni bir şeye ikna ettiyse, o da hala hazır *olmadığımdır*.

"Bir gün," diye söz veriyorum. "Emekli olacağım. Tıpkı her zaman planladığımız gibi."

Kırmızı çerçeveli gözlerinden yaşlar süzülüyor ve ben onu hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissediyorum. "Bu daha önceydi. Her şey değişti. Seni neredeyse kaybediyordum."

"Ama sen ." Sırtına rahatlatıcı bir el koyarak yanağından öpmek için eğildim. "Ben buradayım." "Bunu neden yapıyorsun?"

Geçtiğimiz ay boyunca, kesinlikle perişan haldeydim. Scottie'yi hayal ediyor, uyanık olduğum her an onu düşünüyordum. Uzun geceler dayanılmaz hale geldi ve tek istediğim o. Hem ailesine kavuştuğunu bildiğim için mutluyum hem de onun ellerini vücudunda her hayal edişimde içim içimi yiyor. Hastalıklı ve sapkınca ama böyle hissediyorum. Akıl sağlığım için ilk aşkıma dönmem gerekiyor. "Ben bir askerim büyükanne. Geri dönmem gerek."

"Bundan hoşlanmadım."

Kıkırdayarak başımı sallıyorum. "Hiç ."

"Ve sen beni hiç dinlemiyorsun," diyor burnunu silip gözyaşlarını silerken.

"Sadece nedenini söyle?" Katy'yi havaalanında beri ilk kez konuda konuşmak istiyorum. Onun yerine üzücü bir mazeret sunuyorum.

"Eski alışkanlıklar zor ölür, büyükanne."

Üsse döndüğüm ilk hafta çılgınca geçiyor, toplantılar ve evrak işleriyle dolu. Mandy ve çocukları ziyaret etmek için geri döndüm, onlara göz kulak oldum, böylece biraz dışarı çıkıp uzaklaşabildi. Onun için böyle küçük şeyler yapabilmek beni iyi hissettiriyor ama aynı zamanda zor da. Zihinsel olarak tükendim.

"Selam dostum," diye sesleniyor yeni oda arkadaşım Connors, kışlaya döndüğümde beni selamlıyor. Onun hakkında ne hissettiğimi henüz tam olarak kestiremiyorum ama eskiden olduğum iyi zaman geçiren askerlere çok benziyor. Çok daha büyük bir versiyonu. Boyu altı-dört ve ağırlığı üç yüz kilonun üzerinde olmalı.

Başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Bazı çocuklarla bu gece Rox'un barına gideceğiz." Anahtarlarını ve cüzdanını alıp ceplerine soktu. "Neden dışarı çıkmıyorsun?"

Dilimin ucunda ona hayır demek var ama bunun alternatifi anılarımla baş başa geçireceğim bir gece daha ve bir molaya çok ihtiyacım var. "Biliyor musun? Sanırım bunu yapacağım. Duş alıp üstümü değiştirmem için bana on beş dakika verir misin?"

"DD mi olmak istiyorsun?" Connors ranzasına oturur, telefonunu çıkarır ve tıklamaya .

Ciddi bir şekilde "Siktir et, hayır" diye cevap veriyorum. Birine şoförlük yapmak için çok fazla bastırılmış gerginliğim var. Burnumu temiz tutmak için yeterince iyi yaptım. Oturduğu yerden bana sırtıyor. "Demek öyle, ha?"

Sevdiğim kadın muhtemelen evde kocasına yemek pişiriyor, kocası da benim eskiden yaptığım gibi onun güzel gülümsemelerini içine çekiyor ve muhtemelen gözyaşlarını da öpüp yok ediyordur.

Siktir. Benim. Hayatım.

"Evet, kesinlikle öyle."

Basların ve dönen ışıkların gümbürtüsü duyularıma bir sarsıntı gönderiyor ve dengemi bozuyor. Irak'a gönderilmemden bu yana ilk kez dışarı çıkıyorum ve kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var.

"İyi misin, Briggs?" Connors'ın arkadaşı Riley beni sabitlemek için koluma uzandı.

Başımı salladım. "Evet. Sadece biraz dengesizdim. Şimdi iyiyim." Sırtına kardeşçe bir tokat atarken başını sallıyor ve kalabalık bara doğru ilerlemeye devam ediyoruz.

Musa'nın Kızıldeniz'i yarması gibi, Connors varlığını duyurunca insanlar dağıldı. "Gerçek bir Amerikan kahramanı geliyor. Biraz saygı gösterin."

Tamam, belki de bu adamdan hoşlanmıyorum.

"Ne halt ediyorsun sen?" Bana bok yiyen bir sırtısla bakarken bağıriyorum.

"Hey." Omuz silkerek bana baktı. "Bu POW saçmalığını kendi yararına kullanmalısın, Briggs. Bana teşekkür etmelisin."

"Sana tam olarak ne için teşekkür ediyorum?"

Siparişimizi barmene ilettikten sonra omzunun üzerinden bana bakıyor. "Bu gece bardaki herhangi bir kıza sahip olabileceğinden eminim, dostum. Akıllıca seç."

İşte o zaman küçük grubumuza, daha doğrusu bana sabitlenmiş birçok çift gözü fark ediyorum. "Buraya takılmak için gelmedim. Sadece dikkat dağıtmak için."

"Burası her şekil ve renkte dikkat dağıtıcı şeylerle dolu... Bir şey değil." Beni yatağa atmak için bu kadar uğraştığına göre, hissettiğim gibi görünüyormuş olmalıyım.

"dostum, ama yardıma ihtiyacım yok."

"Biraz yardımın kimseye zararı olmaz," diyor bir grup kıza sallarken, kollarını büyük memeli bir kızılın beline doluyor.

"Briggs, bu Tonya. Tonya, Çavuş Christopher Briggs."

"Hey," diye bağıriyor müziğin arasından ve yeni oda arkadaşım elini gömleğinin arkasına doğru kaydırırken kıvrınmamaya çalışarak ona dostça bir baş selamı veriyorum. *Çok sık.* "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen de öyle." Başımı sallıyorum, bakışlarımı hızla halka açık bir elleme seansına dönüşen olaydan uzaklaştırmak için dönüyorum. Bana dönmeden önce Connors'ı "Kes şunu," diye azarlıyor. "Demek yalan söylemiyormuş, sen gerçekten de Haberler. Vay canına."

"Lütfen etkilenmeyin. Yakalanmak gerçekten iyi yapılmış bir işin işareti değildir." Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadığım halde herkesin birdenbire bana özel biriymişim gibi davranması çok tuhaf. Medya bizi hayatta kalanlar yerine, sadece işini yapan askerler yerine kahramanlar olarak resmediyor. Her şeyi berbat ettim ve yakalandık. Gerçek bu. Boğazımda bir düğüm oluşuyor; hayatta kaldığımı düşünmek bana en iyi iki arkadaşımın o kadar şanslı olmadığını hatırlatıyor. Gittiklerini hâlâ kabullenemiyorum. Bu noktada Scottie'nin ve arkadaşlarımdan yasını tutmak arasında o kadar bocalıyorum ki hangi acıyı önce yeneceğimi bilemiyorum.

Bardan biramı alıp uzun uzun çektim, Tonya kocaman gözlerle Connors'a baktı ve ben ne kadar hıyar olduğumu anladım.

"Özür dilerim," diyorum özür dileyerek, "ama bu gerçekten bir parti sohbeti değil.

Anlıyor musun?" Başını salladı, "Evet, üzgünüm."

Aylar önce, onun yanında duran sarışın çoktan radarıma girmiş olurdu. Daha iyi bir gece geçirmek için bir şeyler söylemekten çekinmezdim. Bunun yerine, cebimden cüzdanımı çıkarırken barmene işaret ettim.

"Hayır, moral bozucu olduğum için özür dilerim. Bak ne diyeceğim, içkiler benden." Connors başıyla onaylıyor ve ben siparişi vermeden küçük bir el önümdeki bara birkaç yirmilik bırakıyor.

"İstedğin kadar kendini küçümse Çavuş, ama ben bir askere fedakârlığı için teşekkür etmek üzere yetiştirildim ve bu gece sen bana içki ısmarlamıyorsun; ben seninkini ısmarlıyorum."

Döndüğümde küçük sarışının kararlılıkla bana baktığını

görüyorum. "Ben Amy. Ne alırdınız?"

Çok güzel, harika bir vücudu ve kendine has bir aklı var. Sadece bir sorun var, o Scottie değil.

Tereddüt etmeme rağmen, bir sonrakinin de öyle olmayacağını biliyorum ve bunu aşmak zorundayım.

"Ben basit biriyim," diyorum ona. "Bir kadeh Jack ve bir bira daha hayatımda hiçbir kadının içki parasını ödemesine izin vermedim. Ben bu şekilde yetiştirildim."

"Bir tur?" Uzlaştık ve başımı salladım. "Tamam, teşekkürler."

Beni süzüyor ve ben de giderek büyüyen sırtışıma engel

olamıyorum. "Her şeyin bir ilki vardır."

"Katılıyorum," diyorum. Yarım yamalak flört ediyorum ve kendimi yersiz hissediyorum. Acaba eskiden olduğum kişiye geri dönebilecek ? Dünya, bir asker olarak yaşadığım alternatif hayatın aksine plastik görünüyor ve hangisini tercih edeceğimden emin değilim.

Connors dans pistine gitti ve Amy bana döndü. "Dans eder misin?"

Hemen Scottie'yi ve bunun bir şekilde yanlış olduğunu düşünüyorum. *Lütfen durdur şunu.*

Geleceğim olmayan bir kadına sadık kalıyorum. Bu fikir çok saçma. Bu noktada, ya savaşıcağım ya da sevişerek yoluma devam edeceğim. B seçeneğini denemeye karar veriyorum. Kendime koyduğum bu baskıyı kırmak onu unutmamanın tek yolu.

Seni beklemiyor.

Benden asla sadakat istemedi; gitmesine izin vermemi istedi. Onu uzaktan sevmeye karar veren bendim.

Sabırla bekleyen Amy'ye cevap veriyorum. "Şu anda dans edecek durumda değilim, sorun olur mu?"

"Bu kazağı ödünç aldım," diyor aniden. Bu benden bir kakhaha aldı. "Tamam mı?"

"Çok kısa, şimdiye kadar giydiğim her şeyden daha kısa. Entelektüel bir konuşma yapabilirim." Ona sırtıyıyorum. "Kulağa... tahrik edici geliyor."

"Demek istediğim..." Dudağını ısırtıyor ve dans pistinde, kızlarını sallayan arkadaşlarına bakıyor.

Amy çok sevimli ve en az kadar rahatsız. Bu beni rahatlatıyor. O kendi elementinin dışında. "Sanırım bana söylemeye çalıştığın şey, eksiklerini gidermek için görünüşüne güvenen bir aptal olmadığın."

"Kesinlikle," diyor. "Bu bir sürtük kıyafeti."

Gözlerim vücudunda geziniyor. "Dürtüst olabilir miyim?" "Evet."

"O sürtük kıyafeti içinde gerçekten iyi görünüyorsun."

Gülümsemesi içimden geliyor ve onunla konuşurken kendimi daha iyi hissediyorum. Kulübün köşesine doğru ilerliyoruz ve çok geçmeden sohbetimiz kolayca akmaya başlıyor. Amy yirmi üç yaşında ve bir Katolik okulunda anaokulu öğretmeni olarak çalışıyor. Konuştukça ondan daha çok hoşlanıyorum. Saçmalamıyor, inatçı ve içki içişi hoşuma gidiyor, hem de çok.

"Bekar mısın?" diye soruyor.

"Tam olarak değil. Evli bir kadına aşığım," diye rahatça itiraf ediyorum, çünkü neden olmasın? Bu konuda en iyi tavsiyeyi kadınlar veriyor. "Ve tekerlekleriniz dönmeye başlamadan önce," diye ekliyorum, "hayır, onunla yatmadım. Evliliğini yıkmak gibi bir niyetim de yok."

Anlamış gibi başını sallıyor. "Okulumun müdürü tarafından terk edildim. Bu da demek oluyor ki, evet, patronumu beceriyordum. Tam olarak ahlaki bir üstünlüğüm yok." O konuştuğunda, ben ondan daha çok hoşlanıyorum. Gülümsemesi çok şey anlatıyor. Hepsisi gerçek ama kazanılması gerekiyor.

Açık mavi gözlerinde umutla bana bakıyor. "Bu gece birlikte dertleşmeye ne dersin?"

"Ben varım." Şişeleri tokuşturuyoruz ve bana utangaç bir gülümseme veriyor, ben de ona karşılık veriyorum. Varlığı biraz rahatlatırsa da, hâlâ camın içinden sürükleniyormuşum gibi hissediyorum. Gerçeği itiraf etmek bana hiçbir şey yapmadı ve o da bana tavsiye vermiyor. Biz sadece zamanını ve içkisini paylaşan iki bilgisiz ve kalbi kırık insanız. Saatler geçti ve biraz dağıldık. Ağır konular dışında her şeyi konuştuk. Bu hafif sohbet benim için işleri kolaylaştırıyor ve ondaki rahatlamayı gözle görülür bir şekilde görebiliyorum. Çok değil ama yeterli. Yarı sarhoş bir halde beni dans pistine çekiyor ve ben de buna izin veriyorum. Kulüpten yavaş country müzik sesleri yükseliyor, ki bu daha çok benim tarzım.

"Acınacak haldeyiz, Briggs," diye mırıldanıyor boynuma. "Şu anda bir country şarkısıyız."

çünkü aynı fikirdeyim. "Ya büyük oyna ya da evine dön. Ve ben her zaman böyle üzgün bir piç değildim."

"Gah," diyor, gözle görülür bir şekilde üzgün. "Neden kalbimizi her zaman onu kırma ihtimali en yüksek olan kişiye veriyoruz? Biz oburuz... Yani, en azından ben öyle hissediyorum." Onu daha yakına çekiyorum.

"Özür dilerim, Amy."

"Ben de Chris." Gözlerinde farklı bir ışıqla bana bakıyor ve kolları boynuma dolanıyor, vücudu benimkine baskı yapıyor. Güzel ve tatlı kokuyor; göğsünün sürtünmesi gecenin sohbet kısmının bittiğini gösteriyor. Kollarımı beline dolayarak onu göğsüme doğru çekiyorum, ellerimi sırtının küçük kısmına sürtüyorum ve baştan çıkarıcı ritimle sallanırken başparmaklarımla kışının üst kısmını okşuyorum. Daha ne olduğunu anlamadan, elleri başımı onunkine doğru çekiyor ve ben de ağzının kenarını yalayarak bana açılması için onu çağırıyorum. İsteyerek dudaklarını ayırıyor ve ben de içine dalıyorum. Kısa bir süreliğine aklım ona geri dönüyor ve midem çalkalanmaya başlıyor. Amy elini gizlice aramıza sokuyor, gözlerinde bir soruyla kot pantolonumdan sikimi yoğuruyor ve ben B seçeneğiyle cevap veriyorum.

"Demek sen ve Amy, ha?" Connors kahve fincanına doğru ilerlerken bana dirsek atıyor. Saat sabahın dördü ve sadece otuz dakika içinde PT ile cehennemden gelen akşamdan kalmalığı tedavi ediyorum. "Onu tekrar göreceğ misin?"

Üzerime ağır bir suçluluk duygusu çökerken midem bulanıyor. "Hayır."

"Gerçekten mi? Kız çok seksi, dostum. Dün gece onunla çok ilgileniyor gibiydin."

"O harika, ama şu anda orada değilim." Amy mükemmel bir dikkat dağıtıcıydı ama beni götürmesini umduğum yere bir santimetre bile yaklaşmış hissetmiyorum. Aptal değilim; aşkın fiziksel olarak var olmadığını biliyorum ama biraz fizikselliğın bu ağrıya iyi geleceğini umuyordum. Ve şimdi biliyorum ki kar fırtınasında uyuyacak sıcak bir yer arıyorum.

Adamım. Sikeyim. Aşağı.

Başını sallıyor ve fincanına krema koymaya odaklanıyor. "Yani, bir kereden bir olmaz mı diyorsun?"

Anladım dostum." Evet, bir kadın beni mahvetti.

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz Dört

Katy

Terapi. Varlığımın baş belası. Her gün bir saat boyunca bir odada oturup duygular hakkında konuşuyorum. İlaçlar işe yaramıyor. Uyanmak için can kabuslar sırasında beni uyutuyorlar. Kendimi bu kadar kötü hissetmektense yanıyormuş gibi hissetmeyi tercih ederim. Ama Gavin için her şeyi denerim. Onu parçalara ayırıyorum.

Ama ihtiyacım olan şeyin herhangi bir şişede olmadığını biliyorum.

Ağlayamıyorum ve bunun Gavin için bir sorun olduğunu biliyorum. Benim için sorun değil. hissetmek istemiyorum. Çoğunlukla ailem için uygunsuz hissettirdiği için. Olanları çözmeye çalışmak beni sürekli bir çılgınlığa sürüklüyor. Bir acı gerçeği diğeriyle takas ettim.

Yerdeki o deliğe ait değildim ama hayatıma ait olmadığımı hissetmek beni mahvediyor.

Noah umursamaz görünüyor ama Gavin'in sürekli incelemesi çıldırtıcı. Bunun sevgiden ve endişeden kaynaklandığını biliyorum, bu yüzden denemeye devam ediyorum. Bu yüzden terapistimin tavsiyesine uyuyorum ve eski rutinime geri dönmeye çalışıyorum. Gavin'in en sevdiği akşam yemeği için malzeme almak üzere markete gitmemin nedeni de bu. Dondurucu kapağını açıp Gavin'in en sevdiği dondurmayı alırken Noah yanımda sohbet ediyor.

Bu onu mutlu edecek mi? Benim markette olmam mı? En sevdiği dondurmayı almam mı?

Gözlerinden o bakışı çıkarmak için her şeyi yaparım ama ne zaman uykumda çırpınarak uyanırsam ve rüyalarımın cehenneminden çıksam, yüzündeki ifade aklımdan çıkmıyor. Ve ben bunu onun yüz ifadesinde görüyorum.

Sen o değilsin.

"Anne, bunu alabilir miyim?" Noah elinde kırmızı boyayla dolu, parlayan yeni bir şekerle bana bakıyor.

"O türden değil. Ama babanın dondurmasından biraz alabilirsin, tamam mı?"

"Kiraz mı?"

"Evet."

"Tamam," diyor ve şekeri rafa yerleştiriyor. Dondurucunun kapısı arkamdan çarparak kapanıyor, beni öne doğru sarsıyor ve Noah'nın irkildiğini görüyorum. Tepkime gülüyor. "Bu seni korkuttu mu anne?"

Gülümse, Katy.

Oğluma bakarken, onun anlamlı yüzünden güç almaya çalışıyorum.

Aklıma kaçırıyorum ve o bunun komik olduğunu düşünüyor. Belki de komiktir. İyi bir kahkaha, pis bir şaka işime yarayabilir. Gözyaşlarımın akmasına izin verme dürtüsü kabarıyor ve ben onu bastırıyorum.

"Gürültülüydü, değil mi?" Ona dişlerimi gösteriyorum ve o da başını

sallıyor. "Hayır, değildi."

Ona "Süpersonik kulaklarım var," diyorum ve yüzündeki ifadeden ne kadar doğru söylediğimi anlıyor. Küçük adamımın sezgileri kuvvetli ve bununla gurur duymak yerine beni korkutuyor. İki yanımda eşi benzeri olmayan halterlerle çizgide yürüyorum.

Noah'yı aceleyle kasaya götürüyorum çünkü üzerimi kaplayan teri saklayamıyorum. Çıkış yaparken durmak bilmeyen bip, bip, bip sesleriyle birlikte çarpıyor. Noah'yı arabaya yüklediğimde ve yiyecekleri arkaya yığdığım, bitkin düşmüştüm.

Başarısız oluyorum. Başarısız oluyorum. Cipin arkasında nefesimi tutarken bir kadının bana baktığını görüyorum ve göğsümü tuttuğumu fark ediyorum.

Eve dönerken son bir mola verdim, içki dükkanına.

"Katy. Katy, uyan." Kocamın sesini bir rüyada duymadığımı fark etmem bir anımı aldı. Hâlâ o yeraltı hücrelerinde zincirli olmadığımı. Prangaları hissettiğimde kollarım hatırlamaktan titriyor.

Gözlerimi açtığımda Gavin orada, üzerime eğilmiş, parmaklarının ucu boynumu okşuyor. "Hey," fısıldıyorum, kollarımda bayılan Noah'yı uyandırmamaya çalışarak. "Yardım edebilir misin?" Başının dirseğimin kıvrımında yattığı yere, kanepeye sarıldığımız yere doğru ilerliyorum. "Sıkıştım."

Gavin bana güzel bir gülümseme attı. "Erken çıktı."

"Yoğun bir gün geçirdik," diyorum ona, Noah'yı ellerimden kolayca kaldırırken. Onsuz kendimi çıplak hissediyorum.

Kocanızdan oğlunuzun arkasına saklanmayı bırakın.

Gavin'in düşüncelerimi duymasından korkarak mutfağa doğru ilerliyorum. "Ben bulaşıkları hallederim."

"Onları çoktan yıkadım," diye cevap veriyor ve bana ağır bir bakış atıyor. "Belki bu gece birlikte biraz zaman geçirebiliriz? Film falan izleriz?"

"Kulağa hoş geliyor."

Karımnda kelebekler uçuşuyor, gergin kelebekler. Kendimi ona atmamın üzerinden bir aydan fazla zaman geçti. Haftalardır fiziksel olarak temizim ve alçım çıktı. Bizi ayırmak için bahanelerim tükeniyormuş gibi hissediyorum ve bana imalı bir bakış attığı her seferinde saatin tik taklarını duyabiliyorum. O bana baskı yapmıyor ama ben baskı altında hissediyorum.

Merdivenlerden yukarı , bir kolunu nazikçe sırtımın arkasına kaydırıyor ve öpmek için en sevdiği yer olan küçük kısmını okşuyor. Noah'nın odasına doğru ilerlerken omurgamda yanlış türden bir ürperti oluşuyor. Ayak seslerimiz çok gürültülü geliyor, sanki çıplak ayaklarımızla pelüş halıya basmak yerine topuklu ayakkabılarla fayanslara basıyoruz.

Klima neden bu kadar gürültülü? Yarın Gavin'e bundan bahsetmeyi unutmamalıyım. Bana attığı aç bakış, şu anda bunu duymak istemediğini söylüyor. Noah'yı yatağına yatırıyor ve kapısını birlikte kapatıyoruz. Eğilip dudaklarına nazik bir öpücük kondurmadan önce bana yatak odamıza kadar rehberlik ediyor.

"Sana banyo yaptırdım." Sesi hırıltılı ve ihtiyaç dolu, gözleri öyle bir duyguyla dolu ki kalbim göğsümde sıkışıyor. "Geçen hafta Lush'tan en sevdiğin baloncuk çubuklarından aldım." Şimdi kokusunu alabiliyorum.

-Banyodan odamıza yayılan koku. Küvetin fiskiyelerinin çalkalandığını duyuyorum.

Beklenti beni felç ediyor.

"Hadi, sana yardım edeyim." Elimi tutup çekiyor ama ayaklarım yere sağlam basıyor. Nefeslerim hızlanıyor.

Parlak banyo ışığının altında beni soyması düşüncesi -vücudumun geçirdiği değişiklikleri görmesi- utanç verici.

Kaburgalarım hala eskisi kadar dolgun olmayan göğüslerimin altından çıkıntı yapıyor ve kızgın yeni yara izleri çekici olmaktan çok uzak.

"Ben ," diye ısrar ediyorum. "Beni burada bekler misin?" Yüzü düştüğünde darbeyi yumuşatmak için ekliyorum.

"Uzun sürmez." "Elbette." Sesi hiç de emin değil.

Günlerimizi yeniden değerlendirirken Gavin'in küvetin kenarına oturmasını hep sevmişimdir. Ya köpüklerin içinde bana katılır ya da beni hemen dışarı çıkarıp yatağıma taşırdı. Sevişirdik. Bazen çok hızlı olurdu. Kendimize engel olamazdık, ihtiyaçlar her şeyi ele geçirirdi. Diğer zamanlarda son derece yavaştı. Gözlerimizi zorlukla açık tutana kadar saatlerce öpüşür ve dokunurduk ve ancak o zaman bedenime girerdi, birbirimizin kollarına sarılmış, bitkin ve mutlu ve birbirimizden başka her şeye karşı mutluluktan saf bir şekilde bayılmadan önce ikimizi de tamamlardı.

Ama artık dünyada var olan kötülüğün farkında değilim. Bedenim, onun duymaya can attığı ama benim onunla paylaşmadığım hikâyemin fiziksel bir hatırlatıcısı. Henüz paylaşamam.

Hayır, beni görmesine izin veremem, diye karar veriyorum ve ona başımı sallayıp tek başıma banyoya koşuyorum. Kapıyı aramızdan kilitletiğimde, bu çok anlamlı geliyor. Kendimi çok suçlu hissediyorum.

Kıyafetlerimi güreşerek çıkardığımda kendime çok kızgındım. Eskiden çok güçlü olduğum için kendimle gurur duyardım, şimdi bir kabağa dönüştüm. Küvete girerken hala aynalardan kaçmaya çalışıyorum. Benimle alay ediyorlar; zayıf, cılız, çirkin halimin yansıması beni her açıdan rahatsız ediyor.

Baloncuklara ve rahatlatıcı olması gereken en sevdiğim meyveli kokuya rağmen, oradan yeterince hızlı çıkamıyorum. Jakuziyi kapattım ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde yıkadım, seksime çok dikkat ettim.

Bitir şu işi.

Onunla yakınlaşmayı düşündüğümde böyle hissediyorum ve bunun hiç de iyi bir şey olmadığını biliyorum.

Onu dışlamaya devam edemem. Terapistimin söylediklerine rağmen, artık hayatımdaki hiçbir şey 'normal rutinin' değil.

Küvette arkama yaslanıyorum, kollarımı yanlara koyuyorum ve kendimi suya bırakıyorum. Dünya sessizleşiyor ve ben mümkün olduğunca uzun süre suyun altında kalıyorum. Sessizlikte huzur var. Neredeyse her gece Gavin uykuya daldığında cumbalı pencereimin önünde oturuyorum. Bu benim düşünme zamanım. Terapi önerdiğinde, ona tüm kalbimle katıldım. Eskisi gibi devam edemem ama numara yapmanın da bir faydası yok. Rahatlamayalı çok uzun oldu ve en son biriyle yakınlaştığımda bu kişi kocam değildi.

Vücudum utançla ısınırken parmaklarımı seksimin üzerinde gezdiriyorum çünkü bir anda Almanya'da *onunla* birlikte olduğum o odaya geri dönüyorum. Briggs'in sıcak parmaklarının bana dokunduğu hissine. Nefesim hızlanıyor ve beni öptüğünde nasıl canlı hissettiğimi hatırlayarak daha sert ovuyorum. Kendimi utanç verici bir şekilde orgazma ulaştırırken o anın her ayrıntısını yeniden yaşarken bedenim sarsılıyor.

Nefes nefese küvetin kenarından sarkıyorum. Yukarıdan üzerime üflenen sıcaklık, cehenneme gideceğim gerçeğini hatırlatıyor ve hayat sadece ilk yarısı gibi görünüyor.

Düşüncelerim karmakarışık olmayı bıraktığı anda, kusma dürtüsüne kapılıyorum. Kocam aylar sonra yeniden bir araya gelmeyi bekliyor ve ben Briggs'i düşünerek kendimi parmakladım.

Kim oldum ben?

"Bebeğim?" Gavin parmaklarını banyo kapısına vuruyor. "İyi misin?" "Evet," diye bağıyorum, fişi çekiyorum. "Şimdi çıkıyorum."
Kapının diğer tarafından hafif bir kıkırdama duyuyorum. "Sadece kontrol ediyordum. bir sürü su sıçraması duydum. Acele etmeyin. Banyonun tadını çıkar. Ben hiçbir yere gitmiyorum."
Benim için hazırladığı havluyu kapıp hızla üzerimi . Sonra tezgahın kıyafetlerimi alarak, kendi yansımasını görmek zorunda kalmadan giyinebileceğim dolaba koşuyorum.

Kocamın yaktığı mumların loş ışıltısı dışında oda karanlık. Yatağımızın ortasında sadece bir çift boxer'la yatarken bir tanrı gibi görünüyor, yontulmuş vücudu tümüyle sergileniyor. O çok güzel. *Ben güzel değilim.*

"Katy?" Gavin'in sesi aval aval bakışlarımı böldü. "Geliyor musun?"

"Evet," diye törpüledim, dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim. "Sadece ummm..." Rahatsız bir şekilde kayıyorum, onunkinin yanında sönük kalan vücudumu gizlemek için uyku tişörtümün altını çekiştiriyorum. "Sadece manzaranın tadını çıkarmak için bir dakika ayırdım."

Dizlerinin üzerine çöküyor. "Hiçbir şey olmak zorunda değil, tamam mı?" "Tanrım," diyorum.

"Ne?" diye sorar.

"Çok klinik bir şeymiş gibi gösteriyorsun."

Çenesi biraz sertleşiyor. "Sadece seni rahatlatmaya çalışıyorum."

"Şimdi not veriliyor gibi hissediyorum." Tenim sürünürken nefesimi dışarı üflüyorum. Kendimden nefret ediyorum. Tekrar ayaklarının üzerine çöküyor.

"Hadi yatağa gidelim," diyor usulca. "Daha çok erken."

Varsayımı yüzünden neredeyse dilimi ısıracaktım ama az önce yaptığım şeyden sonra onun sevgisini hak etmiyorum. Yatağımıza doğru ilerlemeye başladım, kalbim her tereddütlü adımda biraz daha hızlanıyordu.

Kendimi onun kollarına bırakıyorum, naneli nefesi aramızdaki boşluğu dolduruyor. Elini tutup külotumun altından geçirirken ereksiyonunun sırtıma battığını hissedebiliyorum. Bana dokunduğunda inliyor, *onun* için ıslandığını hissediyor.

"Tanrım, seni çok özledim."

Tüm bencil düşünceleri bir kenara iterek dudaklarımı onunkilerle buluşturmak için geri çeviriyorum. Diliyle dudaklarımı ayırıyor ve saniyeler içinde tanıdık bir ritme giriyoruz. Dakikalar sonra ben sırt üstü yatıyorum, o da bacaklarımın arasında. Şu an için sadece ikimiz varız ve bunun için minnettarım.

Parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor ve dudakları aşağı inerken ellerimi yatağa bastırıyor.

Kan azgın bir nehir gibi akıyor, tüm duyularımı sel götürüyor, nabzım o kadar yüksek atıyor ki diğer her şeyi bastırıyor. Kollarında kaskatı kesiliyorum.

"Sinekkuşu!" Yataktan fırlayıp benden uzaklaşırken ağzına doğru çığlık atıyorum. Diğer tarafta hemen .

"Kahretsin, Katy, çok üzgünüm," diye fısıldıyor. "Çok özür dilerim. Kendimi

." Ama onun yakınında değildim.

Nasırlı eller ön kollarımı kavırıyor ve beni sert zemine çarpıyor. Önce başım çarpıyor ve yemin ederim kafatasımın çatırdadığını duyuyorum. Vücut kokusu ve barut kokusu havada yoğun bir şekilde asılı duruyor. Onunla savaşmaya çalışırken vücudum kıvranıyor ama haftalarca hareketsiz kaldıktan ve yetersiz beslendikten sonra çok güçsüzüm. Çığlık atıyorum ve bir el ağzımı kapatıyor. Pantolonum zorla çıkarılırken onun pisliğini tadıyorum ve öğürüyorum. Bir şeyler bağıyor, anlayamadığım bir dilde emirler yağıdırıyor ve bu beni daha da sinirlendiriyor. Ben mücadele ettikçe Briggs'in sesi daha da yükseliyor, onun tepkisi benimkine doğrudan bir yanıt. Bağırma devam edersem, onu öldürene kadar savaşacak. Bu yüzden kaçınılmaz olanın gerçekleşmesine izin veriyorum. Nasıl olsa onları durduramam.

"Katy! Katy! Bebeğim, konuş benimle, lütfen."

Kendime geldiğimde terden sırsıklam olmuşum, kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. Kocam çılgınca adımı söylüyor ve beni hafifçe sarsıyor.

"Bana dokunmayı kes, bana bakmayı kes! Lanet olası yardımını istemiyorum!" Gavin ellerini anında geri çekiyor ve aramızdaki ipin koptuğunu hissediyorum. O da hissediyor.

"Öyle demek istemedin," diyor makul bir şekilde. "Her şeyi berbat ettim ve özür dilerim." O yaklaşıyor ve ben uzaklaşıyorum. Onu incittiğimin farkındayım ve bu kalbimi kırıyor, ama çok kızgınım, bunun önemli olmasına izin veremeyecek kadar kızgınım. Yalnızca içgüdülerimle hareket ediyorum. Bu hayatta kalma oyununda mantığın yeri yok. "Lütfen," diye yalvarıyorum. "Sadece bana dokunma."

"Lanet !" diye kükrerken komodinin üzerindeki lambayı devirir.

"Benimle konuşmuyorsun, beni içeri almıyorsun, yardımımı istemiyorsun ve şimdi de sana dokunamıyor muyum?" "Aynen öyle," diye tersliyorum.

Başını sallıyor. "Tamam, kulağa mükemmel geliyor." Bir yastık ve ben onu durduruyorum. "Kollarımdı." İçimde büyük bir öfkeyle, bildiğim tek yolla özür . "Kollarımı sıkıştıroldu." Yatak odasının kapısında yan tarafa dönüyor ve yüzünden aşağı yuvarlanan gözyaşını görüyorum. "Hazır olduğunda bana gel."

"Bunun ne zaman olacağını bilmiyorum."
Birlikte geçirdiğimiz onca yıl boyunca onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Ve kiminle olduğundan emin değilim. Ama sanırım benim olduğumu varsaymak güvenli.
Sırtını bana dönerek başını eğiyor. "Bana güveniyor musun?" Robot benim yerime cevap veriyor. "Her zaman."
Bitirmeye zahmet etmedi.

Kanepede uyuduğu yere doğru eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Tepkisi anında oldu. Ellerini iki yanında tutuyor ve ben onları çekmeden önce dudaklarımı tutmak için zorlandığında göğsümde gerçek bir çatlak hissediyorum.
"Uyanık mıydın?" Fısıldıyorum.
"Evet," diye fısıldıyor.
"Seni seviyorum, Gavin. Seviyorum. Çok özür dilerim." Onu tekrar öpüyorum ama boş geliyor, bu yüzden çekiliyorum. Ben ayaklarının dibinde diz çökerken o kendini kaldırıp kanepeye oturuyor.
İkimiz de konuşmuyoruz. Üzerindeki hayal kırıklığını hissedebiliyorum. Korkuyla dolu bir şekilde elini uzatıp parmaklarını buklelerimin arasında gezdiriyor.
Elini kendi elimle kapatıyorum. "Lütfen yatağa geri dön."
Ayağa kalkıyor, yastığını kapıyor ve beni sessizce merdivenlerden yukarı kadar takip ediyor. Yatakta, uyuduğundan emin olana kadar ellerimi omuzlarında gezdiriyorum.

Bölüm Otuz Beş

Katy

sade balonlar olan pastaya mumları teker teker yerleştirirken Sammy mumları bana uzatıyor. "Kocam benim bir aptal olduğumu düşünüyor."

"Sadece çok baskı altında olduğunu biliyor," diyor sempatik bir şekilde. Kız kardeşim beni küçümsemiyor; önümüzde duran bu ucuz karışımın çocuğumun yedinci yaş günü pastası olmasına gerçekten üzülüyor.

"Kırmızı, sarı ve mavi balonlar mı? Bu pasta boktan. *Getto* boku."

Sammy gülerek başını arkaya atar.

"Gülmeyi kesin. Tema falan yok. Bu süslemeler saçmalık. Minecraft istedi, balon değil." "Tamam, Gavin'in hiçbir şeyden haberi yok ama kalbi doğru yerde."

Hayal kırıklığı içinde başımı sallıyorum. "Bunu bana bırakmalıydı. Bu kararı kendi başına verdi." "Başa çıkabileceğinden daha fazla yükün olmadığından emin olmaya çalışıyor."

"Ben hiçbir şey yapmıyorum. Ordudan ve evde oturan bir anneyim," diye iç geçirdim. "Bunun elimden alınmasını gerektirecek kadar çok işim yok." Acı. Bugünlerde hissettiğim tek şey bu. Gavin ve ben arkadaş ve ev arkadaşı olmanın rahat konumuna geçtik. Ama bana haber vermeden çocuğumun doğum günü partisini planlamak gibi şeyler yaptığında, bunlar bizi kavga eden ebeveynlere dönüştürüyor. Terapistimle biraz ilerleme kaydediyorum. Sonunda Briggs hakkında ona açıldım. Ona bir günlükte mektup yazmam için beni cesaretlendirdi, ben de yazıyorum. Onunla konuşuyorum. Ona neye ihtiyacım olduğunu söylüyorum ve bir şekilde benim için orada olduğunu hissediyorum. Kelimelerim boşluğa gönderilse bile kafamdan çıkmış oluyorlar ve bu da yardımcı oluyor. Başka pek bir şey anlatmadım çünkü savaşın tehlikeleri hakkında bu kadar bilgisiz bir kadının bana yardım edebileceğine inanmakta zorlanıyorum. TSSB konusunda uzman ama bu benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Ona güvendiğim tek sır, beni sürekli rahatsız eden sır.

Sırlar.

Başıma gelenleri ve olanları bu şekilde ele alıyorum. Hepsini kimsenin inceleyemeyeceği ve benden alamayacağı güvenli bir yerde saklı. İşleyebilmek için onunla olan bağımı ihtiyacım var.

Sammy son süslemeleri -daha fazla balon- bantlamak için çıkarken dışarıda bir motosiklet gürleyerek beni pencereden bakmaya itiyor. Sürücüye bakmak için başımı kaldırdığımda motosikletin gürültüsü beni rahatsız ediyor. Üzerinde mor alevler olan koyu renk bir kask takıyor.

"Sammy, sanırım yeni erkek arkadaşın burada," diye çıktım. "Ve ona o haydut kıcını bebeğimden uzak tutmasını söyleyebilirsin."

"Neredeyse hazır mısın?" Gavin kollarını bana sararken öyle diyor. Ona bakıyorum ve içtenlikle gülümsüyorum. "Peki kim haydut?"

"Sammy'nin yeni erkek arkadaşı sanırım. Bu arada, oğlumuz için bir daha doğum günü partisi planlarsan seni boşarım."

Yüzünü buruşturuyor. "O kadar kötü mü?"

"Tartışmak istemiyorum ama utanıyorum."

"Kahretsin," diye . "Bunun senin üzerindeki baskıyı azaltacağını düşünmüştüm."

"Varsaymayı bırak da sormaya başla. Artık bahçede sallanmıyorum."

Hemen kollarını çekiyor. "Hayır, ama yine de beni donduruyorsun," diye . Karlar Ülkesi. Buz Prensesi.

Yorumunu bırakarak yatak odamıza doğru ilerliyorum.

"Katy," diye fısıldıyor, sanki yokluğum onu hâlâ incitiyormuş gibi, ama şu anda bunun onu rahatlatacağını hissediyorum. Aylardır birbirimizin etrafında dönüp duruyoruz.

"Tanrım, bu tekrar oynatılıyor, değil mi?" Arkamı dönerek

soruyorum. "Yaptığım her şey yanlışmış gibi

hissediyorum," diyor ciddiyetle. "Ben de aynı şeyi

hissediyorum." Ona bakarken suçluluk duygusu beni

sarıyor.

Gavin'in babası onu çok zorladı ve annesi tarafından nadiren teselli edildi. Eminim doğum günlerinin çoğu, oğlu için planladığı doğum gününün yarısı kadar bile güzel geçmemiştir ve ben burada bu yüzden ona bok atıyorum.

"Sen altın kalpli harika bir adamsın ve seni seviyorum. Bu partiyi planladığın için teşekkür ederim. Bana göz kulak olduğun için teşekkür ederim."

"Anne!" Noah arka verandadan sesleniyor.

"Hemen geliyorum dostum," diye bağıyorum. Noah artık tek ortak noktamız, doğru yapıyor gibi göründüğümüz tek şey.

Gavin elleri cebinde bana doğru yürüyor ve dişlerini dudağının üzerinde gezdiriyor. "Küstahlığın geri döndü."

"Şirret olduğumu söylemenin güzel bir yolu." Gerçek bir gülümsemeyi paylaşıyoruz ve ben eğilip onu öpüyorum, o da beni öpüyor. "Ben makyajımı tazeleyeceğim."

"Tamam," diyor merdivenlerin dibinde dururken. Yukarı çıktığımda hâlâ beni izliyordu. "Kıçım nasıl?"

"İyi görünüyorsun," diyor kıkırdayarak.

Bir şeylerin yaklaştığını hissedebiliyorum. Ya başka bir kopuş olacak ya da onu tekrar bir araya getirebileceğiz, ama son ipliğimize kadar düştüğümüzü biliyorum. Sabrını kaybediyor ve ben eve sabrım olmadan geldim.

Sorun benim ve en zor kısmı da bu. Ben göreve gitmeden önce evliliğimiz tamamen farklıydı. Ordu eşleri madalyaları hak ediyor.

"Katy, misafirler geliyor," diye bağıyor Gavin yatak odamızın kapısından. Banyodayım, bir süredir bu matarayla saklandığım yerdeyim.

Sinirlerimi uyuşturacağını ve partiyi katlanılabilir kılacağını umarak votkadan bir yudum daha alıyorum. "Geliyorum!" Şişenin kapağını geri çevirip dolabımda çantalarla dolu bir rafın arkasına saklıyorum. Gördüğüm manzara karşısında gözlerim doluyor. Eskiden gerçekten bu kadar sığ mıydım? *Neden elli tane lanet çantaya ihtiyacım vardı ki?*

Dışarı çıkarken aynayı ziyaret ediyorum, saçlarımı düzeltiyorum ve diş fırçasını dişlerimin üzerinden geçiriyorum. Votkanın kokmaması gerekiyor ama sürekli gözetim altında olduğunuzda çok dikkatli olamıyorsunuz. Gavin bugün içtiğimi bilse pek hoş karşılamazdı ama kalabalıkların benim için hâlâ ne kadar zor olduğunu anlamıyor. Bir iki yudum beni rahatlatıyor. Xanax beni zombiye çeviriyor. Her şey beni uyuşturmak için hangi şeytanı seçeceğime bağlı. Ama bugün hazır olmak istiyorum.

Onlara kızmaya başladım, aileme. En çok da Gavin'e. Mükemmel olmasaydı her şey çok daha kolay olurdu. Sadece işleri berbat etmesini ve ona sürekli kızmam için bana bir sebep vermesini istiyorum.

"Burada ne halt ediyorsun?" Sammy banyo kapısını açtığımda kapının diğer tarafında beklerken beni şok ediyor. "Ben de içeri girip iyi olduğundan emin olmak üzereydim." Beni baştan aşağı bir kez daha süzdü. "İyisin, değil mi?"

"İyiyim," diye yalan söyleyerek onu başından savıyorum. "Sadece midem biraz gergin. Kalabalıklar içinde olmanın benim için ne kadar zor olduğunu biliyorsun."

Başını sallayarak gömleğimi düzeltmek için uzanıyor, sonra parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Gel hadi. Herkes seni görmek için can atıyor."

Ablamı evin içinde takip ederken paniğim artmaya devam ediyor. Onun sıcak parmakları benim buz gibi parmaklarımla birleşiyor. Veranda kapılarını açıp beni dışarı çıkarmadan önce güven verici bir gülümsemeyle omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Anne!" Noah beni görür görmez arkadaş ve aile kalabalığının arasından koşarak kollarını belime doluyor.

Gerçekten o kadar uzun süre yok muydum?

"Hey, bebeğim." Onun seviyesine iniyorum, güneşin ısıttığı yanaklarına öpücükler kondururken deli gibi gülümsüyorum. O beni her zaman daha iyi hissettiriyor. "kaldığım için özür dilerim. Annemin karnı ağrıyordu." Karnımı ovuşturarak etkili olması için inliyorum.

"yok."

Ama iyi değil. Bunların hiçbiri iyi değil. Çocuğumun doğum günü partisine tahammül edebilmek için kafayı bulmam gerekmesi değil. Ya da hayatım boyunca tanıdığım arkadaşlarım ve ailemle birlikte kendimi çölün ortasında sadece birkaç aydır tanıdığım bir adamla kapana kısılmış daha yalnız hissettiğim gerçeği.

"Hadi parti başlasın millet!" Kız kardeşim dikkatleri benim gelişimden uzaklaştırmak için ellerini başının üzerinde çırparak küçük bir salınım yapıyor. Her zaman beni kollar.

Noah kiraladığımız şişme evde oynamak için koşarken ailem beni karşılamaya geliyor. Gavin planlamanın bu kısmını harika yaptı. Kış yeni bitmişti ve havada hâlâ biraz soğukluk vardı. Devasa kırmızı, sarı ve mavi şişme kaydırağa tırmanan ve aşağı yuvarlanan en az bir düzine küçük erkek ve kız çocuğu var, çoğu üstten gelen asker veletleri.

"Geldiğiniz için teşekkürler," diyorum, ev sahibesi gibi davranarak, belki çok fazla meşgul olmazlar diye dikkatimi çocuklara veriyorum. Kaydırağın tepesinden Noah elini çılgınca bana doğru sallıyor ve kalbim küçük oğluma duyduğum sevgiyle ve bana doğru yönelttiği megawatt gülümsemesiyle neredeyse patlayacak.

Babam yaklaşıyor ve o anda saldırı altında olduğumu anlıyorum. "Merhaba baba," diyorum babam bana sarılırken. Akşam yemeği davetlerini geri çeviriyordum ve yokluğumun neden olduğu gerginliği hissedebiliyordum.

"Nasılsın?" diye soruyor, bırakmadan önce beni sertçe sıkarken.

"Ben iyiyim. Her gün biraz daha iyiye gidiyorum." Ona bir gülümseme veriyorum ve omzunu sevgiyle sıkıyorum. "Kontrol ettiğin için teşekkürler."

"İyi görünmüyorsun tatlım," diyor annem, her zamanki gibi açık sözlü. "İyi uyuyamamış gibi görünüyorsun. Eminim Dr. Schmidt sana uyku hapi verebilir."

"Bir kez olsun bugünü benimle değil de Noah'la ilgili yapabilir miyiz?" Birçok uyku hapi denediğim ve kâbusları durdurmak için hiçbir şey yapmadıkları gerçeğine değinmek istemiyorum. Sadece daha derin uyumama neden oluyorlar ve sonunda sarsılarak uyanmadan önce daha uzun süre acı çekmem gerekiyor. İki tür antidepresan denedim ve tek yaptıkları beni biraz daha deli hissettirmek oldu. Hiçbir şey yardımcı olmuyor. Kurtarıldığımız günden bu yana dört ay geçti ve evde olduğum süre uzadıkça kendimi herkesten daha da uzak hissediyorum. Her şeyden. Sanki yok oluyorum.

Çocuklardan gelen çığlıklar ve kahkaha sesleri beni endişelendirmeye başlıyor. Kaçma içgüdüm devreye giriyor. Kendimi aptal durumuna düşürmeden önce içeri kaçıp tüm bunlardan saklanmak için çok güçlü bir dürtü duyuyorum ama oğlumun partisini görmek için burada olmak istiyorum.

İstediklerim ve ihtiyaç artık nadiren aynı çizgide.

Oğlumun yanında daha fazla olmak istiyorum. Kocamla samimi olmak istiyorum. Onu arzulamak. Ona ihtiyaç duymak. Ama kendimi zorlamadan fiziksel olarak yapamıyorum ve akıntıya karşı savaşmaktan çok yoruldum. Tükendim.

"Kim pasta ister?" Gavin kolları dolu bir şekilde verandaya doğru ilerlerken bağıırıyor.

Birdenbire tüm çocuklar evden dışarı fırlıyor ve benim dikkat çekmemeye çalıştığım masaya geliyorlar. Noah kollarına atlıyor, bu da beni rahatlatıyor.

"Eğleniyor musun?"

"Çok eğlenceli! Partim için teşekkür ederim anne. Evin sessiz olmasını sevdiğini biliyorum." Suçluluk duygusu küçük kaşlarını çatıyor.

Gözlerim yaşla doldu. Onun için bundan nefret ediyorum. "Babana teşekkür et, tamam mı? Senin için bunca zahmete katlanan o."

"Tamam," diyor ve hemen bir adım ötesinde duran babasına "Teşekkürler baba!" diye bağıırıyor.

Etrafımızdaki küçük kalabalık gülüyor ve ben de Noah'nın sessiz bir ev hakkındaki yorumunu duyduklarını bildiğim için irkiliyorum.

Yılın annesi burada millet.

Herkes etrafımızda daireler çizerek konuşurken eğilip oğluma fısıldıyorum.

"Sessiz olman gerektiğini düşündüğün için üzgünüm." *Yedi yaşındaki çocuğum* bana fısıldamadan önce el salladı.

"Bu sadece sen iyileşene kadar anne. Yakında eskiden olduğu gibi sürekli misafir ağırlayabileceğiz."

Fısıldamanın öğrenildiğini biliyorum; herkes benimle bu şekilde konuşuyor.

Kızgın olmama rağmen oğluma sıkıca sarılıyorum, keşke ben de onun kadar emin olabilseydim. Tutuşumu bırakmadan önce onu içime çekiyorum. "Şu pastanın arkasına geç de mumları üfle. Bütün gün bir parça için bekledim!"

Hazır olda durur ve selam verir. "Emredersiniz efendim." Gavin hemen yüzünde bir 'oh olsun' bana döndü. Ona güven verici bir şekilde gülümsedim. Kendi kocam bile benden korkuyor.

Video çekebilmek için masanın diğer tarafına geçiyorum.

Bunu neredeyse kaçıırıyordum.

Gavin bir çakmak çıkarıyor. "Hepiniz hazır mısınız?" diye soruyor ama hazır olduğumdan emin olmak için bana bakıyor. Başım la onaylıyorum ve o da mumları yakıyor. "Üç deyince... Bir... İki... Üç!"

Son birkaç haftadır Dr. Schmidt ile bu an için çalışıyorum ve şarkı söyleyebildiğimde kendimi şok ediyorum. Noah'nın gülümsemesi bu dünyada iyi olan her şey demek. Uzun zamandır ilk kez umutlu hissediyorum.

Sonra olan oldu. Beni sersemleten büyük bir patlama ve anında çığlık atıp kıcımın üstüne düşüyorum, kameramız güverteye yuvarlanıyor. Vücudum titriyor. Zor nefes alıyorum. Masanın üzerinden uzanıp oğlumu kollarımın arasına aldım. "Noah, iyi misin?" Ellerimi yüzünde ve göğsünde gezdirerek soruyorum.

"Şşşt, anne," diye mırıldandı. "O sadece bir balondur. Mikey beni korkutmak için kafamın arkasından patlattı. Sorun yok, anne. Derin nefes al," diye fısıldıyor, babasını yankılayarak.

Aşağılanmış bir halde oğlumu rahatlatmak için ona sarıldım ve özür dilemek için yüzümü boynuna gömdüm.

"Hayır," diye ısrar ediyor. "Mikey ." Ben onu durduramadan, Noah söz konusu küçük çocuğun koşmaya başladı.

"Sen aptal falan mısın? Bunu neden yaptın? Huh? Neden?" Arkadaşını itiyor ve ben o kadar zavallıyım ki tek yapabildiğim kocamın oğlumu çekip götürmesini izlemek oluyor.

"Noah, kes şunu. O bilmiyordu. Sorun yok."

"Hayır. Bu iyi değil. Annem bugün için çok çalıştı ve şimdi ona bak!" Zaten üzerimde olmayan tüm gözler şimdi üzerimde. "Hayatımız asla normal olmayacak!"

"Noah Walsh," diye bağıırıyor Gavin, "arkadaşından özür dilemelisin."

Yüzünde şaşkın bir ifade olan küçük çocuğa bakıyorum. Annesi arkasına çömelmiş, kulağına bir şeyler fısıldıyor ve bunun benimle ilgili olduğunu biliyorum. Fısıltılar hep benim hakkımda. Mikey ve Noah el sıkışıp barışıyorlar ve sonra Mikey bana doğru ilerlemeye başlıyor.

Oh, Tanrım.

"Seni korkuttuğum için özür dilerim," diyor küçük çocuk, sesi titiyor ve dudakları titiyor. "Sadece komik olmaya çalışıyordum."

Derin nefes al.

"Yanlış bir şey yapmadın tatlım," diyorum ona, hâlâ sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak. "Sorun ."

Dürtükleyen gözlerden kaçınmaya özen göstererek geri çekiliyorum çünkü bir saniye daha dayanamıyorum.

Arkadaşlarım ve ailemle dolu bir kalabalığa "Çok üzgünüm," diye sesleniyorum. "Biraz içeri gireceğim. Lütfen partinin tadını çıkarın."

Noah beni ve etrafımızı saran endişeli yüzler denizini rahatlatmak için benim adıma konuşuyor.

"Sorun yok, anne," diyor Noah, yüzünde metanetli bir ifadeyle. "Sadece biraz kestirmen gerek.

Dolabına git." Gavin'in gözleri benimkileri buluyor ve onlarda cinayet görüyorum.

Bölüm Otuz Altı

Katy

Gecenin ilerleyen saatlerinde, Gavin ve ben partiden sonra temizlik yapıyorduk ve eve geldiğimden beri ilk kez durumun tersine döndüğünü anladım. Patlamasını içinde tutmak için her ne pahasına olursa olsun benden kaçıyor. Sıfır savunmam var ve bir tane bile bulmaya zahmet etmeyeceğim. Oğlum az önce sırlarımdan birini ifşa etti ve istemeden ikimizi de küçük düşürdü. 'Özür dilerim' kelimelerinin Gavin için bir önemi yok; değerlerini kaybettiler. Karısını geri istiyor. Kafasını ısırmadan onunla konuşabilmek istiyor. Onun akşam yemeğini olaysız bir şekilde masaya koymasını istiyor. Onu kırma endişesi olmadan becermek istiyor. Onun yanında, kalbinde korku yerine yüzünde bir gülümsemeyle uyanmak istiyor. Elinde çöp dolu bir poşetle yanımdan geçerken kolonyasının kokusunu alıyorum. Her şeye rağmen kokusu hâlâ rahatlatıcı.

Elinde çöp poşetleriyle arka kapımızda duraklıyor ve dışarı çıkmadan önce söyleyeceklerini daha iyi düşündüğü anlaşılıyor.

Onu kaybediyorum.

Noah'yı üst kattaki banyoya götürüyorum ve pijamalarını giymesine yardım ediyorum. Basamaklı taburesinin üzerinde dişlerini fırçalamasını izliyorum. Eğiliyor ve tükürüyor. Tezgâhın ve aynanın üzerine düşüyor.

Bana bakarken gözleri irileşiyor. "Hoppala. Özür dilerim, anne."

havlu alıp pisliği siliyorum ve bezi onun sepetine atıyorum. "Önemli bir şey değil," diyorum.

Düzeltilmeyince Noah'nın küçük gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve ardından kocaman bir sırtıış tüm yüzünü aydınlatıyor.

Ben hala o değilim.

Bence bu o kadar da kötü bir şey değil çünkü aynaya diş macunu tükürmek gibi önemsiz bir şey için ona binme fikri çok saçma.

Herkesi hayal kırıklığına uğrattırıyor olabilirim ama oğlumu hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Birlikte onun yatağına giriyoruz, başını benim uzattığım koluma yaslıyor. Onu kendime çekip burnumu saçlarına gömüyorum. "Seni çok seviyorum Noah ve bir şeyi bilmeni istiyorum."

Dikkatini çektiğimden emin olmak için geri çekiliyorum ve o da benimkine benzer gözlerle bana bakıyor. "Ne?"

"Biliyorsun, annen eve döndüğünden beri gibi değil."

"Sen hastasın." Bu bir ifade ve onun ağzından çıktığında çok daha fazla acı veriyor.

"Evet, ama bu tür bir hastalıkta hangisinin işe yaradığını görmek için çok sayıda ilaç denemem gerekiyor." "Ama iyileşeceksin?"

"Evet," diyorum, yalan olmaması için dua ederek.

Gözyaşlarım tehdit ediyor ve aylardır ilk kez akmalarına izin verebileceğimi hissediyorum ama onları içimde tutmak için çok dua ediyorum. Oğlum için setin yıkılmasına izin vermeyeceğim. Bu konuşmanın amacı bu değil. O güçlüdür ve benden de aynısından daha azını görmeyecektir. Küçük eli yanağıma ovmak için kalktı. "Neden üzgünsün? Eve gelmek istemiyor muydun?"

Kalbim. "Oh, Noah. Tek istediğim buydu."

"Ah... tamam," diyor derin düşüncelere dalmış bir halde, "Babam da üzgün."

"Onun duygularını incittim ama ikinizin de iyileşmesi için doğru ilacı bulmak için çok uğraşacağım. Sana söz veriyorum, elimden gelen her şeyi yapacağım. Ve bana bir şey söylemekten asla korkmanı istemiyorum, tamam mı?"

"Tamam."

Kendimi kaybediyorum. Gözleri ağırlaşmaya başladığında parmakları küçükken yaptığı gibi saçlarımı çekiştiriyor.

"Bugün için kendimi çok kötü hissediyorum," diyorum ona dürüstçe. Çocuğumla ilgili meseleleri geçiştirmekten bıktım. Güvenli bir dürüstlüğü hak ediyor.

"Sorun yok, anne." Gülümsüyor. "Ne kadar çok hediye aldığımı gördün mü?"

"Çok fazla," diyorum kocaman gözlerle.

"Yarın okuldan sonra onlarla oynayabilir miyim?"

"Elbette."

"Tamam." Yataktan çıkarken alnına bir öpücük konduruyorum. "Hey, hâlâ en sevdiğim gün olduğunu biliyorsun, değil mi?" "Bizim günümüz," diyor başını sallayarak.

"Aynen . İyi geceler, bebeğim."

"Ben artık bebek değilim, anne."

Herkes bana hatırlatıp duruyor.

Kapısını kapattığımda Gavin'in dışarıda kollarını kavuşturmuş, yüzünde okuyamadığım bir ifadeyle durduğunu görüyorum.

Ona işe yaramaz sözler söyledim. "Özür dilerim."

Hâlâ öfkeli ve konuşmak için kendine güvenmiyor. Elimi uzattığımda uzaklaşıyor, köşeyi dönüyor ve merdivenlerden aşağı iniyor.

Koridordan hızla geçerek, set kırılmadan önce yatak odamın kapısının arkasında güvende oluyorum.

Gavin bu sabah erkenden işe gitti. Noah'yı okula götürürken onun yokluğunun acısı içimde. Berbat göründüğümü bilsem de, kendimi biraz daha az ağır hissediyorum. Gavin yukarı gelmeyince bütün gece ağladım. En hafif tabiriyle arındırıcıydı. Dairesel araba yoluna girdiğimizde, arkama uzanıp dizini sıkıyorum.

"Tamam dostum, geldik."

Bazı annelerin küçük çocukları kapıya kadar geçirmelerini izliyorum ve bu benim kendime olan güvenimi hiç artırmıyor. giyinik ve makyajlı, yüzlerinde gülümsemeler var.

Kendilerini toparlamışlar.

Camıma vurulunca camı indiriyorum. Noah'nın öğretmenini selamlıyorum.

"Merhaba." Görünüşümden utaniyorum. Kendimi daha şık göstermek için geniş buklelerimden bazılarını kulaklarımın arkasına sıkıştırmaya çalışıyorum ama bunun anlamsız olduğunu biliyorum. Durumumla ilgili üç saniyelik değerlendirmesi bana bunu söylüyor.

"Bu Cuma okula bir hediye getirme sırasının Noah'da olduğunu hatırlatmak istedim." "Teşekkür ederim, iyi bir şeyler almasını sağlayacağım. Belki biraz daha az şekerli?"

Gülümsüyor. "Bu her zaman takdire

şayandır." "Sınıfta kaç kişi var?"

Görünüşe göre bu yanlış bir soruydu, çünkü bana suçlayıcı bir şekilde bakıyor.

Arkamızda bir korna çalıyor ve ben sesle irkiliyorum.

"On yedi," diye cevap veriyor sempatik bir tonda.

"Teşekkür ." Öfkem kabarırken yanından geçip gidiyorum; onun yargısını aştım. "İyi günler, dostum."

"Güle güle!" diyor, ona doğru koşan iki sınıf arkadaşıyla uyum içinde.

Eve dönerken, bugün gerçekleştirmek istediğim hedeflerin zihinsel bir listesini yapıyorum. Dün benim için bir kırılma noktasıydı ve artık hayatımı hayatta kalan biri olarak yaşamak istemiyorum. Noah'nın tepkisi ve Gavin'in kaçınması beni şimdiki zamanıma geri döndürdü. Eve doğru yol alırken aklıma saçımı yaptırma fikri geldi. Belki de biraz şımartılmak tam da ihtiyacım olan şeydir. Bu bir çaba ve sadece dışarıdan daha iyi hissetmenin Gavin'le aramızdaki yakınlık boşluğunu doldurmak için ihtiyacım olan şeyi harekete geçirebileceğini .

Evimin önüne geldiğimde tanımadığım bir arabanın park ettiğini görüyorum. Başka bir muhabir olmaması için dua ediyorum. Son iki ayda telefonlar büyük ölçüde kesildi, ancak herhangi bir röportaj yapmayı kabul etmediğimiz sürece tehdit hala devam ediyor. Bildiğim kadarıyla Briggs de kabul etmedi.

Ön verandada kimse yok, bu da şüphelerimi artırıyor. Normalde bu beni korkuturdu ama Teksas plakalı kamyonu incelerken içimde küçük bir umut kıvılcımı çıktı. Bu umut, evimizle komşularımız arasındaki küçük çim sokakta yürürken ve arka verandamda penceremizden bakan bir kadın gördüğümde yıkıldı.

"Affedersiniz," diye . "Burada ne halt ettiğinizi sorabilir miyim?"

Kadın bana doğru dönmeden önce donup kalıyor.

Onu tanıdığım anda yüzümdeki tüm kan çekiliyor. Gözlerinde, bir parça öfkeyle karışık kaybını görüyorum.

Alicia Mullins beni şöyle bir süzdükten sonra kaybın kontrol edemediği bir hıçkırık tutturuyor.

"Kızım Katy'ye ne olduğunu sormaya geldim."

Bölüm Otuz Yedi

Katy

"Tanrım, Katy. Ne oluyor be?"

Sammy bir kolunu arkama geçirip beni dolabımın zemininde oturur pozisyona getirdiğinde oda dönmeye başlıyor. Anında midem isyan ediyor. Sıcak lav yemek borumdan boğazımın arkasına doğru yanarak ilerliyor.

"Tuvalet!" Sammy beni iterek bağılıyor.

Yol boyunca kusmuk izi bırakıyorum, şiddetli patlamayı bir kez başladığında durduramıyorum. Kız kardeşim saçlarımı tutarken, yüzümü soğuk porselene dayamadan önce içkinin her damlasını ve daha fazlasını boşaltıyorum. Yanağımı klozet kapağına bastırmanın ne kadar iğrenç olduğunu düşünmeme bile izin veremiyorum çünkü şu anda çok iyi hissettiriyor.

"Kızlar günü için bana yalvaran bir mesaj attın, ben de işten izin alıp seni bu halde bulmaya mı geldim?"

Mullins'in annesiyle daha önce yaptığım konuşmayı hatırlayınca içimdeki her şey parçalanmaya başlıyor.

Ani gelişinin şokundan beri korktuğum soruyu sorarken ağlamaklı gözleri benimkileri buluyor. Bana bu soruyu sormak için Arlington'dan yaklaşık üç saat yol gelmiş. Gavin'in benim için kurduğu salıncakta ona katılırken suçluluk, korku ve diğer yüzlerce duygu içimde yarışıyor.

"Ne oldu?"

Onun varlığı olanları daha da gerçek kılıyor. Onu ziyaret etmedim çünkü hazırlıklı değildim ve hissettiklerime bakılırsa asla da olmayacağım.

"Alicia," diye fısıldıyorum kederle, "patlamadan sonra çok kötü yaralandı. Yaraları çok ağırdı."

Gökyüzünün bulutlu olmasını umuyorum.

Mullins'in dizlerinin üzerinde, gözle görülür bir şekilde titrerken, üstündeki canavarın net görüntüsü beni sersemletiyor. Annesi kırmızı çerçeveli gözlerle beni inceliyor.

"Acı çekti mi?"

"Uzun sürmez," diyorum, daha fazla ayrıntı eklemeyen. Bunu yapamam, yapamayacağımı biliyorum ama köşeye sıkışmış durumdayım ve bundan kaçış yok.

"Anma törenini kaçırdığım için çok üzgünüm." Özümlü duymazdan gelerek çenesini salladı. Bununla ilgilenmiyor. Cevaplar için geldi.

"Katy, lütfen bana Jessica'mdan bahset. Kızımın nasıl öldüğünü merak etmeye devam edemem."

Dudaklarımı ısırarak, en iyi arkadaşımı, bana nasıl baktığını, kendi hayatımı kurtarmak için onun hayatını sonlandırmama izin verdiğini düşündüğümde gözyaşlarım kolayca akıyor. Bundan çok uzun süre kaçındım ve bu kaçınma yıkıcı bir gelgit dalgasına karşı koyuyordu. Alicia elimi kendi elinin içine aldı. "Mija, acele etme ama lütfen söyle bana."

Mija. Kızım. Bana kızım diyor. Çok az İspanyolca biliyorum ama bu sevgi sözcüğünü biliyorum. Onun dünyasından ayrılışının korkunç yolunu nasıl bulacağımı bilemediğimden, sorduğu sorulara elimden geldiğince dürüstçe cevap vermeye karar veriyorum. Ancak bir süre sonra onun önünde panik atak geçirdiğimi fark ediyorum. İkimiz de arka verandada hıçkırarak hıçkırarak ağlayana kadar beni teselli ediyor. Alicia geldiğinden biraz daha aydınlanmış bir şekilde ayrılıyor ama kamyonetinin yanından bana el sallarken hala gitmekte tereddüt ettiğini görebiliyorum.

"Berbat görünüyorsun." Gözlerim odanın diğer ucunda, Sammy'nin kollarını göğsünde kavuşturmuş durduğu yere kayıyor. Kızgın görünüyor.

Cevap vermek çok fazla çaba gerektirecekti, bu yüzden sadece başımı sallayıp inliyorum.

"Bunu kendine neden yapıyorsun?" Sesindeki titremeyi görmezden gelmeye çalışıyorum çünkü şu anda daha fazla suçluluk duygusuyla baş edemiyorum.

Omuz silk.

Yüzü pancar gibi kızarıyor ve duvardan aşağıya doğru süzülerek komodinın diğer tarafına oturuyor. Herkesten çok saygı duyduğum kadın bir yenilgi iç çekişi bırakıyor.

"Madem eve gelip kendini öldürecektin, o kadar şeyden neden kurtuldun?" Dizlerini göğsüne çekip onlara sarılıyor. "En azından orada ölseydin, biraz onurlu bir şekilde ölmüş olurdun."

Sözleri beni etkilemeli ve eminim ki daha sonra da etkileyecek. Ama şu anda tek istediğim onun gitmesi ve bana böyle hayal kırıklığıyla bakmayı bırakması. Yuvarlanmak istiyorum ve Almanya'dan ayrıldığımdan beri ilk kez en iyi arkadaşımın yasını tutmak istiyorum.

"Gidebilir misin?"

Sammy'nin ağzı açık kalır. "Hayır, gitmeyeceğim. Bana ihtiyacın var."

Başımı sallıyorum. "Hastayım," diye mırıldanıyorum, kasenin içine kuru kuru kusuyorum.

"Hasta değilsin. Sarhoşsun. Tanrım, bu kadar kötüleştiğini fark etmemiştim."

"Ben iyiyim."

Gözleri kısıldı. "İyi olmaktan çok uzaksın."

"Jessica'nın annesi bugün beni ziyaret etti."

Sammy'nin gözleri hafifçe şişiyor ve içinden geçen anlayışı görebiliyorum.

"Bunun zor olduğunu biliyorum Katy, gerçekten ama dün çok kötüydü. Yaşadıklarına ve kendi başına üstesinden gelmeye çalışmana rağmen, aslında her şeyin üstesinden geldiğinden daha fazla sıcıp batırıyorsun. O yüzden sevgili kardeşim, bu senin doğaçlama müdahalen."

Bu konuşma için başım çok dönüyor. Gözlerimi kısarak yüzüne odaklanmaya çalışıyorum, yüzündeki ifadeyi okuyabilmek ve bana ne kadar kızgın olduğunu anlayabilmek için yüzünün hareket etmemesini sağlamaya çalışıyorum ama nafile. Öğürme ve içinde bulunduğum beyin sisi arasında, şu anda buna katılamam. Onu uzaklaştırmak için elimi kaldırmak muazzam bir görev ve bu sadece onun öfkesini daha da körüklüyor.

"Biriyle konuşman gerek."

"Kendini kastediyorsun," diye mırıldandım. "Ve ne olduğunu bilmek istemiyorsun."

"Bir fikrim var," diye fısıldıyor, "ama bana söylemek istemiyorsan, Gavin bunu bilmeyi hak ediyor."

"Peki, tavsiye için teşekkürler, çünkü hayatımda bu konuda bir eksiklik yok. Kızlar gününü sana ayıracağım."

"Seninle işim henüz bitmedi," diye tersleyerek ayağa fırlıyor.

Harika.

"Acele edebilir misin?"

Kız kardeşim banyodan koşarak çıkıyor ve elinde bir kitapla geri dönüyor. Çok yakından tanıdığım bir kitap. "Bu da ne böyle?" Dr. Schmidt'in bana verdiği dergiyi sallıyor, diğer elini kalçasına koyuyor.

"Ya Gavin buraya girip benim yerime bu boku bulsaydı, ha?" "Bu ev ödevi," diye geveliyorum.

"Ev ödevi mi? Bu şey başka bir adama yazılmış mektuplarla dolu."

"Dr. Schmidt ona yazmamı söyledi," diye geveliyorum, öğürmemeye çalışarak. "Onu kilitli tutuyorum."

"Kilitli mi tutuyorsun? O zaman elime nasıl geçti?"

"Bu sabah ona yazacaktım ve unuttum, çünkü sen bana mahremiyet veremeyecek kadar meraklısın."

Mektup üstüne mektup okuyarak sayfaları çeviriyor, gözleri bana doğru kısılıyor. "Ona aşık mısın?" Ses tonunda suçlama yok. Bu saf bir korku. Ailemi kaybedeceğimden korkuyor. Hayatımı mahvedeceğimden. Kulübe hoş geldin, kardeşim. Ben de öyle. Onun endişesine ihtiyacım yok.

"Onu özlüyorum... Lütfen şunu okumayı bırakın. Başka kimsenin okumaması gerekiyor!"

Kitap kapandı ve ablam kitabı tezgâhın üzerine bıraktı. Yüz hatları yumuşamaya başlamadan önce bir süre bana bakıyor. "Yardıma ihtiyacın var."

"Yardım alıyorum."

Onun gözyaşları kendimi daha da boktan hissetmeme neden oluyor. Ayılmaya başlıyorum ve utanç hızla yerleşiyor.

"İşe yaradığını sanmıyorum."

Tuvaletten uzaklaşıp başımı duvara yaslıyorum ve onun kederli yüzüne bakıyorum. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Kekeliyorum.

oturmak için hareket eden kız kardeşimin yanaklarında gözyaşları beliriyor.

"Bebeğim, aileler birbirlerine iyi bakar. Gavin seni çok seviyor. Hepimiz seviyoruz. Gözlerini silmeli ve bizim düşman olmadığımızı anlamalısın."

"Ben o değilim," diye itiraf ediyorum. "Terk eden ben değilim." Kız kardeşime bakıyorum. "Ve hiçbir zaman da olacağımı sanmıyorum."

"Tamam. Sen başka birisin. Seni yine de seviyorum ve her zaman arkanda olacağım, ama öylece durup her şeyi etmeni izlemeyeceğim. İstedğin kadar zaman geçirebilirsin ama bu" -votka bardağını kaldırıyor- "bu şekilde çıkamazsın."

Ayağa kalkıyor ve duş almaya başlıyor. "Oğlun birazdan evde olacak ve eminim ki kocan seni boğazlamaya hazır. Kıçını bu duşa sok, ben de seni şık bir hale getireyim."

"Evet, hanımefendi."

"Seni seviyorum Katy," diyor rafımdan temiz bir havlu çekerken. "Ama şimdi ayağa kalkmaya çalışma zamanı, tamam mı? Sadece dizlerinin üstüne kadar çıkabilsen bile. Ve eğer tekrar yere düşersen, ben orada olacağım."

"Söz mü?" Ben soruyorum. "Söz veriyorum."

Otuz Sekizinci Bölüm

Gavin

Cansız evimizin önüne park ediyorum ve buradaki ilk aylarımıza dair anılar acımı körüklerken büyük cumbalı pencereden bakıyorum.

Sabırımı kaybettim ve bolca ihtiyacım olan tek şey de bu. bunu hak ediyor, sadece çektiklerinden dolayı değil; kim olduğu ya da olduğu, ne olduğumuz ve hala sahip olabileceğimizi bildiğim şeylerden dolayı. Her gün onun ihtiyaçlarının karşılandığını görmek için kendi bencil ihtiyaçlarımla savaşıyorum, ancak evimize her adım attığımda görünürde bir ışık belirtisi olmadan karanlığa düşüyormuşum gibi hissediyorum. Kendime bunun geçici olduğunu hatırlatmak için verdiğim mücadele günlük bir savaş.

Sekiz ay. Karımla sevişmeyeli sekiz ay oldu. Günlerdir bu gerçeğe takılmış durumdayım. Arayı kapatmak için yaptığım her başarısız girişimde kararlılığım yıpranıyor.

Yakınlık her şey olmasa da, ilişkimizde büyük bir rol oynadı. Ancak sevdiğim kadın evimizin içinde oturmuş, varlığını kabul etmeyi reddettiği şeytanlarla savaşıyor ve bunu hiç umursamıyor gibi görünüyor, bu yüzden ben de göze alamıyorum.

Her gün aynı sorular beni rahatsız ediyor - daha ne yapabilirim? Ona ulaşmak için kim olmam gerekiyor?

Bekleyeceğim. Ve o bana geri dönene kadar beklemeye devam edeceğim. Öfke bu gece kapımı açmamı engelliyor.

Beni bilmediğim bir bölgeye soktu ve benim için en zor kısmı, onun bir içki sorunu olduğunu bile fark etmemiş olmam.

Onu kaybediyorum.

Direksiyonu tutarak, onunla yüzleşecek gücü toplamak için elimden geleni yapıyorum. Öfkeden, gizli kızgınlıktan bıktım ama artık kimin ne sakladığından emin değilim. Dün gece onu tersledim ve konuşacak kadar sakın döndüğümde ağladığını duydum. Reddedeceğini bildiğim kollarımı ona uzatmak yerine, yatak odamızın kapısının önünde oturup o susana kadar dinledim. Yıkılmakta olduğu gerçeği cesaret vericiydi, buna tanık olmama asla izin vermeyeceği gerçeği beni de onunla birlikte gözyaşı dökmeye itti.

Katy'yi seviyorum ve ne olursa olsun her zaman seveceğimi biliyorum ama eve geldiğinden beri ilk kez burada olmak istemiyorum ve bu beni korkutuyor.

Ben.

Acıma partisi bitti, garaja girdim ve ona verdiğim sözü yerine getirmek için yeterli kararlılıkla oturma odasına adım attım. Gördüğüm şey beni yolumda durdurdu.

Katy oturma odasının ortasında duruyor, çok ince bedenine eskiden ince kıvrımlarını saran seksi bir gecelik giydirilmiş. Saçları düzeltilmiş ve makyajı yapılmış. Kesinlikle çok güzel görünüyor ve yüzündeki ifade olmasaydı, harcadığı çabanın benim için olduğunu bilerek teselli bulabilirdim. Fox ve CNN arasında gidip gelirken birkaç saniye onu izliyorum.

"Katy?"

"Onlar yalancı. Hepsi lanet olası yalancılar. Kimse gerçeği bilmiyor."

"*Bana* doğruyu söyle," diye ısrar ediyorum, gerginlik dalga dalga yayılırken.

Alıştığım sessiz cevabı alıyorum ve aramızdaki mesafeyi her zamankinden daha fazla hissediyorum.

"*Today Show*'u ara," diye fısıldıyor, sesi benim için tanınmaz halde.

"Ne?"

"Onlara benim söyle."

Bu fikir çok saçma ve onu baltalamak için görüş alanına giriyorum. "Katy-"

"Ne istediğimi çok iyi biliyorum, Gavin," diyor gözleri

Benim. Fokur fokur kaynıyor. Onu tanıdığım yıllar boyunca, onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

"Buna ihtiyacım var," diyor bana. "Buna ihtiyacım var ve bunu senden istiyorum. Senden ne istediğimi bilmek ister misin? Buna ihtiyacım var.

Lütfen."

Cevabım anında oldu.

"Tamam."

Bölüm Otuz Dokuz

Briggs

Sola.
Doğru

Sola.

Yavaştan başlayarak, eldiven yerine bantlanmış bileklerle önümdeki ağır torbayı karıştırıyorum, ne kadar zarar verebileceğimi ama rahatlamak için acıya ihtiyacım var. Bir çeşit mazoşist oldum, yanıklardan zevk alıyorum. Kulaklıklarımın [Dermot Kennedy'nin "After Rain" şarkısı](#) tekrar tekrar çalıyor. sahip olacak bir adam olacağımı hiç düşünmemiştim biliyorum Bana bir kadını hatırlatan bir şarkıya ama meğer ben tam da o lanet adammışım. Benim hakkımda, onun hakkında hissettiklerimi temsil eden bir şarkı varsa o da bu şarkıdır.

Bugün gibi günlerde nefes almak için kendimi zorlamak zorunda kalıyorum, yüzünü kadar net görüyorum ki uzanıp dokunabileceğim gibi hissediyorum. Sesi adımı yankılıyor ve cevap vermek için her şeyimi verirdim, bu nefesleri hala sadece onun için zorladığımı bilmesini sağlamak için her şeyimi verirdim. Dün gece öfkenin kazanmasına izin verdim ve bilerek benden iki kat büyük bir kavga ettim. Viskiyle beslenen eklemlemin her kırılışında hastalıklı bir tatmin hissettim. Ama özlemini çektiğim adrenalin patlaması bile onu dize getirdiğimde ortaya çıkan boşluğu bastırmaya yetmedi. Boşluk. Boş. İncinmiş. Ben doğuştan bir savaşçıyım ve tüm eğitimime rağmen beni aşağı çeken tek şeyi yenemiyorum. Onu özlüyorum. Ona ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var. Ve o benim değil.

İsınarak, şarkı hızlanana, keman sesleri duyulana ve ağır davullar devreye girene kadar onunla o sığınakta geçirdiğim her gün için yavaşça bir yalama yapıyorum. Acı içimden ve dışımdan akarken, atışlarımla çift zamanlı olarak yükselen ritme ayak uyduruyorum. Yumruklarım rahatlamak için bağırır da, göğsüm onu her düşündüğümde olduğu gibi daralmayı bırakana kadar onları reddedeceğimi biliyorum. İşin ironik yanı, sonunda anlıyorum - neden beni kalbim ellerimde öylece bırakmak zorunda kaldığını anlıyorum. Bu duyguyu bulduğunuzda, onu korumak için elinizden gelen her şeyi yapmalısınız.

Acımı haykırırken, yarılmış parmak eklemlemin banda sürtünürken bu farkındalık hiçbir işe yaramıyor.

Hiçbir mantık acıyı dindirmiyor, özlemi silmiyor.

Öfkemi dindirmiyor, acımı hafifletmiyor. Onu

hala seviyorum. Onu severek *öleceğim*.

Şarkı biterken kollarım nihayet dayanamıyor ve yere yığılmamak için çantaya sarılıyorum.

Çocuklarla geçirdiğim bir başka geceden sonra merdivenlerden tökezleyerek çıktığımda saat sabahın birine yaklaşıyor ve telefonumda bir bildirim çalıyor. Sırtımı duvara dayayarak ekranın hareket etmesini engellemek için gözlerimi kısıyorum. *Gecenin bu saatinde kim bana mesaj atar ki?*

"Kahretsin, Briggs... O hatun şimdiden telefonunu mu patlattı?" Connors kıkırdıyor, ben telefonumu karıştırırken odamızın kilidini açmak için anahtarları karıştırıyor, hala o sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyor. "Onu o banyoda becerdin, değil mi? Dostum, benim de yakalanmam lazım ki piliçler sikimin üzerine düşsün."

Bu gece Rox'un otoparkında Emily ile arabasının arka koltuğunda neler olduğunu parça parça hatırlarken gözlerim doluyor. "Onu banyoda becermedim." Yalan söylemiyorum. "Ona numaramı bile vermedim. Beni bundan daha iyi tanırsın."

Kilidimiz yapıyor ve Connors'ın sarhoş kışının onunla savaşmasını izlemek bana iyi bir kahkaha attırıyor.

"Facebook'," diye tedarik ediyor, kalçasını kapıya çarparken ve sonunda kapı . "Messenger'ı dene."

Tabii ki uygulamayı ses tonundan tanıyor. Adamın benim takip edemeyeceğim kadar çok sosyal medya ve flört uygulaması var.

Talimatlarını izleyerek Messenger'ı açıyorum ama burada da yeni bir şey yok. "Bu boku nasıl çalıştıracağımı bilmiyorum dostum. Hiçbir şey göremiyorum."

"Ver onu bana." Connors telefonumu elimden kaptı ve tıklamaya başladı. "Al, ben Kathryn. Siz arkadaş değilsiniz, o yüzden diğer mesajlar klasöründeydi."

"Benim ne-" Onun adını kalın harflerle gördüğümde aklım başımdan gitti: **Kathryn Scott**.

Kanepeye doğru yürürken, açılmamış mesaja inanamayarak bakıyorum. Hesap yaptım. Dört ay. Tek kelime etmeden dört ay geçti. Connors yüz ifademi okudu. "İyi misin dostum?"

"Ben iyiyim. Bana bir dakika verir misin?" Gözleri yavaşça üzerimde geziniyor. "Evet, tabii, duşa gireceğim. İyi olduğuna emin misin?"

Hayır. Siktir. Hayır. Hayır.

"Ben iyiyim." Kapıyı arkasından tıklatarak kapattığında, şaşkınlıkla elimdeki telefona bakıyorum. Ondan bir kelime duymayı ne kadar uzun süre ve ne kadar çok dilemiş olsam da, sadece bir tık ötede olması gerçeküstü bir şey ve ben bir saniye bile kaybetmiyorum.

Briggs,

Almanya'da yollarımız ayrıldıktan sonra konuşamayacağımızı söylediğimi hatırlıyor musun? O gün senin kalbini kırmıştım. Bilmediğin şey benim de kalbimi kırdığımdı. Kocam ve oğlumun yeterli olacağını düşündüm. Eve döndüğümde her şey eskisi gibi olacaktı.

Savaştan önce.

Pusudan önce.

Senden önce.

Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, paylaştığımız travmayı silemiyorum. Kalbimin seninkiyle aynı anda nasıl attığını unutamıyorum. Gerçek şu ki sensiz kaybolmuş durumdayım. Bizi o çukurdan çıkardıklarında kâbusun sona erdiğini sanmıştım ama hiçbir şey beni evde karşılaştığım savaşa hazırlayamazdı.

Bunu istememin bencillik olduğunu biliyorum ama lütfen, seni son bir kez

görmeliyim... Tüm sevgimle,

Scottie

Şaşırdım. Mektubunu birkaç kez daha okuduğumda hayrete düştüm. Temas yok. Temas yok demişti. Hiç numara ya da e-posta alışverişi yapmadık. Bitmesi gerekiyordu ama benim için hiç bitmedi. Hem de hiç. Görünüşe göre onun için de öyle. Gömleğimin boynunu çekiştiriyorum, aniden boğulmuş ve ateşim çıkmış gibi hissediyorum.

Bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Ne yapacağımı. Sonra sayfasına göz atmaya karar verdim ama yepyeni bir sayfaydı. Mutlu ailesinin fotoğrafları yok. Akşam yemeğinde ne yediğinin, köpeğinin ya da arkadaş listemdeki diğer kızlar gibi alışveriş merkezinden aldığı şeylerin fotoğrafları yok. Tamamen boş. Profil resmi bile gri-mavi arka plan üzerinde genel beyaz silüetten ibaret. Bu hesabı sadece beni bulmak için açmış.

Cevap vermeden önce ona bir arkadaşlık isteği gönderiyorum, böylece gelecekteki tüm mesajlar onları bulabileceğim yerde olacak. Belli ki bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyor. Oda arkadaşım sosyal medya ineği olmasaydı, bana ulaştığını asla bilemeyecektim.

"Eee?" Connors yatağımın yanında pusuya yatmış, ekranıma bakmaya çalışıyor. "Çavuş Scott ne istiyormuş?"

Beni görmek için, ama nerede? Mesajın altındaki linke tıklamadığımı fark ediyorum. *Today Show'un* bağlantı numarasını görmek için açtım.

"Ne oluyor lan?"

"Ne?"

"*Today Show'a* çıkmak istiyor." "Bu

harika, dostum."

Öyle mi? Emin değilim, şu anda tek önemsedığım şey ayrı geçirdiğimiz zamanın benim için olduğu kadar onun için de cehennem azabı olduğunu itiraf etmesi, her ne kadar bencilce olsa da. Bu tehlikeli ve bunu biliyorum çünkü itirafı beni o kadar umutla dolduruyor ki zar zor nefes alabiliyorum.

Connors beni dürtüklediğinde ona cevap vermediğimi fark ediyorum. "Yani? mısın?"

"Bilmiyorum." Ama ben biliyorum. Tabii ki yapacağım. Bu kadın için her şeyi yaparım. Bana ihtiyacı var. Ve Tanrım, benim de ona ihtiyacım var.

"Evet, kendine bir iyilik yap ve cevap vermek için sabaha kadar bekle, böylece sarhoş bir pislik gibi konuşmazsın. Bunu çok kez yaptım."

Connors oldukça iyi bir adam çıktı. Bir cevap yazmaya çalışmadan önce otuz saniye kadar onun tavsiyesine uymayı düşünüyorum. Ama her şey aptalca geliyor ve harfler etrafta uçuşmayı bırakmıyor. Bunu berbat edemem, bu yüzden siliyorum ve uykuya dalana kadar onun sözlerini okuyorum.

Kalbimin seninkiyle aynı anda nasıl attığını unutamıyorum.

Hâlâ Landstuhl'da geçirdiğimiz zamanı düşünüyor. Aramızdaki sıcaklığı hatırlayıp hatırlamadığını ve kalbinin bu anıyla şu anda benimki gibi çarpıp çarpmadığını merak ediyorum.

Gerçek şu ki, sensiz kaybolmuş durumdayım.

Kaybolmuş. Benden uzaklaştığı andan beri tam olarak böyle hissediyorum.

"Dostum, ne halt ediyorsun, doğum mu yapıyorsun? Çocuklar on dakikadır aşağıda bizi bekliyor. Hadi ama, kahraman."

Telefonumda Scottie'ye cevap yazmayı bitirmeye çalışırken kapıdan "Onlara geldiğimi söyle," diye bağıryorum. Artık Connors ve arkadaşlarıyla gölde içmeye gitmek istemiyorum ama gitmezsem bütün Cumartesi günümü bu odada, başka bir adamın karısına kafayı takarak geçireceğimi de biliyorum. Ayık gözlerle, istediği bu iyiliğin aylardır savaştığım duyguların daha da artmasına yol açabileceğini fark ettim.

Ama onu görmek, ona yeniden, yüz yüze bakmak, yaşamla ölüm arasında bir seçim yapmak gibi geliyor.

Bu işin sonu iyi bitmeyecek.

Gönder tuşuna basıp ekranımı karartmadan önce cevabımı son bir kez daha okudum.

Scottie,

Senden haber almak çok güzel ve hayal edebileceğim en iyi şekilde şaşırmadığımı söylersem yalan olur, ancak mesajının tonunun farklı, daha iyi olmasını dilerdim. Eve döndüğünde hayatın sana iyi davranacağını umuyordum çünkü sen mutluluğu tanıdığım herkesten daha çok hak ediyorsun.

Seni sık sık, aslında her gün düşünüyorum ve ben de seni özliyorum. Söylemenin uygun olacağından çok daha fazla. O yüzden söylemeyeceğim. Söz konusu sen olduğunda, kalbim her zaman çizgiyi aşacaktır. Bil ki o uçakta sana söylediğim her sözde hâlâ ciddiğim. Sana karşı hissettiklerimle ilgili hiçbir şey değişmedi.

Hangi sıfatla rahat ederseniz edin buradayım. Neye ihtiyacın varsa. Lütfen bunu senin için kolaylaştırmak için ne yapabileceğimi söyle çünkü ikimizin de bu kadar mutsuz olması düşüncesine katlanamıyorum. Senin mutluluğun için uzak durabilirim ama sana acı verdiğini bile bile bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Sonsuza dek

seninim, Briggs

Aklıma mesajının farklı bir kısmı kadar cevabımı açık bir kafayla gönderiyorum.

Son bir kez daha.

Kırkıncı Bölüm

Gavin

Limuzinimiz *Today Show*'un bizi yerleştireceği otelin kaldırımında durdu. Otele giriş yaptıktan sonra Katy ve Çavuş Briggs bir konferans odasında yapımcılardan biriyle toplantı yapacaklar.

Sol tarafıma, güzel karıma bakıyorum ve bir zamanlar hayat dolu olan bu kadının korkudan titrediğini görüyorum. Uzanıp onu rahatlatmaya çalışmak istiyorum ama bunun hoş karşılanmayacağını artık çok iyi biliyorum. Elime uzanıp parmaklarını benimkilerle birleştirdiğinde hoş bir sürpriz oluyor.

Tanrım, vücudum onun için nasıl da ağrıyor. Bir öpücükten daha fazlası için. Bu noktada, gözlerine ulaşan bir gülümsemeye bile razıyım. Endişeli. Karım iki haftadır içki içmiyor, en azından bana böyle yemin ediyor. Ve ona inanıyorum, için değil, bakmadığımı sandığı bir anda zulasını izlediğim için.

Nuh'un partisinden birkaç gün sonra bana alkolün onu herhangi bir antidepresan veya reçeteden daha etkili bir şekilde sakinleştirdiğini itiraf etti. Ancak oğlumuz üzerindeki olumsuz etkisini gördükten sonra alkolü bırakmaya yemin etti. Ara sıra kullandığı Xanax dışında, ilaçsız başa çıkmaya çalışıyor. Onunla gurur duyuyorum. İkimiz de daha iyisini yapmak, daha fazla iletişim kurmak için elimizden geleni yapıyoruz ama yine de birbirimize çelme takıyor gibiyiz.

Birini bu kadar çok sevmek bu kadar zor olmamalı.

"Bunun bir hata olduğuna karar vermen sorun değil Katy," diyorum nazikçe. Elini geri çekiyor ve bunun söylenmesi gereken yanlış bir şey olduğunu biliyorum. Pencereden dışarı, kalabalık şehre bakmadan önce üniformama bakıyor.

"Üstümü değiştirecek vaktim olmadı. Seni havaalanında karşılamaya ancak . Özür dilerim."

"Sorun değil," diyor ve yarım bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Sadece Noah'ın görmesini istemiyorum."

Gerilim dolu bir nefes vererek profilini inceliyorum. "Konuş benimle." "Şimdi olmaz, tamam mı?"

Kapı benim tarafımda açılıyor ve arabadan inmesine yardım etmek için ona elimi uzatıyorum. Havada asılı kaldığı birkaç saniye boyunca sessiz bir şekilde

Dua edelim ki geri uzansın. Uzanmıyor.

Elini elbisesinde gezdirirken, "Bana bir saniye ver," diyor.

Sinirli bir nefes verip arabadan tek başıma çıkıyorum ve kapıyı kapatıyorum.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacı var," diyorum şoföre, kendi kulaklarıma bile yenilmiş gibi gelen bir ses tonuyla.

"Emin misiniz efendim? Bekleyebilirim. Benim-"

Cebimden bir paket sigara çıkarıp bir tane . İzmarit dudaklarımla arasında sallanırken başımı sallıyorum ve "Anladım" diye mırıldanıyorum. Uzun bir nefes çekiyorum ve anlık sakinliği memnuniyetle karşılıyorum. Başını sallıyor ve çantalarımızı indirmeye başlayan belboyu selamlıyor.

Gece serin ve esinti sıcak tenimde iyi hissettiriyor.

Katy nihayet arabadan çıktığında sigaramı yarılamaıştım. "Sigara içmenden nefret ettiğimi biliyorsun," diye tersliyor, yüzünü tiksintiyle buruşturarak.

Sessizce sabır için dua ediyor, bunun benim Katy'm olmadığını kendime milyarınca kez hatırlatıyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, yanımda duran kadının kabuğuna gülümsemek için kendimi zorluyorum. O kaybolana kadar pek sigara içen biri olmamaıştım. Şimdi geri döndü ve bu benim tek tesellim gibi görünüyor. O ve Noah etrafta yokken arka verandada sigara içerek bu kötü alışkanlığımı kendime saklıyorum. Geçen hafta Noah'ı yatırdıktan sonra beni içerken yakaladı ve itiraf etmekten başka çarem kalmadı. Daha büyük bir tepki bekliyordum ama bu bana karşı ne kadar kayıtsız olduğunu gösteriyor. Artık endişeden değil, sinirden yakındığını fark ettiğimde kızgınlığım artıyor. Bir sonraki dumanımı bırakırken, izmariti botumun altında eziyorum ve hemen bir tane daha yakmak için paketimi çıkarıyorum.

Bir adım ötede duruyor, alev tütününü yalarken gözleri açılıyor. Aramızdan bir anlayış geçiyor. Bundan nefret ediyorum. Her anından nefret ediyorum. Öfke ve kayıtsızlık yerine her gün endişeyi tercih ederim. Karım hâlâ titriyor. Gecenin serin havasından mı yoksa endişesinden mi olduğunu söylemek zor. Yüzünde bir belirsizlik ifadesi var... Sanki az önce indiği arabaya geri binmeyi düşünüyormuş gibi. Korkuyor.

"Şimdi geri dönüp eve gidebiliriz," diye bir kez daha teklif ediyorum ve o başını sallıyor.

"Ben iyiyim."

Ona bakıp içimden "Çok güzel görünüyorsun" derken acının yerini öfke alıyor.

Yüzü yumuşuyor ve kendini hazırlamak için aldığı derin nefeslerle göğüslerinin kabarmasını ve inip kalkmasını izliyorum. Üzerinde sade siyah bir güneş elbisesi ve topuklu ayakkabılar var. Kafası karışık olabilir ama yine de hayatımda gördüğüm en güzel kadın. Şehvet dolu gözlerimi karımın vücudunda gezdirirken alt dudağımı emiyorum ve pantolonumun içinde kalınlaşmaya başladığımı hissediyorum. Beni her zaman tahrik etmiştir ama onu en son ne zaman saç ve makyajı yapılmış bir elbise içinde gördüğümü bile hatırlayamıyorum. Göz kamaştırıcı.

Tanrım, karımı özledim.

"Bana öyle bakmayı kes, Gavin," diye fısıldıyor. "Bu beni kötü hissettiriyor."

Keşke orada bir süre daha sessizce dursaydı ve ağzını açıp anı mahvetmeden önce onu takdir etmeme izin verseydi. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum yine.

İri mavi gözleri yaşlarla doluyor. "Özür dilerim, sana bu şekilde davranmak istememiştim."

Bunu kastetmediğini biliyorum ve kişisel algılamamaya çalışıyorum. Eve geldiğinden beri ruh hali çok değişti. Bu onun hatası değil, ama benim de değil. Yine de bir şekilde kum torbası rolünü üstlenmiş durumdayım.

Sigarama bakıyor. "Bitir şunu. Ben girişimizi yapacağım." "Emin misin?"

"Evet."

Ben sabrımdan bir nefes daha çekip gerilmiş arabanın kenarına yaslanırken bellboy da onun arkasından geliyor. Katy girişe doğru yürümeye başlıyor, tam o sırada bizimkinin arkasından bir limuzin yanaşiyor.

"Scottie!"

Karım olduğu duruyor, fırtına dolu gözleri arabadan inmek üzere olan adamın beklentisiyle parlıyor.

Briggs asker yeşili dışarı çıktığında damarlarımda adrenalin dalgalanıyor.

Gözleri kilitlendiğinde, kadın ona nefes kesici bir gülümseme veriyor... gözlerine ulaşan bir gülümseme. Daha önce hiç yaşamadığım bir kıskançlık, sanki açlıktan ölüyorlarmış gibi, birbirlerini bir metre içlerine çekerken beni ele geçiriyor.

Kendimi karım ve başka bir adam arasındaki samimi bir görüşmeye izinsiz giren bir yabancı gibi hissediyorum.

O kadar kesin ve kuru değil. Bunu biliyorum. Ama adamın ona bakışını ya da kadının ona bakışını hayal etmemin imkanı yok. Onu gördüğünde gözlerinin parlaması. Ona doğru koşması, onun adını böyle bir duyguyla haykırması. Her ikisinin de gözlerinde gördüğüm rahatlama, onun bekleyen kollarına atladığında kalbimi milyonlarca cam parçasına ayırıyor.

Son beş ay içinde karıma elimi ve onun korku ya da bahaneyle geri çekilmediği tek bir an bile olmadı.

Orospu çocuğu.

Karımı kollarına almış. Onu sımsıkı tutarken yüzünü bana ait olması gereken hoş bir gülümseme kaplıyor. Dudaklarını karımın kulağına bastırıyor ve usulca fısıldıyor, sonra gözlerini kaldırıp benimkilerle buluşuyor. İşte o anda aramızdaki boşlukta kimin olduğunu tam olarak

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Bir

Briggs

Filmler için uygun bir an, hayatımın geri kalanında zihnimde tekrar tekrar oynayacağını zaten biliyorum. Adını söylediğim anda durduğu görüntüsü. Bana doğru dönerken omuzlarına kadar uzanan altın rengi buklelerinden yansıyan ışık. Beni içine çekerken yüz hatlarını kaplayan rahatlama ve sıcaklık. Hiç düşünmeden topuklu ayakkabılarıyla bana doğru ilerlerken elbisesinin çıkardığı şıpırtı. Bir rüya asla bu gerçeklikten daha iyi olamazdı.

Çok güzel bir kız.

Onun küçük bedeni benimkine çarptığında kollarım çoktan açılmış oluyor ve hava doluyor. Parfümünün kokusu etrafımızdaki berrak havaya nüfuz ederek burnuma doluyor. Anında kollarımda gevşedi. Bedenim onunkini hatırlıyor. Nasıl unutmuş olabilir ki? Almanya'da paylaştığımız birkaç günlük özgürlüğü o kadar çok tekrar ettim ki her hareketi, her nefesi, her kalp atışını yeniden canlandırabilirim.

"Çok güzel görünüyorsun," diye mırıldanıyorum boynuna, sevgi dolu çiğ bir sesle. Sıcaklığı içime yayılıyor.

"Briggs," diye mırıldanıyor, beni sıkıca kavırıyor. Gözlerimi kapatarak onu biraz daha yakınımaya çekiyorum. Kalbimde, ayrıldığımız andan beri hissetmediğim bir huzur hissediyorum. Ama gözlerimi kaldırdığım anda bu huzur kısa kesiliyor ve hayatını tuttuğum adama takılıyor.

Kim olduğunu anlamak zor değil. Yüzündeki ifade suçlama ve öfke dolu, bir sürü de *lanet ellerini karımdan çek!*

Bu adamın bugünden önce benim hakkımda tek bir şey bildiğinden bile emin değilim. Ama kollarımda karısıyla beni izlediğini gördükçe, artık onun radarında olduğumdan eminim.

Burada olacağını bilmeliydim. İçimde bir his vardı ama bir şekilde gelmeyeceğini umdum. Scottie hâlâ kayıtsız, sıkı sıkı tutunuyor. Birden kopuyorum ve kalbimi o andan çekip çıkarmaya çalışıyorum - kendim için değil, onun için. Tüylerim diken diken oluyor, onun varlığını içimde hissediyorum.

Midem bulanıyor ve bugün üniformamla uçmak zorunda kaldığım için şansına lanet ediyorum. Olacaklardan rahatsız olsam da bunu saklamak için elimden geleni yapıyorum.

Scottie bakışlarımın yönünü takip ediyor. Panik yüz hatlarını bozmaya başladığında nefesi kesiliyor.

"Sorun yok Katy," diye fısıldıyorum. Özür dileyen gözler benimkileri buluyor. Yüzüme bir gülümseme yerleştirerek, onu ona doğru itiyorum.

"Şu işi bitirelim," diyorum sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle ve gözleri yeni bir suçluluk duygusuyla buğulanırken, sevinçten akan gözyaşlarından geriye kalanlar yanaklarından aşağı süzülüyor.

Az önce anın içinde kaybolmamın ona nelere mal olduğunu düşünüp dehşete kapılarak, onu durduğu yere kadar takip ediyorum. Duruşu rahat, ama çenesi gergin ve gözleri hâlâ bana dikili. Beni zihninde parçalara ayırıyor, uzuv uzuv. Bakışlarına aynı yoğunlukta karşılık verirken öfke ve kıskançlık, *sahiplenme* içimi kemiriyor. Ama Scottie'nin gerginlikten çözülmeye başladığını hissettiğimde koruma tüm bu duyguların önüne geçiyor. Bunu istemediğini, böyle olmasını istemediğini biliyorum ama bu lanet olası bir tren kazası ve hiçbirimizin bunu izlemekten başka seçeneği yok. Scottie'nin sözleri düşüncelerimden geçiyor.

Sadece gerçek olduğunda böyle hissettiriyor.

Cehenneme geri atılmadan önce aşkın diğer tarafında sadece bir dakika geçirdim. Scottie'ye bir kez baktığımda buna değdiğini anladım ve her şeyi tekrar yapardım.

Aptal kalbimle her şeyi berbat ettim. Zihnimde bu durum her zaman berbattı, ancak bunun ağırlığını bedende hissetmek tamamen başka bir şey.

Katy çekingen bir tavırla, "Gavin, bu Çavuş Christopher Briggs," diye anons eder.

Scottie, bana ne yaptın?

Ben ona yaklaşıp botlarımı birbirine geçirirken ve göz teması kurarken Gavin'in dudakları seğiriyor.

Katy ne olacağını anlar anlamaz gözlerini aramızda gezdiriyor.

Ona her koşulda yanında olacağımı, onun için her şeyi yapacağımı söyledim ve bunu kanıtlamak üzereyim.

Tüm gururumu yutarak gözlerimi onunkilere dikiyorum. Omurgamı dikleştirerek, çizgili parmaklarımı alnımın üzerine kaldırıyorum ve amirimi selamlıyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk İki

Katy

Briggs'in kocamı selamlamasını ve Gavin'in sigarasından bir nefes çekip yavaşça yüzüne üflemesini utanarak izliyorum.

Gözleri cinayetle parlarken Briggs elini indirir.

"Gavin!" Gözleri benimkilere kayıyor ve onlarda aylardır beklediğim bakışı görüyorum: ihanet.

Bunu iyice düşünmedim.

Bunun asla olmaması gerekiyordu.

Onlar yüzleşirken konuşmak için ağzımı açıyorum, ikisi de daha önce hiçbirinde hissetmediğim bir öfkeyle sarsılıyor -Gavin kıskançlıkla, Briggs tepkisiyle.

Bunu sen yaptın, Katy.

"Oh, güzel, hepiniz buradasınız." Gavin ve Briggs bakarken arkamızdan bir kadın sesi geliyor, bunun ağırlığı beni felç ediyor.

Sesin geldiği yöne döndüğümde, uzun boylu, takım elbiseli, topuklu ayakkabı giymiş, mükemmel makyajlı ve siyah saçlarını şık bir düğümle arkadan bağlamış bir kadının bize doğru yürüdüğünü görüyorum. Durumdan habersiz görünüyor ve hemen içeri dalgıyor. "Kathryn?" diye soruyor, elini bana doğru uzatırken cevabı çok iyi biliyor. "Ben *Today Show*'dan Liv."

Elini sıkıyorum, gözlerim hâlâ önümdeki iki adama kilitlenmiş durumda. "Memnun oldum Liv."

Elimi hafifçe sıkarak kendine doğru çekiyor ve bu küçük hareketle dikkatimi çekmeyi başarırken gözleri *de beni takip et, bu yoldan gidiyorum* şeklinde yalvarıyor.

Bunu -bizim bağlantımızı- gördüğüne şüphe yok ve eğer kendi tarafından endişelenecek kadar gördüyse, kocamın kendi tarafından nasıl bir sonuç çıkardığını ancak hayal edebilirim.

"Christopher Briggs," diyor bana ne yaptığını çok iyi bildiğini gösteren keskin ve parlak bir ses tonuyla. "Bütün hafta boyunca sizinle tanışacağım için heyecanlandığımı söylemeliyim."

Briggs bir adım geri çekiliyor, gözleri ona öyle karanlık bakan Gavin'de kalıyor ki soğukun üzerimizden geçip iliklerime işlediğini hissediyorum.

Ne halt ettim ben?

Programı yapmaya karar verdiğimde tek düşüncem, medyada başımıza gelenlerle ilgili spekülasyonlar arasında biraz gerçekleri yaymaktı. Düşündükçe Briggs olmadan bunu yapamayacağımı anladım. Geçen ayın çoğunu acı gerçekliğimi ilaçla yok etmek yerine kendime karşı dürüst olmaya çalışarak geçirmiştim. Hayatıma sahip çıkmaya ve onu sadece Noah ve Gavin için değil, kendim için de yeniden yaşamaya başlamaya hazırdım. Bu, Gavin'e karşı dürüst olmak, Briggs'e karşı hissettiklerimin gücünü, ona olan ihtiyacımı ve onu bırakma konusundaki tereddütlerimi kabul etmek anlamına geliyordu.

Onun iyi olduğunu kendi gözlerimle görmek terapistimin bir tavsiyesiydi. Bunun ille de bir kapanış getireceğine inanmıyordu ama kaygılarımın bir kısmını hafifletmeye yardımcı olacağını düşünüyordu. Onun bu önerisini hemen kabul ettim çünkü eve döndüğümde beri tek istediğim şey onu görmektir. Aynı zamanda Gavin'in karısı ve Noah'ın annesi olmayı da çok istiyordum. *O* olmayı. Ben iki farklı kadını, iki ayrı dünyada yaşıyorum, iki farklı askere aşığım. Hayatımın puslu ortamında tek istediğim berraklıktı.

Tüm bunları sarmalı durdurmaya çalışmak için harekete geçirdim, ama görünüşe göre üçümüzü de bir kuyruk dönüşüne soktum. Chris'i görmenin beni ne hale getireceğini bildiğim için hiç düşünmeden Gavin'den benimle gelmesini istedim, ama bir an bile tepkimin bu kadar açık olacağını, kontrol edemeyeceğimi ya da buluşmalarının bu şekilde sonuçlanacağını düşünmemiştim. Briggs limuzinden indiğinde görebildiğim tek şey oydu. Hissedebildiğim tek şey. Ve onun kollarında geçirdiğim birkaç saniyenin tadını çıkarmama izin verdim çünkü kendimi güvende hissediyordum. Gavin'in beni anlayacağına güvenmiştim. *Çok fazla şey bekledim.*

Panikle sarsılarak, ikisini ayırmaya çalışan Liv'i takip ediyorum. "Gavin," diyor usulca,

"seninle tanışmaktan onur duydum."

Kadın elini uzatıyor, Gavin de nazikçe sıkıyor ve sonunda gözlerini Briggs'ten ayırıyor. Birkaç kısa zoraki hoşbeşten sonra Gavin'in bana bakmadığını fark ediyorum ve Briggs'in tek yaptığı da bu gibi görünüyor.

Liv'in sesi karmakarışık beynimi bölüyor. "Üst katta, 4 numaralı konferans odasındayız. Biz konuşurken asistanım sizi içeri alıyor."

"Teşekkür ederim," diyor Gavin hastalıklı bir ses tonuyla.

Hayatımın kayıp gittiğini hissederek çaresizce geri çekilirken sesindeki imaları hissediyorum. Liv, "Sadece bir saat kadar sürer," diye Gavin'e güvence veriyor ve o da başını sallayarak cevap veriyor.

"Siz ikiniz hazır mısınız?" diye soruyor Chris ve bana. Cevap beklemeden otele giriyor ve ikimiz de peşinden gidiyoruz. Ayrılırken Gavin'e dönüp bakmıyorum, ona güvence vermem gerektiğini bildiğim halde, çünkü göreceklerimden çok korkuyorum.

Briggs ve ben konferans salonuna giriyoruz ve Briggs elimin arkasını kendi eliyle okşuyor. Gözlerim anında onu buluyor, öfke ve acının altın kolları hala içlerinde yanarken topuklarımda tökezliyorum. Chris masadan tekerlekli bir sandalye çekmeden önce beni dengelemek için hemen yanıma geliyor. Liv merakla aramıza bakarken teklif edilen koltuğa oturuyorum.

"Gidip kahve alacağım."

Odayı taradığımda, akla gelebilecek her türlü içeceğin hazır olduğunu görüyorum ve sessiz bir teşekkürle bakışlarını karşılıyorum.

"Hemen döneceğim." Briggs tavandan tabana pencerelere doğru yürüyüp altımızdaki kalabalık şehre bakarken kapıyı arkasından kapatıyor. Odanın boyutu küçük ama aramıza koyduğu mesafe nedeniyle çok daha büyük görünüyor.

Kendimden nefret etmek çok aşına olduğum bir duygu ama şu anda, derimin altında yatan şeyden hiç bu kadar nefret etmemiştim. Onu en kötü şekilde incittim, gururunu kırdım ve onu hak etmediği bir duruma zorladım.

"Lütfen bana bak," diyorum ona ulaşan bir fısıltıyla. Ben

derin bir nefes alıp ayağa kalkarken o hareketsiz kalıyor.

"Yapma," diyor başını sallayarak. "Bana bir saniye ver."

O başımı sallıyorum. *Özür dilemem* ona yaptığım şey için asla yeterli olmayacak. Briggs bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Ona söylememişsin," dedi.

"Hayır."

"Bir şey var mı?"

"Hayır."

Bir sonraki sorusuyla birlikte bana döndü. "Neden?"

Onu görmek rahat nefes almak demek, bu yüzden gözlerim onun görünüşünü hafızama kazırken derin nefes alıyorum - yeni bronzlaşmış teni, daha uzun saçları, dolgun dudaklarını çevreleyen yüz hatlarının aynı nefes kesici simetrisi. Hâlâ Amerikalı bir askerin mükemmel bir resmi, ancak gözleri farklı bir derinlikle, yaşlı bir ruhun derinliğiyle parlıyor. En çok fark ettiğim ince farklılıklar, bana bu askerin çok fazla savaş deneyimi yaşadığını söylüyor.

"Nasılsın?"

Sorumu duymazdan geliyor.

"Neden ona söylemedin Katy?"

Kendimi tartışmak istemiyorum. Kendimden *bıktım*. Karşımda duran adamın hayatını en ince ayrıntısına kadar bilmek istiyorum.

"İlk başta hazır değildim." Gerçek bu.

"Peki ya şimdi? Ona ne söyleyeceksin?"

"Anlamayacak," diye başımı sallıyorum. "Bunu az önce gördün."

Orada öyle muhteşem duruyor ki, avuçlarını cama dayamış, yüzü bomboş, gözlerinde birkaç dakika önce gördüğüm ışık yok. İkimiz de çıplakız.

"Neden buradayım, Katy?"

Duraklıyorum, derinlere iniyorum çünkü o tüm gerçeği hak ediyor. "Haberleri izledin mi? Ne bildiriyorlar? Bizim hakkımızda neler söylüyorlar?"

"Bu saçmalığı okumaman gerektiğini çok iyi biliyorsun."

Ağzım açık kaldı. "Bu sadece bizimle ilgili değil. Jones'un karısı, Morrero'nun annesi ve Alicia ile ilgili." Duygularımın saldırısına karşı kendimi masaya dayayarak devam ediyorum. "Alicia, Mullins'in annesi... cevaplar için beni görmeye geldi."

"Ona ne söyledin?"

"Ona biraz huzur verebilmek için elimden geleni yaptım ama kızının son anlarında yaşadığı dehşeti ona nasıl anlatabilirdim ki? Aileler... bilmeyi hak ediyorlar."

"Tam olarak neyi bilmek için?"

"Bu çok sevilen kurum hakkındaki gerçekler ve asker olmanın gerçek bedeli."

"Unuttun mu, ben hala bir askerim, Katy? Kocan da öyle." "Bilmeye hakları var."

"Biliyorlar. Kocalarının, eşlerinin ve çocuklarının fedakârlık yaptığını ve bunun bedelinin ne olduğunu biliyorlar. Bunu yaşıyorlar."

"Ama daha fazlasını hak ediyorlar."

"Ayrıntıları konuşamayacağımızı biliyorsun. Bunların hepsi gizli, Scottie."

"Hayır, ama üniformaya ışık tutabiliriz."

"Giydiğim üniforma mı? Her gün gururla giydiğim üniforma mı?"

"Bunu nasıl söylersin?"

"Nasıl olmaz? Ben kendi seçimimle asker oldum ve o kağıtları imzalayan herkes de aynı seçimi yaptı." "Peki."

Neden zamanı geldiğinde kalemi oğlumun eline veren sen olmuyorsun?"

Briggs elini yüzünde gezdirir. "Eğer bu onun seçimiye, buna saygı duymak zorundayım, sen de öyle." "İnanılır gibi değil. Ben sadece-"

"Ne düşündün? Başımıza gelenlerin ülkemize hizmet etme konusundaki hislerimi değiştireceğini mi? Aksine, bana uğruna savaşıacak çok daha fazla şey verdi."

Gözlerim kilitli, daha fazla tartışmanın anlamsız olduğunu bilerek sözlerine gömülüyorum. Duruşunda kararlı ve eğer başımıza gelenler fikrini değiştirmediyse, söyleyebileceğim hiçbir şey değiştirmeyecek. Onunla barışmaktan başka çarem yok. "Senden tek istediğim, zamanı geldiğinde dürüst olman."

"Katy..."

Kalbim onun varlığının farkındalığıyla çarpmaya başlarken ona "Seni çok özledim," diyorum. Aramızda geçmeye cesaret edemediğim görünmez bir çizgi var.

İtirafım karşısında omuzları çöktü.

Konuşmak için ağzını açıyor ama Liv'in elinde bir kutu içeceklerle içeri girmeden önce kapıyı iki kez çalmasıyla yarıda kesiliyor, yüzündeki ifade özür diliyor.

Yerime oturup ikram ettiği kahve için teşekkür ediyorum ve Chris karşımdaki sandalyeye otururken kahveyi dokunmadan önüme bırakıyorum. Gösteri için hazırladığımız soru metninin üzerinden geçerken toplantı boyunca tansiyon yüksekti. Hiçbiri benim yüzleşmek istediğim konulara değinmiyor. Elimizde kırmızı kalemler, ikimiz bazılarının üzerini çiziyoruz. Savaş esirleri olarak açıklayabileceğimiz bilgi miktarı sınırlı, bu da görevimizi daha da zorlaştırıyor.

"Bu sayfadaki hiçbir şeye cevap vermeyeceğim," diyor Briggs kesin bir ifadeyle ve sayfayı büyük kırmızı bir X işaretiyle kesiyor. Baktığımda hepsinin kurtarıldığımızdan beri ilişkimizle ya da özel hayatımızla ilgili sorular olduğunu görüyorum.

Koltuğumda arkama yaslanıp ona bakarken Liv, "Bunun üstesinden geleceğiz," diye garanti veriyor. Bakışlarını benimkilere çevirdiğinde suçluluk duygusunu görüyorum.

Bakışlarımı yere çevirirken içimden ironiyle karışık bir kıskançlık geçiyor. Yaklaşık iki saat süren pazarlığın ardından Liv ikimizin de elini sıkarak toplantıyı kapatıyor. Chris onu takip etmek için ayağa kalkıyor ama ben oturmaya devam ediyorum, kollarım göğsümün üzerinde korumacı bir şekilde çapraz duruyor.

"Şekilde mi bırakacaksın?"

"Hiçbir şey bırakmıyorum, Katy."

Ayağa kalktım ve elbisemi düzelttim. Kocamın yanına dönmem gerekiyor. Zihninin binlerce cevapsız soruyla dolup taşığının farkındayım ve şüphelerini silmeyi her şeyden çok istiyorum ama bu noktada bu imkânsız bir görev gibi görünüyor. Briggs'le birlikteyken netlik bir yanılsama.

"Bana üzgün olduğumdan daha iyi bir şey ," diye yalvarıyorum ona. "Bunu sana söyleyemem; bu yeterli değil."

Beni inceliyor ve temas yüzünden tenim yanmaya başlıyor. Açlık, şehvet, acı, ihtiyaç ve aşk yüzüne ve gözlerine yayılıyor.

Dönüp odadan çıkmadan önce "Hiçbir yere gitmiyorum," diye beni temin ediyor.

Bölüm Kırk Üç

Briggs

Hissettiğim şey tehlikeli. Ona dokunma ihtiyacı diğer her şeyden daha ağır basıyor, ama yine de o lanet sığınağın duvarına zincirlenmiş olabilirim. Son bir saat içinde hissettiğim onca şey arasında beni ele geçiren şey *ihtiyaç* oldu ve özellikle de onunki benimkini yansıttığında bundan kurtulamıyorum. Bencil ihtiyaçlarımız bize pahalıya mal oldu. Bu geziyi onun için kabul ettim ama onu özlemenin acısını bir nebze olsun hafifletmek için onu görmem gerektiğini de biliyordum.

Onu görmenin hayatıma devam etmeme yardımcı olabileceğini düşünmekle yaptığım aptallığa lanet , bu amansız acı evrenimin merkezinde yer alıyor.

Hâlâ gözlerindeki bakışta boğulurken, tam o konferans odasından çıkarken asansöre doğru ilerliyorum. Ben içeri girerken gözlerimiz kilitleniyor. Kapılar kapanırken, olan bitenin adaletsizliğini hissediyorum. Tek istediğimiz, ödemek zorunda kalacağımız bedel olmadan birbirimizi sevme özgürlüğü, onunki çok daha yüksek bir bedel olsa da.

Onu sevmek akıl sağlığıma mal oluyor ve bunun için bir şekilde onu suçlamaya başladığımı inkar edemem.

Odama gitmek yerine lobinin düğmesine bastım. Duvarlara bakmak sadece içimde kıpırdanan huzursuzluğu alevlendirecek. Asansör bar katında durdu ve geri çekildim. Kapılar açıldığında, az önce beni düşmanı olarak etiketleyen adamın gözleriyle karşılaşıyorum.

Benimle dalga geçiyor olmalısın.

Beni ölçüp biçerken gözleri anlaşılmaz bir öfkeyle parlıyor, nefretini serbestçe akıtıyor. Yumrukları iki yanında kenetlenirken her gözeneğinden yayılıyor.

Nefesindeki likör kokusunu bir metre öteden alabiliyorum. Gözleri bana hak ettiği saygıyı göstermemi emrederken boğazımdaki safra yükseliyor.

Lanet olsun!

Laneti içimde tutmak için savaşılarak botlarımı çekiyorum ve asansöre bir adım atıp bana, silah arkadaşına sırtını döndüğünde elimi kaldırmaya başlıyorum. Bu saygısızlığın en büyük işareti.

O anda, bir asker olarak aklıma gelen en karanlık düşünce aklımdan geçti.
Keşke o Humvee'den hiç çıkmasaydım.

Öfke beni bütünüyle yutarken damarlarımda ateş dolaşıyor ve ona tutunuyorum çünkü bir dakika öncesine göre çok daha iyi hissettiriyor.

Sırtına bakarken tüm saygım pencereden uçup gidiyor. Neler yaşadığımız hakkında hiçbir şey bilmiyor. Birlikte yüzleştığımız cehennem hakkında hiçbir şey bilmiyor. Durumumuz hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmiyor. Tepkisi varsayımlara dayanıyor. Karısının onunla birlikte olmak için nelerin üstesinden gelmeye çalıştığına dair hiçbir fikri yok. Tam burada, şu anda, ondan nefret ediyorum. Ondan sadece çıkardığı sonuçlara dayanarak gerçeği görmezden geldiği için değil, aynı zamanda gerçekten önemli olan şeyi görmezden geldiği için de nefret ediyorum: karısı onu *seçti*. Asansör duruyor ve bir sonraki adım için kendimi hazırlıyorum, olduğum yerden fırlamaya ve içimdeki tüm cehennemi serbest bırakmaya hazırım.

Kapılar açılırken Gavin başını çevirir. "Karımdan uzak dur." Kapı kapanmadan hemen önce geri adım atıyor ve yumruğum kapıya çarpıyor.

Bölüm Kırk Dört

Katy

Otel odamızda tek başıma oturmuş, elimdeki Xanax şişesini yuvarlarken endişeyle Gavin'i bekliyorum. İlaç geçici bir uyuşukluk, biraz kayıtsızlık, şimdiki zamandan küçük bir rahatlama, bir kaçış sunuyor. Etkileri üç uzun votka içmeye eşdeğer. Haplar, aylarca denedikten sonra hala o olmadığımı ve asla olamayacağımı hatırlatan güçlü bir hatırlatıcı. Ama olduğum kadın hala ailenin değerini ve bunu hak eden bir adama verdiğim sonsuzluk sözünü biliyor.

Kocamı seviyorum.

Şişeyi zulalarken anahtar kartının sesi geliyor. Gözlerinde zaten gelmekte olduğunu bildiğim yargıdan daha fazlasını görmek istemiyorum. Üç adımda odaya girdiğinde içimi bir korku kaplıyor.

Ceketini çıkardı ve gözlerini yakalamaya çalıştığımda kravatını gevşetiyor. Altın sarısı saçları parmaklarını gezdirmekten dağılmış. Bu onun hayal kırıklığının açık bir işareti. Sonra kıpırdamadan durduğunu, parmaklarını sıkıp açtığını fark ediyorum.

O bana bakıyor, ben de ona bakıyorum. Gittikçe rahatsız oluyorum, arkama yaslanıp karyolanın direğine dayanıyorum. Ve o sadece bakıyor.

"Ben bir aptalım," diyor, o kadar sessiz ki neredeyse kaçırıyorum. Sağ eli saçlarının arasından bir kez daha geçiyor. "Beni lanet bir aptala dönüştürdün!" diye bağırıyor ve lambayı masadan kaldırıp duvara fırlatıyor.

Şok içinde geri çekildim. Evde olduğum aylar boyunca bana hiç bağırmamıştı.

"Sakin bana öyle bakayım deme. Bana öyle geyik bakışı atma ve sakın neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranmaya kalkma."

"Değilim, ama daha görmediğin bir resim çiziyorsun," diyorum usulca.

"Bana biraz kredi ver, Katy. Nabızı atan herkes senin onun için ne kadar deli olduğunu görebilir. Sana ne kadar aşık olduğunu..." Ben yatakta çaresizce otururken o öne doğru adım atıyor ve üzerimde yükseliyor. "*Karım.*"

"Bu doğru. *Senin* karın. Onun değil."

"Tutmayacağın sözleri bu işe karıştırma. Onu becerdin mi?" Haklı olmasına rağmen sorduğu soru karşısında irkiliyorum. "Hayır."

"Onu öpmek mi?"

"Evet, bir kere," diyorum kolaylıkla. Bu itiraf her zaman en zoru olacaktı ve suçluluk duygusu beni tanıdık bir battaniyeye sararken dudaklarımdan kolayca dökülüyor.

"Lanet olsun sana," diyor dişlerini sıkarak, öfkeyle. "Beş aydır ne yapabilirim, seni geri almak için daha ne yapabilirim diye beynimi yiyorum ve sakladığın şey bu mu?"

Dudaklarım çıkan kelimelerin ağırlığıyla titriyor. "Hissettiğimiz şey doğal değil. Yani doğal gelmedi... Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

Gözleri alev alev yanıyor, beni diri diri yakan bir cehennem gibi ve zehrini kusarken nefesindeki viskinin kokusunu alabiliyorum. "Yakalanmadan önce ondan hoşlanıyor muydun?"

Çenemi göğsüme indiriyorum. Ona yalan söylemeyi reddediyorum. "Bunu asla teşvik etmedim ve evliliğimizi savundum."

"Şunu açıklığa kavuşturalım," diyor önümde volta atarken. "Mutlu bir evliliğin olduğunu bile bile senin *peşindeydi*, mutlu derken Katy, çünkü biz mutluyduk, sen unutmuş olsan da olmasan da."

"Hayır, o sınırlara saygı duydu ve beni kolladı. Biz arkadaştık. Böyle bir şey asla olmayacaktı."

"Ama oldu."

"Sadece biz-" *Bizi hayatta tutan, hayal edilemez dehşetlerden kurtulan, çaresizlikten birbirimize gülümseyen ortak nefesler.* "Onu bir daha asla görmeyeceğim," diye söz veriyorum. "Onu bir daha asla görmemem gerekiyordu."

"Bunu yapamam!" diye bağırdıktan sonra masa sandalyesini kaptığı gibi odanın diğer ucuna fırlatıyor. Sandalye televizyon sehpasına çarpıyor, ekran o kadar sert sallanıyor ki devrilme tehlikesi geçiriyor. Evliliğimizin hareketli bir görüntüsü.

"Ne?" diye homurdanıyor beni derinden yaralayan suçlayıcı gözlerle. "Onun nesi var? Onunla ilgili bu kadar özel olan şey ne?"

Daha düşünmeden ayağa kalktım. "Bana düzeltilmesi gereken biriymişim gibi bakmıyor!" Avazım çıktığı kadar bağıriyorum.

Gavin bir adım geri çekilir, çenesi gevşektir.

"Karısının dağılmasını izleyen o değil, değil mi? Ama şanslıyız ki ikimiz de seni uzaktan sevmeye lüksüne sahibiz."

"Özür dilerim," diyorum
faydasızca. "Ona aşık olduğun için
mi ?" "Kes şunu!"

"Vay canına, bakın şimdi kim dövüşüyor," diye alaycı bir şekilde tükürdü,
"Sizi bu kadar ileri götürdüğüm için kendime bile güvenemiyorum, değil mi?"

"Tanrım," diye fısıldıyorum. Güzel erkeğimin öfkesiyle tüm savunmamı
sakatlamasını izlerken hıçkırıklar bedenimi sarıyor. Onun öfkesini
kayıtsızlığına tercih ederim. Bu beni hâlâ sevdiği anlamına geliyor ve beni
sevmeye devam etmesi için her şeyi yaparım. Ailemin değerini, Gavin'in
sevgisinin hissini başından beri biliyordum. Yerleşik.

Kırılıyor ve saçlarını ve ilk gözyaşlarının dökülmesini izliyorum.
Konuşurken boğuk sesi beni paramparça ediyor.

"Katy," diyor gözleri dolarken saçlarını tutarak, "tanıştığımız andan
itibaren sen benimdin. Senden tek bir parçayı bile onunla, kimseyle
paylaşmayacağım. Bu bir gerçek olduğu sürece bana fırlattığın her şeyle başa
çıkabilirim, ama artık değil."

"Seni seçiyorum. Noah'ı seçiyorum. Bu hayatı seçiyorum, tekrar ve tekrar,"
dediğimi duyuyorum.

Başını sallıyor. "Ama bunu yaşamıyorsun."

"Deniyorum."

"Boğuluyorsun bebeğim," diye bağıyor gırtlaktan, "ve ben bunu
izliyorum, ve bu beni öldürüyor."

İçimdeki her şey bunun biz olmadığımızı biliyor, bu tür bir yüzleşme asla
biz olmazdık, asla, *daha önce*.

Ona doğru koşarak kollarımı boynuna doluyorum ve dudaklarımı
dudaklarına bastırarak onu tüm gücümle öpüyorum. Diliyle ağzımı açmadan
ve beni sahiplenici bir öpücükle süpürmeden önce beni sıkıca kavrarken ağzı
benimkini eziyor. Açlık bastırıyor ve acıyı dindirmek ve kendimi ona sunmak
için göğsünü tırmalarken külotum su alıyor. Eve geldiğimden beri ilk kez bu
aceleyi, onun ihtiyacına karşılık vermeyi hoş karşılıyorum. Dilleri birbirine
dolanıyor, beni duvara doğru itiyor, saçlarının arkasını kavrayıp tırnaklarımı
boynunun derisinde gezdirirken ereksiyonu belime geriliyor. Ağzının içinde
inlerken, bir kol boyu uzağa itildiğimde daha da yaklaşmak için hamle
yapıyorum. Gavin önümde pantolonunu indiriyor, gözleri şehvet ve geri dönen
öfkenin karışımıyla kararıyor.

"Yani şimdi beni mecburiyetten mi becermek istiyorsun? Hayır,
teşekkürler," diyor ve ben duvara yaslanıp gözyaşlarım akmaya başlamadan
önce beni aniden bırakıyor

içimden. Ona bakarken, söyleyebileceğim hiçbir şeyin onu gerçeğe ikna edemeyeceğini biliyorum. Savunmasız ve daha fazla mücadele edemez halde, suçlu gözyaşlarımı, gözlerimdeki özlemi ve hala hissettiğim aşkı görmesine izin veriyorum.

Bana şaşkınlıkla bakıyor ve bir an için gerçeği gördüğünü sanıyorum. Onu sevdiğimi, parçalandığımı bildiğimi ve bunu düzeltmeye çalıştığımı, hala ona geri dönmek için savaştığımı. İşte o anda ne yapmam gerektiğini biliyorum; her zaman ne yapmam gerektiğini.

Ben açıkta otururken Gavin kıyafetlerini düzeltiyor, kendini toparlıyor. Bu yeterli değil ve *onun* evine geri adım attığım günden beri de yeterli olmadı.

Gavin valizini bagaj rafında duran iki valizin arasından alıyor, gözleri bir tepki vermem için beni tararken kararı elinde. Başımı öfkeden başka yöne çeviriyorum çünkü bir saniye daha dayanamıyorum.

Tuzlu dudaklarımı yalayarak başımı sallıyorum.

"Bil diye söylüyorum..." Kapıya ulaşp bana dönüp bakarken söylüyorum. Kendimi ayağa kaldırıp onunla yüz yüze geliyorum. "O bendim. Seni öpen bendim ve bunu sen de biliyorsun. *Onu* sana geri getirmek için her lanet gün savaştım, ama ben *buyum* ve şimdi olduğum kişi seni öptü. Reddettiğin bendim. Ailemizi istiyorum. Ailemizi seçiyorum, seni seçiyorum ve her zaman da seçeceğim. Lütfen bunu yapma."

İki kararlı adımla aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

"Kanıtla."

Ve sonra gitti.

Bölüm Kırk Beş

Katy

Limuzin stüdyoya vardığında zar zor nefes alabiliyorum. Kapı açıldığında Liv tam orada bana eşlik etmek için bekliyordu. Keşke normal olabilseydim. Kendimi aptal gibi hissediyorum... Beş dakikalık bir araba yolculuğu için nefes nefese kalan yetişkin bir kadını ama korkularım gerçek. Üstelik bütün gece durmadan ağladım. Eminim berbat görünüyordum.

Liv kendine çeki düzen vermiş, beyaz bir pantolon ve topuklu ayakkabı giymiş, bir elinde pano, diğerinde kahve var. Sanki eski arkadaşımız gibi bana gülümsüyor. Ağladığımı anladığını bilsem de, olağan dışı bir şey olduğunu belli etmiyor. Eminim işinde çılgınca şeyler görüyordur. Ve dün ilahi şekilde müdahale ettiği için, bu sabahki yüz ifademin sürpriz olmadığını tahmin ediyorum.

"Günaydın. Hadi gidelim, olur mu?" Başını sola eğip yürümeye başlıyor, ben de peşinden gidiyorum, yetişmek için kendi ayaklarıma takılıyorum. "Burası Briggs'in soyunma odası, seninki de burada, yan tarafta. O çoktan geldi." Merdivenleri çıkmaya başladı ve duraksadı, sanki bir şey kaybetmiş gibi etrafına bakındı.

"Geldiğinde Gavin'e yeşil odayı göstereceğim," diyor çekingen bir şekilde. Sormak istemiyor ama onun gelip gelmeyeceğini bilmek zorunda. Bu kadın bir lütf, hayal ettiğim sert New Yorklu'ya hiç benzemiyor.

"O, uh... o gelemez. Oğlumuzun yanına dönmek zorunda kaldı. Bu sabah eve uçtu." Gerçek şu ki nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama kararına saygı duymak zorundayım. Olaylar bu şekilde gelişirken, tepkisi için onu suçlayamam. Güvenini kaybettim ve onu geri kazanmak için buradayım.

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Kapıyı iterek açtı ve beni içeri buyur etti. Oda, etiketleri hâlâ üzerinde duran tasarım kıyafet rafları, makyaj malzemeleriyle dolu bir makyaj masası ve odanın ortasındaki sehpanın üzerinde aklınıza gelebilecek her türlü atıştırmalık ve içeceklerle dolu. "Stilistleriniz yirmi dakika kadar daha gelmeyecek. Siz giysilere göz atın ve beğendiklerinizi seçin. Buraya geldiklerinde karar vermenize yardımcı olacaklar."

Elimi askıların arasında gezdirip kumaşların tenimi okşamasına izin veriyorum. Her şey çok güzel ve evde sahip olduğum her şeyden çok daha güzel. "Teşekkür ederim." Ona dikkatle bakıyorum ve aramızda hoş sohbetten çok daha fazlasını ifade eden o anlardan birini yaşıyoruz. Beni destekliyor.

"Sorun değil. Şurada bir servis telefonu var. Bir şeye ihtiyacınız olursa bizi arayın."

Bir anda gitti ve ben yalnız kaldım.

Yalnızım ve tek düşünebildiğim Briggs'in bir metre ötede olduğu ve ne olacağını bildiğim gerçeği. Çünkü olmak zorunda. Gavin'le aramı düzeltmenin bir yolunu bulmalıyım ve bu ilk adım.

Çantamı masanın üzerine koyuyorum, telefonumu cebime atıyorum ve kalbim ellerimde, ailemi geri almanın ilk aşamasına başlamak için yola koyuluyorum.

İçimde ve etrafımda sağa sola sallanmama neden olan dalgalar halinde kelebekler uçuşuyor.

Sola.

Doğru

Ben fakir bir adamın askeriyim. Ama bunu son bir kez daha yapmalıyım; asker olmalıyım.

Kalp kalbin istediğini ister ve ben ikisini de istiyorum. Sadece benimkini daha iyi öğretmem gerekiyor.

Kapıyı hafifçe çaldıktan saniyeler sonra kapı açılıyor ve Briggs solmuş bir kot pantolon ve omzunda duran bir tişörtle orada duruyor. Vücudumun Briggs'e verdiği tepkiye engel olamıyorum, tıpkı Gavin'e verdiği tepkiye engel olamadığım gibi. Keşke kocama verdiği tepkiyi bu adama da verse.

Kehribar rengi gözleri, gamzesiyle birlikte gülümsemesi belirirken yüzümdeki ifadeyle flört ediyor. Onu güzel bir şarap gibi içime çekiyor, her bir santimetresinin tadını çıkarıyorum. Vücudu hatırladığımdan daha da güzeldi. Artık zayıf ve hastalıklı değil, güçlü, sert kas hatları var. Yaşadıklarımızdan sonra iyileşmiş, belki eskisinden bile daha güçlü.

Yüz ifademi okuduğunda, ağzının kenarları yıkıcı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Gözleri beni yavaşça içine alıyor ve adımı büyük bir saygıyla söylüyor. "Scottie." Bu adamla zaten sarhoşum ve oynadığım ateşle başa çıkamıyorum, ama bu konuşmayı yapmadan ayrılmak bir hata olur. Yapmayı göze alamayacağım bir hata.

"Bir saniye içeri girebilir miyim?" Ses tonum yüksek, sesim titrek ve avuçlarım ter içinde.

"Tabii, evet. Tabii ki. İçeri gel." Elime uzanıyor, ben de hiç düşünmeden karşılık veriyorum.

Sparks.

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Altı

Briggs

Soyunma odanın köşesindeki iğrenç deniz mavisi kanepeye uzanmış, kırık eklemlerime bakıyordum ki kapı çalındı.

Son yarım saattir boş boş baktığım örnek soruları sehpanın üzerine fırlatıyorum, yorgun uzuvlarımı hareket etmeye ve cevap vermeye zorluyorum. Dün gece ondan ayrıldığımdan beri bir saniye bile uyumadım ve artık kendime hayatıma devam ettiğim yalanını söyleyebilecek durumda değilim. Sorun şu ki, ben de onun içinde aynı türden bir inkâr hissediyorum.

Her fırsatta birbirimizden koparıldık, zaman hayatın zorunlulukları ve kararlarımız tarafından elimizden alınmadan önce asla nefes alma şansımız olmadı. Gerçek şu ki ben hâlâ onunla savaşıyorum ve savaşmak unutmamın tam tersi. Şu anda özlemini çektiğim tek şey oyken, o benim geçmişim olamaz. Veda etmeye hazır değilim. Sarkaç sallanıyor

-Sanki o ve ben önemsizmişiz gibi, ses zamanı kesip geçerken beni sakat bırakıyor. Ne zaman durdurmak için uzansam, kendimden bir parça daha kaybediyorum ve saniyeler ilerliyor.

Kapıyı açıp Scottie'nin orada durduğunu gördüğümde, bitmek bilmeyen gözyaşları yüzünden yüzü harap olmuştu, burada ve şimdi zamanın *dolduğunu* biliyorum.

Pek çok kez, onun böyle ortaya çıktığını ve sonunda benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı olduğunu anladığını söylediğini hayal ettim. Bir anlığına, gözleri benimkilerle birleşene ve kalbim beş uzun ay boyunca ikamet ettiği karanlık deliğe geri düşene kadar burada olmasının nedeninin bu olduğuna inanmama izin veriyorum. Gömleğimi giyip içeri , ben de kapıyı arkasından kapatıp hasarı inceliyorum.

Yüzü kızarmış ve şişmiş, gözleri şiş ve kan çanağı. Ağlıyordu. Elimi uzatıp saçının bir buklesini kulağının arkasına sıkıştırdım.

Tanrım, onun vahşi saçlarına bayılıyorum.

Başparmağımın yüzünün yan tarafında gezinmesine izin veriyorum ve o da elime doğru eğilerek nefesini içine çekiyor.

Kalbim çılgına dönüyor, göğsümde sıcıyor ve takla atıyor. Bu doğru değil, ama mazoşist kalbimi kontrol edemeyeceğimi zaten çok iyi biliyorum

Katy Scott söz konusu olduğuunda. *Bu* kadını istiyor ve ben bu gerçeği değiştirmek için aklıma gelen her şeyi yaptım.

Bizi ayıran boşluğu kapatıp kollarımı açıyorum. Kendi isteğiyle kollarıma atılıyor ve başka bir adam için ağlarken gömleğimi gözyaşlarıyla ıslatıyor. Scottie'yi sevmek hayatımın hem en kolay hem de en zor deneyimi. Birbirimiz için mükemmeliz. Birbirimize aitiz, ama bu o kadar basit değil -çünkü her an, her dokunuş, her anı zaten kendine söz verdiği adamdan çalınıyor.

"Ne oldu?"

"*Biz* olduk." Vücudu sertleşiyor.

Scottie geri çekiliyor, yıpranmış tişörtünün yıpranmış etek ucuyla oynuyor. Gözlerini kaldırıp benimkilere kilitliyor. "Onu kaybedemem ve oğlumu da kaybetmeyeceğim."

Ve işte orada, yolumuza çıkan tek şey. Rekabet edemeyeceğim ve etmek istemediğim bir şey. Biz mükemmeliz ve imkansızız. Ondan onları bırakmasını isteyemem, istemeyeceğim de. Eğer sadece Gavin olsaydı, belki. Hayır, *kesinlikle*. Ellerimin ve dizlerimin üzerine düşer, *yalvarırdım*. Ama Noah'ın annesine ihtiyacı var, ben de anlayışla başımı salladım. Ama ben hiç anlamıyorum. Sevginin yeterli olması gerekirdi. Seni paramparça etmemeli.

Metal kapıya yüksek sesle vurulunca gözleri panikle açıldı ve konuşmamız yarıda kesildi. şu anda kimseyle konuşacak durumda değilim ama onlardan kurtulmalıyım. Ellerimi yüzüme sürüp bir parmağımı kaldırıyorum.

Ondan uzaklaştığım her adım acı veriyor. Her zaman öyledir. Kapıyı hafifçe aralayıp başımı dışarı çıkardığımda, gösteri için beni giydirmek isteyen bir sürü insanla karşılaşıyorum. Birden çok saçma gelmeye başladı. "Selam hanımlar. Bir şeyin ortasındayım. şu raflardan bir şeyler seçip kendim hazırlanacağım. Tamamen becerikliyim," diye göz kırparak onları cazibemle etkisiz hale getirmeye çalışıyorum.

Hepsi birbirinin üzerine konuşmaya başlıyor, tartışma çıkarmaya çalışıyorlar. Scottie'nin yanına geri çekilirken, "şu anda bunu gerçekten yapamam," diye ısrar ediyorum. "Hepinize çok teşekkür ederim. Kusura bakmayın." Kapıyı kapatıp sürgüledim ve birkaç derin nefes alarak odanın öbür ucundan ona doğru yürüdüm. Omuzlarını geriye atmış, yüz hatları kararlılıkla çizilmiş bir şekilde duruyor ve fırtınalı gözleri benimkileri arıyor.

"Bu bakışı biliyorum; tanıştığımız gün görmüştüm." Ona karşılık vermediği bir gülümseme veriyorum. Koruma modunda ve koruduğu kişi ben değilim.

"Kalbimi kırmana ihtiyacım var," diyor ellerini gergin bir şekilde sıkarak. "Senden nefret etmem için bana bir sebep ver, çünkü seni bu şekilde istemek... beni mahvediyor. Hayatımı mahvediyor."

O çok ciddi.

Sanki bir darbe almaya hazırmış gibi çenesini kaldırıyor, çalkantılı gözleri benimkilere yalvarıyor. "Bana onlardan bahset. Almanya'dan beri birlikte olduğun tüm kadınlardan bahset."

"Hayır." Başımı salladım. "Kesinlikle hayır."

"Oh, lütfen, Briggs. Ne kadar beklediniz? Birkaç gün mü?" Alaycı bir şekilde gülüyor. "Bahse girerim bir gün bile beklememiştir."

Silahlarını geliyor ve bunu yapmanın onu fiziksel olarak öldürdüğünü görebiliyorum.

"Tahmin oyunu mu oynuyoruz? Kocanı kaç kez becerdiğini sorma hakkım var mı?"

"Elbette," diyor omuz silkerek. "Değiş tokuş yaparız. Önce sen git." Blöf yapıyor ve ben de ona blöf yaptığını söylüyorum.

"Yapma bunu, Scottie. Bunu gerçekten duymak istemezsin." "Eğlendir beni, Briggs." Gözleri benimkilerle yalvarıyor. "Bunu duymam gerek."

"Peki. Gerçeği mi istiyorsun?"

Başını sallıyor.

"Tamamen dürüstlük mü?"

Yine başını sallıyor.

Ben küçük odayı o kıpırdamadan duruyor ve aşırı ısınmış tenimin altında kanımın kaynamaya başladığını hissediyorum.

Siktir et.

Ona doğru yürüyorum, birkaç santim duruyorum. "Sayısını unuttuğum kadar çok olduğunu gerçekten bilmek istiyor musun? Hepsinin sarışın ve mavi gözlü olduğunu? Ama mavi, asla doğru değil ve gülümsemeleri de hep yanlış."

Dudakları titremeye başlarken yanaklarından süzülen taze gözyaşlarını silkeliyor. Elini uzatıp göğsüme koyuyor ve kalbimin göğüs kafesime çarpışını, ona uzanışını hissettiğini biliyorum. Her zaman ona ulaşmaya çalışıyor.

Kendimi geri çekiyorum ve o dokunuşu hafızama kazıyorum.

Yaklaşık kırk beş saniye içinde kalbim yerinden çıkacak. Onları işaretlemeye başlıyorum.

"Yüzleri bulanıklaşana kadar kendimi nasıl aptal gibi içtiğimi anlatmamı istiyorsun..." Elimi yüzümde gezdirerek duraklıyorum. "Senmişim davranabileyim diye mi? Ne kadar mutsuz olduğumu bilmek ister misin? Bacaklarının arasına girdiğimde gözlerimi nasıl kapattığımı ve gördüğümün senin yüzün olduğunu? Dudakları yanlışı olduğu için onları öpmemeye nasıl dikkat ettiğimi. Her bitirdiğimde kendimi nasıl öldürmek istediğimi çünkü asla sahip olamayacağım tek kadını istemenin acısına dayanamadığımı."

Otuz saniye.

"Bu yeterli mi?" Gözleri benimkilere kaydı. "Benden nefret etmeye başladın mı?"

Yüzü çökmüş bir halde, kollarını omuzlarına sararak hıçkıra hıçkıra ağlıyor.

"Hadi ama Scottie. Kendimizi kandırmayalım. Ben hala tanıştığımızda nefret ettiğin aynı hıyarım. Hiçbir şey değişmedi. Bence bu durumu yeterince romantikleştirdik, sence de öyle değil mi?"

Ondan bir adım daha uzaklaşarak başımı eğiyorum. "Sen bir ev kadınısın," diyorum küçümseyerek. "Başkasının karısı ve ben de kariyer sahibi bir askerim. Bu pek de ideal bir durum değil."

Gözle görülür bir şekilde irkildi ve kalbim yerinden gibi oldu. On beş.

Elimi havada kestim. "Günün sonunda, bu büyük bir hatadan başka bir şey değildi. Ve eğer biz asla-"

"Dur," diye acı içinde haykırıyor. "Dur, ben iyiyim," diye fısıldıyor ve tam ben ona doğru uzanırken kapıya doğru fırlıyor, parmaklarım az önce bıraktığı boşlukta kıvrılıyor. Elimi tuttuğunda, gözleri benimkilerle buluşana kadar bana bakıyor. Böyle başladık ve böyle bitirmemiz daha uygun olur. Şu an için, yarattığımız yerde, mükemmel olduğumuz yerdeyiz. Ruhlarımızın dikiş yerlerinde görünür bir leke olmadan aynı hizaya geldiği yerde. Hala çok fazla sevginin olduğu bir yerde, o kadar fazla ki elimin tersiyle vurmadan önce kayan gözyaşımı durduramıyorum.

Aynı gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. "Teşekkür
." Üç. İki. Bir.

Bölüm Kırk Yedi

Katy

Bir kalp bir ömür boyu ne kadarını kaldırabilir? Bu sorunun cevabını hiçbir zaman tam olarak bilemeyeceğimden eminim ama benimkini saran yaralar, atmaya devam ettiği için o piçten nefret etmeme neden oluyor.

Aşk hastasıyım, sinirliyim ve bunu aştım.

Durum bir Xanax gerektiriyor, ben de iki tane alıyorum. Uçağı kullanan ben değilim. Taksiden inerken, içecek bir şey olmadan yutuyorum. Acı tat ağzıma yayılıyor. Otel lobisine adımımı atar atmaz onun yüzünü görüyorum.

Ekranda, az önce terk ettiğim kalbimin yarısı, özel dikim bir takım elbise içinde oturuyor. Tanıştığımız zamanki gibi rahat bir samimiyetle soruları yanıtlarken kameralara gülümsüyor. Konuşmasında metanetini koruyor, külot eriten gülümsemesi ve gamzesi dünyanın geri kalanının ona aşık olabilmesi için sergileniyor.

Umarım çok fazla sevgi bulur.

Televizyonun sesi kapalı ama altyazı açık. Kelimeleri okurken göğsümün zımpara kağıdına sürtüldüğünü hissediyorum. Ama başka tarafa bakamıyorum. Spikerin sözlerinin ekranda belirmesini izliyorum.

Bugün burada olamaması çok yazık. Chris

başını salladı. **Evet, kendini iyi**

hissetmiyordu. O lanet bir deli.

Şu anda bu adamlardan herhangi birinin beni sevmesi için bir neden düşünmeye çalışıyorum. Zayıf anımda, Mullins'i özlüyorum. Keşke burada olsaydı da bana irinli *deseydi*. Gözyaşlarımın arasından gülerек ekrandan ona bakmaya devam ediyorum.

Evde zamanın nasıl ?

Chris duraksıyor ve sessizliğinde bunu görüyorum - acısının bir anlık görüntüsünü. O çok güçlü, çok yakışıklı, çok dirençli. En karanlık saatimdeki en parlak ışık. Parmaklarımı kaldırıp ekrana dokunma isteğime direniyorum. **Rutine geri dönmek iyi .**

Hâlâ asker misin?

Kesinlikle. Dişlerini gösteriyor, efekt için bir "Hooah!" ekliyor ve seyirciler çılgına dönüyor. Daha fazla göremeyince, birkaç metre öteden beni izleyen Gavin'i fark ettiğimde gözyaşları içinde gülümseyerek uzaklaşıyorum.

Gözyaşlarımı saklama zahmetine girmeden, onun hamlesini bekliyorum. Bu noktada söyleyebileceğim ya da yapabileceğim başka bir şey yok. Ya birlikte savaşırsız ya da ayrı düşeriz. Beni suçladığı şeyin tam olarak . Eve döndüğümünden beri hala onun için çarpan yarım için savaşıyorum ve bugün her zamankinden daha çok savaştım. Gavin bana yaklaşıyor ve ben onun hâlâ burada olduğu gerçeğiyle yumuşuyorum.

"Sen ."

"Lobiye geçemedim."

"Beni herkesin içinde rezil etmeye kararlı mısınız, Yüzbaşı?" Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken tavana bakarak söylüyorum.

"" diye fısıldıyor kısık sesle, "eve geldiğinden beri bana böyle seslenmedin." "Evet, ben de pek

kendimde değildim," diyorum iç çekerek. "Lütfen beni eve, oğluma götür." Gavin başını sallıyor ve beni asansöre doğru götürüyor.

Gavin eve dönüş uçağında ve sonrasındaki araba yolculuğunda tamamen sessiz. İyi de oldu; dün geceki savaşımızın etkilerini hâlâ üzerimizde taşıyoruz. Eve girdiğimde ilk fark ettiğim şey ürkütücü bir sessizlik oldu. Aceleden annemin arabasına bakmamıştım bile.

"?" Elinde bavuluyla girişte duran Gavin'e soruyorum. Kapının yarısına kadar gelmiş, yani kararını yeni vermiş.

"Annene onu birkaç günlüğüne evine götürmesini söyledim."

"Ah," diyorum parmaklarımla gözlerimi silerek, "çünkü beni terk ediyorsun."

Yüzü acı içinde buruşuyor. "Katy, biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Bir molaya ihtiyacımız var."

"Uzay," diyorum gülerек. Tepkimi ölçüyor ama bu şovla işim bitti. "Çünkü o konuda bir sıkıntı yok."

"Çok kızgımsın. Bu evi savaş alanına istemiyorum."

"Anlıyorum," diyorum, bavulumu kapıdan çekip aramızdaki yere bırakarak. "Ama bana bir şey söyle. Gerçeği söyle. Seni seçmiş olmamın bir önemi yok, değil mi? Seni daha çok sevmemin ya da bu evliliğin yürümesini istememin bir önemi yok. Bana inanmıyorsun bile." O suskun dururken ben başımı sallıyorum. "Tanrım. Git molanı al, Gavin."

Gözyaşları ağır ağır akıyor. "Beni tekrar sevebileceğine karar verirsen burada olacağım." "Katy-"

"Sanırım gidip verandadaki salıncağımda biraz limonata içeceğim."

"Bebeğim-"

"Merak ediyorsan söyleyeyim, seni hâlâ seviyorum," diyorum arka kapıdan çıkmadan önce, beni bırakıp gitmesine dayanamayarak. Kapıyı çarparak kapattım ve güneş batmaya başlarken salıncağa oturdum. Bir dakika sonra kamyonetinin çalıştığını duyuyorum ve mutluluktan uyuşana kadar sallanmaya devam ederken kendimi onun kaybını özümsemeye bırakıyorum.

Bölüm Kırk Sekiz

Katy

Bu hafta her gün terapiye gittim, Dr. Schmidt'in hızına göre ilerledim. Son beş günde, son dört ayda paylaştığımdan çok daha fazlasını paylaştım. O bunu bir ilerleme olarak görüyor ama bana sadece atıp tutmak gibi geliyor. Hâlâ öfke ve hayal kırıklığı hissediyorum ve aynı konuları tartışarak daha ne kadar ileri gidebileceğimizden emin değilim. Ancak derinlerde bir yerde, bazı acıları kovarken bir parçamın onu bırakmaya başladığını hissediyorum. Hayatımın en büyük aşkı için kendimi zorlamaya devam edeceğim. Noah için. Çünkü onun hak ettiği gibi bir anne olmayı her şeyden çok istiyorum. Gavin gittikten sonra kendimi toparlamayı başardığımda oğlumu almaya gittim. Eve vardığımızda Noah'ın binlerce sorusu vardı ve babası görünürde yoktu. İlk birkaç gün onu uydurma bir iş seyahatiyle yatıştırabilirdim ama sonunda bu yalan da eskidi. Oğlumuz aptal değil. Ama Gavin'le konuşmadan ona daha fazla bir şey itiraf etmemin imkanı yoktu.

Gavin her gece onunla FaceTimeleşiyordu ve birkaç kez Noah ekranı çevirerek bizi yüz yüze getirdi. O anlar beni ikiye böldü. Gavin'in ya da benim gözlerim dolardı. Boğazımızı temizler ve konuşmayı başka bir yere yönlendirirdik ya da ben odadan çıkmak için bir bahane bulurdum. Sadece Noah hakkında konuşuyoruz ve bu da genellikle bir mesaj şeklinde oluyor.

Noah benim odak noktam. Gündüzleri tüm enerjimi ona harcıyorum, geceleri ise askeri sıhhiyeden kayıtlı bir hemşireye geçiş yapmak için VBSN programına başvurmaya çalışıyorum.

Sen bir ev hanımısın.

"Bok ye, Briggs," diye mırıldandım nefesimin altında. Bu yorumun canımı yakması gerektiğini biliyordum ve bunu ben istemiştim. Ama derinden etkiledi. Rotamdan sapmadan önce planım hep ev dışında bir kariyerdi. Hayallerimden vazgeçmek, *onların* kazanmasına izin vermek anlamına gelir ve bunun benim mirasım olmasına izin vermeyeceğim.

"Briggs kim?" Noah ev ödevini yaptığı mutfak masasından soruyor.

"Bunu duymaman gerekiyordu." Aptallığıma lanet ediyorum. Evimizde ilk kez onun adını söylüyorum. Suçluluk duygusu beni tehdit ediyor ama Dr. Schmidt'in bugün erken saatlerde söylediği sözler aklıma geldikçe onu itiyorum.

"İstatistiksel olarak, nerede oturduğunuzu biliyor musunuz?" "Ne?"

"Bir dakikalığına şapkamı takas edeceğim. Pek etik değil ama gerekli olduğunu hissediyorum. Sadece özgürce konuşmak için izninizi istiyorum."

Başımı salladım.

"Sınırların olduğu için kendini suçluyorsun. Her şeyin eski haline dönmesine o kadar hazırsın ki. Kaç gazinin senin kadar ilerleyemediği hakkında bir fikrin var mı?"

"Farkındayım."

Başını iki yana sallar. "Öyle olduğunu sanmıyorum. Her beş kişiden birine TSSB teşhisi konuyor."

Başımı sallıyorum. Bunu biliyorum.

"Beşte bir, Katy. Kaç tane Amerikan askeri olduğunu biliyor musun?"

"Emin değilim."

"Bir milyon nokta üç. Dün gece baktım ve bu sadece ordu." O devam ederken ben şaşkın şaşkın oturuyordum. Beşte bir. Beşte bir.

"Şu anda iki yüz bin kişi evsiz. Bazıları eski hayatlarına geri dönemiyor. Bazıları otobüsten indikten sonra evlerine bile dönemiyor."

Onun sözlerini düşünüp duruyorum. Bunun bana kendi gelişimim için bir referans noktası sağlayacağını biliyorum ama empatim kazanıyor ve kalbim kırılıyor.

Bana dikkatle bakıyor. "Her gün yirmi iki asker kendini öldürüyor."

Bana sempatik bakışlar atarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. En kötü anlarımda, en kısa süreliğine, o sığınaktan hiç çıkmamış olmayı diledim. Ama en umutsuz zamanlarımda bile asla kendi canıma kıyamazdım. Bu bana yalnız olmadığımı ve her şeyin daha kötü olabileceğini fark ettiriyor.

Not defterini önümdeki masaya bırakıyor ve ellerini tasarımcı pantolonunun arasında kenetliyor. "Yeterince hızlı adapte olamamanızda, hangi yolu seçeceğinize karar verememenizde zayıflık görüyorsunuz, ancak her gün hayatınıza devam etmeye kararlı bir şekilde kalkmanız yeterli. Sana söylüyorum, bu yeterli. Tam burada, şu anda, attığınız adımlar yeterli ve..." Duraklıyor. "Gücünüze hayranım."

Sessiz kalıp, sözlerinin içime işlemesine izin veriyorum.

"Kötü günlerde, kısa zamanda çok yol kat ettiğinizi hatırlamanızı istiyorum."

Briggs'in Almanya'dan söyledikleri geldi: Başarısız oldular. Kötü günlerde bunu hatırlamanız gerekir.

"Anne," diye küçümsüyor Noah, "Briggs kim ve neden ona kaka yemesini söylüyorsun?"

Bıçağımı kesme tahtasının üzerinde durdurup karşısına oturuyorum.

"Annemin Bağdat'tan arkadaşı."

"Mullins gibi mi?"

"Evet," dedim. "Mullins gibi."

Konsantrasyon içinde burnunu kırııştırıyor. "Keşke o da eve gelse."

Döndüğümünden beri ondan bahsetmedik. Gavin'in onun ölümü hakkında bir şey söylemediğini varsayıyorum.

Küçük oğluma bakarken, onun kalbini kırmayı kendime yediremiyorum. Sıçramalardan ve sınırlardan önce adımlar atılmalı ve ben bir gün için yeterince adım attım.

"Ben de dostum. Onu çok özliyorum."

"Büyükannem Disney'de tüm oyuncaklara binebileceğimizi söylüyor." Gözleri büyüyor. Tek bir konuya uzun süre bağlı kalamadığı için ona minnettarım.

"Heyecanlı olduğunu biliyorum bebeğim. Çok nazik davrandılar."

Bahar tatili geldiğinde evdeki sessizlikten korkuyorum. Sadece birkaç hafta kaldı. Dört gözle beklediğim tek şey Noah ile vakit geçirmek ve Gavin'in yokluğunda geceler daha uzun geliyor. Onun sessiz gücünü, cesaretlendirmesini özliyorum. Onun burada olmasını özliyorum.

Ve ben tam bir kaltaktım.

Suçluluk duygusu beni sarıyor ve ayağa kalkıp tek bir damla gözyaşımı silerek mutfığa dönüyorum. Telefonumu elime aldım ve kocama bir mesaj attım. Beş gün oldu ve eve evliliğimi düzeltme niyetiyle geldim. Bunu kanıtlamamın zamanı geldi.

: Çamaşırhanede eşyalarımızı toplarken düşürdüğüm bir askıyı almak için kamyonetinin koltuğundan uzandığım ve zamanı hatırlıyor musun? Bugün onu düşündüm. O kadar gülmüştün ki yaşlar akmıştı. Senin için ne kadar önemsiz olsa da bu benim en sevdiğim "biz" anlarından biridir. Seni seviyorum.

Mesaj hemen okunur ve ardından noktalar başlar. Durmadan önce dakikalarca aşağı yukarı zıplarlar.

Hâlâ kızgın.

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Dokuz

Katy

Halıyı yırttığımda bir sürü küçük çivi görüyorum ve Noah'a sesleniyorum. Odaya hızla geldi. "Evet?"

"Bebeğim, ben bitirene kadar babanın ofisinden uzak dur, tamam mı? Şu tırnakları görüyor musun?" "Tamam." Burnunu kırıstırıyor. "Burası leş gibi kokuyor."

Yaptığım işe bakıyorum. Koku, onun solumasını istemediğim son boya dumanlarından geliyor. Gavin'in ofisi tadilatıdaki son projemizdi. Doğru düzgün yapmaya gücümüz yetene kadar atlayabileceğimizi söylemişti. Beni mutlu etmek için günlük hayatımızda yaptığı fedakarlıklara bir örnek daha.

Projeye başladığımdan beri her gün, bundan hiç keyif alamayacağı fikrini bir kenara itmek zorunda kaldım. İki hafta oldu ve hala mesajlarıma Noah'ı okuldan alacağı günlerden ve onu gece tutup tutmayacağından başka bir şeyle cevap vermiyor. Nerede kalacağını kimse tahmin edemez. Benim de bunu bilme lüksüm yok ve Noah'ya baskı yapıp bu durumu onun için daha da zorlaştırmayı reddediyorum.

Her gün, bu yeni bana bir şans vermesini umarak elimi uzatıyorum, ama her girişimimde daha da uzaklaşıyor gibi hissediyorum.

Halıyı söktükten sonra odayı inceliyorum. Boş bir tuval ve nasıl bir dönüşebileceği fikri beni umutlandırıyor. Son birkaç aydaki tüm huzursuzluğum ve bencilliğimle, bu kadar üretken bir şey yapmamıştım ve umarım Gavin bunu bir işaret olarak alır. Belki ilk başta bir suçluluk projesiydi, ama odayı tararken bunun bir ilerleme olduğuna karar verdim.

Uyumak hâlâ zor ve belki de hep öyle olacak. Vücudumun yeni sabiti gecede yaklaşık beş saat. Kötü bir günün ardından kabuslar en kötüsü oluyor, bu yüzden verandadaki salıncakta bir yudum şarapla gevşemek için elimden geleni yapıyorum, Noah bana kitap okurken cırcır böceklerinin sesi geliyor.

Kendim için yaptığım küçük şeyler günlük ağırlarımı hafifletiyor. Ve itiraf etmeliyim ki, Gavin'in sürekli izleyen gözleri olmadan biraz daha rahat nefes alıyorum. Her ne kadar böyle olmasını istemesem de, öyle.

Yine de onu evde istiyorum. Geri çevirdiği iki akşam yemeği davetinde bulundum. Beni görmek ya da benimle konuşmak istemiyor ve aradaki mesafeyi aşmak imkansız görünüyor.

Duygusal ilişkim yüzünden.

İlişki anahtar kelimedir-Gavin bu konuda tam olarak nerede durduğunu bana açıkça belirtti.

Bu yüzden halıları yırtacağım, yerleri fırçalayacağım, en güzel anılarımızı canlandırmak için düğün fotoğraflarımızı karıştıracağım ve onu özleyeceğim.

Kabul edene kadar ona yemek daveti göndermeye devam edeceğim.

Ve gecenin köründe, geceliğim sırlıklam uyandığımda, onu özlemek için kendime birkaç dakika vereceğim. Kalbimin hissettiğim aşkın yasını tutmasına izin vermek için. Sesinin tatlı okşayışını özlemek için. Tanrı'ya bu acının hafiflemesi ve bir gün o parçamı dinlendirebilmem için dua ediyorum.

Tişörtüm ve şortumla çimlere oturmuş, parmaklarımın arasındaki kalın yeşil yaprakları koparıyorum. Bahar güneşi parlarken ve esinti yukarıdaki ağaçların arasından fısıldarken, doğadan yapılmış halı tenimde serin bir his uyandırıyor. Ürkütücü bir sessizlik var. İlk birkaç dakika konuşmak zorunda hissediyorum ve bu beni kızdırıyor. Yaşadığım onca şeyden sonra artık neyin doğal gelmesi gerektiğinden emin değilim ama söylediğim hiçbir şeyin samimiyetsiz ya da prova edilmiş gibi görünmesini istemiyorum.

Sadece gerçeği istiyorum ve çok geçmeden dudaklarım tam da bunu ifade eden basit kelimelerle kendiliğinden hareket ediyor. "Seni çok özledim," diye itiraf ediyorum. "Bu kadar yok olduğum için özür dilerim. Tanrım, bunu hak etmiyorsun. Umarım bu kadar

"Beni affedemeyeceğin için kızgınsın."

Başımı kaldırdığımda kelimeler su gibi akmaya başlıyor. "Benim için göz ardı edilmekten, bir kenara atılmaktan çok daha fazla şey ifade ediyordun." Derin bir iç çekiyorum ve ağaçların dalları arasından süzülen güneşin bir kısmını yakalamak için yüzümü yukarı çeviriyorum.

"Sen yokken hayatımın bu kadar değişmesi çok çılgınca. Sen ve ben dünyaya karşıydık ve ben bu konuda çok iyiydim." Dizlerimi fırçalayarak kalıntılardan arındırıyorum. "Biri gidene kadar hayatınızda ne kadar etkisi olduğunu gerçekten bilemezsiniz."

Zorlukla yutkunarak, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken tekrar başımı kaldırıyorum. "Morrero'ya aşık oluyordun. Bunu biliyordum. Gördüm ve bunu sorma zahmetine girmedim çünkü orada olduğum için surat asmakla meşguldüm."

Acının içime hücum etmesine izin vererek, mezar taşındaki **Jessica Alicia Mullins** harflerine bakıyorum ve bunun kesinliğini hissediyorum.

"Kim bilir, eğer ikiniz araya gelseydiniz, belki ben de bir gün sana *irinli* diyebilirdim."

Önemli olmaları için bir aileye sahip olmaları mı gerekiyor?

İki hayalet tarafından rahatsız ediliyorum ama şu anda Briggs'i yanımda hissediyorum ve buna minnettarım.

"Seni o göreve gönderdiğim için kendimi suçlu hissediyorum ve her gün Tanrı'ya şükrediyorum ki o gün söylediklerinin gerçek olduğunu hissedecek kadar yakındık, onları kastediyordun, beni bunu kolaylaştırmaya çalışacak kadar seviyordun." Gözlerimi yumrukladım. "Bunu yapamam. Bu konu hakkında henüz konuşamam, tamam mı? Şimdilik bu konuda beni rahat bırakacaksın." Kesik kesik nefes alarak nefesimi toplamaya çalışıyorum. "Hâlâ s-s-s-s-sikmeye alışmaya çalışıyorum." Yüzümü mezar taşından çevirerek gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Hıçkırıqlarla göğsüm titriyor, ellerimi destek için yere bastırıyorum ve birkaç yavaş nefes çekiyorum.

"Bu kesinlikle korkunç," diyorum gülerek, dizlerimi göğsüme çekip saçlarımı tutarken, "en azından bu taraftan." Burnumu silerken, içimden geçen sayısız duyguya engel olamıyorum. "Tanrım, seni nasıl unutabilirim ki?"

Asker ol, Katy.

Sesi gün gibi açık. Mezarı başında sızlanmamı istemezdi.

"Elimden geleni yapıyorum. Psikiyatristim bu tavsiye için kışına tekmeyi basardı," diyorum bir kahkaha daha atarak. "Bunun ters etki yarattığını söylerdi," diye saçmalıyorum, bana cevap vermeyeceğini kabul etmeyi reddederek.

"Noah iyi." Doğduğu gün onun kollarında olduğunu düşündükçe daha fazla gözyaşına boğuluyorum. "Aslında geliyor. Çok gurur duyardın. Geçen hafta heceleme yarışmasını kazandı."

Tiştörtümün yakasıyla burnumu ve ağzımı kapatarak, kazanmış harflere bakarken hıçkırıqlarımı kumaşla bastırıyorum.

Asker

Kız

Arkadaş

"Tehdit, şakacı, şıfıntı," diyorum listeye ekleyerek. "Seni azizleştirdiler ama sanırım ben de aynı şekilde davranacağım."

Konuşmaya çalıştığımda yanık boğazıma ulaşıyor ve başarısız oluyorum. Güneş ışığı omuzlarımı yakarken tüm soğukkanlılığımı kaybederek hıçkırıyorum. Birkaç dakika serbestçe kanadıktan sonra dizlerimin üzerinde doğruluyorum ve sessizliğe fısıldamadan önce hıçkırıyorum.

"Yardıma ihtiyacım var," diye yalvarıyorum ona. "Olanlardan sonra bunu beklememem gerektiğini biliyorum ama bana biraz yardım etmene ihtiyacım var. Annene ne diyeceğimi bilmiyorum." Konuşmaya çalışırken boğuluyorum ve içimden bir çığlık atıyorum. "Annene ne diyeceğimi bilmiyorum. Bana yardım et, tamam mı?"

Kalemindeki *arkadaş* kelimesinin üzerine birkaç parmağımla bastırıyorum.

"Cennete girebilmek için hâlâ pazarlık yapmak zorunda olduğuna eminim. Ama eğer seni kapıda tutuyorlarsa, bebeğim, bil ki bu onların favorisi olduğun içindir. Çünkü sana söz veriyorum, sen benimdin. Geri döneceğim."

Ayağa kalktım ve yattığı yere baktım.

"Bu arada, eğer aşk hayatımın boktanlığını yukarıdan izliyorsan, o konuda da biraz yönlendirmeye ihtiyacım var. En azından Gavin'in kışına bir tekme atabilir misin?"

Bölüm Elli

Katy

"Mooommmmy!" Yansımamı incelediğim banyo kapımın dışından Noah'nın seslendiğini duyuyorum. Bir atılım daha. Psikiyatristimden daha fazla ev ödevi.

Harika, şimdi de sarkık göğüslerime bakacağım.

Kendimi adil bir şekilde değerlendirmeye çalışırken içimden gergin bir kahkaha patlıyor. "Hemen geliyorum, bebeğim!"

"Acele et! Acele et!" diye sesleniyor yatak odamdan çıkarken.

Gözlerimi kısa süreliğine kapatarak kendime biraz lütufta bulunuyorum. Eve döndüğüm anda beni karşılayan askerin tavsiyesi.

Grace.

Yansımama odaklanarak yavaşça vücudumun zirvelerini ve vadilerini inceliyorum.

Beni en çok rahatsız eden şey yanık izi, tehditkar ve karnımın alt kısmının büyük bir bölümünü kaplıyor. Çoğunluğu geçen ay olmak üzere kilo aldım. Kot pantolonumun kalıbından belli oluyor.

Briggs kendini toparlamış olsa da, benim iyileşmem farklı bir hikaye oldu.

Sütyenimi bağlayıp kot pantolonumu ve tişörtümü giyerken kapı çalıyor. Henüz kendimi sevdiğimi hissetmiyorum ama en azından bir fark görmeye başlıyorum.

Ben aşağı inerken Noah merdivenin dibinden sesleniyor.

"Selam bebeğim," diye selamlıyor annem, gözleri parlıyor. "Katy, harika görünüyorsun."

Haftalardır ilk kez umut içeri sızıyor ve yayılmaya başlıyor. Annem saçmalamaz.

"Gerçekten mi?"

"Evet," diye yemin ediyor ve beni kucaklamak için kendine çekiyor. "Teşekkürler anne."

"Bana teşekkür etme," diyor, "çalışan sensin." "Yani, Noah'ı Disney'e götürdüğün için teşekkürler."

"Oh," diyor, "seni yine de yanımızda getirebiliriz, yerimiz var."

"Bu kadar uyarılmaya hazır değilim," diyorum ona dürüstçe, "ama yakında." "Sorun değil," diye bana bakıyor ve gözleri doluyor.

"Ağlama anne, ben iyiyim."

Noah yatak odasından ona komut verirken, "Biliyorum," diyor.

"Büyükanne, buraya gel!"

Bana yorgun bir bakış attı. "İşte başlıyoruz, tek ihtiyacımız olan bu ailede bir alfa erkeği daha."

"Lafı açılmışken, babam nerede?"

"Dışarıda sandığı yeniden düzenliyor."

"Gidip ona yardım edeceğim."

Ön kapıdan çıkarken, babamı verandamızın basamaklarında SUV'unun açık bagajına bakarken gördüğümde kısa kesiliyorum.

"Baba?" Yanına otururken soruyorum. Alçak sesle konuşmadan önce birkaç saniye sessiz kalıyor.

"Ondan haber almadınız mı?"

Yeni boyanmış tırnaklarıma bakıyorum. "Umdüğüm şekilde değil." Ciddiyetle başını sallıyor.

"Baba, iyi olacağız. Yapacağız. Sadece-"

"Bu benim hatam," diyerek sözümü kesti ve yüz hatlarını gölgeleyen suçluluk duygusuyla bana baktı.

"Ne?" Babam duygusal bir adam değildir, en ufak bir şekilde bile.

"Seni bir sosyete kızı yerine asker olman için yetiştirdim. Seni cesaretlendirmeseydim bu asla olmazdı." Omuzları çökerken üst dudağını büzüyor, acı dolu bir nefes kaçıyor.

"Baba, dur. Cesaretimi kırmış olsaydın bile yine de asker olurdum. Bir an bile kendini suçlama. Sen benim kararımı destekledin, beni zorlamadın." Bu konuşma ne kadar ikiye bölünmüş olduğumu gözler önüne seriyor. Başını sallıyor, tesellilerim ona pek bir şey yapmıyor. Beni mutlu görene kadar kendini suçlamaya devam edecek. Bu sadece o yere ulaşmak için daha fazla teşvik edici ve eve döndüğümünden beri ilk kez, bir savaşım varmış gibi hissediyorum. Şans.

"Ben iyiyim baba." Ayağa kalktığımda babam elimi tutarak ayağa kalkıyor ve bana sıkıca sarılıyor. Ondan gelen şefkate alışık olmadığım için omzuna doğru kıkırdıyorum ve hemen azarlanıyorum.

"Hiç komik değil, Kathryn Nicole," diyor uzaklaşmaya başlarken, ama dudaklarındaki gülümsemeyi görebiliyorum. "Sadece şunu bil, ne olursa olsun, annen ve ben seni desteklemek için buradayız."

"Bunu biliyorum," diyorum ona içtenlikle.

Küçük spor ayakkabıların sesi verandada yankılanıyor, tam da Noah sırt çantasıyla yanımızdan hızla geçerken. "Ben Disney'e gidiyorum. Güle güle anne!"

"Evet doğru," diyerek peşinden koşuyorum ve onu ön bahçede sırtı göğsüme dönük bir şekilde yakalıyorum. Yanaklarımı ovuştururken yakalandığı için kıkırdıyor ve ben de onu çimlere çekiyorum. Birkaç saniye yuvarlandıktan sonra Noah hayatımda gördüğüm en güzel gülümsemeyle bana bakıyor.

"Daha iyisin."

Anında gözlerim yaşıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?" "İlaç işe yarıyor anne. Ne ?" Oğluma baktım ve ona gerçeği söyledim. "Sen."

OceanofPDF.com

Bölüm Elli Bir

Katy

Noah'sız geçen son dört gün, şimdiye kadar katlanmak zorunda kaldığım en yalnız günlerdi. Yalnızlığa duyduğum özlem sona erdi ve yerini ailem olmadan yaşadığım evi doldurma özlemine bıraktı. Gavin bu sessizlikle beni parçalıyor ve iletişim kurmadaki yetersizliğim nedeniyle verdiğim zarar her zamankinden daha belirgin. Bilmesi gerekiyor. Bilmeyi hak ediyor ve belki de itiraf ederek, enkazın bir ortadan kaldırmaya yardımcı olabilirim. İşlerin yürümesini istiyorsam, iletişim kanallarını açmalıyım. Kocamı tanıyorum ve Gavin'in de bunu beklediğinden neredeyse eminim. Sadece söyleyeceklerimi kaldırabileceğinden emin değilim.

Üsde beni iyi tanıyan gardiyanlardan biri tarafından karşılandım. O hoş sohbetlerine devam ederken, ben de dikiz aynasından bakıyorum. Bugün saçımı düzelterip biraz bronzlaştırıcı ve dudak parlaticısı sürerek her şeyi yaptım. İçeri girdikten sonra, bir zamanlar buranın bir parçası olmaktan duyduğum gururu yakalamak için yavaşça üsse doğru ilerliyorum.

Eve döndükten bir ay sonrasına kadar ordudan resmi olarak istifa edemedim - psikolojik değerlendirmemin ardından ve biraz zamana ve düşünmeye ihtiyacım vardı.

Evet, teşekkürler. İçimde stand arkadaşlarım için pişmanlık var, çünkü Gavin'le her zaman inanılmaz derecede gurur duydum.

Ofisinin bulunduğu binaya park edip dışarı çıkıyorum ve market alışverişi için kantine uğramayı not ediyorum. Katkıda bulunmadığım gerçeği beni rahatsız etmeye başlıyor ve elimden geldiğince üç kuruşa talim etmem gerekiyor. Ordu eşi olmanın hala avantajları var ve er ya da geç bunu kabullenmem ve işim bitmiş olsa da *evlendiğimi* anlamam gerekecek.

Hayat bu.

Ve bunu ben seçtim. Gavin'in üniforması beni en çok tahrik eden şeylerden biriydi ve o da bunu biliyordu.

Ve ona bir daha senin önünde giymemesini söyledin.

Ama o hangi cehennemde? Ortalıkta yok, kaçıyor, ona yaptığım her şeyi yapıyor.

İsa'ya gelmeye ihtiyacımız var, hem de hemen. İşte bu yüzden binasının önünde oturmuş, ona şahsen bir akşam yemeği randevusu teklif etmek için cesaretimi toplamaya çalışıyorum.

Bir parçam ona saldırmak istiyor ama ben o parçaya mantıksız diyorum. Mantıklı yanımda, denediğimi istiyor. Ama bu iki kadın da oldukça sinirleniyor. Bu savaşta tek başıma mücadele edemem ve belki de bu yokluk onun için her şeyin bittiğini bana bildirmenin bir yoludur.

Her iki şekilde de, üzereyim.

Binaya girdiğimde kendimi onun teğmenlerinden biri tarafından karşılanırken buluyorum.

"Serg-Katy, seni görmek ne güzel," diyor gülümseyerek. Teğmen Lowe benim için her zaman bir tür akıl hocası olmuştur. Hayatımdaki diğer kadınlar gibi o da saçmalamıyor. Sadece bu da değil, kişiliğinde beni çeken bir kıvılcım var. Kahverengi gözlerini incelediğimde bana kimi hatırlattığını hemen anlıyorum. "Nasılsın?"

Daha inandırıcı görünmek için kendimi başımı sallayarak "Güzel," derken buluyorum.

"Çok sevindim," diyor bana doğru bir adım atarak. "Şu anda dışarıda. Bugün programı dolu ama onu getirebilir miyim bir bakayım."

"Hayır, sadece masasına bir not bırakacağım."

"Tamam," diyor, ben yüzünde neler olup bittiğini bildiğine dair bir işaret ararken. Anlamıyor.

Bu Gavin.

Üste ya da sahada herhangi bir zamanda yaklaşık yüz elli askerden sorumludur. Bu çok büyük bir sorumluluk, ama o bunun üstesinden geliyor.

Ofisine doğru yürürken, ofisin tanıdık hissine kapılıyorum. Buraya gelmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Masasının üzerindeki resmimize bakarken bir yumru oluşuyor. Balayımızdan kısa bir süre sonra çekilmiş. İkimiz de Karayip güneşinden bronzlaşmışız ve deliler gibi gülümsüyoruz. Sandalyesine oturup resmi elime alıyorum ve inceliyorum.

Her gün buna bakıp benimle nasıl konuşmaz?

O gittiğinden beri ilk kez boyumdan büyük bir işe kalkıştığımı hissediyorum. Klavyesinin yanından bir kalem alıp, yanımdaki defterden bir parça karalama kâğıdı koparıyorum. Bu bir aşk mektubu değil, sadece başka bir akşam yemeği daveti, bunu kanıtlama şansı için bir yalvarış.

Parmağımla çerçevedeki mutlu çiftin izini sürdükten sonra ayağa kalkıyor ve göğsümde umut dolu bir sesle Teğmen Lowe'a veda ediyorum.

Burada bir şey yok.

Bip. Bip. Bip. Neon kutuya sabitlenmişken boğazım kumla doluyor ve dudaklarımın birbirine sürtünmesine engel olamıyorum. Dilimle onları ıslatırken kasanın sesi uzaklaşıyor ve zihnim, sırf bu kadar rahatlatıcı bir şeye ulaşmak ve bu kadar kolay ödüllendirilmek için yeri göğü birbirine kattığım zamanlara geri dönüyor. Carmex'in tüm kutusunu raftan çekerek, beni kontrol eden kadına doğru tutuyorum.

"Her şeyi mi?" diye soruyor sırtarak.

"Evet," diyorum eşleştirmeden. Sayıyı yakalamak için kutuyu inceliyor ve ben çantama atmadan önce onları alıyor. Toplamım iki katına çıkıyor.

Kuruşları kısmak için çok fazla.

Deli sürtük bakışlarını görmezden gelerek, ismimin söylendiğini duyduğumda neredeyse kapıdan çıkmak üzereydim. "Scott!"

Geriye dönüp baktığımda, *daha önce* klinikte birlikte çalıştığım sağlık görevlilerinden biri olan Anderson'ı görüyorum.

"Hey, Anderson, Amerika'ya dönmüşsün." Aniden endişelenen gözlerim, bu konuşmanın kısa sürmesini umarak kapıya yöneliyor. Bugün güzel bir gündü ve son zamanlarda kendimi test ediyordum ama çok da ileri gitmek istemiyordum.

"Evet. Kahretsin, eğer kumu bir daha göremezsem ya da hissedemezsem, çok erken olacak." "Anlaşılabilir," diyorum o beni incelerken.

Gitme zamanı.

"Sağ salim döndüğünüze , arayı isterdim ama eriyecek eşyalarım var." "Elbette," diyor, zar zor doldurduğum arabama bakarak. "Dürüst olacağım, zaten şu anda söyleyecek söz bulamıyorum."

"Sorun değil, gerçekten."

İçtenlikle özür diliyor. "Mullins'i ziyaret ettim." "Ben de."

"Keşke cenaze töreninde orada olabilseydim."

Başımı salladım. "Bu ikimiz için de geçerli."

Yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, ben sadece... ama Briggs'in geri döneceğine inanabiliyor musun?"

"Yapamaz mısın?" Onun adını duymanın verdiği yakıcı acıyı görmezden gelmeye çalışarak söylüyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Yani Amerika'ya gitmesi anlaşılabilir bir şey ama turunu bitirmek için gönüllü olması, özellikle de olanlardan sonra?"

zemin sallanıyor. Bunu duymaya hazır olmalıydım. O bir asker ve yaptığı şey bu.

Bir adım öne çıktı. "Yani adrenalini anlıyorum, *sanırım*, ama o salağın bir ölümü var mı-" Cümlemin geri kalanını söyleyemeden, ben gittim.

Bölüm Elli İki

Briggs

Çimlerin üzerinde süzülürken, uzaktan Houdini'yi görüyorum, kafesinden kaçmaya çalışıyor.

"Aptal piç," diye mırıldanıyorum kimseye. Serin bahar sabahı, güneş sırtıma vururken yerini yakıcı bir öğleden sonraya bıraktı. Üstüm başım pislik içinde ama işin zahmetsiz görüldüğü günleri seviyorum. Bugünkü gibi, sıcaklığın katlanılabilir olduğu ve hiçbir şeyin bozulmadığı günleri. Kulaklıkları açmış, eski bir Zeppelin eşlik ederken etrafı kolaçan ediyorum. Son birkaç gün huzurluydu ve daha iyisini isteyemezdim. İşe konsantre oldum ve sürü iş yaptım. Her gece yastığa başımı koyduğumda, fazla bir şey düşünemeyecek kadar yorgun oluyorum. Ve göğsümde atan o sinir bozucu piç bana hatırlatmaya karar verdiğinde, farklı düşünmeye başlaması için onu kardiyoya boğuyorum.

Eninde sonunda birbirimizi yakalayacağımızı düşünüyorum.

Geleceğim olan toprağı işlemek için saatler harcamak, sevişmek ve kavga etmekten çok daha iyi bir fikir gibi görünüyor. Benden bu kadar. Bu noktada barışa olan ihtiyacım çok daha fazla. Olanların ardından perspektif devreye girdi ve kendime olayların nasıl geliştiğinin olması gerektiği gibi olduğunu hatırlatmam gerekiyor.

Ve belki bir ya da iki yıl sonra, bu topraklardan daha fazlasını düşünmeye hazır olduğumda ve acımı dindirmek için kendimi yıpratmak zorunda kalmadığımda, daha fazla huzura kavuşacağım.

Yine de ailemin mirasını oluşturan otlaklara baktığımda, benden daha büyük bir şeyin parçası olduğumu biliyorum.

Beni yetiştiren adamı gururlandırdığım için dua ediyorum. "Seni özledim, ihtiyar." Onunla bir gün daha geçirmek için neler vermezdim.

Geniş avlunun son ayağında arkama yaslanıp bir yudum su içiyorum, tam o sırada siyah bir cip uzun çakıl taşlı yolumuza doğru hızla geliyor. Neler olup bittiğini sorgulamaya fırsat bulamadan, cip yaklaşık on beş metre ötede patinaj yaparak durdu. Kolları, bacakları ve vahşi sarı saçlarıyla bir ateş topu, sıkılı yumruklarıyla bana doğru hızla geliyor, ağzında oturduğum yerde felç olduğum için anlayamadığım kelimeler var.

Çalı domuzumun tam önünde duruyor, kollarını sallıyor ve ağzı saatte doksan mil hızla gidiyor, ben orada sersemlemiş bir şekilde otururken, tek bir kelime bile duyamıyorum. *Muhteşem bir kadın.*

Gözlerinin altında hâlâ belli belirsiz halkalar var ama bunun dışında, bir ay önce soyunma odasından çıkan kadından çok farklı görünüyor. Göğsü kalın bir askının üzerinde kabarıyor. Şortunun beline bir tişört bağlamış ve baldırlarını belirginleştiren ayak bileği botları giymiş.

Hay sikeyim.

Bu resimde yanlış olan tek şey, ağzından çıkan ve şu anda duymak istemediğim bir yığın kelime.

Gözlerimiz birleşiyor ve o anda her zaman var olan bu acıyla boğuluyorum. Bir aylık ilerleme duman olup uçuyor ve onu gördüğüm anda damarlarıma korku doluyor. Daha önce hiç görmediğim kadar kızgın ve yüzeye çıkan ve kendimi bir arada tutma yeteneğimi mahveden ihtiyacı aşabilsem komik olurdu.

Bunu bana tekrar yapamaz.

Onun atıp tutmasını izlerken dudaklarımın kıvrılmasına engel olamıyorum. Uçmaya çalışan yavru bir kuşa benziyor.

Birkaç saniye önümdeki toprağı tekmeledikten sonra, kulaklıklarımı çıkarıp motoru durduruyorum ve konuşmasının sonunu yakalamayı başarıyorum.

"Sen. Aptal. Evlat. Oğlu. Orosu!"

Sırtışım biraz daha genişlemiş olabilir.

OceanofPDF.com

Bölüm Elli Üç

Katy

"Ne yaptığını sanıyorsun sen!"

Hayatımda hiç olmadığım kadar öfkeli bir şekilde ayaklarının dibinde tepinirken, kulaklarını işaret ederek başını sallıyor.

Ona saldırmaktan başka her şeyi yaparken ağzımdan çıkan kelimeleri durduramıyorum.

"Sen. Aptal. Evlat. Oğlu. Orospu!"

Sırtışı geniş bir gülümsemeye dönüşüyor ve öfkem cehenneme dönüyor. "Seni görmek de güzel Scottie."

"Oraya geri dönmek için gönüllü olarak ne yaptığını sanıyorsun?"

Eldivenlerini çıkarıp alnını siliyor ve o zaman gömleksiz olduğunu fark ediyorum, üzerinde sadece koyu renk kot pantolonu ve yıpranmış gri deri botları var. Saçlarını uzatmış, bu yüzden kafasında dalgalar halinde duruyor. Bronzlaşmış kasları güneşte parıldarken, ter damlacıkları aşağı süzülüp tenini kaplıyor. Gördüklerim karşısında ağzım sulanıyor. Birkaç saniye içinde o boks ringinin kenarına geri dönüyorum. Yıllar öncesine ait gibi görünen nostalji kalbimi sızlatıyor.

Onu kaybedemem.

Sözleri aval aval bakmamı kesti. "Bir asker olduğumu ve bunun benim işim olduğunu düşünüyorum."

"Çok !" Ben de karşı çıktım.

Altın rengi gözler beni içine çekiyor ve göğsümün kabardığını, göğüslerimin giydiğim atletten dışarı taşıdığını fark ediyorum.

Gözlerinin sıcaklığını hissetmeden önce gözleri uzaklaşıyor.

Bana doğru bir adım atıyor ve abartılı bir nefes üflüyor. "Orada olanların senin için zor olduğunu biliyorum."

"Bana sert mi davrandın?!" Çılgılık atıyorum.

Su şişesini kavlıyor ve sanki sıradan bir sohbet ediyormuşuz gibi bir yudum alıyor. "İkimiz için de. İşkence gibiydi. Bunu inkar etmeyeceğim," diyor ve şişenin kapağını kapatıp lastiklerden birinin üzerine koyuyor.

"Bana bu cümleyi söyleyerek her şeyi inkâr ediyorsun!"

"Peki *şimdi* tam olarak neyi itiraf etmemi istiyorsun?"

Sessizliğim onu kızdırmışa benziyor.

"Ne oldu? Hızlı cevap yok mu? Bak ne diyeceğim, sen hazır olduğunda gerçek konuşmayı yapacağım. Şimdilik işe koyulalım."

"Ne?"

"Kızgınsın, nedenini anlıyorum ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Adamlarımın bana ihtiyacı var. Ben *gidiyorum*. Ve seni son gördüğümde," diyor arka cebinden yırtık pırtık bir kasket çıkarıp gözlerinin üzerine çekerek, "görünüşe göre farklı taleplerin var. Açıkçası yetismekte zorlanıyorum. Düşündüm de, madem senin halletmen gereken bunca saldırganlık var, benim de bir aylık işim var, neden bana yardım etmiyorsun? Yani, biz dostuz, değil mi?"

Konuşurken başımı kararlılıkla sallıyorum. "Psikolojik değerlendirmeden sonra tekrar düşündüğünü söyle-"

"Geçtim," diyor kolayca.

Saçlarımı yolarak aramızdaki zemine basıyorum. "O zaman git danışmanlık al, kırmızı bayrak çek. Onlara karanlık düşüncelerin olduğunu söyle... ya da başka bir şey!" Ben avazım çıktığı kadar bağıriyorum, o ise güneşin tadını çıkarıyor ve bana deli bir kadınmışım gibi bakıyor.

"Oraya geri dönmeyeceksin," diye bağıriyorum. "Bitti, Katy. Bırak gitsin."

"Gitmesine izin *vermeyeceğim*!" Gözleri düşerken ona doğru bir adım atıyorum. "Bu kadar çabuk değil, şimdi değil. Tanrım, asla!"

"Katy." Alçak sesle konuşuyor, sesi hissetmesini istediğim duyguyla karşılaştırıldığında acı veren bir fısıltı. Korkunun olmadığı yerde korku istiyorum. "Bu tartışmanın kaybedecek askeri olan herkesin kafasında olmadığını mı düşünüyorsun?"

Konuşmak için ağzımı açtığımda, onun kayıtsızlığıyla .

"Ama ben senin askerin değilim." Bu bir soru değil, ama beni daha da paniğe sürüklüyor.

"Önemli olmak için bağlanmak ya da bir aileye sahip olmak zorunda olmadığınızı söyleyen siz değil miydiniz?"

Konuşurken ellerini birbirine sürtüyor ve havaya savuruyor. "Bütün gün burada durup bana bağırabilirsin ama bu gerçekleri değiştirmeyecek. Ben *gidiyorum*."

"Çok çocukça davranıyorsun."

"Bana defalarca söyledin."

"Bu ciddi bir mesele," diye çıkışıyorum. "Bu çok ciddi."

"Öyle mi? Ne değişti? Ben bir askerim. Piyadeyim ve hâlâ yakalamam gereken kötü adamlar var. Bu işte iyiyim, ama itiraf etmeliyim ki," diye eğiliyor, "asla şarapnel olmaması gereken yerlerde şarapnel var." Tepkimi ölçmek için dudaklarını birbirine bastırıyor.

Şaka yapıyor. Lanet bir şaka.

Onu kaybedemem. Kaybedemem.

Gözlerim yaşla dolarken kalbim göğsüme doğru çarpıyor.

Bir bulut güneşi örtüyor ve geçici olarak gölgede kalıyoruz. Doğrudan bana bakmayı reddediyor.

"Bana bak." Gözleri benimkilere kayıyor ve ben orada tereddütü görüyorum. Benden saklanıyor.

"Sen önemlisin. Sen *önemlisin*." Bir adım öne çıktım. "*Sen önemlisin. Sen önemlisin,*" diye vurguluyorum, sesim çatlayarak. "Sen çok önemlisin."

Başını sallayıp büyümüzü bozmadan önce onu sonsuz saniyeler boyunca yanımda hissediyorum. "Bunca yolu hayal kırıklığına uğramak için geldiğin için üzgünüm Scottie."

"Çok geç değil," diye itiraz ediyorum. "Bazı

şeyler var-" "Seni görmek güzel, Katy."

"Konuşmamız bitmedi."

"Oh, işimiz bitti," diye alaycı bir ses tonuyla beni temin ediyor, ben durduğum yerde kalmak için mücadele ederken.

Traktörü çalıştırdı ve ben orada durup ona seslenirken, benden uzaklaştı.

Kızgın ve kederli bir şekilde arabama doğru yürürken, güneş tepeme vuruyor. Teksas baharı asla kabul etmedi. Arabanın içinde, GPS'imi açıp ön camdan onu bir anlığına gördüğümde gözyaşlarım sel oluyor.

Onu zaten hayattayken kaybettim. Onu ölümle kaybedemem.

Ama kendini çoktan el bombasının üzerine atmış gibi hissediyor.

Ellerimi direksiyona vurarak öfkemin bir kısmının geçmesine izin verdim ve sonra başımı direksiyona gömdüm.

Son üç saattir aklımı kaçırmış bir şekilde onu arıyordum. İkisini hız sınırlarını aşarak geçirdim. Chappell Hill'e vardığımda durdum, etrafa sordum ve yolun adını ve bazı berbat yol tariflerini aldım. Son yarım saat Carper Yolu'ndaki her lanet olası araba yoluna çılgınca sapmakla geçti. Hiç bitmeyen adrenalin içimde yükselirken ona ulaşma süreci çoğunlukla bir bulanıklıktı. Aynı şey

Panik beni tüketirken adrenalin beni hala besliyor. Öfkem sadece onu eğlendiriyor gibi görünüyor, bu da karnımdaki ateşin daha da yanmasına neden oluyor.

Atlatmak zorundayım. Yapmak zorundayım.

Tekrar yukarı baktığımda, traktörüyle iyi bir zaman geçiriyor, gittikçe uzaklaşıyor. Benden, bizden saklanıyor, benim olduğum gibi. Her iki durumda da, beni inciten, korkutan şeylerden ve Christopher Briggs söz konusu olduğunda... hissettiklerimden kaçmak için çok fazla zaman harcadım.

Ben senin askerin değilim.

Yalancı. Ben de bunu söylemek istiyordum. Ama şu an öfke nöbetimle ince bir buzun üzerindeyim. Beni ciddiye alması için bir yol bulmalıyım. Ama gerçek şu ki, ne söylediğimin, ne istediğimin ya da nasıl hissettiğimin bir önemi yok. Olan oldu. Ve o benimle hiçbir şey yapmak istemiyor gibi görünüyor.

Ben cipimde oturduğum yerden onu izlerken o hâlâ arazide süzülüyor ve umursamaz davranıyor.

Onu o sığınağın içinde sevdim çünkü hiçbir sonucu yoktu. Ona karşı bir şeyler hissetmek için kendime izin verdim çünkü orada ailemi kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya değildim. O yerde. Peki sığınağın dışında ona karşı ne hissediyordum? *Önceden*. Yakalanmadan önce ondan tehlikeli bir şekilde etkilenmişim ama Gavin'e olan sevgim ve sadakatim bu büyüyü bozdu, ona tarafsız gözlerle bakabilmeme yetti. O zaman bile savaşıyordum.

Kendime duyduğum nefreti bastırarak, kalbimin o pusudan önce düşmeye çok yaklaştığımı burada ve şimdi kabul etmesine izin veriyorum.

Öpücüğü hala dudaklarımı yakıyor; derinlere gömülü. Hâlâ onunla konuşmak istiyorum. Onu özlüyorum. Ve o beni bir sinekmişim gibi uzaklaştırıyor.

"İyi," diyorum omuzlarımı geriye atarak. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken tekrar "İyi," diyorum. "Git asker ol."

Tek kelimesine bile anlam veremedim kemerimi bağlıyorum ve solumdaki ahırda bir şey gözüme çarptığında uzaklaşmaya başlıyorum.

Bir motosiklet.

Yutkunarak kaska iyice bakabilmek için başımı eğiyorum ama ne göreceğimi zaten biliyorum.

Mor alevler.

"Aman Tanrım," diye haykırıyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

En kötü günümde oradaydı. *Noah'ın partisinde*. Oradaydı, cumbalı penceremden bakıyordu. Oradaydı, metrelerce ötede. Gözlerim doldu, aradım

ön camımdan bana baktığını görüyorum, sonra kafasını başka yöne çeviriyor.

"Briggs," diye bağıyorum kısık sesle, beni duyamayacağını bile bile.

Kalbimi mantıklı olanı yapması için sakinleştirmeye çalışırken saniyeler geçiyor ama artık bunun ne olduğunu bildiğimden bile emin değilim. Bildiğim tek şey, inkârla işimin bittiği.

Arabadan indiğimde, beyaz boyalı bir çitin arkasından beni değerlendiren güzel ve huzursuz bir safkanın yanına gidiyorum. Yaşlı bir ruhun gözlerine sahip ve bana doğru hareket etmeden önce dakikalarca birbirimize bakıyoruz. Elimizi uzatıyoruz ve parmaklarımızı yelesinden geçirmeden önce elimizi dürtüyor. Daha fazla ilgi göstermem için beni dürterken ona alçak sesle konuşuyorum.

"Hey, Houdini, sahibinin tam bir ahmak olduğunu biliyor muydun?"

Sesi geliyor. "Bunu erkenden anladığına eminim." Gözlerimi attan ayırmıyorum.

"Haklısın. Kızgıyım. Ve bu şekilde yaşamaya devam edemem." "Kendine zaman tanımalısın."

Başımı sallıyorum çünkü kastettiğim bu değildi. Bölünmüş bir kalp olarak yaşamaya devam edemem.

"Bekleyecekler, Katy."

Onu düzeltmeye zahmet etmedim. "Peki ya sen?" diye sordum.

"Peki ya ben? Ben iyiyim. Çalışıyorum."

Gerçek konuşmaya hazır olmayan tek kişi ben değilim.

"Peki." Sanki gerçek değilmişim gibi bana baktığını görmek için . "Beni işe koy, Briggs."

Bölüm Elli Dört

Katy

Saatler sonra, hafif bir esinti tenimin üzerinde fısıldarken ve güneş ufukta batmaya başlarken verandasında oturuyoruz.

"Hayal ettiğim kadar güzel," diyorum ona.

"Öyle mi?"

"Evet, hep burayı düşündüm." Gözlerimiz kısa süreliğine birleşiyor ve bir sıcaklık hissediyorum.

"Senin gittiğini düşündüğüm gece, burayla ilgili bir rüya gördüm." Biramdan bir yudum aldım. "Sen daha gençtin."

Kaşlarını kaldırıyor ve ben de elimle şeyeyi tutarak ona parmağımla işaret ediyorum.

"Oraya gitme. Sen bir çocuktun ve birlikte koşmuştuk."

Bir eliyle yüzünü düzeltiyor. "Benimle ilgili görebileceğin onca rüya arasında, ergenliğe girmediğim bir rüya görmek zorunda mısın?"

Gülerek gözlerimi deviriyorum. "Her zaman çapkın."

"Bana tahammül edin. Son altı gündür tek yaptığım atlara bakmak." Omuzlarımın üzerinden safkan atlardan birkaçına bakıyor. "Seksi görünmeye başladılar."

"Çok sapkınsın."

"Bir de bana sor," diye mırıldanıyor. Gözlerimiz tekrar buluşuyor, uzaklaşmadan önce gözlerinde bir parlama oluyor.

"Yani," diye soruyorum nefes nefese. "İzinde misin?" "Neredeyse bitti."

Sertçe yutkunarak kendimi toparlamaya çalışıyorum. "Neden buradasın Scottie?"

"Görevlendirildiğini öğrendim ve arabaya bindim."

"Arabadan inen sen miydin?" diye soruyor sırtıtarak. "Tek gördüğüm kasların esnemesi, saçların uçuşması ve büyük dişlerin ortaya çıkmasıydı. Yeni kırsığının teslim edildiğini sandım."

"Bok ye," diyorum gülümseyerek.

"Hatırlat da yakın zamanda seni kızdırmayayım."

"Yakın zamanda beni kızdırma," diye veriyorum. "Gerçi bu seni etkilememiş gibi görünüyor."

Bana inanamayarak bakıyor. "Şaka mı yapıyorsun? O traktöre binmemin tek nedeni taşaklarımı aramaktı."

Başımı arkaya atıp gülüyorum ve o da başını eğmeden önce kahkahayı içine çekiyor.

"Sanırım sorum , neden şimdi evde değilsin?" "Sana söyledim, evde olduğunu duydum-"

Bakışları beni kesiyor.

Mera turuncuya boyanırken, hasırdan yapılmış ve yüz yıllık gibi görünen rahat sundurma sandalyesinde sallanıyorum. Ben nefesimi tutarken önümüzde ateş tarlaları parlıyor.

"Evde değilim çünkü geri döndüğümde kendimi bir ev gibi hissettim, daha fazlası değil. Başkasına ait bir *hayat* gibi ve ne kadar çabalarsam çabalayayım, doğru yapamıyorum. Bir yapbozun köşe parçası gibiyim, merkeze oturtmaya çalışıyorum ve kendimi ne kadar manipüle etmeye çalışırsam çalışayım, bir türlü oturmuyorum." Sertçe yutkunarak gözlerini inceliyorum. "Artık uymuyorum. Ben *o* değilim, giden kadın."

Omuz silkiyor. "Belki aynı değilsiniz ve bu değil." "Öyle mi? Başka kimse öyle düşünmüyor gibi."

"Gavin'i kastediyorsun," diye karşı çıkıyor. Gavin benim için ne kadar gerçekse onun için de o kadar gerçek ve bu benim hatam ama evlilik sorunlarımızı Briggs'le tartışmayacağım. Bunu bilmesini sağlamak için başımı sallıyorum.

Umursuyor gibi görünmüyor. "O zaman onun suçu."

"Bu sadece nasıl hissettiğim değil. Düşünme şeklim de öyle. Sanırım planladığımdan daha fazlasını istiyorum... Bilmiyorum. Ama herkes hayatını yaşarken boş boş oturmak beni daha da çıldırtıyor, oysa daha önce uğruna yaşadığım tek şey buydu. Sanki o role geri dönmek konusunda çünkü ikinci bir şansım var ve belki de farklı bir şey yapmak istiyorum."

"Ne gibi?"

"Herkes hayatını yaşarken boş boş oturmak değil," diyorum gülerek. "Sanırım hemşire olacağım. Yarı zamanlı."

"Harika bir hemşire olacaksın."

"Sadece Noah için her şeyi mahvetmek istemiyorum."

"Sen varsın. Oradasın ve deniyorsun, kendini toparlayana kadar yapabileceğin tek şey bu. Bunun için bir zaman çizelgesi yok."

"Eski hayatımı kaybediyorum."

"Daha fazla zamana ihtiyacın var."

"Genel bu yönde gibi görünüyor." Biramın kalanını yudumladım. "Briggs."

"Evet?"

"Siktir et bu konuyu."

Biz şişeleri tokuştururken o kıkırdıyor.

Boynumu büküyorum ve vücudum cinayet çığlıkları atıyor. "Tanrım, her yerim ağrıyor. Bunu *her* gün mü yapıyorsun?"

"Yağmur ya da güneş."

"Becerinizden etkilendiğimi itiraf etmeliyim."

"Bir insan yetiştirmek için daha fazlası gerektiğine eminim." Hâlâ bana evde olmadığımı ve sorumluluklarımı hatırlatmak için mücadele ediyor.

"Hayatın bu mu yani?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

"Ben evdeyken. Çoğunlukla çiftlik çalışanları yapıyor. Elimden geldiğince büyükannemin cebine biraz para koymaya çalışıyorum, yapabileceğim işleri yapıyorum."

"Nerede o?"

"Louisiana'da kumar." Bana sırtıyor. "O da bir kart köpekbalığı, değil mi?"

"Bana tüm bildiklerimi öğretti." Şimdi gri bir tişört giyiyor ve hâlâ eski beyzbol şapkasını .

"Şapka nerede?" diye sordum.

"Ne şapkası?"

"Kızların uğruna *çıldırıldığı* şapka mı?"

"Ona bakıyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Hayal ettiğim gibi değil."

"On galonluk bir şapka bekliyordun, değil mi?" "Evet, *gerçek* bir kovboy şapkası."

"İzin ver de sana gerçek bir kovboyun modern kıyafetlerini öğreteyim."

"Saçmalık," diyorum, geriye doğru sallanarak. "Kemer tokası yok mu?"

"Bak ne diyeceğim, karnına sürtünen ve aletin üzerine oturan yarım kilo metalle on iki saat boyunca traktöre bin ve bana ne kadar iyi hissettirdiğini söyle."

Ben kahkahayı patlatıyorum, o da gözlerini deviriyor ama dişlerini gösteriyor. "Bana öğretecek misin?"

"Nasıl kovboy olunur? Bugün kışın çitin parmaklıklarını aştığında hızlı bir ders aldın."

Gözlerimi kısıyorum. "Bu konuyu bir daha asla açmayacağını ."

"Bu egomla oynamandan önceydi." İkimiz de aptal gibi sırtıyoruz ve bu çok iyi hissettiriyor.

"Özür dilerim kovboy. Bana nasıl kağıt oynanacağını öğretir misin demek istemiştım." Gamzesi belirdi. "Duruma göre değişir."

"Ne üzerine?"

Birasından uzun bir yudum alıyor. "Ne kaybetmek istediğine göre."

Başımı salladım. "Çantamda bir sakız ve üç yıllık Carmex stoğum var."

Kıkırdıyor. "Kulağa iyi bir hikâye gibi geliyor. Ve bu bir başlangıç."

Ay tepemizde parlarken gece çöküyor. "Burası... özgürleştirici."

verandanın parmaklıklarına yaslanıyor. "Bunun bir amacı var. Bazı şeytanlarımın beni yakalamasını engelliyor. Ne kadar çok çalışırsam, o kadar çok anıya dönüşüyorlar. Boğamadığım iblislerle birlikte yüzüyorum ve iyi geçiniyoruz."

"Gerçek bu mu?"

"Bu benim gerçeğim. İyi adamları korumak için kötü adam oldum. Bunu kabul ettim."

"Senin gücünü istiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Buna ihtiyacın yok. Kendi başına iyisin. Bir şişenin içinde boğulmuyorsun. Her şeyle yüzleşiyorsun. Savaşmaya devam et, kazanacaksın. Sana söz veriyorum. Ve belki de asla aynı kadın olmayacaksın, ama sorun değil."

"Bu kadar basit, ha?"

"Hayır, o kadar zor ama yapabilirsin. Yine de söylemeliyim ki, eğer oyum sayılırsa, bugün yaşananlara bakılırsa, hala aynı baş belasısın."

Ona kuşu çeviriyorum.

"Örnek olarak." Nefes kesen bir sırtıma daha.

"Şey," diye iç geçirdim, "belki de bu benim *kim* olduğumla ilgili değildir. Belki de ne istediğimle ilgilidir."

"Peki bu ne Scottie?"

"Uzun vadede, hiçbir fikrim yok ama bu gece burada kalmak istiyorum. Sorun olur mu?"

"Katy-"

"Houdini'yle yatarım," diye teklif ediyorum hemen.

Omzunun üzerinden bakarken yüzü öfkeyle parlıyor ve telaşla ben de aynısını yapıyorum.

"O orospu çocuğundan nefret etmemin bir nedeni olduğunu hep biliyordum."

Salıncakta arkama yaslanıp başımı yavaşça öne arkaya sallıyorum ve boktan bir sırtışıla ona tam da olduğu gibi hayranlık duyuyorum - kırılmaz, olağanüstü.

"Ben ciddiym, Briggs. Yapabilir miyim?"

Beni dikkatle inceliyor. "Sadece yarın ona binersen." "Bana öğreteceğine söz vermiştin; planımız buydu."

"Peki ya diğer planlarınız?"

Suçluluk duygusu beni sarıyor ve o da hızlıca bir sonuca varıyor. "Hiçbir şey yapmadın, değil mi?"

Aramızdaki soğutucudan bir bira daha açıp bir yudum alıyorum.

"Koşmadın mı?"

Başımı sallıyorum.

"Hiç dans etmedin mi?" Her soruda kaşları daha da kalkıyor. "Hiç mi?"

"Meşguldüm. Ve şişe konusunda yanılıyorsun. Ben seçici bir alkoliğim. Çocuğumun doğum günü partisini mahvetmek için Smirnoff'u seçtim. İşte sana bir fotoğraf. Çocuğun biri balonu patlattığında siper aldım."

"Tanrım," diye fısıldıyor. "Özür dilerim."

"Yeniden market alışverişi yapmayı öğrenmek, işte *bu eğlenceliydi*. Dondurucunun kapısını arkamdan bir kez çarptığımda, bu günü sonlandırmaya hazırdım." İtiraf lar dilimden dökülüyor.

"O kadar kötü mü?"

"Öyleydi. Ve daha da kötüsü oldu." Biraz daha bira yutuyorum. "Ben, uh, kamuflejimi giyerdim ve..."

Kaşlarını çatıyor. "Ne?"

"Arka bahçemde otururdum..." Alnımı avuçluyorum. "Tanrım, bu çok utanç verici."

Ayaklarımın dibinde diz çöküyor ve sallanmamı durduruyor. "Anlat bana."

Meraya bakıyorum ve aylardır ilk kez doğruyu söylüyorum. "Seni kanalize etmeye çalışırdım." Çenem sallanıyor ama gözyaşlarımı tutuyorum. "Bu gülünç - güven bana, biliyorum. Ama o kıyafetlerin içindeyken, o dondurucu zemindeyken sanki seni yanımda hissediyordum."

Burnumu kıvrarak dudaklarımı ısıırıyorum ama sıcak gözyaşları dökülüyor. "Meğer o zaman sana ihtiyacım varmış... ve kalbimi kırdıktan sonra bile hâlâ sana ihtiyacım var." Onun kollarındayım. Nasıl olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil. Başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum ve ona hak ettiği gerçeği söylüyorum. "Ve çok korkuyorum asla durmayacak."

OceanofPDF.com

Bölüm Elli Beş

Briggs

Kollarımda titriyor, hala bana ihtiyacı olduğunu itiraf ederken başı omzumda. Sevinç tehdit ediyor ve ben onu bastırıyorum. Oraya gitmişim. Oraya tekrar gidemem. Tam bu düşünce geçerken burnunu çektiğini duyuyorum ve yavaşça uzaklaşıyor.

"Hayır, bunu yapmıyorum," diyor elini saçlarında gezdirirken ve bir bira daha alıp açmadan önce. "Buraya kendi pisliğini senin üzerine atmaya gelmedim. Özür dilerim." Gözlerini silmeden önce kolunun içine doğru burnunu çekiyor.

Ani gidişi karşısında afallayarak ayağa kalkmak için hamle yaptım. "Seni bir kenara atıyor değildim."

"Biliyorum." Bana cesur bir gülümseme veriyor. "Ama dürüst olmak gerekirse, daha iyiyim. Sanırım." Burnunu kırıştırıyor, tehdit eden gözyaşlarını maskeleyemeye çalışıyor. "Sanırım yaptığım şeyleri sana anlatmak, onları kelimelere dökmek benim için daha gerçekçi oldu, belki de? Sanki eve döndüğümünden beri hayatım gerçekten buymuş gibi."

Hâlâ itiraflarının etkisindeyim ve bunun onun için çok zor olduğu gerçeğinden dolayı korkunç bir zaman geçiriyorum. "Mantıklı."

"Tanrım," diyor birayı yere bırakırken. "Biliyor musun, bugün uyandım ve bir vücut taraması yaptım ve kafamın düz olduğuna yemin ettim. Buraya gelip sana isyan yasasını okuyacak kadar. Gel de deli kıcımı gör, olur mu?" Verandadan bir adım attı ve göğsüm sıkışmaya başladı.

Siktir!

"İçiyordun." Jeep'ine doğru giderken onu takip ediyorum. "İki bira

ıçtım," diyor omuz silkerek.

"Yürümeyi kes," emrediyorum ve gözlerini kocaman açarak bana geri .

"Şimdi de kalmamı mı istiyorsun, Briggs? Son yarım saattir burada olduğum için bana cehennemi yaşıyorsun. Sana bir çıkış yolu göstermeye çalışıyorum kovboy."

Pantolonumun ceplerini karıştırarak bir adım öne çıktım.

"Bir an yaşadın ve utandın. Anlıyorum ama birlikte olduğun kişi *benim* ve bunu örtbas etmek zorunda değilsin. Elli altı lanet gün boyunca konuştuk, Scottie. Elli altı gün. Dünyada bana söyleyebileceğin hiçbir şey senin hakkındaki fikrimi değiştirmeyecek. Yapabileceğin hiçbir şey senin hakkında farklı hissetmemi sağlayamaz. Şimdi içeri gel de biraz kağıt oynayalım."

"Bana kabadayılık taslayamazsın, Briggs."

Şapkamın ucunu sıkarak dişlerimi gıcırdatıyorum. "Her ne kadar değişmekten bahsetsen de, en ufak bir fark göremiyorum. Hâlâ gevezesin." Dudakları yükselirken bir adım öne çıkıyorum. "Hâlâ itici." Bir adım daha. "Hâlâ inatçısın." Son adımı atıyorum. "Ve daha fazla bahane istemiyorum. Tutman gereken bir sözün var."

"Öyle mi?" Işıl ıslı parlıyor ve o ok doğrudan kalbime saplanıyor. "Bir

kovboyu kurtarıırken ata bineceksin."

Karşılıklı atışırken bir, belki iki vuruş geçti. O gitmek istemiyor, ben de onun gitmesini istemiyorum. Bu kısmı halledildi.

"Tamam." Beni iterek geçti ve eve doğru yürüdü. "Ama bu noktadan sonra söylediğim ya da yaptığım hiçbir şeyden ben sorumlu olamam."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun?" Ben ediyorum.

"Nedir o?" diye soruyor, verandanın ışığı altında gözyaşları yanaklarında kururken. "Sana

yabancı bir şey, hayatına yeniden düzen getirebilecek bir şey."

"Öyle mi? Neymiş o?"

"Eğlence."

"Buralarda nerede bulabileceğimi biliyor musun?" Dudağını ısırtıyor ve ondan çalmamak için kendimi zor tutuyorum. Ama ihtiyacı olan şey bu değil.

"Birini tanıyor olabilirim."

Birkaç saat sonra, bira kapakları, yeni kazandığım yıllık Carmex stoğumla birlikte masanın kenarında toplandı.

Scottie dudağını sıkarken elindeki kartları önüne diziıyor. "Bana öğretiyor olman gerekiyordu, beni aşağılamam değil."
"Birkaç el kazandın," diyorum, gözlerimi ondan ayıramadan. Çılgılık atarak ortaya çıktığı andan beri arzularım içimde dolaşiyor. Yüzü konsantrasyonla bükülürken altın saçları omuzlarını dalgalandırıyor.

"Hiç... ikiliniz var mı?"

"Git balık tut," diyorum ve o da hemen kakhahayı basıyor. Poker oynuyoruz, ama bu noktada ikimiz de oldukça baktan durumdayız. O iki kart, ben de ona iki kart daha çekiyorum. Ben beri gömleğine bir kat daha eklediği gerçeğinin yasını tutarken kartları eline yerleştiriyor. Radarlarına göre hava koşulları hakkında daha önce yaptığım yorum olabilir.

Evet, o kadar aptalım.

Önemli değil. Yan yan bakışı bir yana, meme uçlarını kapatırken dudaklarındaki gülümsemeyi yakaladım. Bu şey dikkatimi dağıttı ve bana iki ele mal oldu.

"Tamam, sonunda bana Carmex'ten bahsedecek misin?"

Masanın üzerindeki tüplere bakıyorum.

Yüzü biraz kasvetli bir hal alıyor ve soruyu sorduğuma pişman oluyorum.

"Merak etme," diyor, "sana *Jerry McGuire* gibi davranmayacağım." "Jerry ne?"

"Çılgınca. O filmi hiç izlemedin mi?" İç geçirdi. "Hayal kırıklığına uğradım."

"Bu bir film mi?"

"Evet, çok iyi bir tane. Bir görev tanımıyla başlıyor. O kötü bir adam, yani köpekbalığı benzeri bir spor ajanı ve sığ olduğuna karar veriyor." Burnunu kırıştırıyor. "Bunu mahvediyorum."

Ben anlamsızca oturuyorum, o da tepki veriyor.

"Aman Tanrım, ahbap, bana parayı göster!" "Ne parası?"

"İşte bu," diyor. "Beni tamamlıyor musun?"

"Bu bir soru mu?" Kafam tamamen karışmış bir şekilde soruyorum. "Elbette biliyorsun, bana merhaba dedin?"

Kendime olan güvenim her geçen saniye artıyor. "Ben mi yaptım?"

Scottie bir kakhaha krizine giriyor ve ben de uzun süre onu izliyorum.

"Böyle bir şey," diyor hıçkırarak. "Bana hemen o filmi izleyeceğine söz ver." "Söz ver." Ve izleyeceğim.

"Ne hakkında konuşuyorduk?" diye soruyor gülümseyerek. Tanrım, benim gördüğümü görebilseydi gerçeği bilirdi. kadar yıkılmış değil. Yaşadıklarını küçümsemek için değil, çünkü cehennem gibi olduğunu biliyorum, ama hala yapmak istediği her şeyi ve her şeyi yapabilecek durumda olduğu için. Bunu ona hatırlatmaya özen gösteriyorum.

"Carmex," diyor usulca. "Bu kadar basit. Bu elli altı günün yaklaşık ellisinde, duştan daha çok istediğim tek lüks buydu. Ve bugün erken saatlerde orada dururken, uzanıp onu alabilmem - ona sahip olabilmem - akıl almaz bir şeydi."

Mükemmel bir anlayışla başımı

sallıyorum. "Senin olayın

neydi?" *Sana sarılmak.*

O günlerde her dakika hayalini kurduğum tek lüks buydu. "Aynen, sanırım."

"Yalan söylüyorsun."

"Ben," diyorum kartlarımı yere bırakarak, "hâlâ kıcını tekmeliyorum."

"Kahretsin!" diye haykırdı. "dalga geçiyor olmalısın," diye homurdanıyor onu yendiğim eli gördüğünde: dörtlü bir tür, tüm ikililer.

"Bütün ikiler sendeydi," diyor.

Gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümsemeyi

paylaşıyoruz. "Yorgunsun. Hadi yatağa gidelim; sen

benimkini alabilirsin." "Banyo yapabilir miyim?"

"Tabii ki."

Ayağa kalkarken burnunu kırıştırıyor. "Sen de yıkanmalısın. Artık tutsak değiliz, Briggs; yıkanmak isteğe bağlı değil." Tökezleyerek ilerliyor ve ben onu yakalıyorum.

"Sarhoş," diyor daha önce hiç duymadığım bir kıkırdamayla. "Bunun için kötü bir insan gibi hissedip hissetmediğimi sor." "Öyle mi hissediyorsun?" Ona sırtıyorum.

"Hayır, yerel bir sözde *kovboy*" -ben omuzlarını tutarken parmaklarını havaya kaldırıyor- "bana iyi vakit geçirtti."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Bir atla yatacak kadar sarhoş değilim," diyor başka bir . Bu müzik ve çok iyi hissettiriyor. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

"İnsan kafası sekiz kilo ağırlığında," diyor bir başka kıkırdamayla. "Ne?"

İnanılmaz bir kahkahayla soruyorum.

"Yani, neredeydin?" diye soruyor, omuzları titriyor. "Pekâlâ,

sarhoş kız, duştan çıkabilecek misin?"

kurtuluyor. "Ben iyiyim. Söz veriyorum." Hafifçe ayıldı ve onu yatak odama götürdüm. Onun burada olması gerçeküstü. Mobilyaların hepsi eski ahşap. Büyükanneimin evindeki hiçbir şey yeni değil, hiçbir şey.

Etrafına bakınırken "Burası güzel, büyük," diyor. Dünyalarımız birbirine karışıyor ve ben bunu düşünemeyecek kadar sarhoşum.

"Havlular dolapta. Benim şampuan ve vücut yıkama karışımımınla uğraşmak zorunda kalacaksın."

"Ben hallederim. Yatağımı aldığım için kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Bunun için endişelenme." Kapıya doğru ilerliyorum.

"Çok ," diyor, özlemle omzunun üzerinden bana bakıyor. "Çok eğlenceliydi. Teşekkür ." "Elbette. İyi geceler."

"İyi geceler." Gözlerimiz kilitlendi ve kendimi kapıya doğru zorlamak zorunda kaldım.

Büyükanneimin değiştirmeyi reddettiği boktan kanepeye uzanırken kendimi tavana bakarken buluyorum. Duşun bir saat önce kesildiğini duydum ve onun derin uykuda olduğunu biliyorum. Her parçam o odada onunla birlikte olmak istiyor. Yollarımız ayrıldığından beri ilk defa sarkacın sallanışını duymuyorum. Bu en huzurlu ses, sessizlik. O benim yatağımın ve öyle olmamız gerekse de gerekmesede, kopamayacağımız bir şekilde birbirimizin derinliklerindeyiz. Bu aşktan öte bir şey, bu bir dostluk, sonsuz derinlikte bir bağ.

O burada.

Uykuya dalmama yardımcı olan tek şey bu.

Bir süre sonra, onun varlığını

hissediyorum. "Scottie?"

"Şşt," diyor. "Uyumaya devam et."

Gözlerimi açıp karanlığın dağılmasını bekliyorum ve onu tam karşımda, büyükanneimin cılız şezlongunda görüyorum. Uyumak için cehennem gibi bir yer olduğunu biliyorum. Yorganımı üzerine örtmüş ve gözleri kapalı.

"Bu rahat olamaz," diye mırıldanıyorum.

"Mükemmel," diye fısıldıyor karanlığın içinden ve sesindeki huzuru duyduktan sonra ben de aynı fikirdeyim.

Elli Altıncı Bölüm

Katy

Uykudan uyandığımda burnuma kolonya ve vücut yıkama kokusu doluyor. Dün gece o sandalyede birkaç kez uyanmışım, ter içinde kalmışım, kalbim küt küt atıyordu. Ama Briggs'in karşımda mışıl mışıl uyuduğunu görmek, nefesim düzene girdiğinde bana teselli gibi geldi.

Göğsünün inip kalkışını inceliyor, parmaklarımı saçlarında gezdirmek için can atıyordum ama aylar sonra ilk kez onun yanımda olduğunu bilmenin verdiği rahatlık beni uykuya geri döndürüyordu. Yastıktan doğrulduğumda onun yatağında olduğumu fark ettim ve oraya nasıl geldiğimi hatırlayamadım. Kokusunun yeniliği, bacaklarımın arasına dolanmış çarşaflarının hissi etrafımı sarmıştı.

"Günaydın, yoksa öğleden sonra mı demeliydim?" Yanımda fısıldandığını duyuyorum ve başımı çevirdiğimde duştan çıkan buharın yatak odasına süzülüğünü görüyorum. Üzerindeki solmuş kot pantolon ve siyah atleti çoktan çıkarmış.

"Tünaydın mı?" Yüzümü yastığa çarpmadan önce soruyorum. "Saatın kaç olduğunu sormaya cesaret edebilir miyim?" "Şey, öğleden sonra."

"Ukala," diyorum başımı çevirip ona sırtarak, o da bana karşılık veriyor. Duruşunu okuyunca ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Yeni duş almış haliyle onu incelememe engel olamıyorum. Arzu içimde dolaşıyor ve ne kadar çılgın göründüğümü fark ediyorum. Yastık suratlı olduğumdan oldukça eminim ve saç bulutumu çevremde görebiliyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor endişeyle, bir bardak su ve iki Advil'in durduğu başucundaki masaya doğru başını sallayarak.

"Henüz emin değilim," diyorum, yuvarlanıyorum ve önlem için hapları patlatıyorum.

"Teşekkür ." "Elbette," diyor ve yatağın en ucuna, benim yanıma oturuyor.

"Duş senin. Masada senin için kahvaltı var ama muhtemelen ısıtman gerekecek. Dışarıda görüşürüz."

"Vay canına," dedim, etkilener. "Bütün sarhoş kızlarına mı davranıyorsun?"

Yüz hatlarında acıya yakın bir şey belirliyor ve suçluluk duygusu ortaya çıkıyor. "Özür dilerim, bunu söylememeliydim." "Buraya hiç kadın getirmedim. Burası büyükannemin evi. Benim evim ama bu şekilde değil." "Oh," dedim. "Evet, anlıyorum."

"Henüz taşınmadım çünkü üsdeydim ve sonra büyükbabam öldü... Sanırım bir noktada akıllıca olur."

"Bana kendini açıklamak zorunda değilsin," diyerek elimi onun elinin üzerine koyuyorum. "Seni yargılamıyorum. Aksine, bence sen tanıdığım, bildiğim en iyi adamlardan birisin. Bunu şimdiye kadar biliyor olmalıydın."

İç çekiyor, "Ama bir ahmak."

"Kesinlikle ve sanırım sende en çok sevdiğim şey de bu. Başkalarının fikirlerinden kolayca etkilenmiyorsun. Özür dilemeden kendin oluyorsun. Kabul et ya da etme."

Yataktaki görüntüsü ve aramızdaki kokusu arasında boş durmakta zorlanıyorum. Ama yapıyorum çünkü ondaki tereddütü hâlâ hissediyorum. Onun dünyasını kesintiye ve kendimi bunun dışında görmem gerekiyor, ama hayatım boyunca bunu yapmaya kendimi getiremiyorum.

"Dışarıda görüşür müyüz?"

"Evet," diyorum burnumu kırıştırarak. "Beni eyerleyin." "Evet, hanımefendi," diye cevap veriyor, ses tonunu kalınlaştırarak.

Kapıya kadar gelip şapkasını çıkarıyor ve onu gördüğümde içimde bir şeyler kıpırıyor; onun varlığı, rahat tavrı, sessiz gücü. Tek bir bakışıyla yatağının içinde eriyip gidiyorum.

Göz göze geldikleri birkaç sözsüz dakikadan sonra konuşuyor. "Burada olmana ." "Bundan emin misin?" Sesim uyarılmışlığımın kanıtıyla gıcırdayarak soruyorum.

Dudaklarını birbirine bastırıyor çünkü özlemiyor, hiç özlemedi.

Sürekli başını sallıyor. "Evet." Kapının pervazına hafifçe vurur. "Olumlu. et." Kapıdan dışarı birkaç adım attığında derinlerden bir sesin fısıldadığını duyuyorum.

Bugün güzel bir gün olacak.

Houdini'nin üzerine tünemiş oturduğu yerden kıkırdıyor, ben ivmeyle öne doğru savruluyorum. "Bana gülmeyi kes, seni göt, ve bana biraz yol göster."

Zarif görünmediğim kesin, vücudum eyerin üzerinde zıplarken at tırıs la ilerliyorum.

"Her şeyden önce, kontrol *sizde* ve bunu ona hissettirmeniz gerekiyor, bu yüzden sizi sarsmasına izin vermeyin ve eyerdeki kalçalarınızı sıkın. Omuzlarını dikleştir ama alt yarını gevşek tut ki sarsılmayasın." Birkaç saniye beni izledi. "Daha iyi."

"Daha iyi hissettirmiyor," diyorum, sanki bir dizin üzerinde zıplatılıyormuşum gibi hissederek.

"Adımlarını saymak için başını izle. İkkinizin bir ritim tutturmanız gerekiyor; bu bir dakika sürecek." Benden gergin bir kahkaha kaçıyor. "Şimdi de bana atla bir bütün olmamı mı söyleyeceksin?"

Bana dişlerini gösterdi. "Evet."

"Bu-" diyorum, geri çekilerek, "Berbatım."

"Hiç de değil. Benim gördüğümü siz de görüyor olsaydınız, bana hak verirdiniz."

Hâlâ her hareketimde itilip kakılıyorum ve ondan çaldığım tişörtün içinde göğüslerimin serbestçe zıpladığını biliyorum. Belime tam oturacak şekilde düğümlenmişti. Kirli sütyenim tekrar takılsa bile, kızlar malzemeye karşı zorlanırken kendi akıllarına sahip gibi görünüyorlar. Beni eğlenerek izlediği yere bakıyorum ve gözlerimi kısıyorum. Hâlâ Noel'deymişiz gibi sırtıyor ve ben de ona koz vermeyi reddediyorum, bu yüzden tavsiyesine uymaya karar veriyorum. Kalçalarımı sıkıp omuzlarımı dikleştirerek atın beni bir ritme sokmasına izin veriyorum. Kontrolü ele almak için elimden geleni yaparken hâlâ eyerin üstünde sallanıyorum. Birkaç dakika sonra kendime biraz daha güveniyorum, atın bacağına her uzatışında vücudum geriye doğru kayıyor. Ancak o zaman çimlerin yarısını onsuz geçtiğimi fark ediyorum.

"Sanırım buldum!" Arkasında parlayan güneşi görmek için dönmeden önce bağıriyorum. Şu andan itibaren Briggs'i ne zaman hayal etsem, göreceğim görüntünün bu olacağını biliyorum. Bana dün baktığı gibi bakıyor ama gözlerimiz birleşir birleşmez Houdini'nin yan tarafına botlarıyla vuruyor ve benimle buluşmak için tırıs la kalkıyor.

" "

"Hepsi bu kadar mı?"

Omuz silkiyor. " yukarı. Seni henüz merada serbest bırakmazdım, ama ." Yüzü okuyamadığım bir ifadeyle biraz buruşuyor. "Ne?"

Başını sallıyor ve ben gözlerindeki duygu yoğunluğunu görüyorum ve hemen anlıyorum. *Oradaydı*, her bakışımızı, her sözümüzü, verdiğimiz her sözü hatırlıyordu.

Bu da *birlikte* sakladığımız, çünkü bizi kurtaran şey.

Birkaç saat sonra, ahırda atları fırçalıyor ve uzun yolculuğumuzun yorgunluğunu atarken birbirimize bakışıyoruz. Mike & the Mechanics'in "The Living Years" şarkısı birkaç metre ötedeki tezgahın üzerinde duran eski bir radyodan yayılıyor.

"Müzik tarzınız bu mu?" "Eski

rock ve country, evet."

"Huh," diyorum gülümseyerek. "Duygusal bir tarafının olması hoşuma gidiyor." "Bu şarkıyı ben seçmedim," diyor, "ama çok seviyorum."

"Ben de."

Beni otlakta serbest bırakmayacağını söylemesine rağmen, geniş arazinin her santimetresinde at sürdük ve ben sadece daha fazla aşık oldum. Bu çiftlik Teksas'ın kalbinde cennetten bir parça ve ben ona vuruldum. İtiraf etmeliyim ki, çocukluğuna dair anlattığı her hikaye ya da büyükanne ve büyükbabasıyla hatırladığı anılar bu çiftliği daha da sevimli kılıyor. Kendisini yetiştiren bu iki insandan öyle saygıyla, öyle hürmetle bahsediyor ki büyülenmemek elde değil. Arazisine ayak bastığım anda, onu gördüğüm anda büyülenmişim. Bütün gün onun görüntülerini hafızamda tuttum.

Görmemi istediği bir şeyi işaret ettiğinde pazusunun kıvrımı, beni aval aval bakarken yakaladığında ortaya çıkan derin gamzesi, viski sesindeki ruh, gözlerindeki ışık. Susuzluğum neredeyse bir yıldır hiç olmadığı kadar artıyordu.

Onu istemenin acısı yerine onun arkadaşlığını kabul ediyorum. Gerçekte, bu çekimi o kadar uzun zamandır bir kenara bıraktık ki bu konuda ustalaştık. Saman küremeyi bitirip ellerini sapın üstüne koyarken bana bakıyor.

"Ne düşünüyorsun?"

Tereddüt etmiyorum. "Senin mutlu olmanı istiyorum. Bunu kendimden çok senin için istiyorum." Cevabım onu şaşırttı. "Hislerimiz karşılıklı, Scottie."

"Seni tanımak zorundayım, Chris. Seni tanımamak istemiyorum." Bu mutlak gerçek. Konuşmadan önce alt dudağını dişlerinin arasından çekştiriyor.

"Bunun nasıl olabileceğini anlamıyorum."

Başımı salladım. "Biliyorum. Ama bu onu daha az doğru yapmaz."

Tırmığı ahır kapısına dayıyor ve bana doğru yaklaşıyor, elimi tutup beni kapıya doğru götürüyor. "Hadi gel."

"Nereye gidiyoruz?" Amaçlı adımlarla ilerliyor ve motosikletinin bulunduğu ahırın girişinde durduğunda neredeyse sırtına çarpacaktım. Başımı sallamaya başladım bile.

"Oh, hayır. Evet, bu olumsuz."

Kaskı bana doğru uzattı. "Tak ve tırman."

"Sen delisin," diyorum kaskı reddedip bir adım geri çekilerek. "Bağdat'tan bu ölüm tuzağına düşmek için sağ çıkmadım."

Onu tekrar bana doğru itiyor ve ben yerimde durarak reddediyorum. Paniğimi kesen şey sesindeki ihtiyaç. "Katy," diye fısıldıyor, "hadi koşmaya gidelim."

Bana uzatırken gözlerim ve yavaşça, tereddütle alıyorum. Gözler kilitli, konuşma açık - güvenimi istiyor ve ben zaten ona vereceğimi biliyorum çünkü ona zaten güveniyorum, her şeyimle.

Kaskı takarken sesi biraz boğuk çıkıyor ama ellerimi beline doğru çekerken hareketleri emirlerini taklit ediyor. Bu avantajı sonuna kadar kullanıyorum, kesik karnını örtüyorum ve parmaklarımı her santimi kaplayacak şekilde açıyorum.

Vücudunu kaldırıp motoru çalıştırdığı anda panik içinde sırtına tırmanıyorum. Tutuşumu gevşetip bana bakarken kıkırdamasını ellerimde hissediyorum. Gözlerimi kocaman açarak adını söylüyorum. *Briggs.*

Seni yakaladım, diye karşılık veriyor. Tişörtünü kavrayıp alt tarafımı sırtına içime bir sıcaklık yayılıyor.

"Bu delilik!" Düşüncelerimi içimde tutamayarak söylüyorum.

Kahkahası duyulmuyor ama ahırdan yavaşça çıkarken hissediliyor, uzun çakıllı araba yolunda sürünürken biraz gaz veriyor. Ancak yolun sonuna ulaştığımızda korku geri geliyor.

Bırakmaya karar verdim. Hayatta kontrol edebileceğim çok fazla şey olduğunu bilecek kadar çok şey yaşadım ve şu anda dizginleri, yani kontrolü başkasına devrediyorum. ABD topraklarına ayak bastığımdan beri hissettiğim en büyük özgürlük bu.

Bugün, yaşayacağım.

Tam kararımı verdiğim anda, araba yolundan sola dönerek virajlı köy yoluna giriyoruz. Özgürlük hissinin tadını çıkarırken uçsuz bucaksız ağaçların ve el değmemiş arazinin manzarası nefes kesici. Altımdaki motosikletin gürültüsü inanılmaz güçlü hissettiriyor - en az tutunduğum adam kadar güçlü.

Şükran duygusuyla dolup taşarken yanaklarımdan süzülüyor.

Koşuyoruz.

Tam da hayal ettiğim gibi, güneş ve esinti bizi teşvik ederken, sınır tanımadan uzaklara ve hızla koşuyoruz. Özgürlüğümüze sahip çıkıyoruz ve onu açgözlülükle alıyoruz, çünkü onu birlikte kazandık. O benimle birlikte, bunu işaret ediyor, sıcaklığı başımın ucundan ayak parmaklarıma kadar yayılırken bu anı onunla çalmam için beni teşvik ediyor. Tutuşumu sıkılaştırarak, kelimeler dudaklarımdan kolayca dökülürken kendimi olabildiğince yaklaşıtıyorum.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum sırtına. "Seni seviyorum."

Bölüm Elli Yedi

Briggs

Kalıcı olsun.

Gazı bıraktığımda ve araba yolundan aşağıya doğru yavaşça inerken aklımdan geçen tek kelime bunlardı. Güneş batana kadar bir saatten fazla sürdük ve kollarının bana sarıldığında gevşediğini hissettim. Bütün gün nefeslerini saydım, yüz ifadesini tarttım ve bir şey aradım ama ne olduğundan emin değildim. Bizi ahıra geri götürüp motoru durdurduğumda kollarını belime doladı ve ben de üşüyen ellerini ısıtmak için kendi ellerimle kapattım.

Ne beklediğimden emin değilim ama motosikletten inip kaskını çıkarırken verdiği tepki kesinlikle bu değildi, gözleri sadece birkaç kez tanık olduğum bir ateşle parlıyordu. Parmaklarını dağınık saçlarında gezdirerek başını geriye atıyor ve neredeyse uluyor. "Bu inanılmazdı!"

Onu içime çekerken heyecanı ahırı dolduruyor, kahkahalar göğsümden kopuyor. "Hoşuna gitti, değil mi?"

Sanki bir sırrı varmış gibi bana doğru eğiliyor. "Aman Tanrım. Briggs! Bunun nasıl bir his olduğunu açıklayamam bile." İki elini kalbinin bulunduğu göğsüne koydu.

"Koşmak gibi mi?"

"Evet! Ama daha fazlası." Vahşi bakışları ahırın etrafında gezinirken, açıklamak zorunda olmadığı bir his için kelimeler çünkü tam orada onunla birlikteyim. "Mükemmeldi."

O sınırsız bir enerjiyle ayaklarının üzerinde zıplarken ben koltuğa yaslanıyorum. Tanıdık bir ritmin eşlik ettiği bir inek zili ahırın içinden süzülüyor ve aklıma bir fikir geliyor. Tezgâha doğru eğilip The Rolling Stones'un "Honky Tonk Women" şarkısı aramızdaki havada süzülürken sesi açıyorum.

Onaylarcasına başını sallıyor. "İyi bir tane." "Aynı fikirde olmana sevindim.

Neyin var göster bana." Başını geriye doğru kaldırdı. "Pardon?" "Aptal numarası yapma, Scottie."

"Delirdin mi sen? Senin için dans *etmeyeceğim*."

"Oh, evet, öylesin. Bana bahsettiğin dansı yap."

"Cumbia mı? Hayır, bu doğru ritim bile değil. Bu bir, iki, üç dansı ve biraz daha yavaş."

"Bana borçlusun," .

"Oh, şimdi de iyilik moduna mı geçtik? Sen bana ata binmeyi öğrettin, kanseri tedavi etmeyi değil." Ben beklentiyle bakarken ellerini kalçalarının kıvrımlarına koyup göğsünü kabartıyor.

"Ya sen dans edersin ya da ben dans ederim ve söz veriyorum bu seni daha çok utandıracak."

"Hiç hareketin yok mu kovboy?" Alay ediyor.

"Bu şarkı taşaklarımı boks yapman yeterince uzun değil Scottie."

"Tanrım." Kalçaları hafifçe sallanmaya başlarken gözlerini sıkıca kapatıyor. Sinirli bir kahkaha patlatıyor ve o anda başka bir insanı asla onu sevdiğim gibi sevmeyeceğimi biliyorum.

"Benim için dans et," diye sesleniyorum gözlerini açtığında, yalvarışımı okuyunca gülümsemesi soluyor.

"Tanrım, bir rahibeyi bile seks kulübüne katılmaya ikna edebilirsin. Kendi iyiliğin için fazla güzelsin."

Bu ona bir kıkırdama kazandırır.

"İyi ama bu senin için *Mullins*," diyor hafifçe sallanmadan önce. Motosikletime tekrar oturduğumda, kalçalarını eğmeye başladığında sırtışıım genişliyor, bir yandan diğer yana sallanıyor, diğer tarafa geçmeden önce arkasına dokunduğu hızlı topuk üzerinde dönüyor. Çizmelerini giymiş halde önümde bir ileri bir geri, kolları ve kalçalarıyla dönüyor, her şeyini ortaya koyup patlamadan önce sayarken biraz tökezliyor. Benim. Lanet olsun. Aklım.

Omuzlarını geriye atarak, saniyeler içinde aletimi hazır hale getiren kendinden emin bir çalımla bana doğru ilerlerken nihayet dikkatli bakışlarımla buluşuyor. İnce gülümsemesi hâlâ orada, ama gözlerinde dalgaların gelgite dönüştüğünü görüyorum ve kendimden geçiyorum. Aylar önce o otel odasında onu öptüğümünden beri ilk kez aradığım şey gözlerindeydi: *izin*.

Bölüm Elli Sekiz

Katy

Kalçalarımı seksi ritme göre sallarken ve ayaklarımı çift zamanlı hareket ettirirken bunu hissediyorum, lanet olsun *hissediyorum*. Cumbia ile rahatlık arasında bir yere yerleşiyorum ve gerisini vücuduma bırakıyorum, yıllardır yapmadığım gibi dans ediyorum. Onun beni izlediğinin farkındayım ama bu kadar özgür hissettirirken utanmayı kendime yediremiyorum. Dans etmek her zaman bana göreydi ve bu fırsatı kaçırmazdım. Milyon yıl geçse de aynı keyfi bulacağımı ya da beni bu kadar seksi hissettireceğini hayal bile edemezdim. Bu duygu, his, ihtiyaç, o yakınımdayken içimi dolduran her şeyi tüketen arzu ve onu sevmeme izin vermenin getirdiği özgürlük için yanıp tutuşuyorum. Ellerimi kalçalarımaya koyarak, gözlerim onunkilere kaymadan önce soldan sağa doğru biraz eğiliyorum.

Artık gülümsemiyor.

Gözlerimi başka tarafa çeviremeden, elleri yanlarında boşta, bisikletinden inerken hiçbir sesi, hiçbir öfkeli düşünceyi, hiçbir kırmızı ışığı duymazdan geliyorum.

Alevli kehribar vücudumun her hattını izliyor ve şarkı bittiğinde tüm sesler kesiliyor. Hareketlerimi durduruyorum, tamamen teslim olmadan önce ondan sadece birkaç adım ötede duruyorum.

"Sana aşığım," diye ilan ediyorum. "Allah belamı versin ama sana aşığım Christopher Briggs ve bunu söyleyememekten bıktım." Sanki bunu duymayı beklemiyormuş gibi gözle görülür bir şekilde irkiliyor, ben ise aramızda örtüsüz bir şekilde duruyorum.

"Özür dilerim. Özür dilerim." Saçımı çekerek ona çaresiz bir bakış attım. "Tanrım, affet beni. Lütfen beni affet."

İki adımda önümde duruyor, saçlarımı yumruğuyla kavrarken parmaklarını serbest bırakıyor ve ağzımı onunkinden bir santim uzakta tutuyor. Sırtını tezgâha dayamış, akla gelebilecek her türlü duyguyu ifade eden gözlerini arıyor. "Tekrar söyle." Bu bir talep - bencil kalbimin her atışıyla yerine getirdiğim bir talep. "Sana aşığım. *Seni seviyorum*." İfadesindeki acı, aramızdaki mesafeyi silerek eğilirken ateşli bir memnuniyete dönüşüyor.

"Bri-"

Dudaklarımızı birbirine bastırıyor. Öpücüğünde nazik bir şey yok. Bu tutku, gazyağı ile ıslatılmış ve ateşe verilmiş. Bu bir savaş ilanı ve ben bunu hissetmeye hazır değilim, ama o aç bir şekilde diliyle ağzımı süpürürken hepsini kabul ediyorum. Bağımlılığımın kör olmuş bir halde, onun içine gömülüyorum. Sadece Briggs, ben ve ikimizi de boğmak üzere olan bu ateş var.

Kalçalarımın arasına sıcaklık yayılıyor ve ellerimi omuzlarından kaslı sırtına doğru kaydırarak öpücüğünün ağırlığıyla boğuşmaya çalışıyorum. Saniyeler içinde o tezgâhın üzerine çıktım, bacaklarım beline dolandı ve o beni öfkeyle öperken ben de ona yalayarak karşılık verdim. Hayatımda hiç bu şekilde öpülmemiştim ve kollarını, göğsünü yırtarken, parmaklarım boynunun arkasına yerleşirken onu daha da yakınımaya çekmeden duramıyorum. Bu yeterli değil. Sıcak elleri her yerde, parmakları keşfediyor, yoğuruyor, ta ki gömleğimdeki düğümü çözüp onu çekiştirene kadar. Dudaklarımız ancak tişörtü tek bir hamlede üzerimden sıyırdığında ayrılıyor. Uzun zamandır olmadığım bir şekilde açıktayım ve tek istediğim onun beni görmesi. Aylardır ilk defa saklanmak istemiyorum.

Dudakları tekrar aşağı inmeden önce sütyenimin kopçasını koparırken "Siktir," diye fısıldıyor. Çırlıçıplaktım, nefeslerim hızla geliyordu. Bir göğsümü kavrayıp ağzına çekerken göğsüm yükseliyor, o kadar sert emiyor ki bacaklarımın arasındaki nabızı hissediyorum.

Açlıktan gözü dönmüş durumda ve ben sanki yaşamın soluğuymuşum gibi benden beslenmesini izliyorum. Siyah kirpikleri titreyerek meme ucumu ısıyor, sonra da teklif ettiğim göğsümün yarısını ağzına alıp diliyle tamamen kaplıyor. Bu his karşısında inleyerek kendimi kalçalarının kıvrımına, ereksiyonuna doğru itiyorum. Temasla sarsılıyor ve ben de elimle çıkıntıyı kavrayarak aramıza uzanıyorum. Yavaşça nefes alıp veriyor, gözlerini benimkilerle buluşmak için kaldırıyor. Düğmesini çözüp fermuarını yavaşça indiriyorum, o dişlerinin arasından tıslarken ellerini iki yanımdaki masaya koyuyor. Söylenmemiş sorusuna cevap verirken bana bakıyor.

"Sen, seni istiyorum," diye fısıldıyorum, içine dalıp kalın uzunluğunu elimde tutarken. Sikini aramızda pompalarken ağzım sulanıyor, boştaki elimle kaya gibi sert kışının çıplak tenini okşuyorum.

Bacakları dokunuşumla biraz gevşiyor ve ben dudaklarını, çenesini, boynunu ve nabzının attığı noktadan dilinin benimkini beklediği dudaklarına uzanan yolu ısıtırken gözleri kapanıyor. Hevesli parmaklar, şortumun eteğinin altına girmeden önce baldırlarımdan kalçalarımın üst kısmına doğru bir okşayışla ilerliyor. Bu

Beni sırlıslık bulması sadece bir saniye sürüyor ve dudaklarından bir dizi küfür dökülüyor. Kalbim çılgınca çarpıyor, parmaklarını acı verici bir yavaşlıkla içime bastırırken ona yapışıyorum. Muhtaç kollarımdan çekilerek, dokunuşuna verdiğim tepkiyi dikkatle izliyor.

"Sana kim dokunuyor?" Sesi acı dolu ve unutmayı çok istediğim bir zamanı hatırladığını biliyorum.

"Sen," diye cevaplıyorum tereddüt etmeden. "İçinde kim var?"

"Sen, Chris," diye inliyorum.

Göğsüm o kadar sert kabarıyor ki durduramıyorum ve durdurmak da istemiyorum. Sadece gözlerindeki bakıştan bile yanacaktım gibi hissediyorum. Kalın parmakları yavaşça içime girip çıkarken alevler beni yalıyor ve aklımı başımdan alıyor. Arzusuyla çığ -ilkel- ve tepkilerimi öğrenirken her tepkimi izliyor. Saniyeler içinde parmaklarının etrafında kasılmaya başlıyorum.

"Lütfen," diyorum dudaklarına değen bir nefesle. Ve bir sonraki adımda, arkamızdaki raftan büyük bir battaniye alırken ben onun kollarındayım. Beni ahırın hemen yanından geçirip otağa doğru taşırken, ona sarılmış bir şekilde mevcut teninin her santimini öpüyorum. Dudaklarım omuzlarında, pazularında gezinip boynunun yan tarafını emerken ay ışığı koyu teninde parlıyor.

Beni ayağa kaldırdığında sersemlemiş durumdayım, şehvetten aklımı kaçırmışım ve onu hissetmek için yanıp tutuşuyorum. Sırtım nihayet battaniyeyle buluştuğunda yer yumuşak, gece havası keskin ve biz hâlâ yanıyoruz. Dudaklarımı öpmek için eğilmeden önce sırtındaki gömleği yumruğuyla çekerken karanlık gözler benimkilere sabitleniyor. Göğsünü keşfederken, kot pantolonunu kalçalarının üzerinden itmek için zorlanırken mutluluk dolu bir sonsuzluk sürüyor. İlerlememden memnun, dilini o kadar derine sokuyor ki boğulacak gibi oluyorum, tırnaklarımı kışının tonlu etine geçiriyorum. Geri çekilip şortumu çıkarırken kıvılcımlar çakıyor. Botlarımı teker teker çıkarırken gözleri vücudumu takip ediyor, ayaklarımı battaniyenin üzerine koymadan önce baldırlarımın her birine dil dolu öpücükler konduruyor. Hızlı bir hareketle oturmak için dönüyor, ben çıplak sırtını öpmek için kalkarken kendi botlarıyla uğraşıyor, parmaklarımı yumuşak saçlarında gezdiriyor. Saniyeler içinde kot pantolonundan kurtulup kalçalarımın arasına giriyor, dudaklarımı başka bir öpücükle almadan önce uzunluğunu kaygan merkezime sürüyor. Ve işte orada, o battaniyenin üzerinde, ısıltılı bir ayın altında çarpışıyoruz. Kelimelerle, muhtaç ellerle ve dillerle arayıp buluyoruz. Geri çekilip daha aşağılara indiğinde, vücudumun her santimini kaplayan bir bağlılık yoluna giriyor. İyileştirici ve tatmin edici, ve hiçbir parçam

taşıdığım yaralardan saklanıyor. Mavi ışığın altında bana tapınmak için zaman ayırırken ona hayranlık duyuyorum.

"Bunu pek çok kez hayal ettim," diye fısıldıyor usulca, "pek çok kez." Bacaklarımı ayırıp aralarına girmeden önce başını ellerimle hafifçe kavradığımda sesindeki acı canımı yakıyor. Dilinin ilk darbesiyle bedenim battaniyeden fırlıyor. O kadar yakınım ki bobini hissedebiliyorum. Başka bir darbeye, kalçalarım yüzünün etrafında sıkılaşıırken onun adını sayıklıyorum. Onları gidebildikleri kadar itiyor ve dilini derinlere daldırıyor. Saniyeler içinde yüzüne sürtünüyorum, yıldızlar gözlerimin arkasında toplanıp çarpışırken onlarla birlikte patlıyorum, hayatımda hiç olmadığı kadar sert boşalıyorum. Beni o battaniyenin üzerinde yeniden canlandırırken gözleri tepkime dikilmiş bir şekilde içime bakıyor. Ve ben yeniden doğmuş gibi hissediyorum.

Diz çökmek için yükseliyor, dizlerimin arkasını tutuyor, girişimi dürttüğü sırada beni açıyor.

"Bana bak," diye emrediyor, "ve ben içindeyken sakın kafanı çevirmeye kalkma."

Derinlere gömülene kadar yavaş yavaş, santim santim içeri itiyor.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Onu tam olarak hissetmek için savaşıırken nefes alamıyorum. Şimdiye kadar hissettiğim en acı verici ve lezzetli sızı. Çekip tekrar girdiğinde patlıyorum.

"Tanrım, Katy," diye inliyor, gözleri benimkilere dalıyor. Oradayız, kendi yerimizde, kendi yarattığımız yerde. Ben onun adını haykırmaya devam ederken o arzusunu tekrar içine çekiyor, kalçaları kalkıyor.

"O kadar mükemmelsin ki," diye mırıldanıyor arkama vururken, bir nefes çekerek.

Üzerimde durarak beni inanılmaz derecede genişletiyor, kalçalarını döndürüyor ve birleşmemizi izliyor. Şok ve dehşet içinde, dudaklarımı yakalamadan önce istediği tepkiyi almak için daha sert, daha ileri iterken inceliyorum. Onu kendime çekip durmaması için yalvarırken teni alev alev yanıyor. Otururken beni kendine doğru çekiyor, böylece kucağına oturuyorum, yavaşça yukarı ve aşağı pompalarken vücutlarımız kayganlaşıyor, dalgaya biniyorum. Bu hissin etkisiyle yüzüne bakarken ağızım açık kalıyor. O da bana aynı ifadeyle bakıyor, benimle birlikte hareket etmeye başladığında dudakları aralanıyor ve ikimiz de sonuna kadar yarışıyoruz.

Birlikte rahat bir nefes alıyoruz ve doruk noktamız aramızda dalgalanırken gözlerimiz hiç ayrılmıyor. Okyanus mavisi, kehribar rengi gün batımıyla buluşuyor.

Ve çok güzel.
İyileştiriyor.
Hayat değiştiren
bir şey.
Bu kaçınılmaz.

Bitkin bir halde battaniyeye uzanmadan önce dakikalarca öpüşüp
koklaşıyoruz, ellerimiz kenetli, nutkumuz tutulmuş, aya bakarken nefes
alıyoruz.

OceanofPDF.com

Bölüm Elli Dokuz

Briggs

Çıplak, battaniyeye sarınmış bir halde ayağımı serin verandaya bastırıyorum, onu kollarımın arasına alırken birlikte sallanıyoruz. Kalbimin ritmini bana fısıldarken yanağı göğsüme yaslanıyor. Avuçlarımla ona masaj yaparken hiç bu kadar çok şey hissetmemiştim. Ona yeterince dokunamıyorum, onu yeterince yakınlaştıramıyorum. Hayatımın son bir saati lanet bir rüyaydı. Çok fazla sevgiyle çözülüyorum ve onu nereye dökeceğimi bilmiyorum, bu yüzden en çok ihtiyaç duyduğu yerde hissetmesini umarak ona döküyorum.

Derin bir nefes üfleyerek, onu içime çekiyorum. Bu kadar güçlü bir şey hissetmeden hayattan geçen birini hayal edemiyorum. Aynı anda hem acıtıyor hem de iyileştiriyor.

"Bir şey söyleyecek misin? Ukalanın ortaya çıkmasını bekliyorum." Başını kaldırıp bana bakıyor, battaniyenin omuzlarından kayarak beline dolanmasına izin veriyor. "Chris?"

Ona bakarken kelimeler kifayetsiz kalıyor. Bunu görebiliyor; görebildiğini biliyorum. Beni dünyadaki herkesten daha iyi tanıyor. Bu daha önce hiçbir kadınla hissetmediğim bir yakınlık ve ruhumun derinliklerinde. Birlikte geçirdiğimiz zamanı düşününce, bunun ne olduğunu çok iyi anlıyorum.

"Onaylama," diyorum usulca. "Ben de öyle düşünüyorum."

Dudaklarımı nazikçe öperken ve başını omzuma yaslariken anlayışla başını sallıyor. "Sakin uyumaya kalkma," diye emrediyorum.

Yumuşak kahkahası göğsümde bir puf olarak

çıkıyor. "Benim için planların var mı?"

"Şu anda taktikler üzerinde çalışıyorum," diyorum gülümseyerek.

Saat sabahın üçü ve yatağımda sarmaş dolaş yatıyoruz. Ahırda benim için dans ettiğinden beri onunla sayısız kez birlikte oldum. Katy doyumsuz ve ben de bu cinsel ahlaksızlığın her parçasını kendi yararına kullanıyorum. Şu anda kollarımın arasında, karnımdaki yara izlerini takip ederek dinleniyor.

"Seni yaktılar." Koyu sarı kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Bu yüzden mi çılgılık atıyordun?"

"Ereksiyonu öldürmenin bir yolundan bahsediyorum."

"Özür dilerim," diyor elini çekerek. Geri çekilen parmaklarını kavrayarak tekrar yerine koyuyorum ve şakağına bir öpücük konduruyorum. "Hayır, *ben özür dilerim*. Evet, onların hayal gücü olmayan kıçları beni yaktı."

Ellerini göğsümde birleştiriyor ve çenesini onların üzerine koyuyor. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim. Olayları geldiği gibi ele alırım, hep öyle yaptım ve bu şimdiye kadar işime

yaradı." Kısa bir süre dudağını kemiriyor. "Bu beni zayıf hissettiriyor."

"olması gerekmiyor," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum. Ve ne var biliyor musun? Böyle şeyleri için çok mutluyum." "Seni atlatamıyorum."

"Ben de öyle."

"Ve şimdi gitti." İç çekiyorum.

"Hey," diyor, gerçekçi bir şekilde. "Saniyeler içinde geri getirebilirim, bahse girerim."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Meydan okuyorum, ama beni eliyle kavırıyor ve delikte ateş var. Ona hak ettiği bir baş selamı veriyorum. "Peki o zaman."

Daha dün gece aynı yatağın yanından bana tamamen farklı bir şekilde bakıyor olması çok garip.

Aramızdaki boşluk tamamen ortadan kalktı ve bu ortam çok daha doğal görünüyor.

Yutkunuyorum. "İyi misin? Ne düşünüyorsun?"

Mavi gözleri üzerimde geziniyor. "Gavin daha önce tekti..." diyor usulca, "ve sen benim *sonraki* tekimsin."

"Ne?" Oturmak için hamle yapıyorum ve beni tutmak için bir elini göğsüme koyuyor. "Yani sen-" "Seni onunla tartışmamı mı istiyorsun?"

Cevabım anında oldu. "Lanet olsun, hayır."

"Tamam, o zaman anlaştık."

Tüm vücudum geriliyor. "Bu çok boktan, Katy."

"Henüz değil," diye yalvarıyor. "Henüz değil, lütfen yapma... henüz değil."

Hayal kırıklığına uğramış bir nefes üfleyerek, itiraflarına göz gezdiriyorum. Onun *tek* aşığı benim. Kaptan Walsh için işler iyi gitmiyor ve bu bana kendimden biraz daha nefret etmeme neden olan hastalıklı bir tatmin veriyor. Scottie asla benim olmamıştı ama onu yine de almıştım çünkü kendimi nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Scottie benim değil.

Onu kollarımla sıkıca kavrayıp koruyucu bir şekilde tutarken içimden alarm geçiyor. O burada, benim evimde, benimle uyuyor.

"Beni terk etti." Düşüncelerimi, kalp atışlarımı okuyarak konuşuyor. "Bir ay önce. Olay olduğu anda koşarak yatağına gelmedim. Kızının konuşlandırıldığını öğrenmeden önce onunla uzlaşmak için mücadele ediyordum. Kasada yüz dolar değerinde yiyecek bıraktım ve silahlarımı kuşanıp buraya geldim. Şimdi yakayı ele verdin ve alacağın tek şey bu."

"Gösteriden sonra mı gitti?" Sirtında daireler çizerek soruyorum. Cevap vermiyor. Onun yerine göğsümü saygıyla defalarca öpüyor, vücudumda aşağı yukarı geziniyor, korkularımı ve *acı*mlı yatıştırıyor, sonra da beni isteğiyle yıkıyor.

"Bana geri dön." Gözleri benimkilerle yalvarıyor, olan için yalvarıyor. Normalde beni rahatsız eden sarkacın ürkütücü salınımını hala duyamıyorum, bu yüzden dalıyorum. Kendimi uçurumdan aşağı itiyorum, *içimize*, dünyanın geri kalanı tarafından dokunulmamış, eksiksiz hissettiren yere dalıyorum. O sessiz sulara ihtiyacım olan huzuru buluyorum.

Onunla bütün gece sevişiyorum, sert ve hızlı, yavaş ve şehvetli. Yatak odamın köşesinde ışık kırıldığında, onu orada tutacak kadar derin bir uykuya dalıyor.

Sadece kollarımda gevşediğinde, derin nefes aldığında salıncak geri geliyor ve duyabildiğim tek şey oluyor.

Altmışınıc1 Bölüm

Katy

Yatağında tek başıma uyanıyorum, yaklaşan korku içime işlerken onun kokusunu içime çekiyorum.

Gitmek istemiyorum.

Bu düşünce beni kalmak için bulabileceğim herhangi bir bahane bulmaya zorluyor; ama gerçek şu ki, en başta ona hiç gelmemeliydim. Tüm suçu ben üstleneceğim; bunun her parçası benim suçum.

Bu gün iyi geçmeyecek.

Chris'in yokluğu dehşet verici. Terk edilmiş çiftlik evindeki sessizliğin her dakikasında içime sızan paniği hissedebiliyorum. Seyrek döşenmiş ve epeyce elden geçmesi gerekiyor ama burası onun evi ve burada mutlu.

Burada mutluyum.

Onları yatağın kenarında bir yığın halinde buluyorum, üç gündür geri dönüştürdüğüm aynı yırtık pırtık kıyafetleri giyiyorum ve bitişik banyodaki lavabosunda yüzümü yıkıyorum. Ağzıma bir parmak dolusu diş macunu sürdükten sonra *yine* onun deodorantını ödünç alıyorum. Kokusu o kadar temiz ki, bir yere oturtmak zor ama asla unutmayacağımı biliyorum.

Hayatımın neye dönüşmek üzere olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama tahmin etmem gerekirse, savaşa geri dönüyormuşum gibi hissediyorum.

Annemden mesaj var mı diye kontrol etmek için çantamdan cep telefonumu çıkardığımda pilinin bitmiş olduğunu görüyorum. Panikle ev telefonunu kullanarak annemi arıyorum ve birkaç çalmadan sonra cevap verince rahatlıyorum. Küçük adamımın eve doğru yola çıktığını bilmek endişelerimi biraz olsun azaltıyor.

Sertçe yutkunarak, evde nelerle karşılaşacağıma dair tüm düşünceleri bir kenara itiyorum çünkü şu anda, evi onsuz bir mezar gibi hissettiren adamı özlüyorum. Kısa bir süreliğine, büyükannesinin onun sürekli yokluğunda, sadece anılarına tutunarak kendini yalnız hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Sonra kendimi onun yerinde hayal ediyorum çünkü bunun benim kaderim olduğundan neredeyse eminim.

Çantamı cipime attıktan sonra Chris'i ahırda buluyorum, bilekleri bantlanmış, çantasını zincirle bekleyen bir kancaya asmış. Gözlerindeki uzak bakış beni duraksatıyor.

"Günaydın," diyorum, "ya da *öğleden sonra*."

İlk yumruğunu atmadan önce duraksıyor ve bana doğru bakıyor.

"Günaydın."

"Noah bugün eve geliyor," diyorum endişeyle, parmaklarımın ucunda endişelenerek. "Bir haftadır Disney'de."

Bu bahane bana bile saçma geliyor.

O çantayı yırtarken, yumrukları bantla çarpışırken aramızdaki boşluğu geçiyorum.

"Chris, kavga etmek istemiyorum."

"Seninle dövüşmeyeceğim," diyor kolayca.

"Tamam," diye fısıldıyorum gözyaşlarım tehdit ederken usulca. "Gitmek istemiyorum, eğer bir fark yaratacaksa."

"Git," diye emrediyor, daha önce hiç duymadığım bir ses tonuyla. "Briggs-"

"Noah'ya git. Ben kızgın değilim," diyor canını yakan bir inançla. "Bu her zaman olacaktı."

" miydi?" Kollarımı kavuşturarak soruyorum. "Benim için yeni bir haber."

Çantaya art arda öfkeli yumruklar indiriyor ama buz gibi tavrı içimde dolaşan korkuyu artırıyor.

Sol. Sağa.

Yumruklarının şaklaması tüylerimi diken diken etti.

Sol. Sağa. Sola.

"O artık seni istemiyor, sen de ihtiyacın olan şey için bana geldin." Yumruğu şiddetle birleşerek çantanın zincirde zıplamasına neden oluyor. "Aldın mı?" Konuşmamı beklemiyor; daha sert atmaya başlıyor. "Yoksa beni becermek beni sakinleştirmek için yeterli mi olmalıydı? Daha fazlasını istememeliyim, değil mi? Buna iznim yok."

"Bu hiç adil değil," diye soluyorum, gözlerim kısılıyor ve kalbim parçalanıyor. Gavin'in ya da başka birinin aramızdaki bu şeyi anlamasını beklemiyorum. Kahretsin, ben de anlamıyorum ama Chris'in paylaştığımız şeyi küçümsemesi... Lanet olsun, çok acıtıyor.

"Hangi kısmı?" diye soruyor, taş gibi yüzünden ter damlıyor. "Beni kullandığın kısım mı, yoksa sana bunu söylediğim kısım mı?"

Ucuz yapıyor, beni kendinden uzaklaştırmaya çalışıyor. Suçluluk ve acı boğazıma . "Chris, bunun yabancı bir kavram olduğunu biliyorum ama lütfen silahını bırakıp benimle konuşur musun?"

"Katy, bu küçük buluşmanın tek yaptığı bizi daha fazla mahvetmek oldu. Bunu göremiyor musun? Senin ve benim iyiliğimiz için, sadece git."

"Öylece mi?" Belki de haklıdır. Çünkü öfkelenmemek için deli gibi mücadele ettiğini söyleyebilirim. Onun kırılmaz olmadığını fark ettiğimde hiç tatmin olmuyorum.

"Yani işin bitti mi?"

"Öyle misin?" diye soruyor, burnunun altındaki bantlı parmağını kaydırırken bana bakıyor.

"Bana ne söyleyeceğimi söyle."

"Hiçbir şey" diyor, bir yumruk daha atarak. "Hiçbir şeye ne dersin? Söz yok. Eylemler daha yüksek sesle konuşur, değil mi? Sadece git!"

Yüz hatlarındaki ıstıرابı izlerken gözyaşları dökülüyor. "Söyle bana," diye yalvarıyorum.

"Bana ne söyleyeceğimi söyle."

"Sanırım senden biraz nefret ediyorum," diyor iç çekerek, "çünkü en azından daha önce diğer tarafın nasıl hissettirdiğini bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu." Ben öne doğru bir adım atarken o boğuluyor ve çantaya sarılıyor. "Benden uzak dur, Katy!"

Geri sıçrayarak beni ahırın kenarına sıkıştırdı. "Hayatımda, yatağымda yoktun ve şimdi her yerdesin. Burası artık bizim yerimiz, değil mi? Bunu sen sağladın."

Nutkum tutuldu, cezasını kabul ettim, çünkü bunu hak etmiştim.

"Uğradığınız için teşekkürler," diyor alaycı bir kahkaha atarak, "güzel zamanlar, değil mi?"

"Ben çok-"

"Sakin buna cüret etme!" Suçlayıcı bir parmakla beni işaret etti. "Ne olacağını çok iyi biliyordun."

"Bana ne söyleyeceğimi söyle," diye hıçkırıyorum, dizlerinin üzerine çökmüş, soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalışırken.

"Hoşça kal de ve ciddi ol. Seni bir daha görmek istemiyorum Katy. Üzgünüm ama bu şekilde olmak zorunda. En azından..." Başını sallıyor.

"En azından ne?"

Soğuk gözler benimkilere kayıyor. "En azından o sığınakta benim olduğunu biliyordum. Kıskanıyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum. O kadar düştüm ki artık geri dönüş yok, sadece ileri. O seni alır, ben de savaşı."

Durduğum yerde çöküyorum, kalbimi kırdığını biliyorum çünkü niyeti bu, ben istediğim için değil. Bu sefer gerçekten.

"Lütfen bana ne söyleyeceğimi söyle."

Gözlerinde nefrete benzeyen bir şeyle ayağa kalkıyor. "Sana kelimeleri söylememe gerçekten ihtiyacın var mı? Bariz olanı söylemeye ne dersin Scottie? Benim olduğunu *söyle*. İstedığının benimle bu hayat olduğunu söyle."

"Seninle iki mutlu gün geçirdim. Ben altı yıldır evliyim! Bu kadar basitmiş gibi göstermeyi bırak."

"O zaman bu kadar bencil olmayı bırak ve beni bundan kurtar!"

"Bunu kendim için nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ve sen konuşacak birisin." Parmağımı motosikletinin olduğu yöne doğru sapladım. "Evimin önündeki motosiklet değil mi bu? Birbirimize ihtiyacımız var," diye hıçkırıyorum.

Başını kararlılıkla sallıyor. "Bu şekilde değil."

"Lütfen bunu yapmayın."

"Biliyor musun," diyor alaycı bir şekilde, gözleri kararıyor, "senin sayende sonunda yalnızlığın nasıl bir his olduğunu anladım."

Gözleri pişmanlıkla üzerimde gezinirken burnumu çekiyorum. "S.KTİR!" Yumruğu omzumun üzerinden uçarak arkamda yığılı suntaya çarpıyor ve bir çığlıkla geriye sıçırıyorum. Ben dehşet içinde geri çekilirken, o yumruklarını yırtarak tahtayı parçalıyor. "Lütfen, Chris, lütfen dur!"

Onu incittiğim için utanç içinde, tek yaptığım kanayan yumruklarını indirene ve omuzları sarkana kadar fısıldayarak özür dilemek.

Onları incelemek için bir adım öne çıkıyorum, o da geri çekilip omzunu çeviriyor, böylece ona dokunamıyorum.

"Görmüyor musun, Katy? Hâlâ senin için savaşıyorum." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüp çenesinde iz bıraktıktan sonra göğsüne damlarken sesi titriyor. "Bana yapmamam için her türlü sebebi verdiğinde bile."

Bu gözyaşı beni mahvediyor ve ona yapabileceğim tek gerçeği söylüyorum. "Seni seviyorum, Briggs, kalbim ve ruhumla. Ama sana kesin cevaplar veremem çünkü şu anda onlara sahip değilim. Yeterli olmadığı için üzgünüm ama paylaştığımız bu aşk senin ve sadece senin."

"Ne fark eder ki?" diye soruyor, yüzündeki yenilginin her zerresi ortaya çıkıyor, "eğer seni yakaladıysa?"

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama kelime bulamıyorum. Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü o haklı. Ya hep ya hiç ve ben şimdi ona her şeyimi veremem - belki de hiçbir zaman - ve Christopher Paul Briggs birinin her şeyi olmayı hak ediyor.

Ben adını haykırırken yanımdan geçip gidiyor.

"Lütfen! Lütfen beni bırakıp gitme! Bu şekilde değil, lütfen, bunlar söyleyeceğimiz son sözler olamaz. İşin bittiyse, bitmiş olsun,

ama çekip gitme."

Olduğu yerde durdu ve bana doğru yürüdü. "Bunu tekrar yapmanı izlemeyeceğim. Bir asker olarak hayatta kalabilirim, başka bir savaşta hayatta kalabilirim, ama görünüşe göre seni severek hayatta kalamam. Eğer seni bırakmam gerekiyorsa, sen de beni bırakmalısın." Fısıltıyla eğilir. "Seni seviyorum Katy, bırak gideyim."

OceanofPDF.com

Bölüm Altmış Bir

Katy

Sonunda pes edip kenara çekmeden önce kendimi toparlamak için elimden geleni yaparken yol önümde bulanıklaşıyor. Yüzümü ellerimin arasına gömüp, onun hissinden kaçamıyorum. Onun tarafından sevilmenin ama sonra kaybetmenin nasıl bir his olduğunu. Az önce cennetten çıkıp cehenneme düştüm. Chris'in ahırdan çıkarken yüzünde beliren o yenilmiş ifade hayatım boyunca aklımdan çıkmayacak. Gitmek bencillikti, kalmak daha da bencillikti. Öpüşü, dokunuşu, benimle sevişirken gözlerindeki bakış... Kendimi yeniden bu kadar bütün hissedeceğimi asla hayal edemezdim.

Pişmanlık hissedemeyecek kadar acemiyim. Bunun yerine, birbirimize nasıl uyum sağladığımızı tekrar hatırladıkça tek hissettiğim özlem. Tek istediğim arkamı dönüp bir gün daha kendimi güvende ve özgür hissettiğim bir yerde, bir hayal kırıklığı değilmişim gibi yaşamak. Koltuğumda hıçkırıklarla titrerken, dikiz aynasını kendime doğru çeviriyorum ve parmaklarımla gözyaşlarıma vurarak hasarı değerlendiriyorum. Yansıyıp uzun uzun ve sertçe bakarak, kim olduğumu fark edip edemeyeceğimi merak ediyorum. Çoğunlukla onu kabul ettim. Geçerlilik, her şeyden çok, yeni hedefim gibi görünüyor, ama hain kalbim ilerlememi engellemeye devam ediyor. Geri döndüğümünden beri attığım her adımda yanıldım ama onu sevme konusunda yanıldığıma inanmayı reddediyorum.

Chris.

Tenim hatıralarla ısınırken son birkaç günün görüntüleri dağınık beynimde yanıp sönüyor. Ellerinin hissi, dilinin itiş, beni öpmeden önce dudaklarını eğen bir gülümsemenin fısıltısı.

Göğsümü tutarken dudaklarımdan özürler dökülüyor, yanmayı hissediyorum, beni tekrar tekrar paramparça ederken inkar edilemez bir kayıp.

Bırak beni.

"Yapamam. Yapamam. Lütfen, Tanrım, yapamam," diye fısıldıyorum boşluğa. Kanamayı durdurmak için çaresizim, hareket edemeyecek kadar bitkin düşene kadar bunu özgürce yapıyorum. Yaşadıklarımızdan, birbirimizi sevme şeklimizden sonra benden nefret edebileceği gerçeğiyle yaşayamam.

Bir noktada, kendime bunun onun kırgınlığı olduğunu hatırlatmaya çalışacağım. Bir noktada beni affetmesi için dua edeceğim.

nasıl sona erdiğimizi değil. Bir noktada, benim için ifade ettiği şey için minnettar olacağım ve daha az kayıp hissedeceğim. Belki arzularım sona erdiğinde. Onu istemeyi, ona *ihtiyaç duymayı* bıraktığımda. Belki gözlerimi gece gökyüzüne kaldırıp onun nerede olduğunu ve beni oradan düşünüp düşünmediğini merak etmediğimde daha rahat nefes alacağım.

Belki zaman benden aldıklarını geri verir ve ben de sayede daha bilge olurum. Belki... eninde sonunda.

Şimdilik, kalbim pervasız bir navigatör ve ben, onu sevme biçimimden kaçamayan isteksiz bir yolcuym.

Dakikalar sonra otoyola geri dönüyorum, son birkaç saatin ağırlığı beni aşağı çekmekle tehdit ediyor. Oraya geri dönemem. O cansız yere geri dönemem. Direksiyonu bir can simidi gibi kavrayarak, sahip olduğum tek eminliğe, dünyamda karmaşık olmayan tek şeye, beni asla hayal kırıklığına uğratmayan hissedebildiğim tek aşka odaklanmaya çalışıyorum.

Amacım, var olma sebebim eve dönmek. Noah.

Yaşama eylemi onun dışında herkes için bir angarya haline gelmiştir. Noah bunu basitleştiriyor. Çiftliğe gitmeden önce, sonunda bir dayanak bulmuştum. Bunu geri kazanabilirim, sadece sebebime ihtiyacım var ve o da yolda.

Omuzlarımı dikleştirerek, evime dönmek için zaman kazanırken tehditkâr bir hıçkırık daha çıkarıyorum. Mahalleye girdiğimde, çiğ ağırlığı beni bütünüyle yutmakla tehdit ederken tanıdıklığın verdiği küçük bir rahatlığa izin veriyorum. Biraz daha rahat nefes alarak sokağıma doğru son iki dönüşü yapıyorum ve bir yandan da kendime, Tanrı'ya ve boşluğa kalbimin kaprislerini takip etmekte bu kadar pervasız olmayacağıma dair sözler veriyorum. Bunun bana nelere mal olduğunu düşündükçe içimde bir korku dolaşiyor.

Ancak Gavin'in kamyonetini garaj yolunda gördüğümde tüm rüzgâr bedenimi terk ediyor.

Arabayı park edip elimi saçlarımda gezdirirken suçluluk duygusu beni tamamen tüketiyor.

Dışarıdan bakıldığında evimiz pitoresk görünüyor. Keşke içerideki hayat da dışarıdakine benzeseydi. Kapıya doğru attığım her adım beni daha da umutsuzluğa sürüklüyor. Verandada durakladığımda, kendi jesti, inancının bir işareti olarak benim için bildiğim tepsiler dolusu ekilmemiş çiçek görüyorum. Yeni bir şey, büyümesini izleyebileceğim bir şey, birlikte büyümesini izleyebileceğimiz bir şey. Şimdi biliyorum ki, çiftliğe kaçtığım gün, nihayet akşam yemeği davetimi kabul ettiği geceydi.

Burada, bu basamaklarda, geri kalanımın ağırlığın altında boğulmasına izin verdim. Burada kalbimin diğer yarısını kaybettiğimi biliyorum. Kaderimi burada kabul ediyorum.

Buna hazır değilim. Her zaman itiraf edecektim, ama kehribar rengi gözleri ve onu terk etmenin kalbimde açtığı boşluğu düşünmeye bile fırsatım olmadı.

Yaptıklarım için bunu hak ettiğimi düşünmek zorundayım ve belki de hayat sevdiğim herkesi incitecek bir karar vermemi beklemekten yorulmuştur. Kapıyı açmadan önceki saniyeler içinde bir anılar nehri akıyor ve bana her şeyi kaybettiğimi hatırlatıyor.

Ön kapıdan içeri adım atıyorum, oturma odasını tararken onlara izin veriyorum ve arkamdan kapatıyorum. Gavin kanepemizin kenarına oturmuş, gözlerini bir kâğıt parçasına dikmiş.

Oturduğu yerin yanında birkaç çanta var, sessiz gözyaşları yanaklarından süzülürken gözleri sayfanın üzerinde geziniyor. Sertçe yutkunarak odaya bir adım atıyorum ve birkaç adım ötede paketinden çıkarılmış spor çantamı görüyorum. Eve döndükten birkaç ay sonra Bağdat'tan gelmişti ve ben onu açmaya hiç fırsat bulamamıştım. İyice karıştırılmış, giysilerim yerde yığınlar halinde dağılmıştı. Ona ne aradığını sormama gerek yok, her şey yüzünden okunuyordu. Sadık bir eşin, onu terk eden eşin beyanını okurken amansız bir acıyla kıvrılan bir yüz. Bana baktığında hala aradığı kadın. İçimde parçalar halinde var olan ve acısını bastırmak için can atan kadın, sadece onun için değil, ikimiz için de.

Başparmağının ucunda duran tanıdık bir şeyin parıltısı gözüme çarpınca göğsüm sıkışıyor - alyansım.

Asla geri takmadım.

Elindeki sayfadan aşağı kayıyor, pusudan önceki gece yazdığım adanmışlık mektubu. Durduğum yerde batıyorum, uzuvlarım korkuyla doluyor.

Kırmızı çerçeveli gözleri nihayet benimkileri bulduğunda, sesi gözlerinin ifade ettiği her şeyle doluydu - ihanet, şaşkınlık, yıkım. "Ciddi miydin?"

"Her kelimesi."

Gavin başını ellerinin arasına gömmeden önce mektubu parmaklarının ucundan düşürürken boğuk bir çığlık atıyor.

"Ne yaptın bebeğim? Ne yaptın sen?" Ben boşluğa daha da batarken ve kendime herhangi bir ertelemeyi reddederken veremeyeceğim bir gerçek için bana yalvarıyor

tanıklık etmekten alıkoymak için.

"Ona koştun, değil mi?" Aldatmacamın sonsuz kanıtı dudaklarında birikmeden önce yanaklarından aşağı süzülüyor. "Kalbini geri kazanmam için bana bir şans bile vermedin."

Orada öylece suskun duruyorum, çünkü asla doğru kelimeleri bulamayacağım. Bunu düzeltecek hiçbir kelime yok.

"Ne yaptın lan sen?" Göz açıp kapayınca kadar ayağa kalkıyor, sehpayı devirirken kırılan tahtaların çatırtısı aramızdaki odayı dolduruyor. Suçlamaları havada uçuşurken öfke dolu gözleri odanın diğer ucundaki beni tarıyor.

"Bunu daha kolay hale , değil mi?" "Bunun senin gitmenle bir ilgisi yok."

"İyi miydi?" Birlikte kurduğumuz hayatı yıkarak öfkelenirken camlar bulanık bir şekilde kırılıyor.

"Gavin-" diye itiraz ediyorum kısık sesle.

"Siktir git, Katy! Siktir git!" Parçalara ayrılıp geçmişimizin kalıntılarını ve başlangıç olasılığımızı paramparça ederken tanıdığım hiçbir yanı yok. Çaresiz ve suçlu bir şekilde, yorgunluktan çökmeden önce hatalarımı parçalamasını izliyorum, başını tekrar tekrar sallarken vücudu titriyor.

Karşı koyamam. Söylemeyeceğim. Söyleyeceğim her şey boş gelecek, *boş olacak*, Çünkü *onu* sevmeme izin verdim.

Bir anda mı oldu? Düşünmüyor muydum?

Bunların hiçbiri doğru değil. Öylece olmadı. Olmasını ben *istedim*. Ve gerçek şu ki, Chris'i sadece olduğunda gördüm. Her denememde kelimeler kifayetsiz kalıyor. Gerçek çok basit ve çok lanetleyici ama elimdeki tek şey bu.

"O mektubu yazarken her kelimesinde ciddiydim. Bunu söylerken sonsuza dek . Beni terk ettiğin gün ve o günden beri her gün seni seviyorum demek istedim."

Aramızda hızlı adımlarla ilerleyip yüzüğümü parmağından çıkarıp ayaklarımın dibine fırlatırken yüz hatlarını tiksinti kaplıyor.

"En azından bu senin yoluna çıkmadı."

Gözlerindeki bakış beni olduğum yerde felç ediyor. Artık onun sevgisini, saygısını ya da sabrını hak etmiyorum, bu yüzden bunu istemiyorum. Ve berbat bir şekilde, mücadelesi onu daha güzel, daha çekici kılıyor ve yardım edemiyorum ama keşke bu tarafın bir kısmını daha önce görseydim. En azından o zaman bizi ayıran endişe ve beklentinin yerini alırdı.

Ama bunu dile getirmiyorum, çünkü her şeyden çok tiksintiyi görüyorum ve benden bir adım geri çekilip ellerini saçlarında gezdirirken bu tiksinti onun üzerinde hüküm sürüyor.

Utañ beni gizliyor. İçine hapsolduğum boşluktan, kendi derimden kaçmak için her şeyimi verirdim.

"Buraya geldiğim ilk gece salıncağıma oturdum ve senin gelmen için dua ettim. Sadece aradaki boşluğu silmek istedim," diyor fısıltıyla. "İlk başta bizi hâlâ istediğini kabullenemedim. Ne kadar çabaladığını biliyordum ama sana inanmadım, inanamazdım, gördüklerimden sonra olmazdı. Çok canım yandı."

"Gavin-"

"Ne?" diyor, bir adım atarak. Başımı sallıyorum.

"İkinci gece gelmediğinde," sesi artık tanıdık gelen bir öfkeyle titremeye başladı, "bunun bana ne yaptığı hakkında bir fikrin var mı?"

Başımı eğdiğimde, başarısızlığımın kanıtının botumun hemen arkasında parladığını görüyorum.

"Bana bak!"

Çenemi kaldırdığımda meydan okuduğumu görüyorum. "Evlendiğimizden beri bir düzine ya da daha fazla sapma şansım olmadığını mı sanıyorsun?"

Öyle olduğundan hiç şüphem yok ama bu hiçbir zaman bir sorun olmadı ve olmayacaktı da. Tehdidine verdiğim ikiyüzlü tepkiden dolayı gözlerinde küçük bir memnuniyet gördüğümde paniğe kapılıyorum. Ama soruları soracak olan ben değilim. Her ne yaptıysa, bilmeye hakkım yok.

"İkimiz de söz verdik Katy, ama ben tuttum. İki yanlış bir doğru etmez ve ikiniz de cehenneme gidebilirsiniz," diye tükürdü ve ilk çantasını almak için bana sırtını döndü.

"değiliz."

"Evet, geri dönüyor, değil mi? Görünüşe göre farklı öncelikleri var."

Gavin'in Chris'in hayatını cehenneme çevirmek için ne kadar ileri gidebileceğini fark ettiğimde yüzümdeki tüm kan çekiliyor. Ama gerçek şu ki, Gavin asla bu kadar alçalmazdı. Yüzünü hastalıklı bir gülümseme kaplıyor ve ona saldırmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"O sen değilsin," diyorum kendimden emin bir şekilde. "Sen o adam değilsin." "Ah, ama o karımı becerecek tipte biri."

Sinirle göğsümü tutuyorum. "Lütfen dur."

"Lütfen durur musun?" Başını sallıyor ve burnunu siliyor. "Neyi durdurayım? Tanrım," derken yüzü tiksintiyle buruşuyor, "Kokusunu alabiliyorum!"

Panik yükseliyor ve bana doğru bir adım atınca irkiliyorum. Onu gördüğünde olduğu yerde durdu.

"Ne? Şimdi de *benden* mi korkuyorsun? Bu çok zengin." Topladığı iki çantayı alıp verandaya fırlattı.

Konuşmam tam bir dakika sürdü. "Noah'a ne söyleyeceğiz?"

"Tam bir yalancı olmuştun. Eminim bir yolunu bulursun," diye çıkışıyor, büyüyen yığına bir tane daha atarken.

"Beni boşuyor musun?" Kelimeler ağzımdan çıkarken zayıf, acınası hissediyorum ama bu noktada panik kazanıyor.

Gavin bana sırtını dönüyor. "Lanet alyansını bile takmadın. Bu ilk işaret olmalıydı. Noah'ı aileden alacağım."

Bu sefer ben öne çıktım. "Cehenneme kadar yolun var! Oğlumu benden alamazsın!"

Yüz hatlarında belirgin bir ıstırapla bana bakıyor. "Bunu asla yapmam. Asla. Seni cezalandırmayı ne kadar çok istesem de, onu asla kullanmayacağım. Kendini topla, Katy."

"Lütfen, lütfen, onu almayın." Kalbim yerinden çıkacak gibi olurken dizlerimin üzerine çöküyorum. Gavin verandaya daha fazla çanta taşıırken histerik bir haldeyim. Koridordaki ayak sesleriyle ev sessizleşiyor ve ancak o zaman önümde, bir metre ötemde durduğunu, bana baktığını, gözyaşlarının hızla aktığını fark ediyorum.

"Keşke"-dudaklarındaki bir damla yaşı yalıyor-"Keşke *bana* güvenebilseydin."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum titreyen nefeslerimin arasından. "Yarıdan sonraki gün onu eve getireceğim."

Gözyaşlarımı parmaklarımla iterken rahatlamış çığlıklar beni terk ediyor. "Teşekkür ederim."

"Onu götürmeyeceğim, Katy."

Yavaşça ayağa kalkıyorum ve gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Seni bu şekilde incittiğim için ne kadar üzgün olduğumu asla bilemeyeceksin. Seni bu şekilde görmenin beni ne kadar incittiğini asla bilemeyeceksin."

"Ama yeterli , değil mi?" diyor gözyaşlarıyla dolu sesle.

İkimiz de birbirimizden bir adım ötede hıçkırarak ağlıyoruz, teselli edilemez bir şekilde, aramıza koyduğum uçsuz bucaksız boşluktan daha büyük bir acı olmadan.

"Gavin?" Göğsüm titreyen nefeslerle yükselip alçalıyor.

İlk soruyu sormuyorum çünkü onu yok ettiğimi biliyorum. Bencilce ikinci sorunun cevabını bilme ihtiyacım her şeyden daha ağır basıyor ama sormaya dilim varmıyor.

Sevgilim, öğretmenim ve en iyi arkadaşım olan kocamdan gelen bu duyguyu hala kalbimde hissediyorum ve kendimi bu rahatlıktan mahrum edemem çünkü o olmadan asla geri dönemeyeceğimi biliyorum.

Cevabı, kapıyı kapatmadan hemen önce aramızda tuttuğumuz anılarda yankılanıyor.

"Sonsuza kadar."

OceanofPDF.com

Bölüm Altmış İki

Katy

Kalbimi sikeyim.

Kendi şartlarımla bitirebileceğim tek ilişki bu. Bedenim yas gözyaşlarını benden zorla alırken bile, onları zayıflıklarından dolayı azarlıyorum ve bu beni arındırmak yerine körüklüyor.

Çünkü hala kızgıyım.

Ve bu sefer her şey aptalca kaslarım yüzünden yaptığım seçimlerle ilgili.

Kendimi iyileştirmeye o kadar odaklandım ki üç hayatı mahvettim ve hiçbirisi bana ait değil, gerçi da mahvettim. Küçük oğlum cevaplayamadığım sorular sormaya başladı, babasına sormayı reddettiğim sorular çünkü Gavin'in yokluğu her zamankinden daha endişe verici. Noah'ın bana raporları düzenli olarak geliyor. "Babam ağlıyordu. Onu banyoda gördüm."

Bunlar, kendimi ileri ve mümkün olduğunca uzağa fırlatmadan önce küreği derine sapladığım ve pompalama kabını attığım yerin altından yerin altına sıçramama yardımcı olan sözlerdi.

Oğlum ve ben şimdi bir zamanlar evimiz olan bir mezarda yaşıyoruz ve Noah'ın bunu hissettiğini biliyorum. Ondan gerçeği saklamaktan başka yapabileceğim bir şey yok - benim de korktuğumu, her şeyin değiştiğini ve bir daha asla eskisi gibi olmayabileceğini ve bunu istediğimden emin olmadığımı.

Onun yerine kendimi işe gömdüm. Faturaların ödenmesi gerekiyor, bu yüzden kız kardeşimin hukuk bürosunda dosya katibi olarak işe başladım. Bu iş beni meşgul ediyor. Bizi geçindirmek için daha iyi bir yol bulana kadar geçici bir iş. Hemşirelik diplomamı almak için VBSN programına başvurdum ve cevap bekliyorum. Nasıl bir geleceğe hazır olduğumu bilmiyorum ama hayatı ne kadar çok beklersem o kadar uzun süre belirsizlik içinde yaşıyorum.

Kocam beni ikinci kez terk edeli neredeyse iki ay oldu ve ben onu henüz göremedim. Her gece beni kabuslarımda tutmak için ilaçlarla kendimi felç ediyorum, böylece gerçekliğime uyanamıyorum. Onları alıyorum çünkü işe yaramalarını istiyorum; yarım bir hayat yaşamamanın önündeki bu engeli aşmayı her şeyden çok istiyorum. Bir gün, daha fazlasını istememe izin vereceğim, ama bu arada, kendi hayatıma odaklanıyorum.

Oğlumun kalp kırıklığını ve başarısızlığımı telafi etmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Onun gülümsüyorum çünkü bana ihtiyacı var. Tüm enerjimi hatalarım yüzünden kendimi kaybetmenin boşluğunu doldurmak için kullanıyorum ve meşgul olarak acıyı gömüyorum. İki günümü Gavin'in oturma odasında yarattığı dağınıklığı temizleyerek ve bana getirdiği çiçekleri dikerek geçirdim. Ellerimi meşgul tutarken, boş oturmamak için yeni yollar düşünürken günlerim bulanıklaşıyor. Geceye kadar, salıncakta oturup Noah bana kitap okurken, her de düşünceleri üzerinde savaş sürüyor, ikisinden de haber yok. Yani, kalbimi sikeyim. Tek yapabildiğim, yaşamaya devam etmek için onu görmezden gelmek.

Telefonum masamın çekmecesinin içinden çaldığında mesai bitmek üzereydi.

Gavin: Yarın onu okuldan ben alırım. Bu hafta

üçüncü kez oluyor.

Gavin: Ve hafta sonu onu tutuyorum. Ben: Ne?

Lütfen beni ara.

Onu balığa götüreceğim.

Nerede? Bunu konuşabilir miyiz lütfen?

Gavin: Sadece onu paketleyin.

Kendimle mantık yürütmeye çalışırken öfke içimde kabarıyor. Eğer bu Geleceğim nasıl görünürse görünsün, bununla başa çıkmak zorunda kalacağım. Bu onun kararı ve ben hâlâ küller arasında yönümü bulmaya çalışıyorum. Noah'nın babasının hâlâ hayatımızda olduğunu bilmesi gerekiyor ve ayrı kaldığımız sürenin çoğunda babasına sahip oldum. Gavin tam zamanlı bir baba; hala rolünü oynamaması benim hatam.

Tamam. Döndüğünde konuşabilir miyiz? Söyleyecek bir şey yok.

Ben: Söyleyecek çok şey

var. Gavin: Belki senin

için.

Ben: Lütfen konuş benimle.

Dakikalar geçiyor ve onun tarafında hiçbir şey görmediğimde konuşmanın bittiğini anlıyorum.

"Hey," diyor Sammy, ben gözyaşlarımın tehdidiyle ona bakarken.

"İçeride konuşalım," diyor banyoya doğru başıyla işaret ederek.

İçeri girdikten sonra kapıyı kilitliyor ve kollarını kavuşturarak bana dönüyor. "Sorun nedir?"

"Gavin bu hafta sonu onu balığa götürecektir."

"Tamam," diyor bana sorgulayan bir bakış atarak.

"Ve kendimi atom bombasının düşmesini bekliyormuş gibi hissediyorum."

"Kontrol sizde değil ve bu sizi rahatsız ediyor, anlıyorum. Ama bu onun kararı. Barışmak istiyor musun ki?"

"Beni affetmeyecek."

"Ben bunu sormadım," diyor sabırla.

"Kendim umurumda değil," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"değil." "Umursuyorsun, yoksa bu kadar üzülmezdin."

"Ne isterdim biliyor musun?" Önünde volta söylüyorum. "Keşke Bağdat'a hiç gitmemiş olsaydım."

"Ve o zaman Chris'le tanışamazdın." Onun adı bir şok dalgası gibi.

"Evet," diyorum kızgınlıkla. "Evet, çünkü bilemezdim."

"Neyi bilemezdin?"

"O var! Tanrım, dinliyor musun?" "Sesini alçalt," diye uyarıyor.

Ellerini omuzlarıma koyarak beni durdurduğunda "Özür dilerim," diyorum. "Onu seviyorum," diyorum iç çekerek.

"Kim?"

"Aynen öyle. Kalbimin öyle ya da böyle devrilmesini bekliyorum ama devrilmeyecek Sammy ve bunun bir önemi yok çünkü zaten onu dinlemiyorum. Çok daha iyiyim."

"Evet, abla, mutlu görünüyorsun," diye alaycı bir şekilde konuşuyor. Kahkahalara boğulmadan önce saniyeler boyunca ona ters ters bakıyorum.

"Tamam, on dokuz yaşındayken Gavin'e aşık oldun. Erken yuva kurmuşsun, böyle hissetmen çok doğal."

"Hayır, hayır, öyle değil, *hiç* değil. Hiç de değil."

"Tamam, yani orada Briggs ile hissettiklerin de gerçektir."

"Evet," diyorum inatla. "Ve şu anda orada, beni de cezalandırıyor."

"İşini yaparak mı?"

"Bunu ben istemedim, görmüyor musun Sammy? Bunu ben istemedim. Ben istemedim. Bunların hiçbirini istemedim."

"Aileni sadece oğlun için mi geri istiyorsun?" "Noah'nın önceliğimin o olduğunu bilmesini istiyorum."

"Tamam, önceliği ona ver. Gavin'in bu olaydaki rolü hakkında endişelenemezsin. Sadece ikimizin de bildiği gibi harika bir baba olacağı konusunda ona güvenmelisin. Ve bunu yaparken kalbinin buruşup karanlıkta ölmesine izin verebilirsin çünkü seni kurtaran ve hayatının en karanlık günlerinde sana yardım eden muhteşem bir adama aşık olman senin suçun. Sen istediğinde boyun eğen ve sen yapamadığında elini taşın altına koyan bir adama."

Sammy'nin gözlerinin endişeyle dolduğunu görünce volta atmayı bırakıyorum. "Senin için üzülüyorum, kardeşim. Gerçekten öyle. Sanırım bir bakıma ikisine de oldukları gibi aşığım. Olanları ve senin içinde bulunduğun durumu sadece parça parça biliyorum. Ama seni ve Gavin'i, sahip olduklarınızı bildiğim için, Chris'e karşı hissettiklerin için bile bu kadar çabaladığın için seni suçlayamam. Ve bir şekilde onun da suçlayabileceğini sanmıyorum, gerçi bunu asla kabul etmeyeceğinden eminim."

"Güven bana, biliyor."

"Burada senin için yarışan iki harika adam var ve ben doğru düzgün bir randevu bile alamıyorum."

"Bana ne yapacağımı söyle."

"Şu kimsenin seninle bir şey yapmak istemediğine bakılırsa, devam et derim ama bunu biraz daha iyi yap. Görmezden geldiğin kalbin kolunda duruyor ve özgürce kanıyor. Ama o piçi kontrol etme zamanının geldiğine katılıyorum. Onlar olmadan da işlevini yerine getirmeye ne dersin? Ama unutmayın, biri ya da ikisi bir noktada geri gelecektir. Düşünmen gereken şey bu."

"Gavin benden nefret ediyor, Sammy."

"Seni hiçbir zaman şu anda sevdiği kadar sevmedi, bunu bir kenara yaz. Seni affedip affetmeyeceğine karar vermesi için ona bu zamanı tanımalısın. Korkunç bir şey yaptın ve seni kaybetme fikriyle daha önce hiç yüzleşmemişti. Bu yeni bir durum. Dehşete düşmüş durumda ve acıdan aklını kaçırmış durumda ve şu anda bu acının en büyük yükünü sen çekiyorsun."

"Peki ya Chris?"

"Orada tam olarak ne yaptığını biliyorsun. Bir şeyleri havaya uçurarak dikkatini dağıtıyor. Babamın bazen nasıl olduğunu hatırlıyor musun?"

Annem eskiden kavga eder miydi?"

"Pek sayılmaz, sanırım çok gençtim."

"Hafta sonu kalmak için asker arkadaşlarını çağırır ve geri kalanımızı görmezden gelirdi."

"Evet," diyorum, eskiden kaç tane 'amcam' olduğunu hatırlayarak.

"Günlerce zil zurna sarhoş olurlardı, ama gittiklerinde babam birkaç hafta daha iyi bir ruh hali."

"Evet, bir keresinde bizi karnavala götürmüştü." "Aynen öyle," diyor.

Başımı sallayıp duruyorum.

"Ama sizi şimdiden uyarayım, olanlardan ne kadar nefret etseniz de böyle olması gerekiyordu."

"Ne? Bunu nasıl söylersin?"

"Çünkü ortaya çıktı. Gerçek, seni canlı canlı yiyip bitiren şey. Sonunda ortaya çıktı."

"Yaptığı kadar iyi."

Aynada kendini düzeltmek için döndü. O şık bir takım elbise giymiş, bense iş kıyafetinin sınırlarında gezinen basit bir çiçekli sundress giymişim.

"Gerçek bu ve en zor kısmı da bu, bundan sapmayın. Sadece et, dakika dakika. Kendi duyguların da dahil olmak üzere herkesin duygularını korumak için saklanmayı bırak, çünkü bu çok daha kötüydü. Sadece... her şeye geldiği gibi tepki vermene izin ver."

"Tamam."

Aynada gözlerimi yakalıyor. "Kendini kaybetmeni izledim ve tökezlemene rağmen her ay daha iyiye gidiyorsun. Seninle çok gurur duyuyorum."

"Başladığım yere geri dönmüş gibi hissediyorum."

"Hayır." Bana güven verici bir gülümseme veriyor. "Yaklaşmadın bile. Bazı anlar yaşayacaksın. Dün yaşadığın gibi panik ataklar. Bunlar aksilikler, geri adımlar değil."

"Gerilemeler, geri adımlar değil."

"Aynen öyle." Sanki kask takacakmışım gibi kırım tokatlıyor. "Şimdi izin verirsiniz, gidip bir pisliği hapse atmam gerekiyor."

Kapıya doğru ilerliyor ama ben sırtına yapışıp onu arkadan sıkıca kucaklıyorum. Kollarıma tutunuyor ve orada dinleniyoruz.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Rahatlamak için biraz titrediğini hissedebiliyorum. "Senin için cehennem gibi olduğunu biliyorum ama geri döndüğün her gün Tanrı'ya şükrediyorum."

"Olduğum gibi mi?"

"Tanrım, evet. Ben senin kardeşin değilsem kimim?" "Beni asla terk etme."

"Hiç şansın yok."

Onu serbest bırakmak için koluna vuruyor çünkü çok fazla şefkat onun tarzı değil. Babamdan almış. Tam kapıyı açacakken onu durdurdum. "Sammy?"

"Evet, bebeğim?"

"Sence beni affedecek mi?" "Hangisi?"

"Aynen öyle."

Bana omzunun üzerinden bir bakış fırlatıyor ve ben onun gözyaşları tehdidini görüyorum. "Bence asıl soru şu: Bomba düşmeden önce kendini affedebilecek misin?"

OceanofPDF.com

Bölüm Altmış Üç

Gavin

Noah oltasıyla rıhtımda oturuyor, ben oltama yem atarken ayaklarını kenarda sallıyor.

"Daaad, hiçbir şey kurdu ısırıyor."

"Zaman ver, oğlum."

Ben ona bakarken, "Uzun zamandır buradayız," diye iç geçiriyor. Yan bakışları nefesimi kesiyor. Dudakları ve çenesi bana benziyor ama burnundan yukarısı tamamen Katy.

"Buyurun, Kaptan. İyi yapılmış bir işin kanıtı. Sürekli kur yapman yüzünden şimdi ikimizle de baş başa kaldın."

Bitkin bir halde onu kollarıma bırakıyor, özlem duyduğum, ondan beklediğim sevgiyle bana bakıyor. Başını sallarken çılgınca bir kıkırdama duyuyorum. "Berbat bir tavlama cümlesinin bu kadar mükemmel bir şeye yol açtığına inanamıyorum." Dudaklarımı dudaklarına bastırırken mutlu gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ve ben onu görünce büyülenmiş bir şekilde geri çekiliyorum.

Yaptığımız aşka bakıyorum, nutkum tutulmuş, hiçbir şeyin bu duyguyu geçemeyeceğini biliyorum. Katy'den önce duyguları pek sevmezdim ama o kalbimi başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde ortaya çıkarıyor. Geldiğim yerde, kendim için bir aile kurmanın mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama onunla birlikte kalbim benim iznim olmadan kendini özgürce verdi ve ben de gönüllü bir köle olarak onu takip ettim. Onu sevmek asla bir seçim değildi.

"Noah," diye fısıldıyor usulca. "Huzur hali, dinlenme hali anlamına geliyor. Ona yaklaşıyor, değil mi?"

Sanki ne düşündüğümü anlıyor ve gözlerimiz güneşte kızarmış saçların fısıltısına kilitlendiğinde, anladığını biliyorum.

"Onun içinde dinlen, Gavin. Sen geçmiş en iyi baba olacaksın."

Doğduğu gün ve sonraki her gün, karımdan pek bir şey saklayamayacağımı biliyordum. Hamileliği boyunca baba olma konusundaki göstermemeye çalıştım çünkü kendi babamın hatalarını tekrarlamaktan korkuyordum. Ama başından beri oğlumuzun adını özellikle benim korkularımı yatıştırmak için koymuştu çünkü bana çok güveniyordu ve benim de kendime güvenmemi istiyordu.

Acı yayılıyor ve ben de onu içime çekerek hissetmeme izin veriyorum. İyileşmeye başlamamın tek yolu bu. Yeni dairemde o kadar çok geceyi volta atarak geçirdim ki halıyı işaretliyorum. İki kez intikam almak için dışarı çıkmaya çalıştım ve sarhoş, sarhoş ve yalnız döndüm. İkisinde de tek yapmak istediğim onu aramaktan kendimi alıkoydum.

Noah ona öğrettiğim şekilde oltasını geri atarken sesi düşüncelerimi bölüyor.

"Baba, anneme daha ne kadar kızgın olacaksın?"

Sikeyim.

"Ona kızgın değilim."

"Geçen gün iPad'ine girdiğimde ona attığın mesajı gördüm.

Ona olmadığını söylemişsin."

Siktir. Siktir. Siktir.

"Dil."

"Özür dilerim. Sadece okuduklarımı söylüyorum."

"Onun mesajlarını okumamalısın." "Sadece

kızdığında küfrediyorsun."

"O zaman kızgındım ama şimdi değilim."

Ben sertçe yutkunurken o da bana yan gözle bakıyor.

"Bobber'a dikkat et," diyorum, dikkatini dağıtmaya çalışarak.

"Yani, artık eve gelebilirsin. Eğer kızmadıysan." "Kızgın değilim, oğlum." Daha iyi yüzlerce kelime bulabilirim.

Gölü çevreleyen sakın ağaçlara bakarak, onların sükûnetinin bir kısmını içime çekmeye çalışıyorum. Son zamanlardaki mizacım berbat ve kendime babam olmadığımı hatırlatmak için onunla geçireceğim bu hafta sonuna ihtiyacım var. Beni hayal kırıklığına uğrattığı gibi oğlumu da hayal kırıklığına . Annesiyle aramızda ne olursa olsun, onun hayatındaki çimento benim.

"Baba, neden eve gelmiyorsun? Annem senin ona verdiği söylediği bütün çiçekleri dikti. Görmek istemiyor musun?"

"Kızgın değilim. Sadece çok çalışıyorum," diye acınası bir mazeret öne sürüyorum. "O zaman ona kızgın olmadığını söyle ve eve gel."

Oğlum beni zorlarken kendimi kaybetmek üzereyim. Tek yapmak istediğim onu suçlamak, bazı geceler onu yatırmamamın sebebinin o olduğunu söylemek. Ona neden evde olmadığımı sormasını söylemek, ama bir parçam zamanlama eksikliğimi suçluyor. Keşke ilk yemek davetini kabul etseydim. Bana ulaşmaya çalıştığında, incinmişliğimin ve egomun araya girmesine izin vermek yerine ona bir şans vermiş olsaydım, bu tartışmayı yapıyor olmayabilirdik. Ve bu düşünceyle, ben

en kötüsünü hayal ederek, binlerce kişi tarafından geri çekildim. İkisinin birlikte olduğunu, seviştiklerini, mutlu olduklarını, benim için dökmeyi reddettiği gözyaşlarını onun kuruladığını düşünmek. O gün eve döndüğünde gösterdiği yıkıma rağmen, hiçbir şey ihaneti hafifletmiyor.

Sevgi ve öfke her gün eşit ölçüde içimde dolaşıyor ve bunun ağırlığı altında acı çekiyorum.

"Bazen yetişkinlerin bir molaya ihtiyacı vardır. Tartışma bitmiştir," diyorum kararlılıkla.

"Balık tutmaktan bıktım. Balık tutmanın sonu," diyerek oltasını bırakıyor.

O yanımdan geçip giderken oltayı suya düşmeden hemen önce yakalıyorum.

"Oğlum, bu sopa çok paraya mal oldu ve ona bir oyuncak gibi davranmayacaksın." "Umurumda değil!" diye bağırır.

"Noah Jameson, *hemen* buraya gel." Ona karşı kullanmak için kendimi eğittiğim emredici bir sestir.

"Oğlum, *ciddiyim*."

Noah rıhtımın sonuna ulaşana kadar ilerlemeye devam eder.

Yavaşça bana dönerken omuzları düşüyor, gözleri yaşlarla doluyor.

"Bana bir özür borçlusun," diyorum benim bile emin olamadığım bir ses tonuyla.

"O hasta, baba! O hastayken gittin! Ve ilacı olmadan iyileşmesini bekleyemezsin."

Çubukları yere bırakıp ona doğru yürümeye başlamadan önce Noah'nın bakışları titreyen ellerime takılıyor.

"Ben onun ilacıyım," diyor ve beni yolumda durduruyor, "ve sen de öylesin!" diye bağırıyor kalbi önümde kırılırken ve benimki de onu takip ederken. "Sen de onun ilacısın! Bunu o söyledi. Onu iyileştirebileceğimizi söyledi." Göğsünü şişirirken dudakları titriyor ve ardından acı dolu bir çığlık atıyor; yüzü parçalanıyor. Birkaç saniye içinde kollarımda, tişörtümü yumruklarken acısını belli . Hızla bükülüyorum çünkü ağlamaları onunkilere benziyor ve göğsümü ve boynumu gözyaşlarıyla ıslatırken her imayı, yerleştirdiği suçluluğun her parçasını hissediyorum.

"Disney'e gitmeden önce daha iyiydi," diye hıçkırdı. "Ben gördüm. Büyükanнем de söyledi. Tek yapman gereken eve gelip onun daha iyi olduğunu görmektir!" Ben ona sıkıca sarılırken kaçmaya çalışarak boynumu itiyor.

"Seni bırakmayacağım oğlum, söz veriyorum. Yemin ederim, seni bırakmayacağım." Noah uzaklaşmadan önce öfkeyle başını göğsüme doğru sallıyor. Gözleri gözlerimin içine bakarken gözyaşlarımı saklayamıyorum.

"O da baba. Annem de."

Yüzünde hiç görmek istemediğim bir ifadeyle, asla oraya koyan kişi olmayacağıma yemin ettiğim bir ifadeyle, hayal kırıklığıyla ağlıyor.

"O da," diye yalvarıyor, beni o kadar sıkı kavıyor ki nefes almak için savaşıyorum. Ve şimdi ikisini de hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum.

"Deneyeceğim, Noah," diye . "Sana söz , çabalayacağım," diye öksürürken bana çarpıyor ve ben onun düşüşünü yakalıyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm Altmış Dört

Briggs

"Okuyun ve ağlayın, orospu çocukları," diye alay ediyorum yeni kazandığım zulayı çekerken. "Siktir git, Briggs," diye bağıyor Orteze, masadan iterek uzaklaşırken. "Çok yorulmuşum."

Henley ona ölümcül bir bakış attı. "Dostum, karyolalara gitmeden önce karını arayıp sakinle oynamak istiyorsun. Bana bir iyilik yap ve bu turda kendi çorabını kullan."

"Siktir ," diye mırıldanıyor Orteze. "Çirkin olduğun için ve hiçbir kıtada senin saçmalıklarına on beş saniyeden daha uzun süre katlanacak bir kış parçası yok."

"Hayır," diye karşılık verir Henley, "benim aletim korkutucu, arada fark var. Çoğu kişi bununla başa çıkamaz... Annene sor." Dudaklarını büzüyor. "Şimdi gel de babana iyi geceler öpücüğü ver."

Ortez başını sallıyor, ben desteyi karıştırırken ona ters ters bakıyor. Ancak Henley gözlerini dikip bana baktıktan sonra ona hak veriyorum.

"Ben daha güzelim, kabul ediyorum," diye teklif ediyorum, transını bozarak. "Ama ben 'sorma, söyleme' olayına , o yüzden bana takılma."

"Hepimiz neden geri döndüğünüzü merak ediyoruz." Sorgulamanın başlamasının ne kadar süreceğini merak ediyordum. Bu lanet yara bandını söküp atma zamanı geldi, böylece unutmaya çalışmaya geri dönebilirim.

"Merak ederek vaktini boşa harcamamalıydın," diyorum, "ve ortaya çıkıp ." "O sığınakta ne oldu?"

Bir sigara yakıyorum ve elimdeki viskiden biraz içiyorum. İki korucu masada yerlerini alıyor ve bana sadece aynı kışkırtıcı sohbet için takıldıklarını söylüyorlar.

"Tam da beklediğiniz gibi," diye karıştırıyorum. "Saf işkence. Çok fazla açlık çekiyorsun ve onurunun her parçasını kaybediyorsun, sadece bir delikten çıkarılıyorsun ve ırkı onurlandırmak için en aptal insanlar tarafından zorbalığa uğradığını fark ediyorsun."

Koruculardan biri ona verdiğim kartları karıştırırken "Scott'tan ne haber?" diye soruyor. "Nasıl gitti?"

"Birliğimdeki ereksiyonların yarısından daha iyi." Ben de bir tane daha fırlattım. "Ondan daha iyi. İş başa düştüğünde rütbesini benden yana kullandı ve pratikte inançlarını yüzlerine tükürdü."

Korucular arkalarına yaslanıp kartlarını

yelpazeliyorlar. "Yok artık," diyor Henley. "O

zaman ne olacak?"

Ona aşık oldum.

Belki daha önce, belki de daha sonra oldu ama ben kesin olarak biliyorum ben gidiciyim.

Bir masa dolusu bekleyen göz beni dürtüklüyor ve ben omuz silkiyorum. "Ayrıntıları anlatamayacağımı biliyorsun ama hep böyle oluyor," diyorum şişedeki son kadehi yutarken, öfkem yüzeye çıkıyor. "Başarısız oldular amına koyayım," diye ekliyorum son bir kararlılıkla, kartları savurmaya başlarken, boğazımda viskiyle hiçbir ilgisi olmayan yanmayı geçiştirmek için elimden geleni yapıyorum. "Eğer bu eli kazanırsam, siz bayanlar bana hangi renk külot giydiğinizi söylemek zorundasınız."

Benimki de dahil olmak üzere sekiz kişinin hayatının akışını değiştiren aynı yolda, bir Humvee'nin içinde dört kişiyiz. Henley arka koltukta bana bakıyor ve duruşumu okuyor.

"Neredeyse her gün tarama için arıyorlar."

"Ben iyiyim," diyorum, M4'ümün sıkı bağlandığından emin olarak. Henley'nin tereddütümü görmesine izin vermek yerine, kabindeki tıkrıtların arasında konuşuyorum. "Muhtemelen bunu daha önce söylemeliydim ama bugün bebek bakıcılığı yapacak havada değilim. Yakın durun, köşelerinize dikkat edin ve bana kendinizi iki kez sorgulatmayın."

"Evet,

efendim."

"Anlaşıldı."

Konvoyun geri kalanı için çevreyi temizlemek üzere ilk biz geldik ve gergin olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Bombalamalar giderek sıklaşıyor ve radikaller saldırılarında daha cesur davranıyor, bu da büyük miktarda sivil kayıplara neden oluyor. Ekip lideri olarak onları keskin, sıkı, dolu, odaklanmış ve canlı tutmam gerekiyor.

Scottie'nin çiftlikte söylediği bir şey aklıma geliyor. "*Bana* yardım etmene, *sana* yardım etmeme ihtiyacım olacak. I-" Üçü birden kahkahayı patlattı ve ben anında sinirlendim.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun, Uzman?" Dudaklarında bir kıkırdama belirirken Griffin'e dik dik bakıyorum. "Hayır, efendim.

Üzgünüm, Çavuş."

"O zaman çeneni kapa ve gözlerini ileriye dik. İndiğimizde işaretimi izle. İletişim sizi dikey tutmanın anahtarıdır."

"Evet efendim," diyorlar hep bir ağızdan.

Gözlerimi pencereden dışarı dikerek kayalık araziye inceliyorum.

Lütfen! Lütfen beni bırakıp gitme! Bu şekilde değil, lütfen. Bunlar söyleyeceğimiz son sözler olamaz.

İçimdeki kemirme durmuyor. Dikkatimi dağıtmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, hala acısını, özlemini hissediyorum ve hepsini geri almak istiyorum. Söylediğim ve söylemediğim şeylerle onu incitmiş olmak en büyük pişmanlığım. O gün kıskançlık ve öfke kazandı çünkü ikimizi de tutamayacağımız sözler vermekten korumaya çalışıyordum. Onun için savaşmaya devam edeceğimi bildiğine inanmak zorundayım, benim sebebim o.

Hepsini senin için alacağım, Scottie. Bunu onlara ödeteceğim.

Acı bir hatırlatıcı ve onu uzaklaştırmak yerine yakınımda tutmaya karar veriyorum. Öfke yerine onu kullanacağım çünkü onun anısını taze tutuyor, odaklanmamı sağlıyor ve bu yeterli.

Onu sevmenin bana öğrettiği onca şey arasında şu kadarının gerçek olduğunu biliyorum: aşk karmaşık olsa bile gerçektir.

Humvee durduğunda, yere ilk inen benim botlarım oluyor. "Hadi

yapalım şu işi."

OceanofPDF.com

Bölüm Altmış Beş

Katy

"Anne, bu şarkıdan *çok* sıkıldım." Noah dramatik bir şekilde iç geçiriyor. "Bunu her gün dinliyorsun!"

"Üzgünüm dostum." The Rolling Stones'un sesini kısıyorum ve emniyet kemerini bağlarken ona dönüp bakıyorum.

"Ne dinlemek istersin?"

"Konuşan Kadın' dışında her şey."

"O 'Honky Tonk Kadınları'."

Sürücü bana , babasının sert ifadesi yerinde duruyor. "Neden her gün oynuyorsun?"

Cevabımı vermeden önce uzun uzun düşünüyorum ve bu iki parçalı bir gerçek. Birincisi bana çiftlikte hissettiğim özgürlüğü, Chris'i hatırlattığı için, ama ikincisini dile getiriyorum. "Çünkü bana bir gün tekrar dans edeceğimi hatırlatıyor." Hiç zorlamadan tekrar gülümseyeceğim. Yanlış olduğunu düşünmeden kendimi bırakacağım ve yaşamının ağırlığı hakkında endişelenmeden sadece birkaç dakikalığına biraz özgürlüğün var olmasına izin vereceğim.

"Oynayabilirsin," diye iç geçiriyor Noah. Üniformasının içinde çok sevimli görünüyor ve elimde olmadan arkama uzanıp kasketini çekiştiriyorum. Bütün hafta boyunca psikiyatristimle onun maçlarından birine katılma noktasına gelmek için çalıştım. Bu kadar önemsiz bir konuda gergin olmam beni son derece rahatsız ediyor, ancak bunun aşmam gereken başka bir engel olduğu ve korkularımın haklı olduğu konusunda temin edildim. Şımartılmak istemiyorum ve Dr. Schmidt de bana karşı açık sözlü davrandı, ben de daha açık oldum. Her gün kendime bunun işe yaradığını ya da yarayacağını söylüyorum, çünkü ben hala devam eden bir çalışmayım ve belki de hep öyle olacağım.

Bir de doğru yönde ilerlediğimi kanıtlayan işaretler var. Daha uzun uyuyorum. Çok daha fazla çalışıyorum. Biraz daha az izole oluyorum. Kötü bir gün ya da birkaç saniyelik kötü bir gün bana geri dönüyormuşum gibi hissettirebilir, ancak kendimi küçümseyen kasvetli bir bulutun içinde yuvarlanmak yerine, o günleri ve saniyeleri bir tuz tanesi ile yutuyorum ve devam ediyorum. Ve devam ettiğim için de ince işaretleri fark ediyorum.

Noah bir hafta kadar önce balık avından döndüğünden beri Gavin mesajlarıma daha duyarlı davranıyor. Bunun ne anlama gelebileceğinden ya da herhangi bir anlamı olup olmadığından emin değilim. Ama bunun küçük oğlumuz için gösterdiği bir çaba olduğunu varsayıyorum ve kendim için umutlu olan kısmını görmezden geliyorum. Hâlâ kalbimi görmezden geliyorum ve bu kararım sayesinde hayat daha katlanılabilir hale geldi. Hem oğlumun hem de benim ihtiyacımız olan istikrarı kazanmak için ödenmesi gereken küçük bir bedel bu. Bugün kendimi yaşayanlar diyarına doğru biraz daha zorlayacağım, kendimi test edeceğim ve başarısız olursam çok zorlanmamaya çalışacağım.

Terli avuçlarımla, Jeep'i çalıştırmadan önce son bir kez görünüşümü kontrol etmek için dikiz aynasını ayarlıyorum. Bahçemde sonsuz saatler geçiriyorum ve bu cildime ve yapıma yansıyor. Saçlarım biraz daha açık ve kaybettiğim kas tonusu yavaş yavaş geri geliyor.

Asker ol, Katy.

Mullins'in yankılanan sözlerine içerlemek yerine, onlarla teselli buluyorum. Böyle anlarda onun beni kolladığını hissediyorum. Ne kadar çılgınca görünürse görünsün, yardımcı oluyor, iyileştiriyor ve tek önemsedığım de bu.

"We Will Rock You!" Noah arka koltuktan bağıyor.

Babasının en sevdiklerinden biri. Bunun acısını görmezden geliyorum, çünkü kalbimi ve yarattığı tahribatı sikeyim, Queen CD'sini açıyorum.

"Seni gaza getirme zamanı!" Müzik başladığında ona bir meyve suyu uzatıyorum ve o da pipetiyle patlatarak alıyor. geri emen Noah, çılgın bir coşkuyla koltuğunda sallanıyor. Sırtışımı gizlemek için dudaklarımı bastırarak onu izliyorum, çünkü tehditkâr gülümsememi fark ederse duracağını biliyorum.

Belki bir gün ona dans etmeyi öğreten sen olursun.

Top sahasına giden birkaç mil boyunca avazımız çıktığı kadar şarkı söyleriz. İşte böyle zamanlarda var olduğumu biliyorum ve bunu asla hafife almayacağım.

Arazinin kenarına park edip etrafı tarıyorum ve birkaç sıra ötede Gavin'in kamyonetini görüyorum. Derin bir nefes vererek, kemerini çözmeye başlamış olan Noah'ya gülümsüyorum. "Babam geldi!"

Babam ve annem. Artık bana anne demediği için kalbim sızlıyor. Geçen hafta içinde bir şekilde değiştik. Bunun öğrenilmiş bir davranış olduğunu varsayıyorum. Çocuklar her şeyden bir şeyler kapıyor ve bunun farkına varmak bugün kendimi zorlama konusunda beni daha da endişelendiriyor. İsteyeceğim son şey çocuğumu küçük düşürmek olur.

Takımının beklediği dört numaralı sahaya doğru ilerliyoruz. Biraz daha yaklaştığımızda Noah omzunun üzerinden el sallayarak bana hızlıca veda ediyor.

"İyi şanslar, bebeğim!" Elinde eldiveniyle takım arkadaşlarına doğru koşarken arkasından sesleniyorum. Tribünlere doğru ilerlerken yalnızlık beni tehdit ediyor.

"Katy?" Gavin'in şaşkın sesi arkamdan geliyor.

Güneşe karşı gözlerimi kısarak başımı kaldırdığımda onu tribünün tepesinde otururken görüyorum. "Selam, Gavin."

Ceketini kaybetmiş ama hâlâ kendine özgü kahverengi atletini ve kamuflaj pantolonunu giyiyor. Onları görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Tribünlerde sıralanmış, övünmekle ve çene çalmakla meşgul diğer ebeveynlerin yanından geçerken tereddütlerle yaklaşıyorum. Oturduğu yere doğru adım atarken tereddüt ediyorum ve onun tepkisi anında oluyor, yanındaki boş koltuğa oturabilmem için yana kayıyor.

"Üzgünüm, üzerimi değiştirmedim." Gömleğini pantolonundan sıyrarak kıyafetine bakıyor. "Doğrudan işten geldim, ama burada olacağını bilseydim-"

"yok." Ve öyle.

"İyi görünüyorsun," diye teklif ediyor, duyguları boğazını tıkıyor. "Saçlarını seviyorum."

İçgüdüsel olarak elimi buklelerimin arasından geçiriyorum ve yanaklarım alev alıyor. "Ne? Fırçaladım mı demek istiyorsun?" Şaka yapıyorum.

"Tüm yaptığın bu kadar mı farklı?" Kocam alt dudağını kaşıyarak sırttığını gizliyor. "O zaman fırçalamaya devam etmelisin," diyor abartılı bir göz kırpmayla. "Cidden, burada olmana çok sevindim. Noah'nın çok mutlu biliyorum."

Gözlerim yeni kesilmiş sarı saçlarının tepesinden geniş gövdesine ve yaz öpücüğü almış tenine doğru kayıyor. "Siz de o kadar kötü görünmüyorsunuz, Kaptan."

"çalışıyorum," diyor usulca.

Saniyeler içinde, asla göz ardı edemeyeceğim tanıdık bir duyguya kapıldım.

Tam o sırada Noah dış sahadan babasını ve beni fark ve atıcı tümseğe yerleşirken el sallıyor. Küçük yüzündeki coşkulu gülümseme karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Burada olmaktan duyduğum rahatsızlık ne olursa olsun, onu bu kadar mutlu ettiğimi bilmek buna on kat daha fazla değer.

"Oldukça iyi gidiyor," diyor Gavin, ben kıpırdanmayı durdurmak için elimden geleni yaparken. "Keşke bunu görmek için burada olabilseydim."

"Buradasın," diye beni temin ediyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadım, "ama teşekkür."

Gözlerimizi oyuna kilitlemeye çalışırken aramızda kalın, zorlayıcı bir sessizlik var. İkimiz de belirsizlikle sarsılıyoruz ve bu fiziksel olarak acı verici.

"Bu berbat bir şey," diye fısıldıyorum titreşen bir sesle.

"Katılıyorum," diye cevap veriyor, sesi de aynı şekilde gergin.

"Bundan nefret ediyorum. Bunu benim *yaptığımı* biliyorum."

Sopanın ucundaki çocuk sallanıp ıskalarken sessizliği beni derinden etkiliyor.

"Gavin, burası yeri değil biliyorum ama korkarım ki bunu söylemezsem bana asla izin vermeyeceksin-" "Katy-"

"Seni o şekilde incitmek hayatımın en büyük pişmanlığı. Özür dilerim, çok özür dilerim." İlk başta beni duyduğundan emin değilim çünkü gözleri sahadan hiç ayrılmıyor.

Sonra yavaşça başını sallıyor, sert bir yutkunmayla adem elması düşüyor. "Biliyorum."

"Söz veriyorum," diyorum bir damla gözyaşını silerken. Tam o sırada sol elindeki altın yüzüğü fark ediyorum. Onu parmağına taktığım günden beri hiç çıkarmadı.

Gavin görüş alanımı takip ediyor ve ben eşikte durmak için hareket ettiğimde farkına varıyor. "Sadece bir saniyeye ihtiyacım var."

Elini benimkiyle birleştiriyor ve beni yanına oturmaya çekiyor. Oturduktan sonra, gözyaşları dökülürken elini bırakmıyor ve ben de öfkeyle onları sopayla uzaklaştırıyorum. Oyuncularımızdan biri sahaya çıkarken kalabalık desteklerini haykırıyor.

"Bunu kaçırma, Katy. Sırada o var." "Tamam," diyorum, kendimi toparlamaya çalışarak.

Sadece birkaç saniye sonra gözlerini üzerimde hissediyorum. Gözyaşlarıyla lekelenmiş yanaklarımla ona dönmeden önce elini sıkıyorum.

"Bunu hak etmiyorum."

"Sözünü tutmayan tek kişi sen değilsin," diyor, elime tekrar baskı uygulayarak. "Kal."

"Tamam," diyorum, kendimi iç çekerek bulutsuz gökyüzüne bakıyorum. Noah sahaya hafif bir rahatlama hissediyorum.

Beyzbol hakkında pek bir şey bilmem. Noah ben Irak'tayken oynamaya başladı ve ben çocukken hiç izlemedim ama ben bile sopanın başına geçip topu sol sahanın dışına doğru vurduğunda harika bir şey yaptığını anlıyorum. Dış saha oyuncuları topa ulaşmak için çabalarırken, küçük çocuklar teker teker kale sahasına doğru ilerliyor.

"Home run!" Bağırıyorum, bir aşağı bir yukarı zıplıyorum ve neredeyse tribünlere takılıyorum. ", bebeğim!"

Gömleğimin altından bir çekiş hissediyorum, beni geri çekiyor. "Bu bir sayı turu değildi." Gavin gülmekten kırılıyor ve bu göğsümün derinliklerinde bir şeyleri harekete geçiriyor. Kahkahasının sesini ne kadar özlediğimi fark etmemiştim-ya da

ne kadar uzun zamandır .

Köyün aptalıymışım gibi başını sallıyor ama gülümsemesini kaybetmemek için aptalı oynayacağım. "Yani, harikaydı ama sadece *eve* varırsa sayı olur. Üçüncüde."

"İki koşucu getirdi!" İtiraz ediyorum.

Gavin başını sallıyor, hâlâ kulaktan kulağa sırtıyor. "Yani, iki koşuya yardım etti."

"Her neyse, bana bir anne ver. En azından futbol *biliyorum*." Gözlerimi dramatik bir şekilde deviriyorum, benimle dalga geçtiği için omzunu itiyorum. Ve kısa bir süreliğine de olsa eski biz olduğumuzu hissediyorum. "Ne dersen de ama bebeğimiz beyzbolda çok başarılı."

Maçtan sonra Noah ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle bize doğru geliyor ve ben ne söyleyeceğini zaten biliyorum.

"Gördünüz mü?"

"Şaka mı yapıyorsun? Seninle gurur duyuyorum, Noah. Orada harika oynadın."

Saç çizgisinden alnına ve yanaklarına ter damlıyor. "Teşekkürler anne." *Anne*. Eninde sonunda atlatacağım.

"Harika oynudu dostum," diyor Gavin, kasketini çıkardığında başının üstündeki sarı bukleleri karıştırarak.

Noah ışınlıyor. "Lily's Pizza'ya gidiyoruz, değil mi baba?"

Gavin'in yüzündeki ifadeden, kendisine hitap edilirken harflerin azlığına da alışkın olmadığını anlıyorum.

"Evet," diye cevaplıyor Gavin bana özür dilercesine bakmadan önce. "Söz çünkü ben-" "Sorun

değil," diyorum elimi sallayarak. "Bekleyen bahçe işlerim var ve-"

"İş nasıl gidiyor?" Gavin sanki bu soruyu sormak için ölüyormuş gibi araya giriyor.

"Oldukça iyi. Yani çok sıkıcı ama hiç yoktan iyidir."

Gavin başını sallıyor, gözleri beni uzun uzun tarıyor. "Güzel, bu iyi." "Evet,"

diyorum omuz silkerek, "eski rutinden iyidir, değil mi?"

Noah'nın sesi araya giriyor. "Annem de pizza yemeye gelebilir mi?" diye soruyor, küçük ellerini çenesinin altında birleştirerek. "Lütfen mi?"

Kocamın neden yapamayacağıma dair bir bahane bulmasına dayanamayarak onu alt etmeye karar verdim. "Annem bu gece meşgul-" diye söze başlıyorum, ama o sözümü kesiyor.

"Geliyor," diye yanıtlıyor Gavin. "Eğer istersen?"

"Öyle mi?" Nabzım hızla atıyor. "Emin misin?"

Ela gözleri benimkileri yoğun bir bakışla kavıyor. "Evet," diye cevap veriyor, dudakları hafifçe yukarı kalkıyor. "Olumlu."

O gecenin ilerleyen saatlerinde kendimizi evde bulduk, üçümüz. Noah'ın keyfi o kadar yerindeydi ki, Gavin daha önce yaptığım pastadan biraz alıp alamayacağını sorduğunda ikimiz de onu reddedemedik. Bu onun en sevdiği şeydi ve akşam yemeğindeki rahat sohbetten sonra ben de yollarımı ayırmak istemedim. O da aynı şeyi hissetmiş olmalı çünkü pastadan sonra kendimizi Noah neredeyse masada uyuyakalana kadar Farkle oynarken bulduk. Gavin onu yatağına taşıırken ben de tatlı tabaklarını temizlemekle meşgul oluyorum.

"Bütün gece o bulaşığı mı yıkayacaksın?" Gavin yanıma gelip tabağı benden alırken soruyor.

"Beni sinirlendiriyorsun Kaptan," diye itiraf ediyorum.

Cevabım onu şaşırtıyor ve tabağın üzerine su dökerken bana bakıyor. "Kötü bir şekilde mi?"

"Hayır," diyorum. "Birden Amerika'ya kadar bir ölçekte, bu gece ne kadar özgürsün?" şeklinde."

Çabucak özür dilediğimde yüz hatlarını acı kaplıyor. "Seni çalıştığımı kastetmedim, sadece kendimi-" "Sanki yabancıymışız gibi," diyor alçak sesle.

"Ama olmak istemiyorum," diyorum ona dürüstçe.

"Sanırım üzerinde çalışıyoruz," diye yanıtlıyor ve tezgâhtan anahtarlarını alıyor.

"Katılıyorum," diyorum hevesle arkasından. "zorunda değilsin... eğer istemiyorsan."

"Kalmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyor, sesi acı verecek kadar açık.

"Tamam."

"İyi geceler," diyor ve bana dönüp bakmadan kapıyı arkasından kapatıyor.

Dudaklarımı acıyla bükerken "Siktir git, kalp, benimle başlama," diye mırıldanıyorum. "Lütfen dur artık."

Dur.
Dur.
Dur.
Dur.
Dur.
Dur.
Dur.

Son sekiz ayda yaptığım ve silemeyeceğim şeyler var. Her zaman pişmanlık duyacağım şeyler var. Sevdiklerimin hayatlarını kolaylaştırmak için yapabileceğim şeyler. Onları değiştiremem ama yapabileceğim şey, saklanmayı bırakmak için dönüştüğüm kadınla savaşmak. Ön kapım açılırken ve ben Gavin'in peşinden koşarken, şimdi yapabileceğim tek şeyi yapıyorum.

"Gavin," diyorum nefes nefese dua ederek, kamyonetinin kapısını açıp bana ciddi gözlerle bakarken. İşte o zaman bir kez olsun doğru kararı verdiğimi anlıyorum.

"Konuşabilir miyiz?"

Ondan ayrıldığı andan beni havaalanında gördüğü ana kadar görevimin her ayrıntısını hatırlarken Gavin verandada beni izliyor. Bazen sessiz kalıyor ve zihninin hızla çalıştığını görebiliyorum. Bazen bir soru soruyor ve cevabım karşısında yüzünü buruşturuyor. Ama en kötüsü, o sığınakta olanları ayrıntılı olarak anlattığım zaman. İlk günü ve Mullins'in ölümünü anlatırken yüzündeki tüm kan çekiliyor. Chris'le olan ilişkim hakkında ona hiçbir şey söylemiyorum ve ortaya çıkardığım her gerçekle birlikte gözle görülür bir şekilde irkiliyor. Adımlarken bana katılıyor ve ben ayaklarının dibinde diz çöküp ona bir daha asla geri alamayacağım bir parçamı kopardıkları günün ayrıntılarını anlatırken çaresizce merdivenlerde oturuyor. Ağlıyoruz. Tartışıyoruz. İki kez gideceğini düşündüm, ama her seferinde kendini olduğu yere sabitledi ve devam etmem için beni teşvik etmeden önce ellerini saçlarında gezdirdi. Güneş doğduğunda, birbirimizi fısıltılar ve özürlerle, en çok da benimkilerle teselli ederken ikimiz de mahvolmuştuk.

Hayatımın en karanlık gecelerinden biriydi, ama her şeyi onun için, kendim için, ilişkimizin hak ettiği gerçek için yeniden yaşadım ve sonunda kamyonetine geri döndüğünde, gözlerinde çok uzun zamandır görmediğim bir şey gördüm - saygı.

Altmış Altıncı Bölüm

Briggs

Tutmam gereken son bir söz var.

, tek kişilik yatağımın arkasındaki duvara yaslandım, kulaklıklarımı taktım ve çocuklar etrafımda toplanmış, görevimiz için heyecanlanırken diski taktım.

Yakında yola çıkıyoruz, sadece çağrıyı bekliyoruz. Piyade totem direğinin en altındadır. Basitçe söylemek gerekirse, emirlere uyarız, cephaneyle bağlarız. Yatağımın desteğine gömülürken adrenalini şimdilik uzak tutuyorum. Bir saat sonra, kulaklıklarımdan biri kulağımdan çekildiğinde gülerek başımı arkaya atıyorum.

Henley bana bakmadan önce ekrana bir göz attı. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Bunu gördünüz mü?" Cuba Gooding, Jr.'ın çıplak kığını görünce boğulacak gibi oldum.

"*Jerry McGuire* mı? Kimin yok ki?"

Bana gülmelerine şaşmamalı.

Lanet olsun sana, Scottie.

Gülümsememe engel olamıyorum. "Ben. Lanet olsun dostum, Küba bunun için Oscar kazanmalıydı."

Henley kıkırdayarak bana bakıyor. "O yaptı. Hangi cehennemdeydin?"

Bu Scottie'nin sorusu ve canımı yakıyor ama gülüp geçiyorum. "Hiçbir fikrim yok. Film eski, değil mi?"

"Evet, daha yaşlı. Sanırım soruyu yeniden ifade etmem gerekiyor. Yola çıkmadan önce *Jerry McGuire*'i izleyerek ne halt ediyorsun?"

"Basit. Yapmayı tercih edeceğim başka bir şey yok." Kulaklığımı tekrar takıyorum, o da benim 'siktir git' hissimi ölçüyor ve başını sallayarak uzaklaşıyor. Sadece birkaç dakika sonra kahkahaların yerini acı almaya başlıyor ve ben de boşluğa düşünüyorum.

Sen önemlisin. Sen önemlisin. Çok önemlisin.

Artık bunu görmezden gelemem. Bıraktığımız gibi bırakılması gerektiğini kendime ne kadar anlatmaya çalışsam da kabullenemiyorum.

sonsuz dek onsuz. Eninde sonunda bunu yapmak zorunda kalacağım ama sesindeki ıstırap bana işkence ediyor. O da benden aynı türden açıklamaları hak ediyor. Sık sık onun çaresizlik ve sevgiyle dolu son sözlerini kafamda tekrarlıyorum ve acaba beni düşündüğünde duyduğu şey benim ona sarf ettiğim incitici sözler mi diye merak ediyorum.

Yarın ölürsem, hatırlayacağı tek şey bu olacak?

Uzaktan kumandayı fırlatarak iletişim çadırına doğru ilerliyorum ve boş kalan son yeri çalışıyorum. Parmaklarım tuşların üzerinde uçuşuyor. İşimi bitirip gönder tuşuna bastıktan hemen sonra Henley'nin beni çağırdığını duyuyorum. Masadan uzaklaşıp kalbimi ortaya koyarak etiketlerimi sıkıca kavriyorum ve ceketimin içine sokmadan önce onunla barışıyorum.

On beş dakika sonra emirlerimizi aldık. Kaskımı takıyorum ve Humvee'de Henley, Tucker ve Dunn'a katılmak için acele ediyorum.

Bana bakarken "Ben kullanıyorum," diyorum.

"Bana yardım et, sana yardım edeyim," diye kıkırdayarak alay ediyor.

"Siktir git," diyorum o yanıma tırmanıp pompalı tüfeği sürerken. Çalıştırırken kıkırdamama engel olamıyorum.

"Bu filme olan hayranlığın nedir, Çavuş?" Henley soruyor. Dunn benim adıma konuşuyor. "Sorun film değil, kız."

"Gittiğimiz yerde sezgiler daha çok işine yarayacak," diye dikiz aynasından geri çekiliyorum. "O boku bugün kullandığından emin ol."

"Nereye gidiyoruz?" Tucker gözleri şişkin bir şekilde soruyor. Daha teslim edilmiş, bu da beni geriyor. Ama evde işlerini iyi yaptıklarına ve onu iyi eğittiklerine inanmak zorundayım.

"bir kişinin bulunmasına yardımcı oluyoruz," diyorum. "Yalnız gitmiyoruz, bu yüzden bugün o lanet silahı ateşleme şansın olabilir, Tucker. Hepimize bir iyilik yap ve talimatlara uy."

"Emredersiniz efendim," diye arkamdan ciyaklıyor ve yemin ederim taşaklarındaki ilk gözle görülür kılların filizlendiğini duyuyorum. Dunn arka koltuğa uzanıp kaskının tepesini kavriyor ve onu sarsıyor.

"olacaksın," diye güvence veriyor. "Sadece gözlerini açık tut."

Gaza basarak onunla ilgili düşüncelerimi silip süpürüyorum, göğsüm son birkaç aydır olmadığı kadar hafifliyor.

Tucker umursamaz bir tavırla, "Henley bunlardan birinden atıldığını söylüyor," diyor.

Henley ona ters ters bakıyor ve dişlerini gösteriyor. "Evet," diyorum.

"Ne kadar kötü kesildin?" Tucker soruyor.

"Fena değil," diyorum o günü düşünerek. "EL YAPIMI PATLAYICI MI?"

"Evet," diye başımı sallıyorum ve önümüzde giden iki kamyonun hızını takip ediyorum.

"Fena değil mi? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"*Bu* nasıl mümkün olabilir?" Sorulardan rahatsız olmuş bir şekilde söylüyorum. Henley onu onurlandırıyor, ona bakmak için geri dönüyor.

"Tucker, Çavuş'un ağzından 'çeneni' tonunu anlamadıysan, senin için tekrar edeyim, kapa çeneni."

Humvee'lerden biri bir keçi sürüsü için durduğunda "Sorun yok," diyorum. Kayalık, ıssız araziye tarıyorum, kum kamyonun yan tarafına çarpıyor ve Henley de aynısını yapıyor.

Henley, "Önemli bir şey değil," diyor.

Çölü tarayarak, "Kayalara kilitli kal," diyorum.

Hoparlörümün sesi temiz çıktı ve ben de "Anlaşıldı" diye cevap verdim.

On keçi sonra, pazara doğru yola çıktık. Siviller sokaklarda sıralanmış, küçük çocuklar peşimizden koşuyor, biz ilerlerken taş atıyor ve heyecanla bağırırlar.

"Tek söylediğim, bunun mantıklı olmadığı," diye mırıldanıyor Tucker nefesinin altında.

"Yüce " Henley öfkeli bir şekilde Tucker'a bakar. "Bırak , dostum."

İkisini de görmezden gelerek, önümüzdeki iki kamyon dururken yavaşlayarak duruyorum.

"Atılmamalıydı," diye mırıldandı Tucker.

Telsiz bir güvenlik kontrolüyle çalkalanıyor, tam da omurgam farkındalıkla diken diken olurken. Çok fazla kargaşa var. Etrafımdaki sesleri susturmak için elimi kaldırıyorum, tam o sırada iki adamın yanıımızdaki sokağın kenarından aşağı doğru koşuşturmaya başladığını görüyorum.

"Henley, şunu görüyor musun?" Ben soruyorum.

Dürbününü çoktan pencereden onlara doğrultmuş. "Evet-"

"Çıkın, çıkın!" Altımızdaki toprak sarsılırken telsizden duyduğum ilk patlama havaya doğru roket gibi fırlıyor. İlk Humvee önümüzde patlıyor, hepimiz geriye doğru sarsılırken patlamayla birlikte havaya kalkıyor. Sürücünün ve diğer dört kişinin yanıımızdan uçarak geçtiğini görünce geçici bir rahatlama kaplıyor içimi,

Silahlarını çevredeki binalara doğrultmuşlardı. Siviller çığlıklar atarak artık var olmayan güvenliğe doğru kaçııyor.

Çizmelerim kumda, M4'ümün dürbünüyle çatıları arıyorum. "Tucker, benimle gel!"

"Tam burada, Çavuş," diye cevap veriyor arkasından, silahını omzuna dayamış, tam ilk şakırtı ikimizin de yanından geçip giderken.

"Henley, nerede o?"

", " diyor, ateşe karşılık vererek. "Dunn?"

Bağırıyorum.

"Buradayım, Çavuş!"

Etrafımızdaki çığlık atan insan kalabalığı duymamızı zorlaştıırken, telsiz güneyimizdeki kargaşayı duyuruyor. Çok fazla ateş altındayız, bu yüzden yeniden toplanmak için en güvenli sığınak noktasını arıyorum.

"On metre sağa. Dunn, Tucker, ben telsizimi geri alana kadar burayı temizleyin."

Otuz metre ileride bir tanesinin yaklaştığını görüyorum, Henley de öyle, ilk o ateş ediyor ve onu yere seriyor.

Çevremde Tucker'ın oyalandığını fark edince bir emir veriyorum. "Siktir, Tucker, resmi bir davete mi ihtiyacın var? Hadi, hadi!"

Dağılan kalabalığın arasından hızla üzerimize geldiler, tamamen silahlıydılar. Bekliyorlardı.

Görevimiz muhtemelen her iki tarafta da oynayan pisliklerden birinin saçma sapan bir ihbarının sonucuydu. Durumla ilgili hiçbir şey çekici değil, ama Henley'nin ağızından çıkan heyecanı duyabiliyorum. Adrenalin beni ele geçiriyor ve telsizden gelecek herhangi bir haberi bekleyerek karşılık veriyorum. Çok fazla kargaşa var ve hiçbir masumu vurmadan onları indirmeye çalışıyoruz. İki binanın temizlenmesi ve yaya dört arkadaşın daha bize katılmasıyla hattı koruyabiliyor ve geri püskürtebiliyoruz. Sürekli kontroller yapıyorum ve anında karşılık vermekten gurur duyuyorum. Yirmi dakika karşılıklı ateş ettikten sonra ava çıktık. Geri kalanlar çevreyi emniyete almak için dağılırken ben de Humvee'lerle birlikte geride kalmayı teklif ettim.

Tucker'ı yakınımda tutarak onu topraktan çekip çıkarıyorum. Biraz çaresiz ve biraz da kaybolmuş bir halde bana bakmadan önce eğilip kusuyor.

"İyisin dostum," diyorum yüzüne şakacı bir tokat atarak. "Buna ihtiyacın vardı. Şimdi lanet silahını al ve bu pislikleri yakalamama yardım et."

"Evet, efendim."

Dunn bir adım bağılıyor. "Orospu çocuğu! Çatıda bir şey var, Çavuş, saat 10 yönünde!"

"Konuş ," diyorum yanına kayarken. "Ne oldu?" "Bir çocuk. Aman Tanrım, iki lanet çocuk."

"Gençler mi?"

"Evet, belki daha genç," diyor içlerinden biri bize doğru ateş açmadan hemen önce.

"Henley," diye bağıyorum, o da karşılık veriyor.

"Ateşi kesin!" "Karar senin," diyor bana bakarak.

"Hayır, lanet olsun," diyorum. "Etrafindan dolanacağız." Gözleri altımıza dikilmiş olan Tucker'a bakıyorum.

"Tamam mı,

Tucker?" "İyi,

Çavuş."

Pazar cansız. Geriye kalan tek şey konvoyumuzdan geriye kalanlar ve etrafımızı saran dağınık asker ve silah sesleri.

"Briggs," diye duydum telsizden.

"Briggs," diye karşılık veriyorum.

"Yirminiz kaç?"

"Humvee'lerle birlikte ördek gibi oturuyorlar."

"Olduğun yerde kal, birazdan orada olacağız."

Boynumdaki düğmeye basıyorum. "Anlaşıldı."

"Tanrı'ya şükür," diyor Dunn, ateş başının yanından uçup arkamızdaki taşa çarparken.

"Kahretsin, Çavuş, bu iki küçük piç durmuyor," diye bağıyor Henley, sesi her kelimeyle birlikte yükseliyor.

"Etraflarına ateş açın, onları biraz korkutmaya çalışın," diyorum. "Bizim emirlerimiz var. Ben bunu aramıyorum."

Ben , başkası yapacak.

Umurumda olmamalı, ama iki küçük çocuk sadece kör nefreti bildikleri için ölmek üzere. Anlayabilecekleri yaşa geldikleri andan itibaren bu şekilde şartlandırılarak eğitildiler. Beş ya da on yıl içinde hedeflerini gerçekten vuracak kadar iyi olabilirler ve kardeşlerimden biri ölebilir. Ama şimdilik, onlar babalarının silahlarını taşıyan iki küçük çocuk ve şimdi onları kontrol etme zamanı. Biri o aramayı yapmadan önce onlara ulaşmalıyım. "Dunn, benimle gel," diye havladıktan sonra Tucker'a bakıp başımı salladım. Henley'nin arkasından. "Beni hayal kırıklığına uğratma."

"Efendim," diyor, pozisyonunu alıyor.

Dunn bana biraz korkuyla bakıyor. "İlk el bombasını senin atmana izin vereceğim," diyorum rüşvet olarak, tango yapmaya hazırlanırken sırtarak kolumu uzatıyorum.

Henley bizi koruyor, biz binaya doğru ilerlerken çatıdaki haydutların etrafından hızla havaya ateş ediyor. Dunn havaya ateş ederek geldiğimizi duyururken, ölü kocasının başında çığlık atan bir kadının yanından geçiyoruz.

"Yere yatın!" Dunn, marazi bir merak ve berbat bir gülümsemeyle izleyen seyircilere bağırıyor. Tam kanlı gözyaşları döken kadının görüntüsünü temizlediğimde, şarapnelin sırtıma çarptığını hissediyorum ve ayak seslerim kesiliyor.

"Siktir!" Ateş ettiği yöne döndüğümde Dunn'ın haykırdığını duyuyorum. Kocasının yasını tutan kadının silahı bana doğrultulmuştu. Gözlerimiz kısa bir süreliğine kilitleniyor ve kadının kocasının üzerine cansız şekilde düşüşünü izliyorum. Dunn bana ve bir anda arkasındaki mavi gökyüzüne bakıyorum.

Dunn bana kocaman gözlerle bakarak, "Ah, ," diye haykırıyor.

"Konuş benimle," diyorum, tepesindeki çatıya bakarak, ateşin sekerek kenardan parçalar kopardığı yere.

"Adam vuruldu! Adam vuruldu! Doktor lazım!"

"Dunn," diyorum yeleğini kavrayarak, "hemen şimdi konuş benimle." İşte o anda adrenalini yerini göğsümdeki zonklamaya bırakıyor. Henley kayarak yanımda durdu. Üzerimde geziniyor. Tucker'ın yüzünü görene kadar en ufak bir rahatlama hissetmiyorum ve ancak o zaman gerçekliğin içime işlemesine izin veriyorum ve zaman dilimi başlıyor.

"Dayan Çavuş," diyor Dunn, yüzü korkuyla şekil değiştirerek.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyorum gülümseyerek. "Tanrım, hepiniz aptalsınız. Sadece bir ."

"Lanet olsun!" Henley telsiziyle havlıyor ve yerimizi bildiriyor. "Sıhhiyeye ihtiyacım var!"

Farkına vardığımda silah sesleri yaklaşıyor ve başımı sallıyorum, çaresizce konuşmak istiyorum ama tek bir kelime bile edemiyorum.

"Ne?" Henley gözleri yaşararak, "Ne?" dedi. "Ne var, Çavuş?"

Ben aptal bir orospu çocuğuyum.

Arkasındaki gökyüzüne bakarak güneşin sıcaklığını içime çekiyorum ve kendimi okyanus mavisine bırakıyorum.

Altmış Yedinci Bölüm

Gavin

Karımın televizyondaki bir şeye iğrenç bir şekilde gülerken ağzına bir dilim peynirli pizza tıktırmasını izlerken nabzım hızlanıyor. O şeyin ne olduğunu size söyleyemem çünkü bütün gece gözlerim onun üzerindeydi. O kadar güzel ki fiziksel olarak acıtıyor.

Onu kollarımla sarmak istediğimde mesafemi korumak canımı acıtıyor. Dudaklarını ağzıma götürüp onu öpmek istediğimde. Onu yatağa götürmek ve onunla sevişmek.

Uzun ve zorlu bir dokuz ay oldu ama nihayet doğru yönde adımlar attığımızı hissediyorum.

Onu bütün gün böyle izleyebilirim. Rahat ve mutlu. Oğlumuzla kıkır kıkır gülüyor, sanki dünya umurunda değilmiş gibi. Bir süre, bu noktaya asla ulaşamayacağımızdan korktum.

Bize sık sık savaşın ve travmanın bir insanı nasıl değiştirebileceği anlatılır, ancak bu sizin ve ailenizin başına gelene kadar tam olarak anlayabileceğiniz bir şey değildir. Karınıza veda öpücüğü verip birkaç ay sonra bambaşka bir kadınla karşılaşana kadar.

Hâlâ giden kadının yasını tutuyorum ve onun yerine dönen kadını sevmeyi öğreniyorum.

"Gavin," diye tıslıyor Katy, kucağında uyuyan oğlumuzu uyandırmadan dikkatimi çekmeye çalışıyor. "Onu kaldırıabilir misin? İşemem lazım."

"Neden onu odasına kadar taşımıyorum?" Hiç düşünmeden teklif ettim.

Noah'ı yatırdıktan sonra döndüğümde, elinde bir deste kâğıtla masada bekliyordu. "Poker mi?" diye soruyor, destenin bir yarısını diğer yarısının içine doğru havalandırıyor ve düzeltmek için masanın üstünde birbirine vuruyor.

"Bunu nereden öğrendin?" Özür dilemek için bana bakarken yüzündeki gülümseme kayboluyor.

Karşısındaki sandalyeyi çekip otururken, "Sorun yok Katy," diye onu temin ediyorum. "Ama sana kolay davranmayacağım."

"Pshh." Bana el salladıktan sonra saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapıp iş yapar gibi başının tepesinde topluyor. "Kıçına tekmeyi yemeye hazır ol."

siz, Kaptan."

Onun bu eğlenceli yanını özledim. Yine de, kaydettiği tüm ilerlemeye rağmen, bu sadece dalgalar halinde geliyor. İnişleri ve çıkışları var ama inişleri o kadar yıkıcı değil ve çıkışları daha sık. "Kıçının bana teslim edilmesini tercih ederim," diye takılıyorum.

Yanakları pembeleşiyor ve ben bunu iyiye işaret olarak alıyorum. Birkaç ay önce aramızda cinsel bir şey olduğunu ima ettiğim için kendini kaybederdi ama artık öyle değil. Bunun onun da dört gözle beklediği bir şey olduğunu ve bir gün gerçekleşeceğini umuyorum. Her şeyi bıraktığı gecedен bu yana iki hafta geçti ve bir köşeye çekilip somurtmak yerine, bana söylediklerinin tamamını yutmaya çalışırken adım attım. Suçlamak olağanüstü bir araçtır. Nihai bahane, ama iş başa düştüğünde, özellikle de hikayenin tamamını öğrendikten sonra, suçu bu kadar rahat ortaya atmakta zorlanıyorum. Detayları duymak bile beni içten dışa değiştirmeye yetti. Katlandığı şeyleri hatırlarken gözlerindeki kasvetti. Yaşadığı olayları anlatırken sesindeki işkence. Bunlar katlanılması en zor şeylerdi.

Ve yalnız değildi. Onu sevmeye hiç hakkı olmayan bir adam sevdi ve onun kalbini benden çalarken arafta geçirdiği zamanı kolaylaştırdı.

Onu adil bir şekilde yargılamıştım ve bir parçam da onu yanlış yargıladığım gerçeğini kabul etmek zorunda. Ama çizgiler hala net bir şekilde çizilmiş durumda. Konu ailem için savaşmaya geldiğinde o benim en büyük düşmanım. Ona aşık olduğu için onu suçlayamam; ben de aynı derecede çaresizdim. İtirafı sabrımı geri kazanmama ve daha da ötesi, birlikte çalışabileceğim bir bağışlama düzeyine ulaşmama yardımcı oldu.

Bunların hiçbirisi hiçbirimiz için kolay olmadı ama eşim hayatta kalanlardan. Ondandır ne kadar az ya da ne kadar çok şey geri almış olursam olayım, buna değer - o buna değer - ve bunu bir perspektife oturtmak için onun hikayesini dinlemek gerekti. Ben onun güvenini ve dostluğunu yeniden kazandım, o da benimkini kazanmak için istikrarlı bir şekilde çalışıyor.

Boğazını temizliyor, uzun kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Deuces Wild."

Katy dağıtıyor ve ilk ben çıkıyorum. Bir kart atıyorum ve bana dağıttığı sinek ikilisini maça ve kupa ikililerinin yanına ekliyorum.

Gözleri kısık, kendi kartlarını yelpazelerken beni değerlendiriyor ve ante'yi yükseltmek için bir çip atıyor.

Ben ona uyuyorum, o da beni arıyor.

"Kahretsin! Bu iyi bir el," diye haykırıyor şeytani bir gülümseme belirmeden önce ve kartlarını yere vuruyor.

"Ohh, Kaptan, acıttı mı?" Göğsünü tutarken inliyor. "Hayır, ama bir daha böyle inlersen canın yanacak."

Dudağını ısırtıyor ve gülümsüyor. Flört etmemden hoşlanıyor ve bunun, bizim, daha fazlasına yol açabileceği fikri tüm bedenimi geriyor.

Onu affedebilir miyim?

Yüz hatlarını tarayarak onu içime çekiyorum - güzel karımı, tanıştığımızda bana bir soru soran ve geleceğimi onun ayaklarına sererek cevapladığım kadını.

Onu affedeceğim ve geri kalan sözlerimi tutacağım - yeminlerimizi ve ihtiyacı olan diğer her şeyi. Duygular akıyor, o anlaşıyor ve birkaç raunt daha yapıyoruz.

"Bum!" diye bağırtıyor, bana alaycı bir gülümseme verirken cipsleri içeri çekiyor.

"Kahretsin," diye homurdanıyorum, umursuyormuş gibi yapıyorum. Ama onu bu kadar kendinden emin ve ukala görmek için her raundu kazanmasına izin verirdim.

Yüce Tanrım, başının üstündeki bukle yuvasından kaçan küçük sarı lüleleriyle, heyecandan kızarmış yanaklarıyla çok seksi.

"Görelim bakalım." Koltuğuna geri oturup kollarını göğsünde kavuşturmadan önce masaya vuruyor ve onları ortaya koymamı bekliyor.

İnleyerek elimi gösterdim.

Katy'nin gözleri karşımda kocaman açılıyor ve ben onun görüş açısını televizyona kadar takip ederken yüzü soluyor.

"Gavin," diye fısıldıyor gözleri dolarken. Sanki transa geçmiş gibi oturduğu yerden kalkıp oturma odasına doğru ilerliyor.

"...eski savaş esiri Christopher Briggs'in durumu Bağdat'ta bir markette meydana gelen patlamada vurulduktan sonra kritik hale geldi."

"Hayır," diye soluk soluğa bağırarak Katy, yere yığılmamak için kanepenin arkasına tutunmaya çalışıyor. "Hayır. Hayır, Briggs. Briggs yok!"

Neredeyse bir yıldır nefret ettiğim adam yüzünden karımın paramparça oluşunu izlerken bana bir şey oluyor. İlişkileri yüzünden hala içimde barındırdığım öfkenin her bir zerresi, onun çiğ, gırtlaktan gelen ağlama sesleriyle yutulduğumda buharlaşıyor. Onun kalp kırıklığına tanıklık etmek - tam bir yıkım- beni paramparça ediyor.

"Katy," diye fısıldıyorum kulağına, kollarım göğsüne dolanıp onu yakın tutarken. "Özür dilerim, bebeğim. Çok üzgünüm." Yüzünün yan tarafını öpüyorum. "Şşşt. Henüz hiçbir şey bilmiyoruz."

Kollarımda çırpınmaya başladı, hayatının aşkını kaybetmiş gibi çığlık atıyordu.

Ben artık onun hayatının aşkı değilim.

"Nefes al, Katy. Sadece nefes al."

Göğsü kabarıyor, tırnakları göğsünde çapraz duran kollarımı ısıyor. "BEN. Oh, Tanrım, Gavin." Uzaklaşmaya çalışıyor, bu adamı sevdiği için hissettiği suçluluk yüzünde çok net bir şekilde yazılı.

"Şşşt. Yapma. Sorun yok. Özür dileme. Sadece senin için burada olmama izin ver." Karım kollarımda dönüyor, elleri gömleğimin önünü yumrukluyor, Teselli edilemez.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye inliyor, hıçkırıklar arasında zar zor nefes alabiliyor. "Roger'ı arayacak mısın?"

"Ona ulaşamıyor," diyorum dürüstçe.

"Lütfen, Gavin, sadece iyi olup olmadığını bilmek istiyorum.

Lütfen." "Deneyeceğim, Katy. Sana yemin ederim."

Karımı kanepeye taşıırken göğsünden bir hıçkırık daha yükseliyor. Savaştan eve döndüğünden beri ilk kez onu kollarımın arasına almama izin verdi. Onun için ağlarken ona sarılıyorum, acısı benimkini yankılıyor. Ve bir kez daha, ikimiz de kaybolduk.

Altmış Sekizinci Bölüm

Katy

Sehpanın üzerinde vızıldayan telefonumun sesi beni huzursuz uyumdan uyandırıyor.

Uyku ile uyanıklık arasındaki o yerdeyim, kanepede giyinik bir şekilde uyanmamın önemli bir nedeni olması gerektiğini biliyorum - neden gözlerim kurumuş yaşlarla birbirine yapışıyor - ama henüz bu nedenin ne olduğunu hatırlayacak kadar bilinçli değilim.

"Merhaba."

"Katy." Kız kardeşimin sesindeki alarm beni yerimden sıçrattı. Her şey bir ton tuğla gibi kalbimin üzerine çöküyor. Beni hareketsiz bırakıyor. Beni boğuyor.

"Sammy, konuşamam. Konuşamam, tamam mı?"

"Yoldayım," diyor, tam ben aramayı bitirirken.

Sehpanın üzerindeki kumandaya uzanıyorum, televizyonu açıyorum ve tüm büyük kanallar arasında geziniyorum. Briggs'le ilgili acil bir haber çıkmayınca, mutfak masasının üzerinde açık duran dizüstü bilgisayarına geçiyorum ve dün gece Gavin'le randevumdan kalma hoparlörlerden gelen klasik country müziğin sesini kısıyorum.

Çavuş Briggs... Göğsünden vuruldu... Ağır yaralı... Dokun ve git.

Gözlerim düzinelerce makaleyi tarıyor, hepsi aynı şeyi bildiriyor. Tek bilmem gereken *şu anda* nasıl olduğu iken, ilk raporlardan daha yeni bir şey yok.

Sadece birkaç dakika araştırdıktan sonra büyükannesinin adını keşfediyorum, Susan Briggs. Chris ve benim hakkımdaki o lanet Wikipedia makaleleri sonunda bir işe yaradı. Modern teknoloji için Tanrı'ya şükrederek ve büyükannesinin zamana ayak uydurup hala bir sabit hattı olduğu için, birkaç dakika içinde onun numarasını bulmayı başarıyorum.

Merhaba, Susie'ye ulaştınız. Şu anda müsait değilim, ancak lütfen adınızı ve numaranızı bırakın, sizi geri arayacağım. Tanrı sizi korusun.

"Merhaba Susan. Ben Kathryn Scott. Ben *torununuzdan haber alabilmek için ateşin içinden geçen* kadını." "Torununuzla birlikte Bağdat'ta yakalanan kadını ve gerçekten torununuzla konuşmayı umuyordum.

Sen. Br-Chris'i kontrol etmek için. Lütfen, eğer fırsatınız olursa, beni geri arayabilir misiniz?" Numaramı söyledim ve "Çok teşekkür ederim" diyerek görüşmeyi sonlandırdım.

Lanet olsun, Briggs, neden? Neden ateşle oynamak zorundaydın?

Sesi bir şok dalgası gibi üzerime geliyor.

O seni anlıyor, ben de savaşı.

Şu anda kendimi zehirli hissediyorum.

Alt kattaki yarım banyoya koşarak kendimi suçluluk duygusundan arındırıyor, lavaboda yüzümü yıkamadan önce korkumu kusuyorum. Birkaç dakika içinde oğlum uyanmış olacak ve saklayamadığım şeyi göreceğinden hiç şüphem yok.

Ben senin askerin

değilim. Bırakın

gideyim.

"Asla," diye cevap veriyorum, kalbim uzakta tuttuğum aşkla çarpmaya başladığında. Tüm gücüyle geri dönüyor; kendimi dik tutmak için çabalarken beni yere yıkmakla tehdit ediyor.

Mutfağa doğru ilerlerken arka kapıda bir tıkırtı duyuyorum.

"Gavin," diye mırıldanıyorum kilidi açtığımda, onu verandada dikilirken buluyorum. Duruşundaki yenilgi her şeyi geri getiriyor. Dün gece Chris'le ilgili haberlere verdiğim tepkiyi ve aramıza giren adam için ağlarken bana sarılışını. Suçluluk duygusu beni bir kez daha tüketiyor. Kalbime durması için yalvarıyorum. Ama yapamıyorum. Hissettiğim hiçbir şeyi artık inkâr edemiyorum çünkü kalbim bastırılmayı reddediyor.

"İçeri girebilir miyim?" Gözleri günlerdir uyumamış gibi kıpkırmızı. Sağ elini kaldırıp yüzümü avuçluyor, başparmağı gözyaşlarını şefkatle siliyor.

"Burası senin evin," diye cevap veriyorum, suçluluk duygusunun yanaklarımdan aşağı süzülmesine izin vererek. "Çok özür dilerim. Tanrım, benden çok nefret ediyor olmalısın," diyorum burnumu silerken. Ben bir adım geri çekilirken ve o nazik sözlerle yanımdan geçip giderken beni en çok korkutan yüzündeki teslimiyet ifadesi oluyor. "Buraya seni suçlamak için gelmedim. Bu yüzden burada değilim Katy."

Başımı sallayarak kanepeye oturmak için hareket ediyorum, onun da beni takip edeceğini biliyorum. Kucağımdaki yastığın üzerindeki desene bakıp parmak uçlarımla saçaklarını okşarken koltuk onun ağırlığıyla eğiliyor. Ona verdiğimi bildiğim acıyla yüzleşmekten kaçınmak için her şeyi yaparım.

Gözlerimi onunkilere dikmeden önce sonsuz bir sessizlik içinde oturuyoruz. "Seni seviyorum."

"Biliyorum," diye hızlıca yanıtlıyor. "Ve ne kadar olduğunu da biliyorum."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum; sana yaptıklarımın dolaylı utanıyorum."

"Sekiz ay sonra ilk kez karımı kucığıma aldım, Katy. Buna senden daha çok ihtiyacım vardı."

"Bu şekilde olmadı."

"Belki de değil," diye kabul ediyor, "ama bu konuda bencil davranacağım ve kendim için alacağım."

"Beni affedebilecek misin?" Bunun imkânsız olduğunu bilerek soruyorum.

"Çoktan affettim. Sanırım beni tekrar içeri aldığın anda seni affettim."

"Gavin, ben-"

Boğazının temizlenme sesi gözlerimi onunkilere çevirmeme neden oluyor. "Bir şey yaptım." Pantolonunun cebinden bir zarf çıkarıp elime tutuşturuyor. "Bu senin için."

İçinde bir uçak bileti var. Zweibrücken, Almanya'ya bir bilet. O sesini çıkarmadan önce ne anlama geldiğini düşünmek beni şaşkına çeviriyor.

"Gitmene izin veriyorum." Sağ yanağından tek bir damla yaş süzülüyor. "Ona git, Katy."

"Anlamıyorum." Ama sanırım . Sadece bunu neden yaptığını ya da bunun bizim için ne anlama geldiğini bilmiyorum.

"Bu sabah buradan ayrıldığımda Noah'ı komşunun evine götürdüm ve telefona sarıldım. Birkaç arama yaptım. Ziyaret edebilirsin. Uçağın bu gece kalkıyor."

"Gavin, Almanya'ya öylece gidemem." Histerik bir haldeyim çünkü kalbim minnettar ve her parçam o uçakta olmak istiyor ama aynı zamanda dünyalar ve hayatlar arasındaki bu yerde duramayacağımı da biliyorum.

"Katy," diyor, yüzümü avuçlayıp gözyaşlarımı okşayarak uzaklaştırıyor, ancak gözyaşlarım dindikten sonra konuşuyor. "Boşanmak istiyorum."

"Gitmeyeceğim."

"Ama sen istiyorsun. Sanırım ikimiz de eve gelmeden önce kararını verdiğini biliyoruz; sadece bununla yaşamak istemedin." Onun için, onu kaybetmenin acısı için kırıldığımı görmesine izin verdiğimde yüzüğünü elinden çekiyor. "Bununla yaşama zamanı geldi. Ve dürüst olmak gerekirse, ikinizi New York'ta birlikte gördüğümünden beri bunun olacağını biliyordum. Sahip olduğumuz şeyin bir şekilde bunun üstesinden geleceğini umuyordum ama şimdi sahip olduğumuz şeyin kaybolduğunu biliyorum. Katy'm asla geri gelmeyecek."

"Ben hâlâ benim." Taze gözyaşları yanaklarımı çizirken elini sıkıyorum. Bu gözyaşları onun için ve evliliğim için. Kurtarmak için çok uğraştığım ailem için.

"Bu," diyor elini kalbimin üzerine koyarak, "bu artık bana ait değil ve karımı başka bir adamla paylaşmak istemiyorum. Ben bundan daha fazlasını hak ediyorum. Bundan daha fazlasını *istiyorum*."

İtiraz edemiyorum, çünkü o zaman kalbimin uzun zaman önce devrildiğini ve söylediği her kelimenin gerçek olduğunu fark ediyorum - bunu biliyordum - ama bunu yaşamak başa çıkmaktan çok daha zor.

Yüzüğü avucuma yerleştirip elimi yüzüğün üzerine kapatırken, "Bu ölüm gibi geliyor," diye hıçkırıyorum.

"Düğün günümüzde birbirimize hak ettiğimiz hayatı vereceğimize söz verdik." Başparmağı parmak eklemlerimin üzerinden nazıkçe fısıldıyor. "Sana hak ettiğin hayatı veriyorum, Katy. *Kabul et*."

OceanofPDF.com

Altmış Dokuzuncu Bölüm

Katy

"Bebeğim, nefes al," diyor Sammy yağmur arabasının kaputuna vururken. "Böyle bir uçağa binmene izin vermezler."

Elimi konsolun üzerinden tutuyor ve ben de iki elimle ona tutunuyorum. Hissettiğim acıyı kelimelere dökmeye çalışırken hıçkırıklarımın arasından titreyen nefesler kaçıyor.

"Gavin'e inanmıyorum." Kapıdan son kez çıkışını hatırlayınca bedenim sarsılıyor.

"O seni seviyor, Katy. O iyi olacak. Bu çok fazla," diye fısıldıyor benimle birlikte ağlamaya başlamadan önce. Gücüm, desteğim direksiyonun arkasında parçalanıyor. "Kahretsin," diye iç geçiriyor. "Hadi bebeğim. Araba kullanmalıyım yoksa ikimize de zarar vereceğim." Ben yanındaki koltuğa kıvrılıp profilini incelerken elini nazikçe çekiyor. Geçen farlar güzel yüz hatlarını aydınlatırken gözyaşları yanaklarını çiziyor.

"Özür dilerim."

"Kabul etmiyorum." Gözyaşları çenesinden dökülürken başını sallıyor. "Tam burada, yüzleştığın şey, kaçınılmazdı. Her zaman onlardan birinin gitmesine izin vermek zorunda kalacaktın, sadece bunu reddettin."

"Biliyorum."

"Neredeyse , abla," diye beni temin ediyor. "Seninle uçmamı istemediğine emin misin?" "Hayır, sanırım başkalarının hayatını yeterince böldüm."

"Bu aynı şey değil," diyor yüz belirgin bir endişeyle. "Bilmiyoruz eğer-" "Ben iyi olacağım."

Zihnimin oraya gitmesine bile izin veremiyorum. "Bunu kendi başıma yapmalıyım."

Yavaşça başını sallıyor. "Her halükarda burada bekliyor olacağım. Ne olursa olsun."

"Tanrım," diye , "ben... ben sadece onun nasıl hissettiğini düşünüyorum."

"Gavin mi?"

"Evet," diyorum boğuk bir çığlıkla.

"Kararı o verdi. Onu bırakıp gitmeyecek kadar çok sevdiğini biliyordu. ," diyor, gözyaşları yanaklarını çizerken, "Ne yapacağımı şaşırdım, Katy. Acı çekecek ama sanırım son birkaç ay... yokluk onun bunu kabullenmeye çalışma şekliydi."

"Eve gelmeden önce zaten kararımı verdiğimi, sadece bununla yaşamak istemediğimi söyledim."

"Gerçek bu, değil mi?"

Bana kısa bir süre bakıyor, ben de dudaklarımı ısırıp başımı sallıyorum. "Onu çok seviyorum Sammy. Tanrım, ya ona zamanında ulaşamazsam?"

Kız kardeşim hiçbir zaman saçmalayan ya da şımartan biri olmadı. Bana onun nasıl iyi olacağına dair bir şeyler söylemek yerine, yüz hatları acımasız bir kararlılıkla parlıyor. "Önce seni oraya götürelim, tamam mı? Her seferinde bir köprü."

Boğazıma dolan korkuyu yutuyorum ve başımı sallıyorum.

"İki dakika," diyor usulca, GPS'e bakarak. "Gitmene izin vermek Gavin'in sana son hediyesi. Onu al ve mutluluğunu bul, Katy. Chris'le olacaksın, Chris'le olur. Çünkü istediğin bu ve ister inan ister inanma, sen bunu hak ediyorsun. Yeterince uzun zamandır başkaları için yaşıyorsun, onların kalplerinin etrafında dolanıyorsun ve yine de onları kırıyorsun."

"Tamam... tamam," diyorum, ona inanmak isteyerek. Hâlâ sebep olduğum acının ötesini göremiyorum. Yüzümü silerek, kendimi toparlamak için vizörü indiriyorum.

"Senin yaşadığın boktan şeyleri yaşayan hiç kimse tam bir mutluluktan daha azını hak etmez. Beni duyuyor musun?"

Gözyaşlarımı kurutmak için gözlerime doğru hava üfleyerek, "Seni duyuyorum," diye onu temin ediyorum.

"Güzel," diyor Sammy, kalkışa yaklaşırken. "Yakında tüm bunlar uzak bir anı olacak ve sen de buna inanmaya başlayacaksın." Arabadan inip hazırladığı çantayı bana vermeden önce uzanıp elimi sıkıyor. "Ne olursa olsun," diye söz veriyor bana ikimizi de ıslatacak kadar uzun süren bir sarılma verirken, "ben burada olacağım."

"Seni seviyorum," diyorum ona daha sıkı sarılarak. "Sen benim kayamsın, Sammy."

"Biliyorum," diye iç geçirdi, "ama yazdığın mektuplardan ona aşık olduğumu biliyordum. Daha sert bir kaya olmalıydım."

Kendimi geri çekerek başımı sallıyorum. "Hayır, teşekkürler" diyorum ve yorgun bir gülümsemeyi paylaşıyoruz. Bütün gün yanımdaydı -düşüşümü engelledi, beni kaldırdı ve şimdi sağanak yağmurun altında durup kaderimle yüzleşecek kadar ayaklarımın yere bastığından emin oluyor.

"Kaç parçaya ayrılmış olursan ol, bana geri dön. Bana söz ver." Gözlerindeki korkuyu görüyorum. "Çünkü ben de lanet bir yapıştırıcı olacağım. Seni tekrar kaybedemem, Katy."

"Söz veriyorum." Ve ne kadar acı verici olursa olsun tutacağımı bildiğim bir söz.

Terminalde otururken aklımdan geçenleri gözden geçiriyorum ve Chris'in büyükannesinden haber var mı diye telefonumu kontrol ediyorum ama hiçbir şey bulamıyorum, cevapsız bir arama bile yok. Acaba Louisiana'ya dönüp kumar mı oynuyor?

Ya bilmiyorsa?

Durumu hakkında net bir bilgi alır almaz onu aramayı ihmal etmeyeceğim.

Ben onun durumuyla ilgili herhangi bir haber ararken terminalde FOX yayınları tepemde ve hiçbir şey öğrenemiyorum. Mutlu bir çift benden birkaç koltuk ötede oturmuş, iner inmez muhtemelen balayı için yapacakları planlar hakkında sessizce konuşuyor. Adamın kadına bakışını fark ettiğimde derin bir acı hissediyorum. Uçağa binmelerine kırk sekiz dakika var ve ardından dokuz saatlik bir uçuştan önce aktarma yapacaklar. Her dakika önemli ve bana karşı yığılmış durumdalar.

"Ona aşık olduğumu yazdığın mektuplardan anladım." Mektuplar.

"Aman Tanrım!" Koltuğumda zıplıyorum, Facebook uygulamasını açmak için telefonumu öfkeyle karıştırırken çifti korkutuyorum. Gelen kutumda **Christopher Briggs**'den bir mesaj var.

Açarken dudaklarımdan küçük bir rahatlama kaçıyor.

Scottie,

Son birkaç gündür senin yüzünden tüm ekibimin alay konusu olduğumu açıkça bilmeni istiyorum. "Bana yardım et, sana yardım edeyim mi?" Evet, bunun için teşekkürler. Daha önce hiç böyle bir utanç yaşamadığıma . Şu anda filmini izlediğimi ve senin düşündüğün kadar sevdiğimi bil. Ama bunun için yazmıyorum.

Saçmalıklar bir yana, son konuştuğumuzda bıraktığım şeyleri düşünmeden edemiyorum. Seni kaybetmek bir yana, kalbimin en ağır yükü bu.

Çok özür dilerim.

Hayatımda senin sesini duymak ya da yüzünü görmek istemediğim bir zaman asla olmayacak.

Aramızda olan tek bir şeyden bile pişman değilim, bir saniyesinden bile. İnanın bana, onları kalbime hakkım olandan daha yakın tutuyorum çünkü çalındılar.

Hayatın ne kadar kısa olduğunu sık sık hatırlıyorum ve senin yüzünden hem asker hem de hırsız olarak öleceğim. Bununla yaşayabilirim çünkü yapabilseydim senin için daha fazla zaman çalardım. Hayatın bana tanıdığı kısa süreden çok daha fazlasını çalardım.

Gitmene izin vermek beni her gün parçalıyor. Başarılı olduğumu söylersem yalan söylemiş olurum. Ben sonuna kadar bir askerim. Vazgeçmek benim doğamda yok. Bana sevmeyi öğrettin ve bu kalbin seni bırakmama asla izin vereceğini sanmıyorum.

Hayatta emin olduğum sadece iki şey var: bu ülkeye olan sevgim ve sana olan sevgim, sadece biri için bir şey yapabilirim.

Bu yüzden buraya geri döndüm, en iyi yaptığım şeyi yapıyorum, senin için mücadele ederken aileni onarman ve seçtiğin hayatı yaşamaman için ihtiyacın olan alanı sana veriyorum. Senden bir şey talep etmeye hakkım yoktu, ama umarım bunun bencil gururumdan kaynaklandığını biliyorsundur. Seni seviyorum. Senin için yaşıyorum. Ama kendim için yaşamaya başlamam gerektiğini biliyorum.

Hayatımın anlamı olduğunu bilmeye ihtiyacım var. adrenalini hissetmeye ihtiyacım var; sadece burada ve seni kollarıma aldığımda hissettiğim bir adrenalin.

Scottie, sen şüphesiz hayatımın aşkısın ve kalbinin istediği her şeye sahip olmandan başka bir şey istemiyorum. Ne yazık ki, ikimiz de bunun olamayacağını biliyoruz. Seçim yapmak zorundaydın ve sen aileni seçtin. Bunun için seni asla suçlayamam. Acı verse de anlıyorum.

Sonuç olarak, bir seçim yapmam gerekmiyor. Benim ülkem varsayılan olarak kazanıyor. Ama seçme şansım olsaydı, bu siz olurdunuz.

Yaşadığım sürece, hep sen olacaksın. Sonsuza dek

senin,

Briggs

Yetmişinci Bölüm

Katy

Hava koşulları nedeniyle bağlantımı kaçırdım ve uçmak için sabaha kadar beklemek zorunda kaldım. Yolculuk boyunca acı çektim ve hastaneye giden arabada histerik bir şekilde ağladım. Taksi şoförü hiç İngilizce bilmiyor ama sürekli bana baktığı için endişesini görebiliyorum. Soğukkanlılığımı korumak için elimden geleni yapıyorum ama Chris'in görüntüleri eski bir projektör gibi beynimde yanıp sönüyor.

Gözlerimiz ilk kez buluşmadan önce botu önümdeki kuma indi.

Kalbime savaş açmadan önce eldivenlerini birbirine vururkenki şeytani sırıtışı.

Poker masasındaki ortak gülümsememiz, sığınakta yanımdan geçerken parmağının saçıma değmesi. Adımı ilk kez söylediğinde gözlerindeki bakış. Havaalanındaki vedalaşmamız. Benimle sevişirken teninde dans eden ay.

"Hala senin için savaştığımı göremiyor musun?"

"Savaş, Chris," diye hıçkırarak ellerime sarılıyorum. "Lütfen savaşmaya devam et," diye yalvarıyorum arabanın arkasından, anılarımızda paramparça olurken.

Girişte frenler gıcırdayana kadar her dakikayı yeniden yaşıyorum. Hala çok tanıdık gelen bir yerin koridorlarında koşturmaya başlamadan önce temizlenmem acı verici bir saat yirmi dakika sürüyor.

Kapısından birkaç oda ötede durup bir adım daha atmaya korkarken her türlü korku beni felç ediyor. Boşluk beni çağırıyor ve ben onu uzaklaştırıyorum. Var olmam gerekiyor.

Sadece birkaç adım ötemde ve nasıl bir gerçeklikle yaşamak zorunda kalacağımı bilemeyecek kadar dehşete düşmüş durumdayım.

Chris'in ayrıldığıımız gün uçakta söylediği sözler paniğimi artırıyor.

"O sığınağa birlikte atılmamızın bir nedeni var. Buna inanmak zorundayım. Kaderimde hayatımın bir parçası olmak varmış. Beni değiştirdin. Bunu bilmeni istiyorum. Gerçekten ne kadar inanılmaz olduğunu bilmen için. Başka bir hayatta birlikte mükemmel olurduk, biliyorum."

"Lütfen Tanrım, onu bir sonraki hayatta beklemek istemiyorum. Ona bu hayatta ihtiyacım var."

Derin bir nefes alıp, tanıdık bir sesin gürültüsünü duyduğumda hepsini bir solukta veriyorum.

"Full house, bayanlar, ve şimdi size söyleyeceğim, iyi bir vücut vuruşu yapmanın anahtarı biraz dil kullanmaktır."

Ne. Ne. Sikeyim.

O sesi hayal ettiğimden emin bir şekilde olduğum yerde donup kalırken içimden karışık duygular geçiyor.

"Biliyor musun Ingrid, bir sonraki atışında biraz daha yaratıcı olursan, bu gece rüyalarımda en önde koşan sen olabilirsin."

Başımı odasına sokup rahat bir nefes aldığımda içimde kıskançlık dalgaları yükseliyor. Kalbim şükranla dolup taşarken birkaç *yaşlı* kadın hemşire gülererek başlarını arkaya atıyor.

Briggs'in sırtışı, içeri gizlice soktuğundan emin olduğum bir Listerine şişesinden doldurduğu içkiyle kadınlar kâğıt bardaklarını geri fırlatırken zayıf bir gülümsemeye dönüşüyor. Kapıda durup kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Gömleksizdi ve sağ kolunun yanındaki göğsüne büyük miktarda dolgu bantlanmıştı. Desteyi karıştırırken sırtışı odayı aydınlatıyor. Pek renkli değil ve eğlendirmek için biraz zorlandığı belli ama onun tarzı bu. O her zaman ilgi odağı olmuştur, çekim gücü çevresindeki herkesi doğrudan kendisine çeker. Bu şekilde kalbimi çaldı.

"Siz hanımlara bu turda bir joker vereceğim, ama bu eli kaybederseniz" - gamzesi patlar - "soyunursunuz."

Bu kadınlar ellili yaşlarının sonlarında olmalı ve adam her birini genç kızlar gibi kıkırdatıyor. Kapıda hıçkırarak öksürüyorum ve gözleri doğrudan bana dikiliyor.

"Seni orospu çocuğu," diye hıçkırıyorum rahatlamış bir şekilde, elimle alnımı kapatıp olduğum yere yığılıyorum. Gözleri açılıyor ve şaşkınlık yüz hatlarını kısa bir süreliğine gölgeliyor.

"Hanımlar, izninizle, görünüşe göre uğraşmam gereken çok güzel ve *çok* sinirli bir Teksaslı var."

Hemşirelerin hepsi bana doğru dönüyor ve yüzüme bir bakış attıktan sonra hemen ayağa kalkıyorlar. Gözyaşlarım hızla akarken, kırıldığımı görmesine izin veriyorum. Hepsinin görmesine izin veriyorum, çünkü saklanmaktan bıktım.

Ben orada şaşkınlık ve dehşet içinde dururken onlar hızlıca vedalaşarak dışarı çıktılar.

"Sen iyisin." Başımı sallayıp gözlerimi yumruklarken sesim çatlıyor, bedenim rahatlamayla titriyor.

Ben odaya doğru bir adım atarken Briggs konuşmadan önce tekrar tekrar yutkunuyor. "Buraya nasıl geldin?"

"Ben her zaman senin yanındaydım. Beni göremediğin zamanlarda bile." Başını salladı. "Bunu biliyorum."

"Tanrım, haberlerde öyle görünüyordu-" Onun önünde titrerken rahatlamamı kontrol edemiyorum. "Yani, iyi misin?"

"Sadece bir sıyrık." Omuz silkiyor, dudakları kenarlarından kıvrılıyor. "Kahrolası haberler," diye mırıldanıyor Briggs, başını sallayarak. "Bu saçmalıkları dinlememen gerektiğini biliyorsun. Dün gece beni yoğun bakımdan çatı katına taşıdılar."

Yanına gidip hasarı incelemek için dolgusunu kaldırıyorum. Bir et yarasından çok daha fazlası, ama şimdiden güzelce iyileşiyor.

"Tanrıya şükür," diye fısıldıyor. "*Sonunda* ateşli bir hemşire."

Gözyaşlarım çenemden göğsüne düşerken, "Bu hiç komik değil," diye küçümsüyorum.

Huzursuz ellerimi sıcaklığıyla kavırıyor. "Katılıyorum; benden daha iyi sakal bırakabilen bir kadından sünger banyosu almak zor oldu."

Yanına oturduğumda elimi bırakmıyor. "Kızgınken çok güzel olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Tam hareket açıklığının var mı?" Onu görmezden gelerek soruyorum.

"Evet," diye fısıldıyor ve bana göz kırpmıyor. "İster misin?"

"Senin neyin var böyle?"

Bana orantısız bir gülümseme veriyor. "Xanax ve ağrı kesiciler, belki bir kadeh içki."

"Tanrım," diye mırıldandım. "Sanırım espri anlayışına sahip olman iyi bir şey."

"İşe yaradı," diye fısıldıyor, yüzündeki tüm espri kaybolurken. "Evet," diye katılıyorum. "Evet, işe yaradı."

Durduramadığım gözyaşlarım içimi boşaltırken başımı sallıyorum. Uzun zamandır adrenalinle koşuyorum ve hızla çöküyorum.

"Katy," diye alçak sesle homurdanıyor ve elimi hastanedeki ilk seferinde olduğu gibi saygıyla öpüyor. "Neden Almanya'dasın?"

Ona bakıyorum ve gözlerimiz kilitleniyor. "Seni seviyorum Christopher Paul Briggs, benden geriye kalan tüm parçalarım ve bu yüzden Almanya'dayım."

Gözleri dolmadan önce bana dikkatle bakıyor. Nefes nefese kalıyor, sesi çatallaşıyor. "Yani her seferinde bana bu şekilde işkence mi edeceksin?"

Seni mi? Çünkü, biliyorsun, çok daha kötüsünü yapabilirim."

"Senden bu kahramanlığı bırakmanı istemeye, yalvarmaya geldim."

"Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor. Bir yıl içinde buraya ikinci gelişim olduğu için bu işte biraz başarısız olabileceğimi düşünüyorum."

"Ciddi misin?"

"Ben de bir iki şey öğrendim." Rahatladım.

"O zaman beni biraz daha az kızdırabilir misin, savaş kahramanı?" "Memnuniyetle, ama sanırım ikimiz de kahraman olmadığımızı biliyoruz." Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Biliyorum, Scottie."

"Neyi biliyorsun?" Yatakta daha da doğruluyor, yüz hatlarında bir irkilme beliriyor. İtiraz etmek için hamle yapıyorum ve yüzümü kucaklamadan önce başını sallıyor. Başparmakları çenemi ve dudaklarımı okşarken altın kahverengi gözleri bana yalvarıyor.

"Ne zamandır ?" "Ne demek istiyorsun?"

"Siz beni o Humvee'den çıkarmadan önce ne kadar baygındım?"

O zaman kafama dank ediyor ve yüzümü çekmek için hareket ediyorum çünkü ona başarısız olduğumu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Geri çekilmemi reddediyor, parmakları beni dolaşırken, yatıştırırken, sarhoş ederken beni daha sıkı kavıyor.

"Ne zamandır baygınım Katy?" "Beş dakika, belki daha fazla."

*"Çavuş Scott, lütfen 26 Eylül günü yaşananları hatırlar mısınız?"
Suyumdan bir yudum alıp boğazımı temizliyorum.*

"Bir insani yardım görevine gidiyorduk." "Arka yolcu koltuğunda mıydınız?"

"Evet efendim, Çavuş Briggs . Onbaşı Mullins ön yolcu koltuğundaydı ve Uzman Jones da benimle birlikte arkadaydı."

"Bu görev için gönüllü mü oldun?"

"Evet, efendim, gönüllü oldum."

"Lütfen devam edin."

"İlk Humvee patladığında yolculuğumuz yaklaşık bir saat sürmüştü. Çavuş Briggs çarpışmadan kaçınmak için direksiyonu çevirdi ama her şey çok hızlı oldu. Tampona vurduk ve geri tepme oldu."

"Herhangi bir zamanda bilincinizi kaybettiniz mi?"

"Hayır efendim, oldukça sert sarsıldım. Ne anladığımda, uyanık olan tek kişi bendim." Hayatta kalan tek kişinin ben olabileceğimi fark etmenin dehşetini hatırlarken sesim çatlıyor. Sertçe yutkunuyorum.

"Çavuş Briggs dinlenme pozisyonundan yukarı ve aşağı doğru gitti. Patlamanın etkisiyle çizgi içeri kaydı ve Onbaşı Mullins'i sıkıştırdı."

Mullins. Yavaşça nefes veriyorum.

"Mullins'in bilinci yerinde değildi ve arabanın üzerine yığıldığı için durumunu ölçemedim." Çenem sallanıyor ve bir nefes daha alıyorum. Onun adını geçmiş zamanda söylemek kaybını gerçek kılıyor.

"Acele etme," diyor öne doğru eğilerek.

"Jones bana tepki vermedi ama hayati değerlerini kontrol edebildim. Kalp atışları zayıftı."

Gerçeği anlatmak için elimden geleni yaparken devam etmem için başını sallıyor.

"Jones'u kontrol ettikten sonra Çavuş Briggs'in koltuğuna sıkıştığımı fark ettim. Sıkıştığım yerden çıkmayı başardım."

"Peki aracın dışına çıktıktan sonra?"

"Düşünce tarzımın ne olduğundan emin değilim, içgüdülerimle hareket ettim." "Hangisiydi?"

"Onları dışarı çıkarmak için."

"Ne kadar bekledin?"

"Ben . Bana en yakın olanla başladım." "Çavuş Briggs mi?"

"Evet, efendim. Yere düşmesine yardımcı olmak için ağırlığını kullandım ve sonra onu yaklaşık üç metre uzağa sürükledim. Yaralarını değerlendirmek için onu soydum, hayati fonksiyonlarını kontrol ettim ve kamyonun diğer tarafındaki Mullins'e gitmeden önce solunum yollarının açık olduğundan emin oldum." Suyumdan bir yudum alıyorum, dişlerim bardağa çarpıyor.

"Ne kadar sürdü?"

"Emin değilim," diyorum. "Bir dakika, belki daha fazla." O anda hissettiğim paniği hatırlarken parmaklarım titriyor.

"Acele etmeyin," .

"Onbaşı Mullins ön panelin altında sıkışmıştı ve alevler yayılmaya başlamıştı, bu yüzden zamanımın kalmadığını biliyordum. Sıkışmıştı ve yerinden kımıldatamıyordum, bu yüzden elimi boşluktan içeri soktum ve botunun sıkıştığını gördüm. Onu kurtarmayı başardım ama bu sırada elimi kırdım. Onu Humvee'den uzaklaştırmam çok daha uzun sürdü." Ben

Yaşlı adam endişesini açıkça belli eden kaşlarını çatarken bu anı karşısında gözle görülür bir şekilde titriyor.

"Teneffüse ister misin? Mola mı?"

"Hayır, efendim." Çünkü başıma gelecekleri biliyorum ve daha zor kısmına bile gelmedim.

"Onu güvenli bir mesafeye getirdikten saniyeler sonra-"

"Onbaşı Mullins" diye hatırlatıyor. Ve olacağım çünkü bunu bir daha asla yaşamak istemiyorum.

"Evet, efendim."

"Lütfen devam edin."

"Onbaşı Mullins'i sürükleyerek götürdükten kısa bir süre sonra Humvee alev aldı. Jones'a zamanında ulaşamadım."

Bu sefer o bana hitap ederken duygularımın beni yenmesine izin verdim. üzerinde.

"Kıdemli Başçavuş Scott, bu zor şartlar altında başardığınız şey Bu durum hem kahramanca hem de övgüye değer. Elinizden gelen her şeyi yaptığınızdan hiç şüphem yok. O gün iki askeri kurtardınız."

"Hayır efendim, ."

"Onbaşı Mullins'i kastetmiyordum," diyor dikkatle.

"Ona ulaşamadım," diyorum özür dileyerek, Chris'le yüzleşirken gerçekle. "Çok zayıftım, çok yavaşım, çok geç kalmıştım. Çok özür dilerim."

"Şşşt," diye fısıldıyor usulca. "Tanrım, Scottie. Neden bana söylemedin?"

"Çünkü başka biri de aynı şeyi yapardı." "Bu tam olarak doğru değil," diye savunuyor.

"Herhangi bir asker yapardı."

"Çok haklısın," diyor gururla, sanki aya asılmışım gibi bana bakarak.

"Kes şunu," diyorum burnumu silerken. "Bunu nasıl anladın?" Gözlerindeki bakışla büyülenmiş bir halde soruyorum.

"Adamlarımdan biri pazara gitmeden hemen önce bu soruyu yöneltti. Neredeyse ışıklar sönene kadar aklıma gelmedi."

Dudaklarıma nazik bir öpücük kondurduğunda yüzüm parçalanıyor ve onları kendi dudaklarımla tutuyorum. Yüzümün her tarafına öpücükler fısıldayarak geri çekiliyor. "Çiftlikte bu kadar kızgın olmana şaşmamalı." Ben onun sıcaklığına gömülürken o beni tekrar tekrar öpüyor. Geri çekiliyor ve gözlerimiz kilitleniyor.

Aramızda ve her zaman da öyle olacak. Kendi yerimizdeyiz ve güvendeziz, birlikte.

"Bunca zaman," diyor yüzümü nazikçe okşarken, "bana *senin* can simidin, kahramanın olduğum için kredi verdin, oysa sen benimsin. Beni kurtaran sendin. Sana borçluyum, Scottie."

"Paraya çeviriyorum, çünkü ben seninim Briggs," diyorum tereddüt etmeden. "İstediğim hayat *seninle*. Bir sürü yüküm ve Teksas eyaletindeki en harika ve en geveze yedi yaşındaki çocukla geldim. Umarım neye bulaştığını biliyorsundur."

Tüm nefesi onu terk ederken gözleri parlıyor. "Emin misin?"

"Bu benim itirafım. Savaşa bir adamı severek gittim ve başka bir adama aşık olarak geri döndüm. Artık bunun için özür dileyemem, mazeret üretemem, koşulları suçlayamam. Ben sana aşık oldum. Bunun arkasındaki suçluluk duygusu farklı bir hikaye. Kendimi asla affetmeyebilirim ama eninde sonunda affetmek istiyorum. Hayatımın bir saniyesini daha sensiz planlar yaparak geçirmek istemiyorum. Bu yüzden, eğer çok geç kalmadıysam, bir kovboya ihtiyacım var."

"Emekli asker mi?"

"Evet, lütfen."

Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurmadan ve alnını alnıma bastırmadan önce gözyaşı dolu bir gülümsemeyi paylaşıyoruz.

"Bir şartla."

"Tamam," diye kabul ediyorum, rahatlamış bir şekilde birbirimize sarılırken. "Bana bir fıkra anlat ve müstehcen bir fıkra olsun Scottie."

Sonsöz

Katy

8 AY İÇERİSİNDE

Hiçbiri kolay değildi. Hiçbiri. Briggs'in iyileşmesinin bir dakikası bile. Ne ailemden geriye kalanların iyiliği için bir kez daha ayrılmak zorunda kaldığımız eve dönüş yolculuğu. Ne de Gavin'le evimizi satışa çıkardığımız ya da boşanma kağıtlarını imzaladığımız gün.

Almanya'dan ayrıldıktan sonra, kalplerimiz birleşmiş ama koşulların parçaladığı zamanın hiçbir bölümü, beni başka biriyle birlikte olmama izin verecek kadar özveriyle seven bir adamla evliliğimin sona ermesiyle kolaylaşmadı.

Hâlâ terapideyim.

Hâlâ kâbuslarla uyanıyorum. Hala zaman zaman kendi zihnimde bir mahkumum.

Zayıflıklarına karşı çaresiz hissettiğimde beni tüketmekle tehdit eden boşlukla hala savaşıyorum.

Ama çaba sarf etmeden yapabildiğim tek bir şey var, o da sevme yeteneğim. Ve sevgide çok fazla şifa vardır.

Sıcak dudaklar boynuma bastırırken kaslı kollar vücudumu çevreliyor, omurgamda bir ürperti ve tenimde tüylerim diken diken oluyor.

"Hazır mısın?"

"Sanırım öyle," diyorum, kapının kenarında durup geniş kuma bakarak. Açık bir endişeyle ona bakıyorum. "Anladın mı?"

"," diyor ve elimi tutarken kesiyor. "Sormama bile izin vermedin, Briggs."

"Biz iyiyiz. Söz veriyorum. Söyle bana neden ?"

"Bilmiyorum," diyorum çekingen bir şekilde. "Sadece korkuyorum."

"Eh," diyor bana bakıp gülümsememeye çalışarak, "omzundaki çantanın ağırlığına bakılırsa hiçbir şey kaçırmıyoruz."

"O sırtışı kendine sakla," diye çıkışıyorum, "yoksa o dudakları ısırıp koparırım."

Fısıldayarak eğiliyor. "Böyle edersen bu ereksiyonu saklamak zor olacak." "Lanet olsun sana,"

diye kestirip atıyorum, gergin bir kahkaha atıyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor usulca. "Bu biziz; Titanik gibiyiz." Burnumu kırıştırıyorum. "Titanik battı."

"Ama görünmese bile hala orada. Bu biziz, değil mi? Her şeyi atlattık. Sanırım bunun da üstesinden gelebiliriz."

"Farklı ve çok daha iyi bir benzetmeye ihtiyacım olacak, Briggs."

"Tamam, bir dizi at topu gibiyiz," diyor kıkırdayarak.

"Unut gitsin," diyorum. "Cidden panikliyorum ve sen şaka yapıyorsun."

Parmağıyla çenemi çevirmeden önce "Beni bu yüzden seviyorsun," diye cilveleniyor. "Sebeplerden biri, evet."

"Bu gece sana az dört tane daha vereceğim," diye fısıldıyor eğilirken. "Kartlarını doğru oynarsan beş."

"Kartlarda seni hiç yenemedim," diye somurtuyorum. "Bana hiç izin vermedin."

"Ve asla yapmayacağım. Eninde sonunda beni kendi başına yeneceğine dair bir his var içimde."

"Emin ol yapacağım," diye yemin ettim ve yapacağım. Nasıl hile yaptığını öğrenir öğrenmez ben de aynısını yapacağım. "Ben hile yapmam, Scottie."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

"Evet, zihninizi okuyabiliyorum," diyor. "Titanik'in yarısı olmanın avantajlarından biri."

"Berbat bir motivasyon olurdun," diye tersliyorum, biraz daha hafiflemiş hissederek. Kollarımı boynuna dolayarak göğsümü onunkine bastırıyorum. "Ama her zaman dinlemeye gelirim."

Kendini beğenmiş bir şekilde, "benim şivem, değil mi?" diyor. "Bu hep ."

"Seni seviyorum," diyorum dürüstçe. "Hem de çok."

"O zaman elimi tut ve bu kapıdan çıkıp gidelim."

"Tamam," diye kabul ediyorum, kendimi gülünç

hissediyorum.

"Dudaklarını bana ver," diye emrediyor, arzularım tavan yaparken. Dolgun dudakları nefesimi kesen bir öpücükle dudaklarımı yakalıyor. Dilini içeri sokmadan önce ona doğru iç çekiyorum, ritmiyle beni alıp götürüyor. Ağzının içine doğru inleyerek

Onu kendime daha sıkı sarıyorum ve uzun boyuna gömülüyorum, ellerim omuzlarında geziniyor, sonra parmak uçlarımla göğsündeki yara izini takip ediyorum. Uzaklaştığımızda, şaşkın bir gülümsemeyi paylaşıyoruz. Kendime engel olamayarak dudaklarımı kalbinden sadece birkaç santim ötedeki yara izine bastırıyorum. Nasırlı parmakları boynumun arkasına doğru kayıyor ve ben onu tekrar tekrar öperken şükrediyorum. Çok minnettarım.

"Beni öldürüyorsun, Scottie," diye fısıldıyor.

Yüzüm kızarıyor ve biraz da utanarak başımı sallıyorum. "Özür dilerim."

"Tanrım, bu çok seksi," diye mırıldanıyor, yüzümdeki sıcaklığı becerikli parmaklarıyla okşuyor.

Gözlerindeki güneş, beni yavaş yavaş istila eden kasvetli duygunun üzerinde ılık ılık parlıyor ve kendimi biraz daha güvende, biraz daha cesur ve çok daha seksi hissediyorum.

"Ben hazırım, anne!" Noah tam bir deparla banyonun kapısından içeri dalıp aramıza girmeden önce sesleniyor.

Briggs kahkahayı patlatmadan önce Noah'ya bakar. "Yüce Tanrım, evlat." Tekrar bana bakıyor. "Mutlu musun? Ona daha fazla güneş kremi sürmesini söyledin ve şimdi oğlun bir tutkal çubuğu gibi görünüyor."

Noah'yı incelerken göğsümden kahkahalar yükseliyor. Gerçekten de kıvrıkcık sarı saçlı bir tutkal çubuğuna benziyor. "O bir sarışın. Biz daha kolay yanarız," diyorum Chris losyonu sürmek için elinden geleni yaparken boktan bir savunmayla.

Onları aylarca tanıştırmadım. Gavin'in Noah'a baktığı günlerde, Killeen'den sadece iki saat uzaklıkta olan çiftliğe gittim. Benim için gidip gelmek kolaydı. Noah'nın okuluna yakın bir daire kiraladım çünkü onu başka bir yere götürmeye gerek yoktu. İlk geçiş süreci zor olsa da giderek kolaylaşıyor. Asıl endişem Gavin'e karşı aşırıya kaçmak. Çok fazla nezaket göstermişti ve ben de yeni ilişkimle bunu yüzüne vurmak istemiyordum. Konuştuğumuzda her zaman kısa oluyor ve buna saygı duymak zorundayım. O yeni hayatına devam ediyor ve benimki daha yeni başladı.

Chris, dünyanın geri kalanına yaptığı gibi oğluma da sihrini gösterdi. Işığının biraz parlamasına izin veriyor ve onlar da akın akın ona geliyorlar. Noah her şeyden çok meraklıydı. Gavin ve ben boşanma haberini vermek için onu oturttuğumuzda, ona dürüst cevaplar verdim. Onu inciten, bana kızdıran, Briggs'e kızdıran ve Gavin'in paçayı sıyırmasına neden olan cevaplar. Hayatımın en kötü gecelerinden biriydi.

Sonunda bunun sebebi benim ama yavaş yavaş bununla barışıyorum çünkü hissettiğim bu sevginin zaten olduğundan daha fazla mahkûm edilmesine izin vermeyi reddediyorum. Bu aşk beni geri getirdi, *onlar* beni geri getirdi.

Bir araya geldiklerinde kalbimin heyecanla çarptığı iki adama bakıyorum, beklenti dolu gözlerle bana bakıyorlar.

"Gidelim," diyorum, kumun üzerine çıkarken ikisiyle de el ele tutuşuyorum. Noah elimden kurtulmaya çalışıyor ama ben onu sıkıca tutuyorum.

"Kurallar var, küçük adam-"

"Bırak da erkek erkekliğini yapsın anne," diye söze giriyor Noah ve beni şaşkına çeviriyor.

Cevap veren bakışım, bu yorumun doğduğu yer olduğunu *bildiğim* atın ağzına doğru yöneliyor. Briggs bunun ağırlığı altında irkiliyor, yüz *hatlarını* bir *oh be* bakışı kaplıyor. Nefesimi tutamayıp gülerken kendimi şaşırtıyorum, çünkü deliler gibi aşık olduğum bir adamın karakter özelliklerini nasıl suçlayabilirim ki?

Noah şaşkınlıkla bana gülümsüyor. "Başın belada ama bugün değil," diyorum ve gülümsemesi kayboluyor.

"Onu yakaladım, Katy," diyor Briggs kendinden emin bir şekilde, nazik bakışları benim aklıma ayrılacağımızı hiç düşünmediğimiz bir yerde hâlâ planlar yaptığımız bir zamanı getiriyor.

"Noah'ı sahile götürmek istiyorum. Hiç . Berrak mavi su, Galveston'daki boktan su değil. Kumdan kaleler yapmasını izlemek ve dalgalara verdiği tepkiyi görmek istiyorum. Başka hiçbir şey yapmazsam, en çok istediğim şey bu."

Briggs düşüncelerimi okuyarak, "Sana vereyim," diye fısıldıyor.

Başımı sallayarak Nuh'un elini bırakıyorum, o da benimkini kabul ediyor ve birlikte köpüklü dalgalara doğru ilerliyorlar. En çılgın hayallerimde bile planımın bu şekilde geliştiğini göreceğimi hayal edemezdim.

Hayır, kolay olmadı. Geçtiğimiz on altı ay boyunca yaralı kalplere sahip kayıp ruhlar olarak yürüdük. Sadece birlikte paylaştığımız nefeslerde rahatlama bulduk. kopmaz bağı özlem ya da tutkuyla değil; sevgi ve sadakatle keşfettik. Ve şimdi fark ediyorum ki, bu hayatımdaki erkekleri sevme şeklimden değil, onların beni sevme şeklinden kaynaklanıyor.

Briggs

Katy kumların üzerinde diz çökmüş, hâlâ sarı bikinisini ve buraya gelmeden önce saklamaya çalıştığım örtüsünü giyiyor. Fenerlerle uğraşırken esinti uzun altın buklelerini yüzünden uzaklaştırıyor

onları ayarlamak için.

"Uyuyor mu?" diye soruyor ağlamaklı bir sesle. Sütimizin cam kapısını kaydırarak kapatıyorum, önünde diz çökmeden önce hızlı adımlarla ona doğru ilerliyorum.

"Dışarıda, yatağımızda," diyorum, o bir sonrakine geçerken ilk feneri tutuyorum.

"Bunlar ebeveynliğin zevkleri" diyor. Sesi özür diler gibiydi. "Özür dilerim."

"Yaşayacağım," diyorum çenesindeki bir damla gözyaşını silerken.

Acı dolu gözlerle bana bakarken üzerinde **Jones** yazan feneri yapmaya çalışıyor. "Kahretsin." Nefes alıp veriyor ve kendine biraz zaman tanıyor. Ama gözlerindeki yaşlar beni derinden etkiliyor ve harflere bakarken onun acısını paylaşıyorum, kendi gözlerim de sulanmaya başlıyor.

"Çok komikti," diye fısıldıyor. "Senden daha komikti," diyor bir damla gözyaşı ayağındaki kumları temizlerken alaycı bir şekilde.

"Sanırım bunu fark eden tek kişi sen ve benim."

"Bu kadar kendini beğenmiş olma Briggs," diyor bitmiş feneri bana uzatırken. "Hepimiz onu daha çok severdik," diye dalga geçiyor. Scottie sonra Morrero'nun fenerini çekiyor. "Sen gittiğinde annesi nasıldı?"

Geçen ay Kaliforniya'dan döndüğümünden beri ilk kez soruyor. Duymak istemediği sürece bunu onunla paylaşmak istemedim ve yalan söylemeyi reddediyorum.

"O da bizim gibi iyileşmek için çok çabalıyor."

Güneş ufku geçip omuzlarının hemen ötesine batarken "Evet," diye onaylıyor. En son Mullins'in fenerini kucağına aldığımda, fiziksel olarak bocaladığını hissediyorum.

"Belki de bu kötü bir fikirdi," diyor, onu kucağıma çekip braketi onun için çalıştırmaya başladığımda ağırlığıyla batıyor. Kollarımda sessizce titrerken pazumu kavırıyor ve sıkıca tutuyor. Fenerin yapımı birkaç dakika sürdükten sonra nihayet konuşabiliyorum. "Bu mükemmel bir fikir," diyorum, sesim boğuk çıkıyor, yüzüme bakıyor ve kendimi kırmaktan çok da uzak olmadığımı fark ediyor.

Ben konuşmadan önce sonsuz dakikalar boyunca oturduk.

"Bence Morrero Mullins'e aşık oluyordu," diyorum bir tutam saçını kulağının arkasına iterek. "Bundan oldukça eminim." Bana bakakaldı, belli ki şoktaydı.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Sence," diyorum temkinli bir şekilde, "sence onlar da bizim için aynı şeyi düşünmüş olabilirler mi?"

"Mullins *hiçbir şey* kaçırmadı," diyor başını sallayarak. "Ama aşkı daha önce bulduğunu bilmek beni mutlu ediyor..."

Duraklıyor. "Ölmeden önce."

Tanıdığım en güçlü, en cesur, en güzel kadın dikkatle yerleştirilmiş bir teslimiyetle bana bakıyor. "Hazır mısın?"

"Seni bekliyorum Scottie," diyorum satın aldığımız çakmağı cebimden çıkararak.

Önce Jones'u yakıyoruz ve o bir torpido gibi havalanıp tuzlu esintiye karışıyor, sonra da nazikçe süzülüp uzaklaşıyor. "Tıpkı senin gibi değil mi?" Ağlamaklı bir kıkırdamayla ona söylüyorum.

Scottie elimi tutuyor ve biz parlak ışık sönmeye başlayana kadar ona bakıyoruz. Morrero ve Mullins'i tutuyor. "Bu ikisinin birlikte gitmesine izin vermeli miyiz?" "Evet, bu fikir hoşuma gitti," diye cevap veriyorum.

Mullins'i bırakırken "Her zaman favorim olacaksın," diye söz veriyor. "Teşekkür ederim." Gece gökyüzünde kaybolmadan önce aynı sürüklenme üzerinde zarif bir dansla birlikte süzülürler.

Dakikalar sonra Scottie kollarımın arasındaydı ve biz hem melankolik hem de biraz daha hafiflemiş hissederek sörfü seyrediyorduk. "Briggs?"

"Evet, güzelim?" Boşta kalan elini dizime koyarken fısıldıyorum ve onu göğsüme yaklaştırmadan önce parmaklarımızı birleştiriyorum.

"Daha fazla plan yapalım."

"Kulağa hoş geliyor. Aklında ne var?" Ben kendiminkini biliyorum. Ne istediğimi biliyorum - kollarımda her uykuya daldığımda ne umduğumu. Ama savaşın yarısı zamanın durmasını istemektir. İşte o kumda, onu Almanya'da gördüğümünden beri o korkunç sesi duymadığımı fark ettim. Son sekiz ay ne kadar zor geçerse geçsin, onu ne kadar özlemiş olursam olayım, bu sesi bir kez bile duymadım. O zaman artık bir asker *ya da* hırsız olarak ölmeyeceğimi anladım. Burada, bu sahilde, geleceğimiz önümde hızla, rengarenk açılıyor. Her zaman oradaydı, sadece onu görmek için zamanla savaşmam gerekiyordu.

Yeşil çayırarda güneş dolu günler ve sallanan sandalyelerde geceler görüyorum. Onun bana sarıldığı gecelerde biten kavgalara yol açan poker oyunları. Beyaz bir elbise ve rüzgarda uçuşan sarı saçlar görüyorum. Aşkı ve kahkahayı görüyorum. Sonsuzluğu görüyorum.

"Biliyor musun Scottie," diyorum şakağına bir öpücük kondurmadan önce. "Sanırım ben başlayacağım."

Gavin

TEN YEARS LATER

Noah'nın Gracie'yi eyere yerleştirmesini izlerken, "Dikkat et oğlum," diye uyarıyorum.

"Onu yakaladım baba," diyor kız sevinçle ciyaklarken. Başımı sallayarak, bir tonluk atın üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplayan kıza endişeyle bakıyorum. Chris ve ben bakışlarımızı paylaşıyoruz. Duruşumu anlayınca çitten atlıyor ve saniyeler içinde atı dizgininden tutarak kolay bir tırsa yönlendiriyor.

"Ne yaptığını biliyor," diye beni temin ediyor Katy, elimi nazıkçe tutuyor ve bırakmadan önce sıkıyor. "On sekiz yaşında olduğuna inanabiliyor musun?" diyor iç çekerek.

Noah, Chris'in "küçük insanlar" için -özellikle kızım için- inşa ettiği ağılda kız kardeşine rehberlik ederken *göğsümde gurur kabarıyor*.

"Çok güzel bir kız," diyor Katy sırtarak. "Şimdi kaç yaşında?"

"Teşekkür . Altı yaşına yeni girdi," diyorum Katy'ye bakarak. "Sence başka çocuğunuz olacak mı?"

Omuz silkiyor. "Olursa olur. Artık bunu engellemiyoruz." Gözlerini benimkilere dikti. "Sadece yapabileceğimden emin olmak istedim."

"daha fazlasını yaparsın." Ve öyle.

"Göreceğiz, daha otuz yedi yaşındayım. Elimdekiyle özel bir şeyler yapabileceğimizi

düşünüyorum." "Katılıyorum."

Katy boşanmamızdan birkaç yıl sonra Chris ile evlendi. İyileşmesi kolay olmadı. Sonunda kayıtlı bir hemşire olması yıllarını aldı, ancak bir kez üstesinden geldiğinde, bunu hayatının işi haline getirdi. Onun gelişimini kenardan izlemek benim için zordu ama artık onun hayatındaki erkek ben değildim. Her zaman belli etmesem de, Noah için, kendim için ve onu hala sevdiğim için -her zaman da seveceğim- onu destekliyordum.

Eski acıları geride bırakmak kolay değildi. Aslında, on yıl önce biri bana Chris Briggs ile bir gün dostluğa benzer bir şey yaşayacağımızı söyleseydi, yüzüne gülerdim. Katy'den boşandıktan sonra olanları atlatmak kolay değildi, ama yepyeni bir kamyonetle çakıllı yoldan aşağı süzülen kadın sayesinde katlanılabilir hale geldi.

Molly dışarı fırlayıp uzun kumral saçlarını omzundan ayırmadan önce bana bilmiş bir sırıtış attığında Noah'ın hiçbir şeyden haberi yoktu. Molly ile hayatımın en kötü dönemlerinden birinde tanıştım. Ona cehennem yaşattım ve o da beni sevdi. Kaybettiğim şeyi bulabileceğimi hiç düşünmemiştim ama meğer bazen onu aramanıza gerek yokmuş. Bazen o sizi bulur.

"O gülümsemeyi *bilirim*," diyor Katy kıkırdayarak. "Kendinize dikkat edin Kaptan, burada çocuklar var," diye azarlıyor başını sallayarak.

"Tuhaf olduysa özür dilerim," diyorum geniş çiftliği tararken. "Mutlu olduğun için benden özür dileme," diyor kolayca. "Asla." "Tamam, dilemeyeceğim."

"Senin için tek istediğim bu," diyor fısıltıyla.

Ben konuşmak için Katy'ye dönmeden önce birkaç dakika boyunca ailelerimizin bu kadar kolay etkileşime girmesini izliyoruz, ancak onun durduğu yerde kök salmasına neden olan bir şeyle boğuştuğunu görüyorum.

"Tanrım, anlaştığımızı biliyorum ama hazır olduğumu sanmıyorum Gavin. Sence bununla başa çıkabilir mi? Kendine ait bir kamyon?"

Tam cevap verecekken, Noah'nın sesi araya giriyor.

"Kahretsin! Anne! Anne! Baba! Bunu sen mi yaptın?" Noah yeni gururunu ve neşesini gördüğünde haykırıyor. "Molly!" diye soruyor ve üvey annesi Gracie'yi kucağına alıp onu takip ederken kamyonu doğru yürüyor. Noah için en uygun çocuğu bulmak için haftalarını harcamış. Çok yakınlar ve ondan gelen sevinci hissedebiliyorum.

"Sanırım artık çok geç Katy," diyorum kıkırdayarak.

Molly bir şey söylemiş olmalı çünkü Noah açık olan sürücü kapısından kafasını uzatıyor. "Anne! Bunu biliyor muydun?"

Katy sadece başını sallar. "Bu konuşmanın ne kadar eğlenceli olduğunu üvey babana sor. Ve bil diye söylüyorum, o kazandı."

Noah kulübede başını eğerken Chris'le yumruk yumruğa çarpışıyor. Noah'ın boyu uzamış, sarı bukleleri kısa kesilmiş, ama tüm değişikliklerine rağmen annesinin tıpatıp aynısı. Eskiden acıtıyordu, ama şimdi bana hayatımda birden fazla kez sevdiğimi ve bunu bildiğim en iyi şekilde yaptığımı hatırlatıyor.

Katy ve ben Chris'in kızımı kucasına alışını ve yüzünün hareketlenmesini izliyoruz. Bunda Katy'yi de beni de etkileyen bir şey var. Sulu gözlerle bana dönmeden önce eli benimkini yanlarımızda okşarken, çelişkili duygular içinde felç olmuş bir halde öylece duruyoruz.

"İyi iş çıkardık, değil mi?" Gözleri Noah'ya ve tekrar bana kayıyor.

Onu kollarıma çekiyorum ve on yıllık boşlukta birbirimize sıkıca sarılıyoruz. "Çok iyiydik Katy," diye söz veriyorum. Bırakmadan önce birbirimize daha sıkı sarılıyoruz.

Gözyaşları arasında biraz gergin bir kahkaha atıyor. "Gavin, buna hazır olduğuna emin misin?"

Hayatımın tamamını kaplayacağını düşündüğüm ama meğer sadece ilk yarısını kaplamış olan, uğruna her şeyi yapabileceğim kadına bakıyorum. Kelimeler dudaklarımdan kolayca dökülüyor.

"Bana güvenmek mi?"

Gözleri hafifçe açılıyor ama tereddüt etmeden cevap veriyor, yüzünde ışıltılı bir gülümseme.

"Her zaman."

"Beni hâlâ seviyor

musun?" "Sonsuza

kadar."

25 Eylülth

Gavin,

Bu gece çok gürültülü. Etrafımdaki askerler huzursuz ve ben de farklı bir nedenden dolayı aynı şekilde hissediyorum. Telefonu kapattıktan sonra aramıza mesafe koyduğum için kendimi suçlu hissettim. Çünkü dürüst değildim. Mullins'in tavsiyesine uymaya ve "asker " çalışıyordum. Gerçek şu ki, burada olmak halde cesur bir görüntü çiziyordum. Seninle tanıştığımдан beri kalbim ve hayatım çok değişti. Ve ben bu değişiklikleri gelen en iyi şey olarak görüyorum. Gerçek şu ki, evde beklediğim adama hiç bitmeyen bir bağlılık duyduğum için kendimi alay edilmiş hissediyorum, o kadar ki burada asla gerçekten var olamıyorum. Denedim -Tanrım nasıl da denedim- ama dünyada uyum sağlayacağımı bildiğim tek yer senin yanın. Kollarında olmak, dudaklarını öpmek, karın ve Noah'ın annesi olmak.

Seni düşündüğümde aklıma tek bir kelime geliyor: altın. Kulağa çılğınca gelebilir ama sana her baktığımda beni etkileyen kelime bu. Bir , hayat bana hediyelerimi erkenden sunmuş gibi hissediyorum ve ilki sendin. Aşkımız tam da benimle seviştiğin sabahlarda yatak odamızda ışıltılı parlayan o güzel sarı tonunda. Oğlumuzun saçında, senin sesinde, birbirimize bakışımızda. Sevgi hakkında bildiğim her şeyi bana sen öğrettin, sabır ve anlayışla. Kalbimi büyüttün, onu seni hayal edilebilecek en iyi şekilde sevmesi için eğittin. Ve bu kalp seni saniyeler, dakikalar ve saatler geçtikçe atarak seviyor.

Lütfen endişelenmeyin. Bu mektup seni korkutmak için değil. Ben hala buradayım. Hala içindeyim. Hâlâ ait olduğum yere, sana dönmek için savaşıyorum. Sadece seninle olan hayatımın tam olarak istediğim şey olduğunu açıkça belirtmek istiyorum. Kendim için umut cesaret ettiğimden daha fazlası. Seninle o bebeği yapmak için sabırsızlanıyorum Kaptan ve bunu gerçekleştirmenin yollarını hayal ediyorum.

Bırakın gerçekleri söylediğim için benimle alay etsinler, ben de memnuniyetle beyaz bayrağı sallayayım ve kalbimin tam olarak doğru yerde, yani senin yanında olduğunu kesin olarak bildiğimi ilan edeyim.

Sonsuza

dek, Katy

ABD Gazi İşleri Bakanlığı'na göre, gaziler ülkedeki evsiz nüfusun üçte birini oluşturuyor. Herhangi bir gecede 200.000 kişinin sokaklarda ve barınaklarda olduğu tahmin ediliyor. Her gün yaklaşık yirmi kişi hayatını kaybediyor.

Siz veya tanıdığınız biri intihar düşünceleriyle mücadele eden bir gaziyseniz, lütfen yardım isteyin.

Gaziler Kriz Hattı
www.veteranscrisisline.net
1-800-273-8255

The Wounded Warrior Project aracılığıyla gazilerinizi desteklemeye nasıl yardımcı olabileceğinizi öğrenin.

"Her savaşçının bir sonraki görevi vardır. Sivil hayata geçişin bir yolculuk olduğunu biliyoruz. Ve her savaşçı, aile üyesi ve bakıcı için bu yolculuk farklı görünüyor. Biz onların ilk adımları için buradayız.

takip ediyor. Çünkü her savaşçının dört gözle olumlu bir geleceği olması gerektiğine inanıyoruz. Her zaman ulaşılacak başka bir hedef, keşfedilecek başka bir görev vardır. Biz bu görevde onların ortağıyız." -Yaralı Savaşçı

Projesi

<https://www.woundedwarriorproject.org>

OceanofPDF.com

Teşekkür

Heather M Orgeron

Hayallerim uğruna yokluğuma katlandıkları için eşim Adam'a ve çocuklarıma teşekkür ederim. Sizler benim en büyük destekçilerim, en büyük amigolarımsınız. Siz olmadan ben bir hiçim. Sizi hayattan daha çok seviyorum.

Kate Stewart, suç ortağım ve uzun zamandır arkadaşım, ilk günden beri bu hikaye fikrine inandın. Sen de bana inandın. Seni heyecanla ve ciyaklayarak aradığım andan itibaren, bu kitaba tamamen yatırım yaptın. Zaman geçtikçe, devam etmek için sadece benim değil, Briggs, Katy, Gavin ve Noah'ın da senin tutkuna ihtiyacı olduğunu fark ettim. Onların hikâyesini benimle birlikte kaleme almayı kabul ettiğin için sana sonsuza dek minnettar kalacağım. Kendimi kaybolmuş ve verecek bir şeyim kalmamış gibi hissettiğim zamanda, onlara her şeyini verdin. Sözlerimi ya da onların yolculuğunu emanet edebileceğim başka bir kişi yok. Birlikte sihir yarattık ve bu kitabı ister on, ister yüz, ister on bin kişi okusun, başardığımız şeyle daha fazla gurur duyamazdım. Sizi çok seviyorum. Sana bir ithaf sözü verdiğimi biliyorum ama kapaktaki isminle yetinmek zorundasın.

Alfalarım (Size daha büyük bir unvan vermemin tam zamanı) Nicole ve Dani. Sizi sevdiğimi ve teşekkür ettiğimi söylemenin yolları tükeniyor. Beş kitap sonra hala buradasınız, isteyerek bana danışmanlık yapıyor, benimle birlikte planlar kuruyor ve beni cesaretlendiriyorsunuz. Bu süreç boyunca tüm iyi ve kötü yanlarımı paylaştın. Ben inanmadığımda sen bana inandın. Bırakmak istediğimde beni zorladınız. Ekibimin bir parçası olmaktan çok daha fazlasısınız. Siz benim kalbimin bir parçasısınız. İkinci de kelimelerin ötesinde seviyorum. Teşekkür ederim.

Lo ve LK, bu yazarlık işini sizden önce nasıl yaptığımı bilmiyorum. Beni cesaretlendirmek, bana rehberlik etmek ve dünyam yıkıldığında beni ayakta tutmak için her zaman burada olduğunuz için çok teşekkür ederim. Sürecim için çok önemlisiniz, ama daha da önemlisi hayatım için. İkinci de çok seviyorum.

Beta okuyucuları Nicole, Dani, Sara, Michael, Lo, LK, Maria ve Franci. Geri bildirimleriniz her zamanki gibi çok değerliydi. Bu romanı olabilecek en iyi hale getirmemize yardımcı olmak için zamanınızı ve uzmanlığınızı ödünç verdiğiniz için teşekkür ederim.

Bir çift çılgın yazarı eğlendirdiği için kayınbiraderim Michael'a teşekkür ederim. Birinci elden bilginiz, bu kitaba aradığımız özgünlüğü kazandırmada kilit rol oynadı.

Kelimelerimizi güzelleştirdikleri için editörlerimiz Kiezha ve Christine'e teşekkür .

Ayrıntılara gösterdiğiniz özen ve kitabımıza son cılayı verdiğiniz için teşekkürler Donna.

David Wagner, bu kapak görseliyle vizyonumu hayata geçirdiniz. Model seçiminden beni çekime etmeye kadar, son derece stresli olabilecek bu deneyimi eğlenceli ve heyecan verici hale getirdiniz. Daha nicelerine. Teşekkür ederim.

David John Craig, oyuncu seçim çağrısına yanıt verdiğiniz ve talep edilen duyguların her bir parçasını mükemmel bir şekilde yakaladığınız için teşekkür ederim. Briggs'in, yani Heartbreak Warfare'in yüzü olduğun için teşekkür ederim.

Okuyucu grubuma, Heather'ın Hunnies'ine. Her biriniz için çok minnettarım.

Kate'in betalarına ve teşekkür ederim. Hepinizin adını saymak bile istemiyorum, çünkü birilerini atlayacağımın eminim. Bu kısmı ona bırakacağım, ama lütfen çok minnettar olduğumu bilin.

Okurlar ve blog yazarları, bizim için dünyalara bedel olan bu kitaba şans verdiğiniz için teşekkür ederiz. Heartbreak Warfare'in kolay bir okuma olmadığını biliyoruz ve tahmin edebileceğiniz gibi yazması da kolay değildi. Bu hikayeyi kaleme alırken yaşadığımız duygusal çalkantılar bu karakterleri sonsuza dek ruhlarımıza kazıyacak ve umarız sizlerin üzerinde de kalıcı bir etki bırakmışlardır.

Kate Stewart

Bu kitaba şans veren her okuyucuya ve blog yazarına. Desteğiniz bizim için çok şey ifade ediyor, minnettar kalplerimizle sözlerimize amaç ve daha fazla anlam kattığınız için teşekkür ediyoruz. Bu olağanüstü topluluk, olağanüstü olmaktan başka bir şey değil ve bunun bir parçası olmama izin verdiğiniz için çok minnettarım

Bu yazı komasından Amerikan askerine tamamen aşık olarak çıkarken uzanmak istediğim tek bir el var, o da senin elin, Heather Orgeron. Yazdığım onca gün boyunca, bir kitaba, karakterlerine hiç bu kadar dalmamıştım ve sana teşekkür borçluyum. Bu bitmiş hikayenin nasıl çıktığı inanılmaz. Senin hayal gücün çıldırırken, benimki de çıldırdı. Benden gözden geçirmemi istediğin, sonra da benim yaratıcı çılgınlığımla başa çıkabilecek güce ve sabra sahip olduğun ve başka hiç kimsenin sabredemeyeceği bazı özgürlükler almama izin verdiğin için çok mutluyum. Sonunda, bizi bir araya getirdiği ve bu kitabın sonsuza dek benimle kalacağı için hiçbir kitapla daha fazla gurur duymadığımı söyleyebilirim. Bunu benimle paylaştığınız için teşekkür ederim, sonsuza dek minnettarım.

Donna Cooksley Sanderson - siz bir nimetsiniz. Sadece en iyi arkadaşlardan biri olmakla kalmadınız, aynı zamanda yazılmasına yardım ettiğim en zor kitaplardan birini yazma sürecini yaşamama yardımcı oldunuz. Seni seviyorum. Her şey bittiğinde beni kumdan çekip çıkardığın ve tozumu aldığın için teşekkür ederim.

Muhteşem betalarıma teşekkür ederim - Bex Kettner, Ella Fields, Rachael Robinson, MJ Fields, Stacy Hahn, Leigh Shen, Maria Black, Marissa D'Onofrio, Christy Baldwin, Angela Scott, Alta Scott, Jessie Soto, Patty Tennyson, Kathy Sheffler, Malene Dich, Dani Fuslier ve Maiwenn B. Siz olmasaydınız bunu tek başıma başardım ve bu kitabı sizin yardımınız olmadan bitirmeyi hayal bile edemiyorum. Sizler olağanüstü dostlarsınız ve bu romanı bitirmemde bana inanılmaz yardımcı oldunuz.

Özel asistanım Bex Kettner'a milyonlarca teşekkürler. Eğer yeterince açık bir şekilde ifade edemediysem, seni her gün takdir ediyorum ve benim bir parçam olduğun için çok mutluyum.

Harika düzeltmenlerim Bethany Castaneda, Joy Kriebel- Sadowski, Grey Ditto, Marissa D'Onofrio ve Donna Cooksley Sanderson'a teşekkür ederim. Kartal gözleriniz kışımızı kurtardı ve okurken verdiğiniz tepkiler en sevdiğim anlardan bazılarına katkıda bulundu. XO

Sevgili arkadaşlarım Ella Fields, MJ Fields, Kennedy Ryan, Leigh Shen ve Emma Scott'a işlerin en yoğun olduğu zamanlarda yanımda oldukları için teşekkür ederim. Size sahip olduğum için sonsuza dek minnettarım ve siz de kesinlikle benim arkamı kolluyorsunuz. Gömleğimin her zaman sizin olduğunu bilin.

En şaşırtıcı ve destekleyici grup oldukları için DHI hanımlarına teşekkür ederim. Her birinizi tanıdığım için çok şanslıyım. Ve bu yıl dostluklarımız filizlenmeye başladıkça, hepinize derin bir saygı ile hayranlık duyuyorum.

Sevgili arkadaşlarıma ve aileme ben ortalıkta yokken yanımda oldukları için teşekkür ederim. Sizin desteğiniz olmadan bunların hiçbirini yapmayı hayal edemiyorum.

Gökyüzünün düşüp düşmediğini merak ederek günlerce ağlamamı çaresizce izleyen muhteşem kocam Nick'e teşekkür ederim. Sensiz gerçek ya da kurgusal herhangi bir dünyayla yüzleşmeye çalışmayı hayal bile edemiyorum.

Muhteşem arkadaşım Christine Estevez'e ikinci kez baktığı ve inanılmaz desteği için teşekkür ederim. Bu romanı senin gözlerin olmadan hayal edemiyorum. Sen gerçekten muhteşem bir yardımcı ve arkadaşsın.

Tek kişilik muhteşem orduma, Autumn Gantz'a, gerçek Jerry McGuire'ıma ve benim için yaptıklarından dolayı değil, kim olduğundan dolayı en çok güvendiğim insanlardan birine teşekkür ederim. Çok yürekli birisin ve bunu bildiğim için çok mutluyum. Sen Quan'ın elçisisin!

Yazarlar Hakkında

Heather M. Orgeron

Heather M. Orgeron büyük bir kalbi ve romantizm tutkusu olan bir Cajun kızıdır. Mezuniyetinden iki ay sonra lise aşkıyla evlenmiş ve o zamandan beri hayatı bir peri masalı gibi. Kalesinin kraliçesi, beş oğlu ve annesinin tahtını çalmayı hayattaki misyonu haline getirmiş otoriter küçük bir prenses üzerinde hüküm sürüyor. Yazmadığı zamanlarda, onu çamaşır ve kirli bulaşık yığınlarının altında saklanmış ya da kulesine (diğer adıyla banyoya) kilitlenmiş, iyi bir kitapla küvette ıslanırken bulabilirsiniz. Her zaman hevesli bir okuyucu olmuştur ve son zamanlarda kendi romantik hikayelerini geliştirmeye olan sevgisini keşfetmiştir.

Daha fazla bilgi için Heather

www.heathermorgeron.com

[Facebook](#) | [Heather's Hunnies \(FB Okuyucu Grubu\)](#) | [Twitter](#) | [Instagram](#) | [Bülten](#)

OceanofPDF.com

Heather tarafından yazılan diğerk kitaplar

Vivienne'in Suçluluk
Duygusu Boomerangers
Kaçış
Doppelbanger

OceanofPDF.com

Kate Stewart

Teksas doğumlu olan Kate Stewart, kocası Nick ve yaramaz köpeği Sadie ile birlikte Kuzey Carolina'da yaşıyor. Dağınık, seksi, endişe dolu çağdaş romantizmin yanı sıra romantik komedi ve erotik gerilim de yazıyor çünkü bir okuyucu olarak sevdiği şey bu. Kate 80'ler ve 90'larla ilgili her şeyin, özellikle de John Hughes filmlerinin ve rap'in aşığı. Fotoğrafçılıkla biraz uğraşıyor, ihtiyaç için basit dikişli bir atkı örebiliyor ve ara sıra viskide çok iyi.

OceanofPDF.com

Kate'in şu anda mevcut olan diğer kitapları

Oda 212 Asla
Ben
Beyaz Yalancıyı Sevmek
Sonbahar
Zihin
Kalp
Cesur izgi
Sürüşü
Gerçek
Başkasının Okyanusu

Romantik Komedi
Her Şey Ama Küçük
Büyük Aşk Diziyi
Süpürüyor

Erotik Gerilim
Cinsel Uyanışlar
Aşırılık

Yırtıcı Hayvan ve Av

İletişimde kalalım!

[Facebook](#) | [Bülten](#) | [Twitter](#) | [Instagram](#) | [Kitap Grubu](#) | [Spotify](#) .

Haber bültenine şimdi kaydolun ve Kate's Library'den ücretsiz bir e-Kitap kazanın!

[Bülten kaydı](#) .

OceanofPDF.com